COLECȚIA

Fiorii de poveste

JULIE ANNE LONG

Un iubit ca nimeni altul

SERIA „PENNYROYAL GREEN“

Cynthia Brightly, cea mai fermecătoare tânără a lumii bune, se vede nevoită se părăsească Londra din cauza unui scandal secret și să-și găsească un soț la petrecerea organizată de familia Redmond înainte ca întreaga Anglie să afle despre decăderea ei. Din nefericire, zvonurile despre logodna ei ruptă și despre iubiții care se duelează pentru ea au ajuns la urechile lui Miles Redmond, care, ca urmare a dispariției fratelui său, a devenit moștenitorul imensei averi a familiei.

Miles pusese cândva ochii pe Cynthia, pe vremea când ambițioasa tânără se considerase prea bună pentru a accepta ca pretendent pe cel de-al doilea fiu dintr-o familie, care n-ar fi avut drept la moștenire. Însă acum lucrurile s-au schimbat radical, iar el a devenit un burlac foarte eligibil și mult mai sigur pe sine. Miles cade la învoială cu Cynthia: nu dezvăluie secretele ei scandaloase și o ajută să își găsească un soț printre cei prezenți la petrecerea organizată de familia lui, iar ea îi dă în schimb... un sărut.

Deși are ceva îndoieli în privința propunerii lui, ea acceptă în cele din urmă. În definitiv, ce rău poate face un sărut? Și totuși, Cynthia e pe cale să descopere că un simplu sărut poate descătușa o pasiune răvășitoare – și că Miles Redmond este, cu siguranță, un iubit ca nimeni altul.

Julie Anne Long a publicat primul roman în urmă cu mai mult de un deceniu și de atunci i-au apărut 18 cărți, nominalizate la numeroase premii. Printre ele se numără Romantic Times Reviewer's Choice, Bookseller's Best, The Quill sau cel acordat de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1416-2
9 786063 314162
Alma

JULIE ANNE LONG

Un iubit ca nimeni altul

Like No Other Lover
Julie Anne Long
Copyright © 2008 Julie Anne Long

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un iubit ca nimeni altul
Julie Anne Long

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea, Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONG, JULIE ANNE
Un iubit ca nimeni altul / Julie Anne Long.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1416-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JULIE ANNE LONG

Un iubit ca nimeni altul

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Pentru Sammy

Capitolul 1

– Ai niște obraji îngrijorător de rumeni, Redmond.

Observația, rostită de domnul Culpepper, istoricul din Pennyroyal Green, încheie o pauză lungă în discuția care începuse când ușa de la Pig & Thistle se deschisese, lăsând să intre o adiere de aer umed, un chicot de râs și trei oameni. Unul dintre ei era Violet, sora lui Miles Redmond. Cum Violet era invariabil *Violet*, sigur ea era capul răutăților. Mai ales pentru că omul care o întărâta cel mai bine pe Violet era fratele lui, Jonathan Redmond, care apăruse în ușă alături de ea. A treia persoană...

A treia persoană era vinovată pentru îmbujorarea lui Miles.

Miles privi cum Cynthia Brightly – *Cynthia Brightly*, dintre toți oamenii – își scoase, unul câte unul, degetele din mănușă, își puse pelerina în cuierul de lângă ușă și îi spuse lui Violet ceva care o făcu pe sora lui să dea capul pe spate și să râdă vesel și calculat ca să atragă privirile.

Inevitabil, fiecare cap din cârciumă se întoarse la auzul sunetului, așa cum florile se întorc după soare.

În mod normal, Miles și-ar fi dat ochii peste cap.

În schimb, el se uită încremenit cum domnișoara Brightly aruncă o privire prin cârciumă: la masa cu membrii cei veseli ai familiei Eversea, la domnișoara Endicott de la Academia pentru Tinere Doamne a domnișoarei Marietta Endicott, care lua cina cu trei persoane: doi părinți îngrijorați și o tânără încruntată. La el. Minunații ei ochi albaștri nu se luminară și nici nu se întunecară când se întâlniră în treacăt – de ce ar fi făcut-o? – cu ai lui, și zâmbetul ei slab, lăsat în urmă de râs, rămase neschimbat. Miles putea la fel de bine să fie un stâlp sau un cuier de pălării la cât de remarcat se simțise.

Însă privirea ei fugară îl făcu pe Miles să se simtă ca un diapazon lovit.

Ce Dumnezeu căuta ea în *Sussex*? În Pennyroyal Green? Cu Violet?

– Aș spune mai curând că s-a înroșit, îi zise Culpepper lui Cooke. Își rostise cuvintele de parcă lansase o provocare. Era irascibil în seara aceea, căci Cooke câștigase trei partide de șah la rând și Culpepper avea chef de ceartă, orice fel de ceartă. Dacă tot nu apărea nimic, se mulțumea să se lege și de tenul lui Miles.

Cei doi cărturari îl cunoșteau pe Miles de când se născuse și fuseseră foarte posesivi cu el de când revenise din faimoasa expediție din Mările Sudului, în urmă cu doi ani. Fuseseră și mai încântați când Miles le mărturisise că plănuia să plece în acele locuri într-o nouă expediție, mai grandioasă, și le oferise șansa să investească în ea.

Acela fusese momentul în care ușa se deschisese și tenul lui Miles își schimbase culoarea.

Afurisita lui de soră avea o atracție pentru năzbâtii, dar Miles nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva.

Își regăsi vocea.

– M-am înroșit? Poate stăm prea aproape de foc și de-aia.

În fața lui, două perechi de sprâncene dese se ridicară a neîncredere în același timp. La Pig & Thistle, Culpepper, Cooke și, prin urmare, Miles stăteau mereu lângă foc, întrucât acolo se găsea tabla de șah.

Miles se trase de lavalieră – un gest grăitor care părea să spună „Doamne sfinte, nu-i așa că e cald aici?" Fu surprins să simtă cu putere bătaia rapidă a inimii.

Și asta tot din cauza Cynthiei Brigthly.

Își lăsă mâna pe masă și se uită lung la ea, de parcă putea să citească în vene și tendoane motivele reacției lui. Omul de știință din el voia să știe exact ce simțea pentru femeia aceea. Se întâmpla așa rar să fie încercat de emoții puternice – nu putea să le condamne, căci el nu prea era o gazdă primitoare –, încât îi era greu să-și dea seama dacă simțea furie sau altceva.

Cu siguranță furia era o parte integrantă.

Își aminti că ajutorul era literalmente la îndemână. Își strânse degetele pe halba de bere și bău restul din faimoasa bere neagră a lui Ned Hawthorne cu înghițituri mari și inegale. Era leac și curaj în același timp.

Își șterse gura cu podul palmei.

– Ce culoare am acum? întrebă el sfidător.

Faptul că o remarcase pe Cynthia Brightly se datora, într-un fel, primei lui expediții în Mările Sudului.

Se întâmplase la un bal. Lista de invitați pentru mărețul eveniment anual de la Malverney includea oameni de diverse ranguri, de la Prinny[1] la alegeri mai puțin distinse. Miles, al doilea fiu al extraordinar de bogatului și influentului Isaiah Redmond, nu era sigur unde se afla pe lista respectivă și nici nu îi păsa.

La vremea aceea, corabia lui Miles nu ancorase decât de puțin timp în Anglia, astfel că bronzul tropical al tenului abia începuse să se îndrepte spre o nuanță mai adecvată de crem, ajungând în faza pământie. Era încă prea slab pentru statura lui; frigurile, mâncarea proastă și o călătorie lungă pe ocean chiar puteau face un om numai piele și oase. Fripturile de vită și budincile din Yorkshire îl întremau din nou.

Își alesese echipajul din drojdia societății, pentru o corabie cu greu potrivită pentru navigat pe mare, care să îl poarte spre visul măreț, incitant și febril al unui ținut: cu flori strălucitoare și ademenitoare, de mărimea umbrelelor de soare, printre vițe-de-vie mai groase ca mâna unui bărbat; șerpi subțiri și lungi ca însăși vița-de-vie; gândaci cât șobolanii din St. Giles; furnici cât degetul. Păsări zgomotoase cu penaj în culorile curcubeului și fluturi scânteietori, de mărimea evantaielor deschise; femei cu pielea negricioasă la fel de ademenitoare ca flora ținutului, care împărțeau noaptea patul cu el. *Totul* era părăsit, umed, monumental și exagerat. Învățase să se miște încet, nepăsător; acceptase că oricum acolo nu ar putea fi niciodată uscat și nu ar putea simți răcoare.

Peste tot moartea era la fel de surprinzătoare și de înșelătoare ca viața, ascunsă și fățișă: șerpuind printre tufișuri sub forma unor scorpioni micuți, apărând din spatele copacilor sub forma unui trib de canibali cu care își negociase cu succes viața ori ivindu-se sub forma unui acces puternic de friguri care oricum aproape îl omorâse.

Miles nu era imun la teamă, dar ciudățenia și pericolele din Lacao nu îl speriaseră niciodată. Frica era adesea înrădăcinată în ignoranță, iar el învățase de multă vreme să învingă ignoranța prin răbdare nefirească, observație ascuțită și hotărâre de oțel. Și recunoștea frumusețea, dar nu o ridica niciodată în slăvi. Înțelegea că scopul frumuseții în natură era atragerea perechii sau a prăzii – și hotărâse sec, după mai mult de două decenii de observație a părinților lui, a familiei și a înaltei societăți, că acela era scopul ei în orice societate.

[1] Porecla regelui George al IV-lea (1762–1830) (n.tr.)

Și de aceea Miles nu provocase niciodată, Doamne păzește, pe cineva la duel, nu scrisese poezii groaznice, nu escaladase balcoane (cum se zvonea că făcuse Colin Eversea) și nu se făcuse în vreun fel de rușine pentru o femeie frumoasă.

Miles își satisfăcea, foarte înțelept și discret, formidabilele pofte trupești în brațele văduvelor din înalta societate, care îl considerau cel mai de preț secret.

Plănuise să se întoarcă în Anglia ca să scrie prima carte dintr-o serie de volume dedicată aventurilor lui. În cele din urmă, cartea urma să îi aducă faimă, mai întâi în cercurile oamenilor de știință, urmând să evolueze și să cuprindă cercurile mondene, până ce avea să fie căutat cu nesaț ca să participe la prelegeri și la baluri, invidiat de bărbații cu mai puțin curaj sau care aveau mișcările limitate de neveste și de hoardele de copii.

Asta îl năucea pe Miles.

Pur și simplu, nu reușea să își vadă călătoria ca fiind curajoasă sau legendară când firea lui nu prea îi dădea de ales: era mânat de o nevoie simplă, dar stringentă de a ști lucruri. Negocierea vieții lui cu niște canibali nu părea decât consecința logică a drumului pe care îl începuse când primise o chelfăneală bună pentru că, la șapte ani, desfăcuse ceasul de aur al tatălui lui. Împrăștiase piesele micuțe și strălucitoare în fața lui, le analizase, înțelesese legăturile dintre ele și fusese la un pas de a le reasambla, dar fusese prins.

Chelfăneala nu îi distrăsese deloc atenția de la satisfacția dată de faptul că înțelesese, în sfârșit, cum funcționa obiectul acela afurisit. Totuși, fusese o lecție foarte importantă: călătoria spre descoperire era adesea primejdioasă.

Dar toată faima lui se afla la un an distanță.

Însă, în clipa de față, se bucura pur și simplu să fie acasă cu familia, să aibă parte de fripturi delicioase de vită, de peisajele verzi și line, de văduvele discrete acoperite de straturi nesfârșite de material ce puteau fi îndepărtate rând pe rând. Fusese fericit până și să participe la un bal, chiar dacă detesta balurile. Păreau însă un lucru atât de tipic și de îmbucurător de englezesc.

Lacao păruse să îl fi părăsit treptat, așa cum dispărea un vis când te trezeai. Și deodată, în vreme ce Lord Albemarle stătea lângă el și insista să afle povești cu femei cu sânge fierbinte și moravuri ușoare, se întâmplase: căldura din sala de bal devenise tropicală; fluturarea evantaielor de mătase în mâinile femeilor se transformase în frunze

și fluturi; foșnetul mătăsii, al muselinelor și al hainelor devenise frunzișul junglei. Cele două lumi ale lui se uniseră într-una singură.

De aceea se întorsese din reflex când surprinsese cu coada ochiului un fulger incandescent. Primul lui gând fusese: *Morpho rhetenor Helena*. Extraordinarul fluture tropical cu aripi în culori schimbătoare: albastru, violet, verde.

Se dovedise a fi rochia unei femei.

Culoarea era albastră, dar, în lumina miilor de lumânări de deasupra lor, el zărise violet și chiar verde unduindu-se în țesătura rochiei. O brățară de pietre pale licărea la o încheietură și o coroniță îi încercuia părul negru. Candelabrul reflectase raze delicate și dinspre aceste bijuterii.

Era mult prea strălucitoare pentru o femeie, hotărâse el și dăduse să se întoarcă.

Chiar în clipa în care ea își ridicase chipul în lumină.

Totul se oprise. Bătăile inimii, respirația, curgerea timpului.

Din fericire, totul revenise la normal după câteva secunde. Mult mai violent ca înainte.

Și atunci idei absurde explodaseră în mintea lui.

Simțise dorința arzătoare de a-i cuprinde chipul – era un chip palid, ca de pisicuță, cu fruntea înaltă și cu bărbia încăpățânată. Avea și ochii unei pisicuțe: mari și cu colțurile ușor arcuite... Și sigur nu erau azurii ca mările din sud? Sigur el, Miles Redmond, nu fusese secerat de un gând atât de flamboaiant?

Sprâncenele ei erau extraordinare: frumoase, arcuite, foarte negre. Părul ei era probabil castaniu, dar era ca și cum Miles nu învățase niciodată cuvântul „castaniu".

„Strălucitor. Mătase. Aramă. Azur. Delicat. Înger. Aleluia." Deodată, acelea erau singurele cuvinte pe care le mai știa.

El se uitase lung. Ea nu observase. Nimeni altcineva nu mai observase, atât de aglomerată era sala de bal și de iscusită abilitatea de-o viață a lui Miles, în ciuda staturii lui remarcabile, de a se pierde în fundal decât de a se face văzut.

După câteva clipe, acea prezență feminină tulburătoare pentru liniștea lui sufletească fusese trasă de mulțimea discretă a prietenilor ei în sala de bal și dispăruse din raza privirii lui.

Deci, la urma urmei, nu era doar o expresie poetică exagerată: o femeie chiar putea să-ți taie răsuflarea. În afară de cele patru partide intime și viguroase pe care le avusese cu două nopți înainte

cu Lady Dovecote – care, în clipa aceea, de undeva de la periferia razei lui vizuale, îi trimitea o sugestie subtilă, dar inconfundabilă cu evantaiul –, nici o altă femeie nu-l mai lăsase vreodată fără suflare.

Miles nu o ignorase pe Lady Dovecote. Rămăsese îndreptat spre locul în care o văzuse ultima dată pe femeia aceea, asemenea unui ac de busolă care arăta nordul.

– Cine este fata în albastru?

Se chinui din răsputeri să pară oarecum plictisit în vreme ce puse întrebarea către Lord Albemarle.

Albemarle fusese uluit, guraliv și încântat că era în măsură să îl lămurească pe Miles.

– Oh! Trebuie să fie domnișoara Cynthia Brightly. Am auzit că se cam grăbește, și sigur nu e elegant din partea mea s-o spun, dar asta este. Frumoasa sezonului, căci ar fi mai plictisitor în lipsa ei, chiar dacă e și Violet anul ăsta, slavă Cerului și să mă ierte Dumnezeu, scuzele mele, Redmond! Te rog să nu mă provoci la vreun duel pentru sora ta. Umblă vorba că domnișoara Brightly nu are nici avere, nici familie, dar are... orice altceva... după cum vezi, și e cam la modă să fii amorezat de ea.

Ah! Deci fenomenul fusese deja descoperit. Omul de știință din Miles se simțise nemulțumit.

– Vrei să vi se facă cunoștință? conchise Albemarle. Sigur sora mea poate să...

Dar Miles dispăruse deja.

Își amintea cum traversase sala de bal.

Sigur îi cunoștea pe cei mai mulți pe lângă care trecuse, dar se concentrase atât de mult pe ținta lui finală, că fusese incapabil să recunoască pe cineva. Zâmbise ușor prin toată jungla aceea de mătase și muselină, de parcă zâmbetul îi era pașaport, făclie, scuză pentru că elegantele lui maniere englezești reveneau la fel ca nuanța tenului lui englezesc: treptat.

În tot timpul ăsta, niște fierari dinăuntrul lui păreau a se amuza pe cinste întețindu-i bătăile inimii.

Zărise în cele din urmă strălucirea incandescentă – sigur rochia era făcută după modelul unor aripi de zână, nu? Era prea fascinat ca să mai fie oripilat de propria lui metaforă. Poate că începeai să gândești în clișee atunci când te îndrăgosteai.

Pașii lui încetiniseră. Afluența aceea extraordinară de reacții era iubire?

Dacă așa era, nu era chiar plăcut, își spusese el căzut pe gânduri. Dar era în mod cert interesant, iar Miles aprecia lucrurile „interesante" mai mult ca orice pe lume.

Ajunsese destul de aproape ca să vadă că figura ei era menită să facă ravagii în inimi: să le oprească, să le fure, să le frângă. Buza de jos – o arcuire moale, de un rozaliu pal – sigur inspira gânduri mai telurice, fiecare în parte comunicând iute cu vintrele lui. Tenul ei era strălucitor în lumina candelabrului și îmbujorat de căldură; câteva șuvițe alunecau din coafura ei, se părea, anume ca să atragă atenția spre gâtul ei foarte lung și spre pieptul fin descoperit mărinimos de decolteul cutezător.

Și apoi, Miles îi auzise vocea. Nu avea să uite niciodată primul sunet al vocii ei: vioi, surprinzător de matur și încrezător. Își coborâse vocea; femeia care se afla lângă ea – o anumită domnișoară Liza Standshaw, se gândise Miles – o ținea familiar de braț și își aplecase capul spre Cynthia Brightly: ca să îi audă mai bine secretele.

Din păcate, el avea un auz extraordinar de fin.

– Lord Finley are *treizeci de mii de lire* pe an și păr ca de aur, dar mama lui este o cotoroanță. Totuși, e un preț atât de mic pentru treizeci de mii de lire, nu crezi, Liza? E un pic cam destrăbălat, dar e un dansator desăvârșit. M-a invitat deja la două valsuri! Contele de Borland are o tumoare, dar o fată poate să treacă peste asta dacă ia în calcul titlul, banii și numeroasele lui castele, nu crezi? Iar domnul Lyon Redmond este excepțional de chipeș și de bogat, nu-i așa? Averea familiei Redmond îl face până și pe Cresus să se simtă stânjenit – sau așa am înțeles. Am auzit că el n-are ochi decât pentru domnișoara Olivia Eversea, că e cam îndrăgostit lulea de ea, dar familiile lor se plac cum se plăceau cei din Montague și Capulet, și sunt convinsă că tații lor nu vor accepta în veci partida, așa că hai să-l trecem pe listă. Vreau să îi fiu prezentată.

– Domnișoara Olivia Eversea nu se ridică la nivelul tău, Cynthia, insistase susținut prietena ei. Facem rost de prezentarea asta. E și domnul Miles Redmond astă-seară. Al doilea fiu al lui Redmond. Și el e disponibil. Vrei să îl cunoști?

– Domnul Miles Redmond... Miles Redmond... Oh! Tipul brunet și impunător, cu ochelari? Ea părea îngrozită. E preocupat de nimicuri precum insectele, nu? Doamne, Liza, *ai înnebunit*? Cynthia Brightly o înghiontise în glumă cu evantaiul pe prietena ei. De ce să mă mulțumesc cu un *al doilea fiu* morocănos când pot să am un adevărat moștenitor? Sau un *conte?*

Chicotiseră. Un sunet muzical și glacial asemenea dezghețului de primăvară.

Miles se retrăsese ușor, neobservat. Făcuse un pas înapoi. Doi pași. Trei pași.

Până ce se lovise ușor de un stâlp scurt care susținea o sculptură grecească: Hercule, observase el. Care făcea ceva eroic cu sau unui leu.

Pentru o clipă, Miles mimase inconștient nemișcarea absolută a statuii.

Șocul, când se manifestase, fusese nefiresc și neplăcut: de parcă un fluture i se așezase pe încheietură doar ca să-și înfigă colții în pielea lui.

La câteva clipe după aceea, provocase un fel de amuzament distant.

Chiar fusese un prostănac când venea vorba despre femei. Nu-și imaginase niciodată că o inimă atât de rece și de meschină putea să bată într-un piept atât de delicat. Fusese impresionat, descurajat, fascinat și, în mod ciudat, recunoscător: din clipa aceea, Miles privise femeile cu alți ochi, le căutase în privire dovezi despre socotelile ascunse din mintea lor, dansase cu ele de parcă ținea în brațe adevărate grenade. Deveniseră cu mult mai interesante pentru ce bănuia el că nu îi spuneau decât pentru ceea ce îi spuneau.

Abia mai târziu își dăduse seama că, din ziua aceea, plăcile tectonice ale mândriei lui începuseră să se miște. Vuietul dinăuntrul lui fusese scăzut și adânc, dar el se schimbase definitiv: lui Miles Redmond nu îi plăcea să fie respins.

Cu un an în urmă, dacă cineva i-ar fi spus Cynthiei Brightly că urma să fie chiar recunoscătoare să-și petreacă o seară de sâmbătă *la țară*, într-o crâșmă numită după un animal de fermă și o buruiană[1], ar fi râs atât de tare, încât i-ar fi plesnit balenele de la corset. În cel mai bun caz, ar fi atins-o ușor pe persoana aceea și ar fi sugerat că poate își dorea ca paharul de crușon din mână să fie ultimul din seara aceea. Pentru că, în urmă cu un an, toate serile ei includeau un exces de orice, inclusiv de crușon.

Avusese dintotdeauna mult mai mult noroc decât ar fi meritat.

[1] În engleză, în original, taverna Pig & Thistle, *pig* însemnând „porc", iar *thistle*, „scai, ciulin" (n.red.)

Iar, de data asta, norocul apăruse în prietenia puțin probabilă cu Violet Redmond: frumoasă, fermecătoare, neliniștită și surprinzător de lipsită de sentimentalism. Violet avea darul de a face ravagii la intervale imprevizibile – un dar pe care Cynthia îl admira foarte mult, din moment ce nici ea nu era străină de trăsnăi. Violet amenințase la un moment dat să se arunce într-un puț, din cauza unei neînțelegeri cu un pretendent, și făcuse un pas peste margine înainte să fie trasă înapoi de coate. Se presupunea că la un moment dat provocase un domn la duel. În cea mai mare parte a timpului, manierele ei erau ireproșabile, și, chiar dacă spusese clar că nu întâlnise încă bărbatul cu care să conceapă o căsnicie, lucrul acela nu o împiedica pe Violet să încurajeze neamurile din Londra să se bată pentru atenția ei.

Așa că, atunci când restul înaltei societăți se lepădase fără să clipească de Cynthia, deloc surprinzător, Violet o invitase la reședința familiei ei din Sussex pentru o petrecere de două săptămâni.

Cynthia era sigură că invitația venea pe jumătate din prietenie, pe jumătate din dorința de-a mai face vreo trăsnaie, dar nu era în situația să îi pese și avea de gând să profite la maximum de ocazia care i se oferise.

Instinctul pentru veselie o făcu să identifice imediat masa din crâșmă la care se aflau cei din familia Eversea: doi bărbați surprinzător de chipeși, unul dintre ei, Colin, infam și proaspăt însurat – atât de proaspăt, că ziarele încă scriau despre asta –, iar celălalt, judecând după felul în care se foia în scaunul lui, cherchelit bine. O femeie elegantă, cu părul negru – soția lui Colin Eversea? – zâmbi la fata slăbuță care se oprise lângă farfuriile și halbele goale din fața lor și le adună cu iscusința ce părea să le caracterizeze pe chelnerițe. În mod vizibil, fata nu răspunse zâmbetului.

Apoi Cynthia privi cum fata se duse în spatele bufetului, unde un bărbat mai în vârstă o trase ușor de cosițe și îi dădu o mătură când își eliberă din nou mâinile. El fu răsplătit cu un zâmbet. Iar zâmbetul lui avea aceeași dimensiune, formă și lumină ca al ei. Tată și fiică. Cynthia își întoarse capul, simțindu-se deodată copleșită de familii. Erau ca o limbă pe care nu o învățase niciodată, căci ea nu avea familie.

– Familia Hawthorne, îi spuse Violet când observă direcția în care privea. Ned și fiica lui, Polly. Familia Hawthorne deține Pig & Thistle de secole.

Se prefăcu să nu îi vadă pe cei din familia Eversea și ignoră mâna ridicată ironic de Colin, în semn de salut, apoi se îndreptă iute spre fratele ei.

Violet o trase pe Cynthia departe de deliciile implicite ale familiei Eversea, spre o masă mult mai puțin promițătoare. Acolo erau așezați trei bărbați: doi mai în vârstă, cu o tablă de șah cu piese negre și din fildeș, frumos aranjate, între ei, și un bărbat mai tânăr – masiv, brunet, morocănos, cu ochelari.

Ah, da, desigur. Fratele mai mare al lui Violet. Domnul Miles Redmond.

„Are... ceva de-a face cu insectele", își aminti vag Cynthia.

Miles privi apropierea implacabilă a surorii lui de domnișoara Brightly și rămase din nou nemișcat.

Nu o mai văzuse pe Cynthia după noaptea aceea și, firește, nu povestise niciodată ce auzise. Dar, în sezonul acela, ea fusese sursa bârfelor zglobii ale înaltei societăți, mereu prezentă în discuțiile neîncetate de prin cluburi și saloane: auzise de curse nechibzuite cu faetoanele în zorii zilei, câștigătorul fiind răsplătit cu toate valsurile domnișoarei Brightly la petrecerea lui Lady Murcheston; de volume de poeme îngrozitor scrise despre tenul și ochii ei; și oh, despre pariuri – pariuri stranii, disperate și înflăcărate ce păreau să-i facă pe bărbați să ajungă la pumni – consemnate în registrele de la White despre cel care avea să îi câștige în cele din urmă mâna.

Pe scurt, mulți bărbați se izbiseră de inima de gheață a domnișoarei Cynthia Brightly.

Iar ea încuraja totul, sau așa se zicea, pe jumătate cu reproș, pe jumătate cu venerație.

El bea un pahar la White în ziua în care aflase de logodna ei cu moștenitorul incredibil de bogat al contelui de Courtland. În urmă cu aproape doi ani. Și, chiar dacă nu îl interesau deloc noutățile, aceea i se păruse deosebit de tristă. Rămăsese încremenit, nedumerit și țeapăn.

Și apoi, mereu un domn, mereu gata să facă lucrul corect și amabil, Miles li se alăturase celorlalți ca să bea întru fericirea lui Courtland. Continuase să bea toată noaptea, într-o încercare de a umple un gol deosebit de răsunător, dar mereu pragmatic, și renunțase înainte să trebuiască să fie cărat pe brațe de la White.

Violet și domnișoara Brightly ajunseră în dreptul lor. Miles văzu cum sora lui își așază familiar mâna pe încheietura domnișoarei Brightly. Se uită lung la mâna lui Violet. Nu părea în stare

să gândească limpede, și, evident, gândurile îl năpădeau asemenea sângelui: neîncetat.

Deși părea că putea să se ridice: educația îl obliga să se ridice. Se ridicară cu toții: el, domnul Cooke și domnul Culpepper.

El nu se uită direct la domnișoara Brightly. Însă reuși să trimită o privire grăitoare spre dificila lui soră.

„Nu pot să te mint când te uiți așa la mine, Miles", se plânsese o dată Violet. „Parcă m-aș uita la propria mea conștiință."

Râsese atunci. El avea un râs sănătos, și fraților lui le plăcea să îl audă.

Dar el era probabil singurul om de pe lume care putea să o facă pe Violet să regrete ceva. Tatăl lui îi trecea totul cu vederea, iar ea îl iubea și se temea de el; Lyon o răsfățase, iar ea îl divinizase; Jonathan o întărâta, iar mama ei își pierduse orice speranță. Miles era cel care avea grijă de ea.

Talentul lui deosebit era să aibă grijă de lucrurile la care ținea.

Neastâmpărul din privirea lui Violet păli un pic.

Ah, așa era mai bine.

– Bună seara, domnilor, spuse ea drăgălaș și mai puțin îndrăzneț decât ar fi făcut-o înainte ca Miles să îi arunce privirea aceea de disciplinare. Mi-ar plăcea să v-o prezint pe buna mea prietenă, domnișoara Cynthia Brightly.

Miles se abținu să nu pufnească la „buna".

Admirația de pe chipurile celor doi adversari la șah era nestingherită și înduioșătoare. O iubeau pe Violet – o cunoșteau de când era bebeluș și adorau să îi audă isprăvile –, dar domnișoara Brightly era ceva nou. O priviră cu o încântare mută pentru o clipă, apoi oferiră o pereche de plecăciuni curtenitoare și saluturi politicoase ambelor doamne.

Miles se gândi sec: „Frumusețea îți dă un fel de atitudine regală; comandă o supunere reflexivă; inspiră venerație, resentiment și servilism, toate deodată. Toată lumea își dorește un loc la curtea ei, indiferent de ce simțim pentru cel care o posedă. Dar ea nu este o frumusețe *reală*". Ochii ei erau prea mari, buzele ei – prea pline. Chipul ei nu era rotund.

Din păcate, analiza nu reuși să combată reacțiile din trupul lui.

Pentru că se impunea, făcu și el o plecăciune, în cele din urmă, peste mâna domnișoarei Brightly.

Când se ridică, îl izbi iar senzația ciudată că el nu o vedea, ci mai curând o simțea: ca pe o dezmierdare a firelor scurte de păr

de la ceafă, ca pe răsuflarea fierbinte în ureche, ca pe un murmur scăzut în capul pieptului, ca pe un nod în gât. Pielea i se înflăcără.

Se priviră unul pe celălalt. Ea nu trădă aproape nici un semn că l-ar fi recunoscut. Dar el simțise, de parcă ea iscase un vânt care îl învăluise într-un cocon: lucrul acela inefabil numit farmec.

Înțelese dintr-odată că el era obiectul farmecului ei.

Era bărbat, dar nu era prost. Dacă Cynthia Brightly se afla în Sussex, în Pennyroyal Green, la țară, fără un soț sau un logodnic...

Ceva trebuia să se fi întâmplat la Londra.

Conștientizarea acelui fapt trebuia să fi adus o notă de cinism în privirea lui, căci ceva subtil de nesigur umbri ochii ei.

Miles își aminti că nu o plăcea deloc. Gândul acela îi readuse răsuflarea și simțurile la ceva asemănător cu normalitatea. Și, la urma urmei, el era un Redmond: manierele lui erau rafinate precum coniacul, instinctive asemenea respirației. Avea să spună ceva inofensiv și politicos acum.

– Trebuie să plec, zise el, apoi se întoarse și făcu întocmai.

Patru guri rămaseră căscate în urma lui.

Miles era la fel de surprins ca toată lumea. Simțea o senzație ciudată de amețeală, de parcă împinsese un pendul care îl lovise mai apoi și îl lăsase lat la podea.

Dar nu se opri nici măcar o clipă, în vreme ce își croia intenționat drum printre chefliii și mesenii de la Pig & Thistle. Trecu pe lângă fratele lui mai mic, Jonathan, care zăbovise pe la bufet. Jonathan spusese ceva care o făcuse pe Polly Hawthorne să chicotească, un sunet frumos, din moment ce Polly Hawthorne, asemenea aproape oricărei femei din Pennyroyal Green cu vârsta între șaptesprezece și șaptezeci de ani, fusese îndrăgostită de Colin Eversea și luase foarte personal vestea nunții lui. Era la vârsta la care luai totul personal. Obișnuia să îi arunce soției lui Colin Eversea priviri întunecate și rănite, observase Miles.

Aparent, Polly nu îi servea suficient de repede berea, căci Jonathan bătea nerăbdător în bufet cu o mână. Și apoi se întoarse, și ceva de pe chipul lui Miles îl făcu să își arcuiască sprâncenele amuzant de sus.

„De ce?" păru să întrebe Miles, cu un gest tăios din bărbie înspre domnișoara Brightly, în vreme ce-și luă haina agățată în cuierul de la ușă.

Șovăi când văzu pelerina ei agățată acolo. Era o pelerină obișnuită – din material cenușiu, în mod evident nu nouă –, dar părea îmbibată cu un farmec aparte.

Se uită lung la ea. Se încruntă.

Jonathan, fiind bărbat, înțelese esența întrebării lui Miles. Își luă berea de la Polly și o ridică spre ea în semn de mulțumire, apoi sorbi lung și zgomotos înainte să îi răspundă lui Miles. Pe un ton scăzut:

– Nu pot să spun sigur de ce e aici – nici Violet nu știe, și eu le-am însoțit de la Londra –, dar am auzit că a fost un duel. Totul a fost pus sub tăcere, din moment ce era totuși logodită cu moștenitorul contelui de Courtland. Tot ce știu e că logodna a fost ruptă, și ea pare de neatins la Londra – am auzit că toată lumea a lăsat-o baltă, dar nimeni nu are cum să știe de ce, și am socotit că nu se cade să discutăm despre asta. Cu siguranță n-am întrebat. Îmi place de ea. Este o companie destul de plăcută, adăugă el nepăsător. Pun pariu că Violet a momit-o aici ca să o vadă implicată în vreo trăsnaie și să pună la încercare craii de viță nobilă de la petrecere. Păzea, bătrâne! Domnișoara Brightly a venit aici pentru tine, spuse el cu o veselie macabră.

Jonathan mimă cu arătătorul o undiță, apoi băgă degetul în gură, îl trase în sus și făcu ochii mari cât cepele.

Și, imediat după aceea, Miles deschise ușa crâșmei, o lăsă să se închidă în hohotele de râs ale fratelui lui și se cufundă în întunericul delicat al amurgului care se lăsa peste Sussex.

Simți deodată nostalgia primejdiilor cumva mai confortabile din jungla braziliană.

Capitolul 2

Când ajunse acasă, Miles înmână pălăria și bastonul de plimbare unuia dintre lacheii arțăgoși și foarte bine plătiți ai mamei lui și, în vreme ce stătea acolo, pe marmura cu model de tablă de șah, se opri ca să își închipuie ceva: toate stările și situațiile în care strămoșii lui intraseră pe ușa aceea – cercheliți după o noapte petrecută la Pig & Thistle, zăpăciți sau vinovați după vreo întâlnire, triumfători după o luptă, poate mâhniți după vreo înmormântare ținută la bisericuța din oraș sau proaspăt căsătoriți, plini de dorință sau de agitație. Unul dintre strămoși venise dinadins acasă și își pusese pistolul la cap.

I se întâmpla așa ceva pentru că era prima dată în viața lui când habar nu avea ce simțea el. Misterele erau sufletul lui și aproape un afront: era o rutină pentru el să le dezvăluie în liniște, fără milă, metodic.

Dar el nu fusese niciodată până atunci un mister pentru sine.

Se uită la scări. Putea să le urce iute, să îi ceară valetului să îi pregătească o valiză ușoară, apoi să fugă spre Londra – unde își avea apartamentele – înainte ca restul musafirilor să ajungă, de dimineață. Făcu hotărât doi pași spre scări, când gândul apropiatei veniri a lui Lady Middlebough îl încetini. Senzuală și brunetă, măritată și plictisită, suficient de discretă ca să îi cunoască repertoriul de abilități și pofta formidabilă cu care le punea în aplicare, destul de sofisticată ca să își arate tacit interesul pentru el la un bal recent, destul de deșteaptă ca să facă rost de la mama lui de o invitație la petrecere – promisiunea prezenței ei îl încremeni pentru o clipă. Ea era exact genul de femeie care îi plăcea.

Șovăi, iar mâna lui, încet, involuntar, se încordă, parcă de nerăbdarea de a strânge coapsa moale și albă a lui Lady Middlebough.

Visarea lui se dovedi o greșeală gravă. Îi oferi mamei lui, Fanchette Redmond, ocazia să se ivească în hol și să îl surprindă cu o veste îngrozitoare:

– Tatăl tău vrea să-ți vorbească, Miles, dragule.

El încremeni. Visarea lui se sparse ca un balon de săpun.

Mama lui ridică obrazul ca el să o sărute, iar fiul ei își reveni atât cât să apese conștiincios un sărut pe obrazul fin, care mirosea a liliac. Și apoi, Fanchette Redmond îl surprinse pe Miles când îl sărută pe ambii obraji, de parcă își cerea iertare pentru că trebuia să discute cu tatăl lui.

Pentru că Miles îl deruta pe tatăl lui.

Întrucât mulți tineri bogați și plictisiți se ocupau cu științele naturii, spre mirarea absolută a tatălui lui, Miles hotărâse să devină entomolog. „Insecte și fleacuri", așa se referea Isaiah Redmond la munca de o viață a lui Miles. Iar Miles știa perfect că, dacă nu ar fi plecat într-o călătorie lungă, ce implicase pericole, lipsuri, friguri, oameni despre care se spunea că mâncau alți oameni și femei afectuoase care nu purtau nici o haină de la talie în sus cât era ziua de lungă, tatăl lui l-ar fi considerat mai puțin bărbat decât ar fi trebuit.

Și, înainte de dispariția lui Lyon, părerea lui nu contase absolut deloc.

Tocmai de aceea tatăl lui refuzase hotărât să prezinte ideea finanțării următoarei expediții grandioase a lui Miles formidabilului lui grup de investiție, clubul Mercur. Dar Miles reușise întotdeauna să facă ce își pusese în gând. Începuse să dibuiască fără rușine orice posibilitate de finanțare, și chiar să înceapă să îi îmbie pe bătrânii Culpepper și Cooke cu ideea aceea. Totuși, lucrurile tărăgănau mai mult decât ar fi preferat și se simțea o oarecare disperare – doar un strop.

– Te așteaptă sus în bibliotecă într-o clipă, adăugă mama lui.

De asemenea, să îl lase să aștepte era ceva foarte tipic pentru Isaiah Redmond.

– Încă un lucru, dragul meu. După cum știi, vom avea musafiri, dar eu și tatăl tău suntem chemați să ne ocupăm de niște afaceri ale familiei mele, și mă tem că trebuie să plecăm mâine, la primele ore ale dimineții. Vezi tu, e vorba despre un testament, niște bani și o proprietate, iar tatăl tău insistă să se ocupe numaidecât de asta, după cum îți închipui. Am aranjat salonul, mesele, distracțiile și tot ce trebuie. Tu nu trebuie decât să te asiguri că musafirii se vor simți bine până ne întoarcem noi.

Miles rămase fără cuvinte. De ce, de ce, de ce simțea deodată că era mai bine să fie oaspetele unor canibali înfometați decât gazdă la acea petrecere. Nu avea nimic împotriva oamenilor acelora. Avea maniere frumoase și autoritate în orice fel de discuție.

– Desigur, mamă, spuse el calm.

Dar nu o induse în eroare pe mama lui.

Ea îl lovi ușor, complet convinsă că Miles avea să își facă datoria – spre deosebire de Lyon, care pretinsese că fusese răpus de iubire și dispăruse după aceea.

Câtă vreme Miles își aștepta tatăl în biroul lui, Cynthia, Jonathan și Violet reveniră de la Pig & Thistle. Cynthia se afla acum în centrul camerei care îi fusese atribuită și o măsura din priviri.

Fusese curățată și lustruită atât de aprig, că fiecare bucată de mobilă – măsuța de toaletă din lemn de nuc și oglinda de deasupra, dulapul în care slujitoarea conștiincioasă a lui Violet agățase frumos rochiile Cynthiei, stâlpii înalți ai unui pat pe care puteau să se întindă pe lung trei oameni ca ea și șase pe lat – părea să aibă o aură. Dar vatra nu era decorată cu nici o ghindă sculptată sau cu viță-de-vie. Nu existau frize pe pereți. Picioarele mesei de toaletă, ale patului

și ale scaunului erau dreptunghiuri simple. Covorul nu părea să poarte vreun nume special.

Un contrast foarte mare cu mobilierul pe care îl văzuse jos: piese fine, aurite și trufașe scăpate din Revoluția franceză, fără îndoială cumpărate la prețuri de nimic de vreun Redmond oportunist (mai exista vreun alt tip?) de la aristocrații fugari cândva, în secolul trecut. Covoarele, știa Cynthia, erau făcute la Savonnerie și Aubusson: groase și moi ca pieile, în culori bogate în, ciuda vechimii, cu franjuri luxuriante.

Cu alte cuvinte, domnul Isaiah Redmond dorise să își demonstreze punctul de vedere când îi oferise domnișoarei Brightly camera aceea.

Cynthia zâmbi de parcă, în clipa aceea, era în centrul unei săli de bal plină de musafiri. Dacă se putea zice cu adevărat ceva despre ea era că Cynthia se ridica la nivelul unei provocări.

Se sperie când una din perdele începu să tremure; fereastra era deschisă. Și, chiar dacă încăperea era, fără îndoială, una dintre cele mai mici din casă, tot i se păru că îi luă un sfert de oră să o traverseze ca să închidă geamul.

Șovăi înainte să o facă. Apoi deschise larg perdelele ca să se uite afară.

Milioane de stele se îmbulzeau pe cerul Sussexului, iar dedesubt și deasupra se întindea un întuneric vast și catifelat, punctat de umbrele negre și pufoase ale copacilor. Pentru o clipă amețitoare, Cynthia se simți din nou o copilă, tremurând între părinții ei, în miezul nopții, într-o trăsură care înainta pe un drum desfundat spre o casă nouă în Little Roxford, lăsând în urmă gălăgia și aglomerația din camera lor de deasupra familiei Jones din Battersea, Londra – așa niște băieți strengari avusese familia Jones. Și când, în cele din urmă, Londra lăsase loc văzduhului nesfârșit, întunericului nesfârșit și tăcerii răsunătoare de la țară, ea ridicase privirea și văzuse o stea căzătoare arcuindu-se pe cer.

Cynthiei i se păruse ciudat că un eveniment atât de uluitor, de teribil de frumos putea să fie atât de tăcut. Era ceva ce o lume întreagă putea să vadă pe dată, dar care putea să fie ratat dacă clipeai. Și la vremea aceea i se păruse comic numele – stea căzătoare. Nu cădea, ci mai degrabă o lua la fugă. De parcă întrezărise ocazia de a scăpa de la locul ei din bolta cerească și profitase.

Oricum, poate fusese izgonită de celelalte tovarășe stele, se gândise ea sec.

Știa vreo două, trei lucruri despre ce însemna să o iei la fugă de pe bolta cerească. Și despre izgoniri.

Zvâcnirea unei mișcări îi atrase atenția: un păianjen micuț se deplasa pe pânza lui din colțul ferestrei.

Cynthia se retrase speriată.

Păianjenul se retrase speriat.

Cynthia se aplecă în față și închise fereastra, apoi lăsă brusc perdelele jos. Trecuseră ani de când nu mai dormise într-o cameră în care i se permitea unui păianjen să își construiască o casă. Din perioada petrecută la Battersea și în camera de deasupra familiei Jones.

Își frecă firicelele fine de păr de la ceafă, înfiorate de o vagă teamă.

Când era mai tânără, după ce părinții ei muriseră, se trezea adesea îngrozită dintr-un vis în care se prăbușea, se prăbușea și se tot prăbușea într-un întuneric de nepătruns. Asemenea unei stele. După ce se trezea, strângea așternuturile în pumni ca pentru a se ancora în pat, apoi își întorcea fața în pernă ca să își înăbușe suspinele, pentru ca preotul și nevasta lui să nu le audă. Nu era neapărat vorba de frica izbirii de pământ, ceea ce oarecum sperase să se întâmple în vis. Acela, măcar, ar fi fost un sfârșit – deși sigur nu era cel mai fericit dintre toate. Era teama de nimic; de necunoscut; de posibilitatea prăbușirii în singurătate până la nesfârșit.

Cynthia se întoarse neliniștită spre oglindă. Imaginea de acolo o înveseli. La urma urmei, ea era o optimistă convinsă.

Dar își crease un fel de amuletă neobișnuită împotriva prăbușirii: de la o cunoștință din Little Roxbury auzise de o bătrână îndărătnică din Northumberland care își petrecea zilele într-un scaun cu rotile și care avea mereu nevoie de un însoțitor, căci epuiza iute bunăvoința companionilor ei. O anume doamnă Mundi-Dickson.

Cynthia îi scrisese întrebând dacă poziția era în continuare disponibilă și îi dăduse adresa familiei Redmond. Într-adevăr, era o modalitate de a recunoaște că se afla într-o situație strâmtorată.

Numai gândul la doamna Mundi-Dickson o conduse spre dulap, ca să facă agitată ceea ce devenise obiceiul ultimelor câteva săptămâni: își scoase gentuța și o scutură ușor. Abia mai zornăia. La urma urmei, nu era ca și cum ultimii ei șilingi aveau să se împerecheze și să facă bănuți noi când ea nu se uita. Totuși, zornăitul acela jalnic și petrecerea de două săptămâni erau singurele lucruri care se interpuneau între ea și sărăcie. Și doamna Mundi-Dickson.

Poate că reușea să înmulțească puținele lire rămase sugerând vreun joc de cărți între musafirii de la petrecere...

Nu. Avea să fie cuminte. Se găsea în situația aceea pentru că-și pusese norocul la încercare.

Își dădu deodată seama că i se umeziseră palmele.

Împinse gentuța la loc în dulap și se așeză brusc, ca să testeze patul. Moale. Sări; nici un scârțâit. Dădu la o parte cuvertura, și mâna asudată alunecă pe sub ea: așternuturi reci și foarte fine, călcate de una dintre slujitoarele pe care le văzuse, când intrase cu Violet și cu Jonathan, agitându-se prin alte părți ale casei, ca niște șoricei spre găurile lor.

Se simți mai binedispusă. Atâta vreme cât avea un asemenea pat în care să doarmă noaptea – atâta vreme cât era musafir, nu angajat și nu, Doamne sfinte, amantă –, mai era o speranță.

În mod deosebit, speranța se prezenta sub forma moștenitorului Redmond.

Deși, evident, prima întâlnire cu el fusese scurtă și văzuse mai mult din spatele decât din fața lui, în vreme ce el năvălise valvârtej din crâșmă. Nu prea promițător.

Violet o asigurase că era o greșeală.

– Doamne, Dumnezeule! Trebuie să-mi cer iertare pentru fratele meu, deși cred c-ar fi prima dată când fac asta pentru Miles. De obicei, se poartă foarte frumos, Cynthia.

Cynthia ridicase ușor din umeri regretând profund că nu era moștenitorul familiei Eversea, care ar fi fost încântător, sau fiul mai mare al familiei Redmond, impetuosul, mândrul și centrul atenției tuturor, Lyon, care făcuse ceva de neconceput dispărând cu un an în urmă. Se spunea că dintr-o dragoste neîmpărtășită pentru cea mai nepotrivită femeie din lume. Și îl lăsase moștenitor pe morocănosul Miles.

– Nu s-a simțit bine, spusese domnul mai în vârstă care se numea domnul Cooke, ca să îl apere pe Miles. S-a îmbujorat tot.

Ochii lui alunecaseră pieziș spre prietenul lui.

– Roșu ca un rac, spusese încet domnul Culpepper.

Ceva licărise în ochii negri ai lui Miles Redmond când se ridicase în fața Cynthiei. Nu fusese doar admirație – o vedea invariabil pe chipurile bărbaților și sigur o văzuse și pe chipul lui. Fusese ceva ce nu putea să recunoască. Mâna ei aproape păruse să freamăte când o trăsese departe de el.

Gândindu-se din nou la trupul masiv, întunecat și bătând în retragere al lui Miles Redmond, se aruncă pe patul acela confortabil și se uită în tavan. Într-o zi, urma să aibă camere în zona alocată familiei, era absolut sigură.

Pentru că, serios, cât de mare să fie provocarea pe care putea să o ridice în calea farmecului *ei* bărbatul acela morocănos și cu ochelari?

În vreme ce aștepta, Miles privi pe fereastră la bezna ce se întindea peste parcul mare de la Redmond învăluit într-un întuneric străjuit de milioane de stele. El prefera perspectiva aceea culorilor înșelător de calme din biroul tatălui său: nuanțelor de maro și crem, catifelelor, volutelor delicate de pe covor. Puține lucruri simple sau calme se întâmplaseră în încăperea aceea. Acolo Isaiah își avea orice întâlnire pe care o considera importantă, precum mustrările disciplinare usturătoare, și tot acolo se retrăgea ca să se gândească la noi feluri prin care să sporească averea familiei.

Miles se întoarse când auzi pașii tatălui său. Isaiah Redmond: foarte înalt, slab acolo unde Miles era lat, încă foarte chipeș în felul în care fusese și Lyon. Arăta atât de asemănător cu Lyon, că uneori era uimitor. Ochii verzi, limpezi ca pietrele prețioase.

Miles ținea la tatăl lui. Chiar simțea empatie față de tatăl lui fiindcă se întâmpla ca el să nu fie Lyon. Desigur, nu era de ajuns să încerce să fie altcineva decât voia el să fie.

– Bună seară, tată.

– Bună seară, Miles. Poate ți-a spus mama că trebuie să plecăm la Cambridgeshire ca să ne ocupăm de o proprietate din partea Tarbell a familiei – unul dintre verii mamei tale a lăsat în urmă o avere, nici un testament și o sfadă.

Miles nu avea nici o îndoială că tatăl lui urma să găsească o modalitate prin care să o adauge frumușel și legal la propria lor avere.

– Mi-a spus. Vă voi ține locul cu bucurie și mă voi asigura ca petrecerea să decurgă bine.

Își vorbeau foarte politicos, lucru pe care îl făcea orice Redmond atunci când discuta cu cineva pe care îl simțea mai degrabă străin.

– Foarte bine. Voiam să vorbesc cu tine despre o propunere de afaceri, și, cum timpul e esențial, trebuie să-ți vorbesc înainte să plecăm.

Miles încremeni. Isaiah nu își dorise niciodată în viața lui să îi vorbească despre o propunere de afaceri. Și ultima propunere

pe care Miles i-o făcuse tatălui lui – finanțarea extraordinar de scumpei călătorii în Mările Sudului – fusese ascultată cu neîncredere și apoi respinsă.

– Prea bine, domnule, spuse Miles precaut.

Isaiah se îndreptă spre masa lui lustruită din lemn de nuc și făcu un semn întrebător cu mâna spre sticla de coniac. O flancau două pahare de cristal atât de curate, că erau aproape invizibile. Miles încuviință din cap.

– Te-ai gândit la căsătorie?

Tatăl lui vorbi calm, întors cu spatele, cu sticla în mână. Coniacul gâlgâi scurt într-un pahar.

Miles refuză să se lase surprins de acel moment. La urma urmei, așa era Isaiah Redmond. Nu era o interogare întâmplătoare.

– O dată sau de două ori, spuse Miles sec. Un bărbat o face când ajunge la vârsta mea. Am aproape treizeci de ani.

Tatăl lui se întoarse încet, cu paharele de coniac în mână. Șovăi.

– Pot să te întreb dacă te-ai gândit deja la o mireasă în mod special?

Șovăiala îl amuză pe Miles. Fără îndoială, tatăl lui își închipuia imagini cu savante care dansau în mintea fiului său. Stai , savantele nu ar fi dansat. Ar fi mers – ar fi mers cu coșuri de mâncare pentru săraci agățate de braț.

– Nu. Nu m-am gândit la nici o mireasă în mod special, spuse Miles calm. Deși mi-ar plăcea să aibă minte, o familie bună, avere și un chip frumos.

Urmă o pauză care păru exagerat de lungă. Miles se întrebă care parte din afirmația lui îl tulbura pe tatăl său. Fără îndoială partea cu mintea.

– Trebuie... să fii îndrăgostit? întrebă încruntat tatăl lui în cele din urmă.

Miles se împiedică chiar la timp ca să nu facă ochii mari. Ba chiar își înfipse adânc una dintre unghii în palmă ca să își înăbușe râsul. Doamne sfinte! Nu urma să aibă o discuție despre iubire cu tatăl lui, nu? Nu putea să își imagineze ceva mai greu de suportat. Nici înțepăturile de scorpion, nici canibalii care îi discutaseră soarta.

Dar, dintr-odată, Miles își aminti că „iubirea" – pentru Olivia Eversea, adică – era de presupus că îl făcuse pe Lyon să își piardă cumpătul și să dispară, presupus mort sau menit să nu se întoarcă niciodată, lăsându-l pe Isaiah cu mult mai puțin comodul Miles drept moștenitor. Lyon, victimă, poate, a legendarului și nefericitului

blestem: se spunea că, o dată la o generație, un Eversea și un Redmond erau meniți să se îndrăgostească unul de celălalt.

Fără îndoială, Isaiah se întreba dacă Miles avea cumva defecte romantice similare.

Deodată, nechemată și vie, îi veni în minte imaginea unei pelerine cenușii și cunoscute, agățată în cuierul dintr-o crâșmă. Miles trase iute aer în piept.

– Iubirea pe care o sugerezi tu e absurdă, declară el cu o convingere liniștită și absolută. N-am nevoie de iubire ca să mă-nsor.

Isaiah își privi fiul, umbra unei încruntări încrețindu-i fruntea. Întredeschise gura și o menținu așa o clipă. Părea indecis în privința a ceea ce să spună. Apoi încuviință tăios din cap și spuse:

– Foarte bine. De parcă era o întâlnire de la clubul Mercur și ei abia supuseră la vot noțiunea de „iubire".

– Pot să te întreb dacă tu te gândești la cineva în mod special?

Miles era curios, și, la cum îl cunoștea pe tatăl lui, Isaiah sigur avea pe cineva în gând.

– Georgina Mossgate, Lady Rutland, este o fată minunată și a fost invitată la petrecere.

Tatăl lui nici măcar nu se strădui să facă asta să sune ca o afirmație spontană.

– Hmm. Numele îl surprinse, pentru că îi știa pe cei din Mossgate aproape dintotdeauna. Tatăl ei, Rutland, era un biolog amator pasionat, care începuse să corespondeze cu el. Dar ce știa Miles despre Georgina?

Când era copilă, avea părul prins într-o coadă lungă împletită; ca adult, își purta mereu părul de un blond-deschis într-un coc atât de simetric în vârful capului, că îi amintea în mod straniu de un monument preistoric. Vorbise o dată cu ea despre furnicile din Sussex și despre obiceiurile lor, despre care știa surprinzător de multe, iar ochii ei fuseseră blânzi, atenți, vigilenți și nu se întorseseră niciodată de la chipul lui. Avea un fel liniștit de a fi, dar nu retras, iar sânii ei – Miles nu rata niciodată ocazia de a observa sânii – erau remarcabili. Îi plăcea felul în care devenise femeie; dansase cu ea de mai multe ori de-a lungul vremii; ea nu îl intriga deloc.

Miles fu brusc lovit de ideea unei soții liniștite și atrăgătoare.

– După cum știi, îl vreau pe Rutland membru al clubului Mercur deja de ceva ani.

Miles avu nevoie de o fracțiune de secundă ca să își dea seama exact încotro se îndrepta discuția. Acuratețea soluției era amuzantă, strălucită, cinică și complet tipică pentru tatăl lui.

Pe scurt: și el, și tatăl lui urmau să primească ce își doreau cel mai mult.

Inima îi bătea nebunește în piept. El nu dezvălui nimic. Așteptă pur și simplu ca tatăl lui să vorbească.

Isaiah nu pierdu timpul.

– Dacă te însori cu Georgina, Rutland va fi în sfârșit de acord să devină membru al clubului Mercur. Și, cu sprijinul lui Rutland și cu resursele lui extraordinare, sunt convins că se va întâmpla simplu și destul de rapid ca membrii grupului să fie convinși să finanțeze călătoria ta spre...

El se încruntă ușor.

– Lacao, tată, spuse Miles calm.

Până în clipa aceea, cei mai mulți oameni din Anglia ajunseseră să știe numele locului despre care scrisese atât de mult. Totuși, nu și afurisitul lui de tată.

– Da. Lacao.

Tatăl lui nu întrebase niciodată despre locul acela. Isaiah se simțise dintotdeauna mai comod cu ce reprezentau pentru el sensibilitățile infinit mai compatibile și mai pragmatice ale lui Lyon, care avea în sânge darul de a face bani.

Făceai bani și când scriai și când vorbeai despre Lacao, iar Miles se alesese cu o mică avere drept dovadă. Dar preocuparea de a face bani fusese mai degrabă un act neglijent, neprevăzut și neimportant.

El păstră tăcerea.

– Atunci, ești de acord cu partida? spuse Isaiah în cele din urmă.

– Sunt de acord.

Nu avea nici un motiv să se împotrivească.

– Foarte bine, spuse tăios tatăl lui. Georgina va fi prezentă în următoarele două săptămâni, la invitația mamei tale, și se așteaptă să ajungă în după-amiaza asta. Mama ta a aranjat diverse distracții pentru cele două săptămâni, cine cu vecinii, dansuri și altele. Așa că dansează cu fata. Vorbește cu ea. Să te faci plăcut de...

Oh, pentru numele Domnului!

– Vei fi ușurat să afli că nu trebuie să-mi spui cum să mă fac plăcut de o femeie, tată, îl întrerupse el sec. „Sau de *orice* femeie", se gândi Miles, dar nu adaugă. Însă îl străfulgeră nerăbdarea când se gândi să se facă plăcut de Lady Middlebough. Cu Georgina era mai complicat,

dar șederea lui Lady Middlebough urma să fie scurtă, și ea voia doar un lucru de la el, unul destul de ușor de aranjat.

Tatăl lui scoase un râs scurt și împăciuitor.

– Da, sigur. Iartă-mă, Miles! Doar că eu și mama ta suntem interesați să ne asigurăm că toți copiii noștri sunt bine și își găsesc parteneri potriviți, care să facă cinste familiei. Nu putem să fim de acord cu altfel de partide.

Cuvintele lui ascundeau o urmă de avertizare.

Avertizarea era inutilă. Miles nu putea să își imagineze nici o clipă în care să se lase tentat să intre într-o relație nepotrivită. Căsătoria era poate cel mai important aranjament de afaceri pe care putea să îl facă un bărbat. Știa că prin „să facă cinste familiei" Isaiah voia să spună „să sporească averea familiei și să extindă aria deja scandaloasă a influenței ei", iar Miles nu avea nici o obiecție filosofică reală împotriva acestui lucru.

– Îți înțeleg îngrijorarea, domnule, spuse el grav. Și o partidă cu Lady Georgina s-ar încheia iute cu acceptul tuturor, sper că și al ei. Sunt sigur că vom reuși să ne potrivim.

Isaiah rămase curios de tăcut pentru o clipă. În cele din urmă, încuviință din cap.

– Că tot veni vorba despre îngrijorare, Miles, continuă tatăl lui sec, mai am una. Sora ta a făcut cunoștință cu o anume domnișoară Cynthia Brightly. A invitat-o pe această domnișoară Brightly la noi acasă în următoarele două săptămâni.

Era de parcă tată lui destupase o sticlă cu un duh înăuntru. Cele două cuvinte rostite împreună – „Cynthia" și „Brightly" – o aduseră atât de brusc și de intens în cameră, că mușchii abdomenului lui Miles se încordară drept răspuns. Nu putea să respire ca să vorbească.

– Da? reuși el să spună, în cele din urmă, suficient de calm.

Tată lui șovăi.

– Am auzit zvonuri despre domnișoara Brightly.

– Ce fel de zvonuri?

Tatăl lui schiță un zâmbet lipsit de umor.

– Contează?

Nu, Miles bănuia că nu: „zvonurile" pe care le auzeai despre o tânără doamnă te atenționau adesea că doamna respectivă era mult prea interesantă. De exemplu, auzeai adesea „zvonuri" despre cei din familia Eversea, deși zvonurile atinseseră un punct culminant cu recentele evenimente ce-l aveau în centru pe Colin Eversea, dar ziarele

se mai liniștiseră pe tema lor de atunci. Cu cei din familia Eversea era totuși doar o chestiune de timp.

De cei din familia Redmond nu dădeai prin ziare. Aveau grijă de asta educația cuviincioasă și scrupuloasă, discernământul pe care tatăl lui îl avea și banii care mituiau tot felul de funcționari.

– Și domnișoara Brightly e...

Miles îl invită pe tatăl lui să își continue afirmația cu o listă de obiecții. Deveni brusc teribil de curios să audă ce putea să știe despre ea tatăl lui și de ce se afla ea acolo. Isaiah Redmond chiar avea un talent de a afla lucruri.

– Asta e tot ce știu până acum: este mult prea frumoasă și fermecătoare pentru cineva fără bani și fără familie, cel mai probabil prea ambițioasă pentru drepturile ce i se cuvin, înconjurată de un nor de zvonuri care nu pot fi dovedite – deși am încercat – și, în lumina asta, deloc o tovarășă potrivită pentru Violet sau pentru oricare alt Redmond.

Și uite cum singura femeie care făcuse să i se taie răsuflarea lui Miles fusese categorisită și respinsă de tatăl lui. Desigur, Miles știa că tatăl lui nu greșea deloc în privința domnișoarei Brightly.

– Îmi închipui că Violet vrea să fie o prezență controversată și de aceea s-a împrietenit cu domnișoara Brightly, continuă tatăl lui, părând obosit și vorbind mecanic; de obicei, Violet se străduia să fie o prezență controversată și, în timp ce o făcea, reușea atât să farmece, cât și să îngrijoreze. Ce știi despre domnișoara Cynthia Brightly, Miles?

„Știu că îmi face gândurile să explodeze în imagini poetice în felul în care fluturii sparg coconii. Și, vezi tu, se întâmplă deja. Și, dacă vom continua să discutăm despre ea, risc să încep să vorbesc în metafore care ne vor stânjeni pe amândoi. Și am menționat că forma buzei ei de jos este poate cel mai senzual lucru pe care l-am văzut vreodată în viața mea..."

– Poate a fost ruptă vreo logodnă. Cuvintele lui făcură ca logodna Cynthiei Brightly să pară ca un ceainic răsturnat în vreo hârjoneală zgomotoasă și nesăbuită. Cred că e nechibzuit să speculăm.

Nu menționă că o văzuse deja în după-amiaza aceea. Știa că tatăl lui era de acord cu folosirea în acest caz a cuvântului „nechibzuit". Cei din Redmond trăiau ca să evite să fie „nechibzuiți".

– Fără îndoială, sora ta știe ce s-a întâmplat, spuse tatăl lui.

– Fără îndoială.

Deși, conform lui Jonathan, Violet nu știa.

– În orice caz, spun asta pentru că, după cum și-a ales oaspeții, cred că trebuie să stai cu ochii pe Violet în cele două săptămâni. Dacă trebuie să ne extindem ospitalitatea pentru domnișoara Brightly, o vom face, dar doar pentru săptămânile cât ține petrecerea, nu și după aceea, și o atitudine călduroasă nejustificată nu este probabil necesară, adăugă el sec.

Enervarea îl cuprinse iar pe Miles: mereu trebuia să stai cu ochii pe Violet, în mare parte din cauză că fusese răsfățată de tatăl ei.

– Mama ta a invitat-o pe Lady Windermere, continuă Isaiah. Vor veni și Lady și Lord Middlebough, deși cred că doamna ajunge înaintea lui. Îi aștept pe Milthorpe, care, fără îndoială, va fi dezamăgit să afle c-am plecat, și pe domnul Goodkind, care dorește să mă atragă într-un parteneriat financiar. Totuși, cred că trebuie să stai cu ochii pe sora ta.

– Lasă chestiunea în grija mea, tată!

Invitații erau oameni pe care el îi cunoștea.

– Mulțumesc, Miles, spuse Isaiah calm. Știu că totul va fi pe mâini bune în grija ta. Cu puțin noroc, revenim în două săptămâni și ne vom bucura de ultima seară a petrecerii.

Iar Miles simți fizic transferul de responsabilitate.

Urmă un moment de tăcere.

– Cum merg studiile tale științifice?

O întrebare surprinzătoare pentru tatăl lui și spusă cu prea puțină seriozitate. El era pe cale să ia o înghițitură de coniac.

– Foarte bine. E vorba să mă propună președinte la Royal Society când se retrage domnul Joseph Banks.

Paharul cu coniac al tatălui său se opri la jumătatea drumului spre gură.

Isaiah Redmond vorbea limba rangului. Îl știa pe domnul Joseph Banks. Toată lumea îl știa. Prieten al regelui. Biolog și aventurier renumit. Un bărbat învățat, respectat și influent.

Discuția despre înlocuirea domnului Joseph Banks discutată printre colegii lui era exact măsura respectului cu care era tratat Miles acum.

Miles învățase cu mult timp în urmă să nu îi mai pese de ce credea tatăl lui despre el, căci nu prea avea ce face. Totuși, reacția lui era îmbucurătoare.

– Foarte bine, spuse calm Isaiah în cele din urmă.

Miles pur și simplu făcu un semn scurt din cap.

– Mult noroc cu petrecerea, Miles! Și cu Georgina.

Putea să plece.

– Mulțumesc, tată. Să aveți o călătorie frumoasă și încununată de succes!

Isaiah întâmpină cu un zâmbet urarea lui seacă. Desigur, nu avea nici un dubiu că urma să aibă succes.

Un lacheu în uniformă albastră cu auriu intră în liniște în încăpere ca să umple din nou sticla de coniac și se îndreptă spre fereastră ca să tragă cu mâinile lui înmănușate draperiile din catifea neagră.

Și deodată Miles văzu ochii albaștri care îi opreau inima în loc și mâinile înmănușate în catifea deveniră mâinile lui, trecând printr-un păr negru și strălucitor. Încremeni.

Dumnezeule! Era ca o reîntoarcere a frigurilor.

Se încruntă la lacheu, care era întors cu spatele.

Apoi făcu o plecăciune și părăsi iute încăperea, ca să se bucure că visurile lui abia îi fuseseră înmânate pe tava strălucitoare a familiei Redmond.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Cynthia coborî scările și găsi micul dejun aranjat pe platouri strălucitoare pe un bufet și câțiva oaspeți deja așezați în fața farfuriilor lor, la o masă lungă. Se făcură prezentările și începu o conversație șovăielnică și politicoasă, care căpătă avânt după ce ouăle, scrumbiile și cafeaua goniră reticența și somnul, iar pozițiile sociale se dezvăluiră treptat și subtil, pentru ca toată lumea să știe cum să se adreseze celorlalți.

Era o anume Lady Windermere, o văduvă invitată de doamna Redmond, care era vioaie, corpolentă, frumoasă și înfometată, judecând după cât de repede își mânca ouăle. Cynthiei, încă un pic somnoroasă, mișcarea brațului ei i se păru liniștitoare și practică; de parcă te uitai la cineva care lua cărbune cu lopata. Pentru Lady Windermere, micul dejun era în mod cert ca un combustibil. Licărirea neliniștită din ochii ei sugeră că se simțea mai bine decât majoritatea văduvelor la vârsta ei.

Lângă ea era așezată o femeie de vreo treizeci de ani, Lady Middlebough, al cărei soț „din păcate" (cuvintele ei; interesant, nu părea să regrete) nu era prezent; avea să i se alăture într-o zi sau așa

ceva și urmau să plece spre est, în Kelham Cross din Sussex, ca să viziteze niște rude. Era foarte drăguță, într-un fel senzual, luxuriant, direct, cu un păr negru strălucitor pe care îl purta umflat și prins sus. Era bogată, dacă hainele puteau fi luate drept indiciu: impecabile, cu multe volane, ondulate și de un verde intens. Mânecile ei erau lungi, decolteul adânc, pieptul impresionant. Și ea părea neliniștită, dar fără licărirea din privirea lui Lady Windermere. Ochii ei erau strălucitori, dar, per ansamblu, purtarea ei era distrată; își împingea și agita mâncarea de colo-colo, de parcă spera că descopere ceva mai interesant în farfuria ei. Din când în când, arunca priviri spre ușă.

Cynthia se întrebă unde era Miles Redmond. Voia să îl observe o vreme, ca să decidă dacă era într-adevăr atât de lipsit de umor și de sărit de pe fix pe cât bănuia ea. La urma urmei, trebuia să îți concepi atacul pe măsura prăzii. O ajuta să își observe prada în mediul ei mai întâi, ca să vadă cum interacționa cu cei de rangul și de genul lui.

Comparația o amuză; era una pe care credea că Miles Redmond ar fi apreciat-o, din moment ce era un iubitor de insecte.

Ea purta o muselină albă care îi acoperea frumos umerii minunați, dar nu cu sfială, și era strânsă sub sâni cu o panglică de un albastru care se potrivea cu ochii ei. Își prinsese singură părul, apoi desprinsese în mod voit câteva șuvițe care să danseze spre bărbia ei. Era devastatoare când arăta inocent, dar ușor ciufulită.

Cel puțin, așa spunea unul dintre poemele scrise pentru ea. Nu putea să își amintească acum numele poetului. Lord... cumva.

– Știți unde s-a dus Miles?

Jonathan mască un căscat.

– Oh, Miles s-a trezit odată cu găinile și s-a dus să călărească pentru un motiv numai de el știut, spuse vag Violet. Nu știu cum poate să se trezească așa devreme. A mai fost și la crâșmă aseară. Nu bea destul pentru un bărbat de vârsta lui.

– Violet! o certă Jonathan, căci ea sigur vorbise ca să fie certată.

Cu toții părură foarte interesați de remarca ei.

– Vedeți voi, a fost în Mările Sudului, explică Violet. A rămas acolo un an și a suferit groaznic de pe urma unor friguri, iar acum abia mai bea din când în când. A devenit cumpătat.

Deci Miles Redmond era cumpătat și nu bea aproape deloc, din câte spusese Violet. Cynthia simți cum bucuria ei păli.

Lady Windermere se opri din lopătatul în farfurie.

– O groază de dezmăț în Mările Sudului, spuse ea înțeleaptă. Fete băștinașe și alte alea. Probabil că doar s-a plictisit de aiurelile alea desfrânate.

Jonathan râse, Violet părea fascinată, iar Lady Middlebough murmură ceva care semănă cu „... Nu așa am auzit despre Redmond". Își înfipse dinții mici într-o felie de pâine prăjită, rupse ușor o bucată și o mestecă lent, de parcă mestecatul era singura activitate plănuită în ziua aceea și trebuia să o facă să dureze.

Cynthia se uită brusc la ea. „Poate cineva să se plictisească de desfrâu?" se întrebă ea.

Miles Redmond era capabil de desfrâu?

– Oh, nu-ți fie teamă, soră dragă! Eu beau destul pentru amândoi, spuse Jonathan cu veselie.

Își ridică și înclină cana de cafea, apoi îi făcu semn unui lacheu să o umple din nou.

Cynthia îl plăcea pe Jonathan, dar el nu era moștenitor, plus că era prea tânăr pentru a se gândi la căsătorie – deși era probabil de-o seamă cu ea – și era evident că se bucura prea mult de tinerețe ca să își pună pirostriile. Era un tânăr lipsit de experiență, hotărî ea. Deși, în felul lui întunecat, promitea să fie la fel de frumos precum fratele lui capricios, Lyon Redmond.

Chiar în clipa aceea o tânără se ivi în pragul ușii și se opri sfios acolo.

Lady Middlebough ridică iute privirea, apoi o întoarse și își lovi degetele în cana de ceai, asemenea unei flautiste care interpreta un ritm voios. Lady Middlebough părea să aștepte pe cineva și era constant dezamăgită. Pe soțul ei?

– Georgina! Violet se ridică din politețe. Doamne, când ai ajuns? Permiteți-mi să v-o prezint pe Georgina Mossgate, Lady Rutland. Te rog să mănânci ceva, înainte ca Jonathan să mănânce șunca de la doi purcei.

Cei prezenți, nesiguri ce să facă, începură să se ridice ca să facă reverențe și plecăciuni.

– Oh, Doamne! Vă rog nu vă ridicați, spuse Lady Georgina, părând năucită că își făcuse o asemenea intrare. Am ajuns târziu azi-noapte și toți, în afară de lachei, păreau să doarmă. Este o zi minunată, nu-i așa? Camera mea este foarte frumoasă. Am vedere spre lac. E foarte albastru lacul. Așa cum e și cerul azi, nu?

Avea emoții. Se bâlbâia. Și avea și de ce. Mai multe femei o studiau cu o curiozitate deloc binevoitoare.

Lady Georgina era o femeie, nu o fată – o arătă foarte clar trupul ei dezvăluit de rochia din muselină în dungi –, dar avea chipul deschis și inocent al cuiva care nu își dorise niciodată prea mult sau care nu fusese rănit intenționat, așa că lumea i se părea în general liniștită și plăcută și nu și-o putea închipui altfel. Avea un fel de seninătate – fruntea aceea netedă, ochii de un cenușiu-deschis, cu gene și sprâncene doar un pic mai închise decât tenul ei – pe care Cynthia voia să o zdruncine. Acceptă că impulsul ei era nemilos și se iertă, căci era probabil și firesc. Suprafețele intacte trebuiau invariabil să se spargă: lingura se cufunda până la urmă în budincă, pătura de zăpadă proaspătă era în cele din urmă călcată în picioare și puteai să găsești mulțumire în toate astea.

Probabil Lady Georgina era o persoană minunată și departe de a fi interesantă.

– Familiile noastre sunt apropiate de mai bine de un deceniu, propuse Violet o explicație pentru Lady Georgina, după ce toată lumea de la masă se prezentase lui Lady Georgina („prietene dragi ale mamei" pentru Lady Windermere și Lady Middlebough, „prietenă dragă de la Londra" pentru Cynthia). Pentru Jonathan nu mai era aparent nevoie de nici o explicație; el se ridică și făcu oricum o plecăciune.

Cynthia așteptă, ușor încordată, ca recunoașterea să aprindă ochii lui Lady Georgina când auzi numele ei. Poate genele, sprâncenele și fruntea erau atât de palide, încât subtilitățile de expresie nu se vedeau de la câțiva metri și de-a lungul unei mese de bucătărie. Emoții care de obicei se dădeau de gol în trăsături, printr-o gură căscată, poate, sau prin ochi bulbucați, care deveneau oricum evidenți. Cynthia se alină la gândul că poate Lady Georgina nu se bucurase încă de un sezon la Londra sau nu avea vreo rudă informată ori vreun vecin care să îi fi spus totul despre Cynthia Brightly.

Un lacheu trase scaunul Georginei, și ea se alătură mesenilor.

– Suntem aproape toți, cu excepția domnilor. Argosy ar trebui să ajungă la amiază. Ne-a trimis de veste de la hanul din Monkton. Milthorpe își duce chiar acum calul în grajduri. Sigur o să fie dezamăgit să afle că tata a plecat, spuse Jonathan cu o poftă îndărătnică.

– Am plănuit o întâlnire pentru ca toată lumea să salute pe toată lumea astă-seară, spuse Violet cu glas dulce. Cu toții își vor fi revenit de pe drum până atunci.

Miles se simți ușor vinovat că evitase micul dejun – pentru că exact asta făcuse, „evitase" și nu era deloc mândru – când îl luase

pe Ramsay la o plimbare lungă pe moșia lui. Dar se dovedi cea mai înțeleaptă decizie, căci plimbarea și vremea făceau minuni pentru starea lui, iar mintea lui pluti spre marea din Lacao când traversă în galop parcul până la creasta de pe care putea să vadă celălalt ocean, Atlanticul, care se ondula ușor și cenușiu în depărtare. Se gândi la corăbiile pe care Lord Rutland le va finanța și la scrisorile pline de speranțe trimise biologilor, oameni pe care îi admira nespus, din toată țara.

Și, când avea să primească răspunsurile, avea să se bucure să le spună că putea să facă totul posibil, cu ușurință și în curând, la o scară și de o proporție la care nici unul dintre ei nu îndrăznise să viseze vreodată.

De îndată ce avea să se însoare cu Lady Georgina, desigur.

Îl duse pe Ramsay la loc în grajduri și se îndreptă spre casă, ajungând acolo fericit, murdar, transpirat și hotărât.

Își spălă bine pieptul cu apă fierbinte și săpun ca să se asigure că mirosea cât se putea de puțin a cal, se supuse unui bărbierit nemilos în mâinile valetului lui, își puse o haină imaculată și impecabilă, o lavalieră apretată și cizme strălucitoare, își așeză la loc ochelarii și se pregăti să pășească spre viitorul lui.

Întâlnirea avea loc în salonul mare, prea plin de mobilă și de covoare ca să se facă ecou, în ciuda faptului că tavanul putea la fel de bine să fie sculptat direct în stâncile din Dover: pluteau deasupra, înalte și albe. Canapele cu forme frumoase, cu dungi crem și maro, se aflau pe ici, pe colo printre scaune cu picioare aurite. Două șemineuri enorme sculptate încălcit cu motive de recoltă – alune și viță-de-vie, legume coapte și fructe – străluceau în licăririle focului aprins și conspirau cu lămpile moderne ale lui Isaiah Redmond, globuri de lumină blândă care stăteau în echilibru deasupra meselor, ca să arunce întreaga adunare într-o lumină picturală. Stucatură care se potrivea cu motivele recoltei încercuiau înălțimile pereților, asemenea unei manșete imense, și două candelabre cu brațe de aramă, în formă de ramuri de mesteacăn, fuseseră aprinse cu ocazia întâlnirii. O extravaganță de lemn și foc, dar, oricum, familia Redmond avea bani să plătească pentru toate.

Încăperea emana bogăția, istoria și confortul familiei Redmond; în felul în care o biserică părea mereu să emane pace și rugăciuni.

Dar era și o încăpere, își aminti Miles, în care el și Lyon se jucaseră de-a soldățeii ascunzându-se în spatele canapelelor și țintind unul

înspre altul, cu vătraiele de la șemineu pe post de muschete, și în care se prefăcuseră că întinderea imensă a covorului – ornat cu drumuri de crem, maro și roșu-aprins care se intersectau – era, de fapt, o mare de lavă fierbinte (fusese ideea lui Miles; citise despre vulcani și lavă), ceea ce însemna că nu puteau să calce pe el. În schimb, erau obligați să traverseze camera sărind de pe scaun pe canapea, pe masă, pe canapea și iar pe scaun, lucru pe care îl și făcuseră înainte să fie prinși.

Firește, drept rezultat al săriturilor lor, un bust de marmură, un sfert de bărbat posomorât, cu ochi goi, un anonim – Miles fusese dintotdeauna incapabil să înțeleagă scopurile busturilor –, se prăbușise și, din păcate, nu se rostogolise alene. Se făcuse țăndări.

Interesant că nu li se trăsese o mamă de bătaie. În schimb, tatăl lor hotărâse să transforme întâmplarea în prima lor lecție de comerț: explicase costul, proveniența și fragilitatea fiecărui obiect din încăperea aceea, ce însemnau acele lucruri pentru familie și ce însemna să fii un Redmond. Și, în clipa aceea, Miles simțise greutatea propriei istorii, iar datoria față de numele lui îl învăluise ca o armură.

Acum prieteni și străini se aglomerau spre un colț al încăperii. Un musafir întârziat era Lord Milthorpe, un vecin din Sussex, membru al clubului Mercur și prieten cu tatăl lui, care venise pentru câteva zile să discute niște investiții cu Isaiah. După cum prevestise tatăl lui, arăta stingherit, de parcă tot covorul era lavă și avea, într-un final, să i se urce pe picioare. Sărmanul se așteptase la companie și conversație de bărbați cu Isaiah Redmond; în schimb, aterizase la o petrecere cu femei vorbărețe și i se întinsese o cană de ceai cât jumătate din mâna lui.

Mai devreme, venise Anthony Cordell, Lord Argosy, moștenitor al unui viconte și alt prieten vechi de familie, și un apropiat al lui Jonathan. Nepăsător grație banilor avuți de secole bune, se născuse practic plictisit. Spre cinstea lui, încă nu făcuse nimic obraznic ca să rectifice situația – doar obișnuitele jocuri de noroc, femeile, boxul și trasul cu arma. Argosy nu era lipsit de inteligență și era pe deplin posibil să își schimbe firea dacă se ivea ocazia. Încă nu putea să fie descris ca destrăbălat, ci doar avea nevoie de un impuls care să îl ducă acolo. Avea nevoie de o ocupație, considera Miles. Dar Argosy nu era problema lui, decât dacă avea de gând să îi atragă pe Jonathan sau pe Violet în vreo trăsnaie.

Și mai erau cele patru femei: Violet, de care trebuia să aibă grijă; Lady Middlebough, cu care voia foarte tare să vorbească între patru

ochi; Lady Georgina, care arăta imposibil de dulce și de senzuală și care se prefăcea că nu era scandalizată de nimic din ce spunea Violet. Trebuia să înceapă să o curteze. Nu avea să îi fie greu, se hotărî el, uitându-se acum la ea. Și apoi cea care...

Încremeni. Voiai pur și simplu... să îți încălzești mâinile pe ea.

Rochia era de un verde intens și strălucitor, cu croială simplă: un decolteu dreptunghiular și mâneci scurte neîmpodobite. De fapt, ar fi fost surprinzător de severă dacă i-ar fi lipsit stratul de plasă fină ca o ceață în care păreau să fie prinse licăriri micuțe. Miles nu era croitor. Nu ar fi putut să spună exact ce anume provoca micile licăriri. Totuși, putea să spună hotărât că efectul era că parcă priveai cum ceața se retrăgea în primele ore ale dimineții din Sussex, ca răspuns la primele raze ale soarelui, și... oh, Dumnezeule, iar gândea ca un poet.

Se încruntă aprig ca să își izgonească propriile gânduri.

De parcă ar fi auzit bubuitul unui tunet, Cynthia Brightly ridică privirea, îl zări și zâmbi. Era un zâmbet serios, dar călduros. O rază lină de zâmbet care ar fi putut să îndepărteze ceața și apoi să încălzească zorii zilei pentru ca parfumul cald al ierbii de primăvară să se ridice...

Afurisita de fată era mult prea sigură de farmecul ei.

Cu efort, Miles își domoli încruntarea într-o expresie neutră și întoarse capul puțin, încât să pară că se uitase dincolo de ea, la sora lui Violet, care tocmai spusese ceva care o făcuse pe Lady Georgina să râdă.

Neabătută și neafectată, domnișoara Brightly își întoarse încet capul de la el și luă cu ea și zâmbetul acela. Îi spuse ceva lui Violet, care râse și o atinse drăgăstos pe Cynthia pe braț.

Miles începu să se încrunte din nou. Se surprinse la timp. Și făcu ceea ce făcea mereu atunci când se simțea nesigur: observă.

Domnișoara Brightly nu era pe deplin implicată în discuția aceea, deși el era probabil singurul care observa. Părea să își îndrepte privirea la întâmplare spre lucrurile și oamenii din încăpere, să se uite la ei, de fapt, în felul în care el cuprindea de obicei din priviri o încăpere: Milthorpe, Argosy, Jonathan, candelabrele, mobila. Și-o închipui înregistrând pe toată lumea și tot ce era prezent acolo, așa cum contabilul ținea registrele tatălui lui: alcătuind coloane îngrijite cu calități și defecte, efectuând calcule, ajungând la concluzii, hotărând încotro să își investească farmecul.

Și apoi se ridică grațios.

Miles făcu un pas spre Milthorpe. Cynthia începu să se îndrepte agale spre el.

Iar Miles părea incapabil să se miște mai mult de atât.

Așteptă. Apoi ea ridică privirea, cu chipul ei frumos ușor surprins să îl găsească în calea ei.

Ah, juca chiar bine teatru.

– Bună seara, domnule Redmond. Vi s-a simțit lipsa la micul dejun.

Foarte directă, foarte dezarmantă.

Dacă el ar fi putut să fie dezarmat.

– Bună seara, domnișoară Brightly. Sper că vă simțiți bine până acum. Ce vă face să credeți că mi s-a simțit lipsa?

El îi imitase atât de bine tonul, lăsând vag senzația că o lua în râs.

Dacă ea observase, se descurcă de minune să o ascundă.

– Mă simt bine, mulțumesc. Chipul ei străluci spre el. Casa dumneavoastră e foarte frumoasă. Iar la masă s-au pus o serie de întrebări, și de aici am tras concluzia că vi s-a simțit lipsa. S-a sugerat că ați obosit din cauza desfrâului din insula din Mările Sudului și că v-ați dedicat unei vieți de abstinență sănătoasă.

Chipul ei era atât de viu. O răutate delicioasă și jucăușă pâlpâi în inocența ei asemenea scânteilor prinse în rochie.

Și, desigur, să auzi un cuvânt ca „desfrâu" pe buze ca ale ei stârnea, în general, o mare atracție. Dacă vreo altă femeie atrăgătoare l-ar fi rostit – poate Lady Middlebough –, el ar fi încercat să îndrepte discuția spre calea aluziilor promițătoare.

În schimb, el spuse:

– Camera asta trebuie să vi se pară mai curând ca Tattersall, domnișoară Brightly. Ce varietate interesantă de domni eligibili. Cum veți alege unul dintre ei?

Domnișoara Brightly înțepeni.

O clipă de tăcere încordată se așternu între ei.

Apoi ea ridică ușor capul spre el, de parcă ținea în echilibru pe creștet o cană de ceai. Conștientă de o primejdie foarte mare.

Și ea se uită – *chiar* se uită, poate pentru prima dată – la chipul lui.

Ce zări acolo provocă o reevaluare prudentă, și înțelegerea străfulgeră albastrul ochilor ei, la fel ca o pereche de șoimi de vânătoare. Fură acolo și dispărură de parcă nu ar fi fost niciodată, lăsând în urmă doi ochi ca două întinderi albastre de inocență.

Deci nu era complet proastă. Era un pic supărător, căci Miles ar fi preferat ca ea să devină *mai puțin* interesantă, nu mai mult.

– Sper că mă veți ierta, domnule Redmond, dar nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

– Oh, haideți, domnișoară Brightly, glumi el în șoaptă. La urma urmei, *sunt* una dintre gazdele dumneavoastră. Insist să-mi destăinuiți și mie. Sunteți aici pentru domnii eligibili, nu-i așa? Pentru ce altceva v-ați afla în Sussex? Poate că ați pus deja ochii pe vreunul?

Trăsăturile ei încremeniră. Totuși, ochii ei păreau și mai vii, de parcă își concentrase pe deplin gândurile asupra lui – și chiar îi aruncă o privire amețitoare. Lui Miles i se păru că surprinde un freamăt de nervozitate. Ah, da: aruncând o privire scurtă observă că una din mâinile ei se ascunsese în faldurile rochiei.

– Dacă ați dori să-mi spuneți numele norocosului domn, poate că aș fi în stare să vă furnizez mai multe detalii despre originea lui... Era nerăbdător ca un negustor. În calitate de gazdă, simt că este responsa...

– *Domnule* Redmond. Cuvintele sunară ca un avertisment. De parcă își dorea să îl apere chiar de el însuși. Mi-ar plăcea foarte mult să discut cu dumneavoastră, dar trebuie să mărturisesc că mă simt exclusă de propria mea confuzie. Discuția cu dumneavoastră a căpătat o turnură pe care nu o înțeleg.

Chipul ei era inocent. Dar ochii ei ardeau. Înțelegea foarte bine.

El oftă apăsat.

– Foarte bine, domnișoară Brightly. Iertați-mă, urmează să vă plictisesc pe amândoi spunându-vă lucruri pe care le știți deja, dar vă rog să nu uitați că dumneavoastră m-ați obligat să fac asta. Lucruri precum: nu sunteți lipsită de farmec, dar sunteți prezentă la o petrecere la țară fără vreun soț sau măcar un logodnic. Când, de fapt, aveați un logodnic chiar foarte grandios până nu de mult – moștenitorul unui conte? Courtland? Ceea ce mă face să cred să s-a întâmplat ceva foarte nefericit la Londra, astfel încât logodna să se încheie... El aruncă o privire spre rozeta din tavan. Un duel, poate?

El își întoarse privirea spre ea.

În fața ochilor lui, maxilarul ei se încordă încet; nori de furtună se adunară în privirea ei, și albastrul se închise foarte tare.

Oficial, Cynthia Brightly era furioasă. Deloc surprinzător, furia i se potrivea. În mod pervers, furia ei i se potrivea lui.

– Văd că am evaluat corect situația, spuse el vesel. Să continui?

– Domnule Redmond... Ochii ei se repeziră spre stânga, apoi spre dreapta, după care se fixară cu o strălucire trecătoare și plină de speranță spre lacheul care trecea prin preajmă, purtând o tavă cu pahare micuțe și stropi strălucitori de vin de Xerex. Miles se întrebă ce o ispitea mai tare: vinul de Xerex sau faptul că lacheul pleca.

– Haideți, haideți, domnișoară Brightly. Dumneavoastră ați vrut clarificări. Cum eu sunt om de știință, îmi displac explicațiile sumare. Așa că lăsați-mă să termin. Îmi imaginez că, indiferent de scandalul pe care l-ați lăsat în urmă la Londra, dacă este genul a cărui amploare a pus punct unei logodne, vă va urma aici la Sussex cât de curând, căci vremea urâtă reușește să ajungă și la țară și nu-mi închipui că Sussex va fi scutit de asta. Acum, în clipa asta, sunteți cu un pas înaintea ei. Bănuiesc că nu v-ați fi găsit în Sussex dacă nu ar fi fost ultima speranță pentru o căsnicie respectabilă, din moment ce, fără îndoială, reputația dumneavoastră devine, să spunem... foarte răsuflată. Și adăugă cu un deliciu încrezător: Dumnezeu știe că v-ați impus-o cu siguranță în ultimul sezon sau așa ceva.

Și acum încruntarea ei se transformă într-un fel de confuzie. Sprâncenele ei frumoase aproape că se întâlniră pe deasupra nasului. Ochii aceia albaștri îl scrutară asemenea unui bijutier aplecat cu o lupă peste un diamant ciudat. Căutându-i originea, defectele de caracter, autenticitatea, motivul.

Miles îi permise să tacă; îi permise să cerceteze.

Nu știa ce răspuns aștepta din partea ei, deși se distra de minune dându-i ei peste cap așteptările. Aproape renunțase la speranța unui răspuns, când ea începu să vorbească.

– Vă opuneți ambiției la o femeie, domnule Redmond?

Capul lui se lăsă ușor pe spate la auzul cuvintelor. Uluit. Și apoi... extrem de încântat.

Nu visase niciodată o asemenea reacție; în mijlocul mărețului salon al tatălui lui, înconjurat de musafiri veseli, să se antreneze în ceva inimaginabil: o discuție sinceră cu o femeie.

O recompensă cu un semn din cap, de parcă era o elevă care ar fi trecut examenul.

– Oh, dimpotrivă, spuse el ușor conspirativ. Aplaud ambiția, domnișoară Brightly. E tot ce am știut vreodată. Iar căsnicia e, în esență, o alianță de afaceri, nu-i așa? Și cea mai înțeleaptă abordare între noi e la fel. Cu toții ar trebui să tindem spre cea mai bună căsnicie pe care ne-o vor permite calitățile înnăscute și înzestrările proprii. Să o ambalăm în fleacurile iubirii și ale romantismului e rețeta

dezastrului. Sau a deziluziei. E inutil. Nu sunteți de acord? Ceva îmi spune că sunteți.

O umbră de nesiguranță trecu peste fruntea domnișoarei Brightly, urmată de o pâlpâire de optimism prudent. Putea să vadă că se întreba dacă o aprobare viguroasă din partea ei avea să îi înlesnească sarcina de a-l cuceri.

O scuti de suspans.

– Doar că și eu am cam ieșit la vânătoare pentru căsătorie, vedeți dumneavoastră, și m-am gândit că ar fi frumos să ne comparăm notițele cât sunteți în vizită. De exemplu, Lady Georgina este cea mai potrivită parteneră pentru mine, căci are o avere uluitoare, o familie bună și un titlu măreț, iar o alianță cu ea i-ar mulțumi pe părinții mei și ar lega pentru totdeauna două familii importante. Și, în calitate de moștenitor Redmond, e *imposibil* să mă însor cu altcineva decât cu o femeie din cea mai bună familie, cu cea mai mare avere și cea mai bună reputație, ca nu cumva să îmi risc poziția în propria familie și să neglijez dorințele tatălui meu. Deși, cu siguranță, la cât sunteți de inteligentă, știți asta deja. Prin urmare, suntem liberi să comparăm notițele despre căutarea noastră de parteneri în următoarele două săptămâni, din moment ce sunt exclus de pe lista dumneavoastră.

Ea înțelese. Gura i se făcuse albă în colțuri de la efortul de a-și păstra zâmbetul; răsufla mai superficial. Ochii ei albaștri erau întunecați de o furie absolută.

Își întoarse încet capul dinspre el.

O clipă mai târziu, înghiți în sec.

Pentru o secundă sau două, pe măsură ce râsetele și pălăvrăgeala se auzeau în jurul lor, ei deveniră o insulă perfectă de liniște.

El bănuia că începea să îl urască.

Ura, își spuse Miles în gând, era mai bună decât indiferența. Și acum în mod cert îl vedea. Tensiunea îi încordă vintrele. Avea o senzație ciudată că trăsese de un arc pe tot parcursul discuției, iar acum arcul tremura întins în degetele lui.

– Dar, domnișoară Brightly..., aș putea să vă spun despre toți ceilalți domni lucruri care ar ușura căutarea pentru o partidă respectabilă. Aș putea... oh... să vă ajut să vă restrângeți opțiunile. Să vă concentrați atenția. Să vă etalați mai eficient trăsăturile, dacă veți dori, ca să vă atingeți scopul.

Ea își întoarse iute capul spre el. Privirea ei era asprită de cinism.

– Și veți face din bunătatea... inimii dumneavoastră..., domnule Redmond?

Ea pronunță cu scepticism cuvântul „inimă", ca și cum s-ar fi întrebat dacă Miles avea sau nu una.

El reacționă cu un semn din cap și o sprânceană arcuită.

– Rareori fac lucruri din simpla bunătate a inimii. Căci unde e logica în asta? Sunt un bărbat al logicii, al scopului, al planificării și al obiectivelor. Mă aștept ca dumneavoastră, dintre toți oamenii, să înțelegeți asta, domnișoară Brightly.

Ea începea să înțeleagă; cinismul aspri trăsăturile ei delicate.

– Înțeleg. Și ce cereți în schimbul valoroaselor dumneavoastră informații, domnule Redmond?

Tensiunea plesni; săgeata zbură.

– Un sărut, spuse el încet.

O clipă mai târziu, ea înghiți în sec.

Capitolul 4

În regulă, atunci. Judecând după cât de nemișcat rămase Miles Redmond, se șocase pe sine așa cum o șocase pe ea.

Dar nu își retrase cuvintele și nici nu ceru iertare. O privi.

Cynthia îl măsură din priviri pe călăul ei: lat în umeri și formidabil construit; nu uscățiv ca fratele lui, Lyon, dar nici straniu pentru mărimea lui. Avea palmele mari; degetele lungi și cuminți pe coapse. Cynthia aflase că majoritatea bărbaților își trădau grijile lăuntrice prin nervozitate, atingeau un nasture de la haină sau își loveau degetele ușor pe coapse chiar în vreme ce îi spuneau cuvinte menite să o farmece. El însă nu se mișca, dar asta nu părea nefiresc. Era o nemișcare născută din concentrare. El se concentra complet asupra ei. Atenția lui era învăluitoare. Crea o lume a lor.

Și apoi mai erau ochelarii, care i se păreau absurzi la un bărbat. Dar ochii negri din spatele ochelarilor aveau calitatea aceea unică de a deschide drumul spre încăperi întunecate și misterioase: ademeneau, ascundeau; invitau și tulburau.

Chipul lui era lung și nasul era... *însemnat* părea, din păcate, cuvântul cel mai potrivit, iar maxilarul lui, o asociere de linii atât de elegant arcuite, că parcă fuseseră desenate cu un raportor. Părul lui

negru, frumos și mai lung decât se cuvenea aluneca peste o frunte atât de înaltă cât să cuprindă multitudinea gândurilor teribil de importante pe care trebuia să le aibă.

Cynthia deveni sarcastică în gânduri ca urmare a instinctului de autoapărare.

Dar gura lui... Era un călător senzual pe chipul lui: fermă, sălbatică, superb conturată. Ca ochii lui, gura insinua lucruri. Mai exact, insinua că Miles Redmond o folosea cu pricepere pentru alte scopuri pe lângă degustatul mâncării și chinuitul oaspeților lui. Ea se gândi la femeile băștinașilor și la desfrâu.

El îi întrerupse examinarea minuțioasă.

– Am dreptate când presupun că ați mai fost sărutată până acum, domnișoară Brightly?

Gura intră iarăși în acțiune, chinuitoare. Și totuși, nici un lacheu care întinsese un platou cu bomboane nu păruse vreodată mai respectuos.

Poate de aceea Cynthia nu vorbea niciodată cu bărbații care purtau ochelari, se gândi ea în secret. Un soi de instinct de autoapărare.

Căci... acest om de știință – în minte dădu cuvântului un sens peiorativ –, acel moștenitor bogat și nepăsător – se opri asupra cuvântului „moștenitor", șovăind dacă să îi dea un sens peiorativ, căci fusese unul dintre preferatele ei până atunci – mirosise și dezvăluise adevăruri despre ea.

Îl admira întru câtva. Avea ceva impetuos, o ușurință stranie de a se face înțeles.

Dar apoi se gândi: „Dacă el poate să vadă asta, cine mai poate vedea?"

Ea își feri chipul de ochii lui negri. O încercare de a se aduna. Privirea lui părea să îi zăbovească pe retină, așa cum imaginea luminată de strălucirea soarelui plutește înaintea ochilor după ce i-ai închis.

Apoi se hotărî: doar el. Doar el vedea.

Avea să fie nevoită să se poarte cu atenție.

– Zvonurile spun că sunteți un gentleman, domnule Redmond. Un... om de onoare.

Spera să îl măgulească și să îl facă să o ajute doar din plăcerea de a ajuta. El îi spulberă speranțele.

– Așa zic „zvonurile"? Părea amuzat. Oh, mi-e greu să cred că aș fi inspirat vreodată ceva atât de intrigant ca un zvon, domnișoară Brightly. Mai ales legat de onoare. Vă rog să nu fiți plictisitoare!

Ne descurcam atât de bine. Spuneți ce aveți de spus și ne continuăm negocierea.

Ea oftă și încercă din răsputeri să pară plictisită.

– Foarte bine, domnule Redmond. Iată tot ce am de spus. Pun la îndoială motivul pentru care vă oferiți să mă ajutați. Confuzia mea vine din faptul că tocmai am stabilit că nu sunteți o fire romantică și năbădăioasă. Și un simplu sărut ca plată pentru informații mi se pare o noțiune destul de romantică – chiar stranie.

Îi luă ceva vreme să schițeze un zâmbet, care se răspândi încet, apoi se fixă cam fără vlagă. El ridică ușor capul.

– Straniu. El repetă cuvântul de parcă avea un gust și o textură familiare. Năbădăioase.

El își întoarse privirea la fel de ușor spre ea.

– Nu m-ați sărutat niciodată, domnișoară Brightly.

Cynthiei i se tăie răsuflarea.

Privirile li se întâlniră și rămaseră ațintite una spre alta. Cuvintele lui erau șoptite, practice, izvorâte dintr-o încredere terifiantă. Vocea lui se potrivea perfect cu ochii lui. Cynthia o simți în mod deosebit la baza coloanei; avea o ascuțime care îi zgâria plăcut simțurile, asemenea mătăsii zdrențuite sau unei bărbi vag țepoase care îi atingea obrazul. Voia să o audă mai mult, chiar și când spunea lucruri îngrozitoare. Ea răsufla întretăiat.

Iar acum îi era frică. Pentru că putea să facă o comparație între vocea lui Redmond și începutul de barbă pentru că simțise o astfel de barbă atingându-i obrajii fini, la ore târzii din noapte, după baluri, când fusese sărutată de tineri tremurând de dorință și de venerație. Dar nu era un singur motiv pentru care Cynthia se zgârcea cu favorurile: o fată frumoasă fără bani putea să țină la distanță un bărbat și să spere la o căsnicie bună doar atâta vreme cât reputația ei rămânea complet neîntinată.

Iar Cynthiei nu îi displăcea să fie sărutată.

Dar nici un sărut nu era pe măsura pragmatismului înțepător și a simțului de autoconservare.

Se simți cuprinsă de furie. În ciuda ochelarilor, a talentului în discuții, a observațiilor penetrante, a averii și a aroganței, el era ca toți ceilalți: Voia doar să sărute o femeie frumoasă. Voia să o sărute pe ea.

Și, fără îndoială, o femeie frumoasă n-ar fi acceptat să-l sărute de bunăvoie.

Era pe punctul de-a pune capăt cacealmalei lui.

– Înainte să vă sărut, am nevoie de o dovadă, domnule Redmond, a naturii informațiilor oferite.

Domnul Redmond încremeni, de parcă vorbele ei veniră ca o lovitură în coaste.

Ha! Pentru o clipă, se simți triumfătoare.

Dar apoi, el trase gânditor aer în piept, răsuflă cu o încuviințare din cap și făcu un gest discret din bărbie spre un bărbat rumen și cu haine scumpe, atât de ciolănos și de pătrățos, că și ceașca de cafea pe care o ținea părea să se frângă ca o coajă de ou. Se prefăcea că se bucura de discuția cu Lady Windermere, a cărei gură mare și elastică se mișca însuflețită la nesfârșit.

– Lord Milthorpe – vocea lui Miles Redmond era liniștită, concisă – este marchiz de Blenheim – un titlu vechi. Douăzeci de mii de lire pe an. Se opri puțin, parcă pentru a-i permite inimii Cynthiei să tresară la măreția imaginii. Investitor iscusit – membru al veneratului club Mercur – care a ajuns aici sperând să-l întâlnească pe tata și rămâne până ce el revine. Văduv. Două moșii mari, una în Londra, alta în Sussex. Nu se împotrivește unei a doua căsnicii. Totuși, e un pic suspicios față de vânătorii de averi. Preferă țara în detrimentul orașului. O îmbujorare nu ar trece neobservată. Vorbiți-i despre câini.

Își întoarse capul spre ea cu o rapiditate de prădător.

Chiar la timp, observă ea, ca să vadă uimirea, speranța și lăcomia de pe chipul ei.

„Afurisit bărbat!"

Asta – asta – era exact ce trebuia cu disperare să știe. Cât de ușoară era sarcina ei dacă era înarmată cu asemenea informații.

Se uitară amândoi cum Lord Milthorpe aruncă o privire melancolică spre cana din porțelan, de parcă știa că era menit să o strivească în cele din urmă și spunea dinainte niște scuze în gând.

– Când a fost ultima dată când ați roșit, domnișoară Brightly? întrebă Miles deodată, părând sincer curios.

– Roșeața, i-o întoarse ea nervoasă, este tipică proștilor naivi.

El se încruntă și încuviință din cap, de parcă ea spusese ceva de o înțelepciune proverbială.

Ea voia cu disperare să facă ceva cu mâinile și blestemă în gând faptul că își lăsase cana de ceai pe una dintre măsuțele acelea strălucitoare, deloc la îndemână. Dincolo de covorul acela gros, cu model complicat, aristocratic, se găsea altă lume, o lume în care Violet Redmond râdea veselă despre ceva neimportant, unde Lady Georgina, cea demnă de atenția lui Miles Redmond, era așezată și arăta

de neatins și sfioasă, unde Lady Middlebough, pentru vreun motiv oarecare, se uita la Miles Redmond cu ochii mari și întunecați.

Și unde un bărbat cu ochi înflăcărați și păr auriu se prefăcea că nu se uita la Cynthia. Lord Argosy.

Ah! I se trezi interesul. Se întrebă ce știa Miles despre *el.*

La naiba!

Ea își întoarse privirea spre călăul ei. Care părea insuportabil de amuzat. Remarcase direcția privirii ei.

– Nu vreau să vă sărut, domnule Redmond. Era îngrozită să își audă vocea atât de lipsită de suflu. Dar o să vă sărut oricum.

Afurisita aceea de încredere blândă și în secret amuzată spori.

„Pleacă", își spuse Cynthia.

Din păcate, picioarele și mintea ei nu comunicau între ele în clipa aceea.

Ea ridică privirea spre el și îi văzu pe chip un zâmbet politicos. Ochi, ochelari, nas, gură, înălțime: suma înfățișării lui însemna că în alte circumstanțe nu i-ar fi aruncat lui Miles Redmond o a doua privire. Dar și asta, își dădu ea seama acum, avea de-a face doar cu stăpânirea lui de sine. Acum înțelegea că, dacă nu îl observai pe Miles Redmond, era pur și simplu pentru că el nu voia să fie observat.

– Vă pot oferi o asemenea listă pentru fiecare bărbat din încăperea asta, domnișoară Brightly. Închipuiți-vă numai ce utilitate i-ar da cineva ca dumneavoastră. El continua să fie diabolic și liniștit de vesel. Pare așa o risipă să nu împărtășesc așa ceva. Mi-am spus prețul. Încuviințați din cap dacă sunteți de acord, și ne pecetluim înțelegerea numaidecât. Scuturați din cap, și voi abandona totul, dorindu-vă mult succes la vânătoare.

Inima Cynthiei bătea dureros acum. I se uscă gura.

Un sărut. Un sărut putea să o ajute să își asigure viitorul sau să își distrugă definitiv reputația dacă nu era sigură că bărbatul acesta avea să păstreze secretul. Se gândi la gentuța ei subțirică de sus, la femeia supărată în scaunul cu rotile din Northumberland și la propria mândrie, care refuza să accepte ideea unui loc de muncă în Northumberland sau să alunge gândul la o căsătorie grandioasă.

Miles făcu un pas mic, nerăbdător și de avertizare, departe de ea.

Cynthia își promisese să fie cuminte. Să nu atâțe necazuri când se iveau ocazii strălucite pentru așa ceva. Să aibă mare grijă să nu încurajeze bărbații să se dueleze pentru ea. Își promisese să nu mai

parieze pe viitorul ei, indiferent de succesele din trecut, căci mai avea atât de puțin de pariat. La propriu și la figurat.

Dar era vina ei dacă pariurile tot dădeau de ea?

„Nu o face. Nu o face."

Își pecetlui soarta cu o încuviințare din cap.

– În alcov, spuse el deodată.

Cuvântul era o poruncă șoptită. Apoi se întoarse și se făcu nevăzut.

În regulă, atunci.

Trupul lui masiv coti în direcția unui coridor în care dădeau alte încăperi.

Plecarea lui fu atât de liniștită, că nici un cap nu se întoarse în semn că cineva ar fi observat. Lady Windermere continua să vorbească. Bărbia lui Lord Milthorpe era întoarsă ușor spre fereastră, ca o giruetă, de parcă trupul lui și-ar fi dorit foarte mult să se afle afară. Violet chicoti la ceva spus de vărul ei, neștiind că fratele ei era pe cale să îi sărute musafira.

Și Cynthia se furișă din încăpere ca să îl urmeze pe Miles, cu inima ce îi bătea în piept cu o sălbăticie zdrobitoare.

Ea nu îl văzu pe nicăieri.

Dar auzi deodată pe cineva dregându-și glasul, dinspre alcovul menționat de el, un semicerc sculptat pentru amplasarea unei statui care fusese mutată ca să fie curățată sau pentru cine știe ce altceva făceau oamenii înstăriți cu statuile. El se potrivea înăuntrul ei de parcă ar fi fost o statuie. Cu un sentiment ciudat, Cynthia se duse la el.

Se opri înaintea lui.

El se înălță semănând deopotrivă cu un adăpost și cu o furtună amenințătoare: păr negru, ochi negri, haină neagră, mâini late, iar Cynthia se simți pentru moment derutată, ca un șoarece de câmp care vede cum lumina soarelui e acoperită de umbra unui vultur.

El nu șovăi deloc. Una din mâinile lui mari se așeză foarte ușor pe talia ei. Cynthia împietri. Și ridică ușor chipul când Miles îl coborî pe al lui.

Miles mai că izbucni în râs.

Ce Dumnezeu făcea? Nu se recunoștea pe sine în toată... intriga aceea. Ce spera să demonstreze sau să câștige, mai exact, dacă săruta o femeie care nu voia să fie sărutată de el? În vreme ce atâtea altele voiau să fie sărutate de el?

Dar, pentru că tocmai demonstrase că Cynthia Brightly era dispusă să folosească săruturile pe post de monedă, părea dezonorant să dea acum înapoi din capriciu. Sau așa își spuse în gând. Mai bine o făcea – iute.

Așa că se avântă în sărut de parcă se arunca în apă rece și își atinse iute buzele de ale ei.

Oh, Doamne!

Moi. Moi. *Atât de moi!*

Era rușinat de cât de nepotrivit suna cuvântul.

Ochii lui se închiseră sub impulsul unei dorințe care îl lăsă fără suflare; mâinile lui pe talia ei. Buzele lui plutiră pe fragilitatea nevisată a buzelor ei; răsuflarea ei, dulce și caldă, se năpusti spre el. Nu reuși să își ridice din nou capul. Cumva, sărutul acela își crease propria gravitație, iar el se trezi la mila ei.

În cele din urmă, își reveni: se gândi la ceasul tatălui lui și la cum ușurarea că descifrase misterul acela meritase toate consecințele. Voia să o demonteze pe Cynthia, să descopere dacă înăuntrul ei bătea inima unei femei. Dacă o înțelegea, dacă dezlega misterul pe care ea îl reprezenta, apoi avea să înceteze să îl mai chinuiască.

Și cunoștea ce putere avea un sărut când era vorba despre a dezvălui o femeie.

„Nu vreau să te sărut, domnule Redmond!"

Ea avea să uite chiar și să vorbească după ce avea să termine el cu ea.

Așa că o mai sărută o dată. Gura lui era o pană, o ceață, o șoaptă peste a ei; din nou, ușor, ușor, o atinse. Arătându-i că o lume de senzații putea să apară din simpla dezmierdare a buzelor lui peste ale ei; sugerând că un univers de senzații se găsea în fiecare colțișor din trupul ei.

Ea oftă, scoase acel sunet neintenționat și irezistibil care anunța momentul capitulării. Buzele ei se întredeschiseră; răsuflările li se amestecară. Ochii ei albaștri și confuzi dispărură în spatele pleoapelor.

„Oh, Doamne!"

Voia să o devoreze. Se gândi la moliciune, întuneric și umezeală: limba ei încolăcită cu a lui, gura ei umedă și dulce, umezeala moscată care se aduna între picioarele ei, elasticitatea mătăsoasă a sânilor în mâinile lui și mătasea vălurită a sfârcurilor ei, coapsele ei rotunde. „Ia, ia, ia." Mâinile lui erau lacome; voiau; îl îndemnau. Mădularul lui se întări, dureros de tare. Era nebun.

Ultima fărâmă de cumpătare din el știa cumva că așa risca să dea de nisipuri mișcătoare.

Și chiar dacă voia, voia, *voia*, el nu făcu decât să o sărute ușor.

Buzele lor dansară, răsuflarea dansă peste fiecare în parte, dar nu le întredeschise cu limba. Mâinile lui rămaseră foarte puțin în control, odihnindu-se pe talia ei.

Dar acum nu mai exista nici o distanță între corpuri. Ea era tot ce respira el, tot ce simțea el; lumea lui era săpun, mosc, femeie, căldură, suplețe, catifelare. Pântecele ei sub muselina fină a cuviincioasei rochii de zi se atingea de erecția sălbatică limitată de pantalonii de nanghin. Fu cuprins de extaz: pieptul ei tresări; suspinul ei de plăcere îl întâlni pe al lui. Miles se auzi murmurând absurd, între săruturi, numele ei: *Cynthia*. Nebunie, nebunie.

Capul ei se lăsă greoi pe spate; buzele lui alunecară de pe ale ei, spre mătasea gâtului, unde pulsul ei bătea nebunește. Răsuflarea ei, fierbinte, iute, năvăli peste părul lui, peste urechea lui și, oh, Doamne, lui Miles începu să îi pară logic să o ia acum, să îi ridice rochia și să se afunde în ea.

Chiar în clipa aceea, mâinile Cynthiei se deschiseră și plutiră asemenea unor fluturi între corpurile lor pentru o secundă. Apoi își apăsă foarte, foarte ușor palmele pe cămașa lui.

Parcă ezitau dacă să-l atingă sau să-l respingă.

Îndoiala era un chin, care înfipse un țăruș în el. Îi făcu praf rațiunea.

El înălță iute capul, ridică mâinile și le ținu în aer, de parcă ea ar fi fost un tâlhar care ațintea pistolul spre el; se retrase până ce își sprijini spatele pe peretele din alcov.

Încet, își coborî mâinile.

Și respiră. Inspiră și expiră. Inspiră și expiră. Fiecare nouă răsuflare îl purta mai aproape de echilibru și mai departe de uitare. Lucru pe care Miles în întâmpină cu bucurie, dar care îi și displăcu.

Refuză să se uite la ea. Apoi se gândi că poate trecuseră minute bune sau o eternitate; nu avea de unde să știe. În schimb, cu instinctul lui pentru ordine și rațiune, căută indicii despre trecerea timpului. Discuțiile erau în toi în încăperea alăturată. Întinse capul și văzu cum Lord Milthorpe se conturează ca o eclipsă solară în fereastra salonului, încă întemnițat de monologul lui Lady Windermere. Pe fereastră, Miles putea să mai surprindă frânturi din albastrul întunecat al cerului prin dantela copacilor de afară.

Dintr-o mișcare exersată, el reuși să își ascundă umflătura încă teribilă din pantaloni cu o fluturare a hainei atunci când își scoase ceasul din buzunar. Îl deschise cu mâini încă neîndemânatice, mâini revoltate că nu o mai atingeau pe Cynthia.

Se uită lung la cadran la fel de acuzator pe cât s-ar fi uitat la un mincinos neobrăzat.

Acele și cifrele romane spuneau că trecuse mai puțin de un minut.

În sfârșit riscă și se uită la Cynthia.

O încruntare nedumerită desena două adâncituri ușoare pe fruntea ei. Ochii ei străluceau printre gene când ea își întoarse capul spre zgomotul făcut de musafiri – îi evită intenționat privirea. Mâinile ei, adineauri ridicate ca să îl atingă sau ca să îl respingă, erau acum ascunse, strânse tare în fustă, ca doi copii sfioși.

Parcă se chinuia să își păstreze trupul nemișcat. Cu mare grijă. Ca și cum nu mai avea încredere în el sau nu îl mai recunoștea.

Cynthia se întoarse spre el și clipi, de parcă puterea privirii lui era fizică. Se uitară lung unul la altul. Miles ridică degetele spre fața lui, arătându-i absent unde pomeții îi erau colorați de o îmbujorare fierbinte.

Inconștient, ea îi imită mișcarea, și mâna ei se ridică ușor ca să își atingă fața. Atunci se încruntă și mai tare, de parcă înflăcărarea de pe chipul ei o uluia și o stânjenea.

Confuzia îl făcu pe Miles să spună ceva ridicol, pe un ton politicos și grav:

– Mulțumesc, domnișoară Brightly.

„Oh, pentru numele Domnului!"

Ea făcu ochii mari. Dar apoi... La naiba dacă vorbele lui nu treziră din nou la viață un anumit... neastâmpăr... în privirea ei.

Spusese ceva ridicol.

Și, pentru o clipă descurajantă și magică, își zâmbiră, iar, în momentul acela, Miles avu senzația că pământul se deschide sub picioarele lui, iar dedesubt, deasupra și peste tot se ivi o strălucire nesfârșită.

– Cu plăcere, domnule Redmond, spuse ea încet în cele din urmă.

Zâmbetele lor se lărgiră. Un oarecare instinct îl făcu să își întoarcă brusc privirea. Pentru că brusc zâmbetul ei deveni aproape o durere fizică. Și urmă altă clipă de tăcere.

– Ei bine. Aștept cu nerăbdare să aud informații despre ceilalți... domni... care vor fi aici în următoarele două săptămâni, domnule Redmond.

El privi cum reverența ei – și ce reverență ironică! – îi cutremură umerii, de parcă se scutura de o pelerină veche, și cum Cynthia se întoarse să se alăture oaspeților.

După ce ea dispăru din nou în salonul plin cu oameni ce ascundeau în spatele discuțiilor politicoase variate dorințe și intenții, Miles simți ecoul straniu al fricii care îl copleșise când ea dispăruse în sala de bal în momentul când o văzuse pentru prima oară. Ca și cum ceva dinăuntrul lui ar fi fost pus în pericol dacă nu avea să o mai vadă niciodată.

Ridică degetele și le apăsă pe buze; erau în continuare fierbinți.

Intenționase să o răvășească printr-un sărut. Atunci, cum de ajunsese *el* să fie cel sfâșiat în bucățele?

Gânditor, ciudat de obosit, Miles rămase în alcov, cu degetele apăsate de buze, până când dispăru orice urmă de căldură lăsată de acel sărut.

Capitolul 5

Cynthia reveni ușor în salon și se opri în fața unui tablou frumos cu un cal alb, făcut de James Ward. Zâmbetul ei părea înghețat și străin ca o mască. Și totuși, sărutul dăinuia, așa cum nu se întâmplase vreodată: în îmbujorarea pielii și în bătăile inimii.

Câteva răsuflări adânci aveau să rezolve problema. Se uită atent la cal și trase adânc aer în piept.

Violet ridică privirea curioasă, văzu zâmbetul înțepenit al Cynthiei, îi zâmbi și se întoarse la discuția ei. Cu răsuflarea domolită, cu inima liniștită, Cynthia privi cu coada ochiului spre Lord Milthorpe, conte de Blenheim, și îl cercetă atent.

Lord Milthorpe se contura în linii puternice: umerii erau o stâncă lungă și verticală, coloana vertebrală, un catarg încordat, părul lui lins, de un cenușiu ca de oțel, obișnuit să stea pe după urechi. Singurul lucru moale la el era burta, care era rotundă și îi ședea în poală, de parcă nu ar fi avut nici o legătură cu pieptul lui. Fesele lui ocupau cu neîncredere marginea unui scaun fusiform; era pregătit să facă un salt

de siguranță dacă scaunul subțire se făcea țăndări sub el. Una din mâini se mișca febril pe genunchi ca o creatură fără păr prinsă în chinurile somnului; cealaltă, strânsă într-un soi de cilindru, părea să țină patul unei muschete invizibile.

Cynthia era sigură că domnul se simțea gol fără un câine și o armă, căci altfel habar nu avea cum să-și țină mâinile. Înțelegătoare, ea își închipui că trebuia să fie greu să discuți politicos când te simțeai gol.

Se întrebă ce se întâmplase cu cana lui de ceai. Nu o mai avea acum. Poate o luase vreun lacheu, îngrijorat de siguranța ei.

„Douăzeci de mii de lire."

Era timpul să testeze lista usturătoare și informativă a lui Miles Redmond. Trase aer în piept ca să prindă puteri. Și se întoarse ușor.

Se îmbujoră voit în direcția lui Lord Milthorpe.

Lord Milthorpe încremeni de parcă auzi în depărtări hornul de vânătoare. Se încruntă ușor. Apoi își roti capul cu grijă, căutând prin sporovăielile vioaie ce anume îi distrăsese vigilența.

Tresări când se trezi în raza de interes strălucitor al Cynthiei.

Cynthia coborî deodată privirea. Lăsă să treacă o importantă secundă de suspans, înainte ca, sfioasă și, oh, nesigură să ridice din nou privirea – ah, dar nu până la capăt: în schimb, își aținti privirea spre el prin fluturarea vaporoasă a genelor coborâte.

În trecut, privirea aceea inspirase trei poeme întregi.

Încruntarea lui Lord Milthorpe dispăru, și buzele lui se întredeschiseră.

În mod oficial, încremenise.

Bun și bun. Ce urma? O îmbujorare, se gândi ea iute. O roșeață sfioasă în obraji nu putea să treacă neobservată, spusese Redmond. Cum să roșească...

Miles Redmond reveni în încăpere chiar în clipa aceea și nu dădu de înțeles că o observase. Ea privi cum spatele lui lat traversează salonul spre sora lui. Cynthia simți din nou gura lui Miles Redmond, apăsată pe a ei, conturul tare al mădularului apăsat pe vintrele ei, sfârcurile ei care atinseseră ușor nasturii de la haina lui...

Doamne! Trupul ei se înflăcără brusc. Căldura se răspândi prin membrele ei și pe obraji. Își simțea ochii arzând.

Ei bine, gândul ăla fusese în mod evident o greșeală. Fără îndoială avea chipul roșu și pătat, detaliu care sigur avea mai degrabă să îl îngrozească decât să îl farmece.

Lord Milthorpe chiar arăta nedumerit de schimbarea bruscă și spectaculoasă de culoare; coborî sprâncenele lui nesupuse.

Cynthia studie chișițele calului din tablou, redate cu o precizie delicată și duioasă, dorindu-și ca dogoarea de pe chip să i se domolească.

Când ridică din nou privirea, gura lui Lord Milthorpe era ușor întredeschisă, de parcă voia să vorbească. Rămase întredeschisă ca o traversă menită să lase aerul înăuntru. O închise din nou. Se aplecă în față, spre ea, și o deschise din nou. Apoi o închise la loc.

„Oh, pentru numele Domnului!"

Cynthia îl salvă. Din câțiva pași, micșoră distanța dintre ei. Speriat, el dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn spre scaun cu o fluturare care spunea: „Vă rog, nu vă deranjați!", apoi se așeză pe scaunul fusiform de lângă el.

– Mă întreb, Lord Milthorpe, spuse ea cu o voce care aducea mai mult a șoaptă, dacă aș putea să vă cer o părere.

Odată Cynthia așezată, el întoarse capul dinspre ea. Ai fi zis că i se ardea retina dacă se uita direct la ea. Părea să tremure ușor.

– Despre petreceri? întrebă el în cele din urmă, cu un asemenea fatalism hazliu și un dispreț pentru finețurile considerate adesea necesare în astfel de ocazii, că Cynthia începu să îl placă.

Își acoperi gura cu vârfurile degetelor, ca să își ascundă zâmbetul.

– Oh! Petrecerile vi se par... Ea strâmbă un pic din nas. ... plictisitoare?

Vocea ei era scăzută și răutăcioasă. Rostise ultimul cuvânt în șoaptă, o invitație la confidențe. Se aplecă spre el; din unghiul acela, sânii ei se dezvăluiau ademenitor.

El își întoarse curajos privirea spre ea. Privirea lui coborî imediat spre plinătatea palidă și generoasă a sânilor ei, apoi reveni iute spre chipul ei.

De data asta, el fu cel căruia i se accentuă rumeneala din obraji.

– Acum nu mi se mai par.

Cuvintele fură lipsite de grație, dar rostite cu un zâmbet strâmb. Sensul lor deveni neîndoielnic, iar momentul – triumfător:

În mod oficial, Lord Milthorpe *flirta*.

– Și mie mi se par suportabile petrecerile. Acum, vreau să zic.

Ochii ei străluciră spre el.

Zâmbetul lui Lord Milthorpe dispăru. Părea copleșit și fascinat.

– Dar, dintre toți oamenii prezenți, adăugă ea pe un ton pragmatic, am crezut că mă puteți sfătui cel mai bine în privința unei chestiuni. Sper că nu vă deranjează dacă vă cer un sfat, domnule.

– Aș fi încântat să vă ajut cu orice pot, domnișoară Brightly, spuse el cu o înflăcărare liniștită.

Privirea lui se strecură din nou spre pieptul ei alb ca zăpada; reveni iute spre chipul ei, ca un câine tras de lesă.

– Ei bine, domnule, iată! Cred că mi-ar plăcea să am... ei bine, mi-ar plăcea să am un câine. Și mi-ați părut un domn care știe cum e viața la țară, cunoaște câinii și ar fi amabil să-mi sugereze ce rasă de câine ar trebui să aibă o fată ca mine.

Ochii mici și albaștri ai lui Lord Milthorpe se făcură mari. El aruncă o privire spre ceruri, poate trimise în gând mulțumiri pentru vreo rugăciune făcută, oftă fericit și se aranjă impetuos pe scaun, trăgându-se în spate ca să îl ocupe pe tot. Scaunul scoase un geamăt lung și speriat. Milthorpe nu păru să observe.

– Un câine? Deci sunteți o fată de la țară, domnișoară Brightly? Iertați-mă că o spun, dar manierele dumneavoastră sunt așa delicate și pielea atât de deschisă la culoare, că păreți să nu fi pus niciodată piciorul pe pământ sau să fi ținut în mână o armă ori un arc cu săgeți. Trageți cu arma?

Un glas se drese lângă fereastră. Cynthia știu despre cine era vorba înainte chiar să se întoarcă.

Părea că Miles Redmond reușise să o despartă pe Lady Georgina – ea, cea cu averea formidabilă, zâmbetul sfios, originea potrivită și cosițe împletite din mătase aurie, ca o afurisită de aură – de celelalte femei, o îndrumase abil spre fereastră și stătea acum cu capul plecat spre ea. Lady Georgina era animată, își flutura mâinile albe înainte, gura mică și rozalie se mișca iute. Totul în postura lui Miles Redmond părea să sugereze o atenție absorbită. Cynthia știa cum trebuia să se simtă Lady Georgina: învăluită în desăvârșirea acelei atenții. Lumina se reflecta pe părul lui închis la culoare. El ridică o mână și gesticulă: în clipa aceea, Cynthiei i se păru că încă simțea pe talie urma caldă a degetelor lui și i se tăie răsuflarea.

Cynthia își dădu seama că nu era absurd să îl consideri „chipeș" pe Miles Redmond. Ideea i se păru un vicleșug. Ceva nedrept, o forță de care el putea să se folosească după bunul lui plac.

Cynthia se chinui să răspundă la întrebarea lui Lord Milthorpe. Nu prea mai putea să spună ce fel de fată era. Trăise la țară; orice amintire fericită din perioada aceea se pierdea în amintiri mai

întunecate. Iubise perioada petrecută la oraș: zarva socială fluturatică, sentimentul impetuos al propriei puteri.

Cel mai mult își dorea liniște, siguranță, stabilitate și o gentuță care să zornăie sănătos, și Cynthia era hotărâtă să ia toate astea de oriunde le găsea.

– Eu... mi-am petrecut la țară o bună parte din viață, Lord Milthorpe. Dar viața m-a adus la Londra și... Londra este mereu aglomerată și zgomotoasă, nu credeți? Ea aruncă o privire prin încăpere, de parcă nu voia să fie auzită de ceilalți, de teamă să nu îi ofenseze. M-am gândit c-ar fi o plăcere să am un câine frumos.

O licărire strălucitoare îi atrase privirea: lumina reflectată în ochelari. El asculta. Miles Redmond asculta. Unghiul umerilor lui se modificase ușor, dar ochelarii îl dăduseră de gol. Ceafa îi părea deosebit de încordată.

Lord Milthorpe vorbea.

– ... Oh! Dar e o afurisită de cățeluș spaniel – Eleanor o cheamă. Am numit-o după Eleanor de Aquitania. A făcut trei pui frumoși, și mi-au rămas doi cățeluși. Amândouă sunt cățeluțe.

Vorbi spre lobul urechii Cynthiei. El continua să pară că se adaptează la drăgălășenia ei uimitoare doar prin convulsii și tresăriri.

Ceea ce mergea de minune, căci mintea ei se umpluse deodată cu imagini vii și tulburătoare despre cum spanielul lui Lord Milthorpe „făcea pui" cu Eleanor de Aquitania, spanielul. Fu complet luată prin surprindere și încremeni.

Un glas se drese din nou.

Cynthia își revenise deja în clipa în care Milthorpe se uită din nou la ea.

– Cățeluții sunt fermecători! Vă felicit, domnule! Ce norocos sunteți!

El râse fericit spre ea. Unul din dinții din față era complet cenușiu, ca o mică piatră de mormânt într-un cimitir. Încercă să nu se uite lung. El măcar avea *toți* dinții. Ochii lui reveniră iar spre relativa siguranță pe care o reprezenta lobul urechii ei.

– Aș fi... aș fi încântat să vă dau un pui de la Eleanor, domnișoară Brightly.

– Oh, ați *face* asta? spuse ea pe nerăsuflate, apoi se apropie ușor de el. Se opri, întinse o mână ca pentru a-i atinge brațul, apoi o retrase brusc, căci gestul îl făcu pe Milthorpe să încremenească asemenea unui iepure în fața unui lup fioros. Ochii lui se îndreptară iar spre decolteul ei, apoi reveniră la chipul ei. Dacă ați face-o – dacă

ați face-o –, aș fi încântată să îi dau numele dumneavoastră. L-aș numi Lord Milthorpe.

O tuse pronunțată se auzi undeva în apropierea ferestrei.

Cynthia aruncă o privire în direcția aceea și observă cum Miles Redmond își duce discret pumnul la gură.

Era sigură! Afurisitul de bărbat își înăbușise un *râs*.

Și, fir-ar să fie, simți și ea deodată nevoia să își înăbușe propriul râs.

Își păstră toată atenția îndreptată spre Lord Milthorpe. Discuția despre câini îl făcuse să se simtă în largul lui, decolteul ei îl înveselise, iar acum era suficient de curajos încât să privească direct în ochii ei. Ce față mare avea, constată ea. Mare și englezească precum Gibraltarul și aproape la fel de pătrățoasă ca trupul lui.

Nu puteai să îl descrii întocmai ca fiind banal. Nici nu era chipeș. Avea ochi blânzi.

Și douăzeci de mii de lire pe an.

– Mai bine să numiți câinele Monty, în schimb, domnișoară Brightly. Coborî vocea pentru glumița aceea îndrăzneață și plină de speranță. Monty este numele meu de botez.

„Bravo pentru Lord Milthorpe", își spuse Cynthia cu încântare. Era clar că nu avea exercițiu, dar se descurca rezonabil la flirtat. Ea încuviință din cap.

– Oh! Cu bucurie i-aș spune... Monty... Ea își aplecă sfios capul când pronunță numele lui de botez. Atâta vreme cât nu vă deranjează ca o... o... Cuvântul nu alunecă pe limba ei atât de ușor pe cât ar fi dorit... c... cățeluș să vă poarte numele. Căci ați spus că sunt cățelușe, nu?

Milthorpe păru uluit. Apoi deschise gura și scoase o lătrătură aspră. Cynthia avu nevoie de o clipă ca să își dea seama că sunetul era un râs răgușit prea rar eliberat.

– Așa e! *Doamne ferește*, domnișoară Brightly! Mi-au mai rămas doar cățelușe!

Ea chicoti ca să îl încurajeze, și fiecare cap din încăpere se întoarse spre ea, căci Cynthia avea un râs muzical, care îi făcea pe toți cei care îl auzeau să se simtă neliniștiți în preajma ei.

Și, cum nimic esențial nu îi scăpa Cynthiei, ea văzu că privirea lui Lord Argosy zăbovi gânditoare asupra ei. Și că Miles nu se întoarse deloc ca să se uite la ea, în vreme ce Lady Georgina continua să vorbească, ci doar rămase teribil de nemișcat.

Lord Milthorpe oftă fericit.

– Oh, Daisy va fi de ajuns, domnișoară Brightly. Dacă luați o cățelușă de la mine, puteți să îi spuneți Daisy sau ceva de genul ăsta. Poate că într-o zi, cât de curând, mă veți onora cu o vizită la Milthorpe Crest, ca să vedeți cățelușele.

Ah. Era o invitație foarte îndrăzneață. Foarte promițătoare pentru ea.

Dar Cynthia trebuia să gestioneze situația asemenea unui dirijor care stătea cu o baghetă în fața unei orchestre. Nu venise timpul să indice viorilor un crescendo amețitor. Venise din nou vremea să se retragă într-o timiditate fâstâcită.

– Cred... că mi-ar plăcea asta... Monty.

El se înroși și mai tare când ea îi rosti numele de botez. Mâinile lui se potoliră un pic. Se simțea mai puțin singur când vorbea cu ea. Dintr-un motiv oarecare, detaliul o mulțumi pe Cynthia.

– Dacă vrei, domnișoară Brightly, putem să tragem un pic prin parcurile de la Redmond House. O să vorbesc cu Miles și ieșim să facem o partidă de tir. Tragi cu arma, nu? Anul trecut, am făcut o partidă afară și am împușcat atâtea potârnichi, că s-a strâns o grămadă mare ca un car cu fân.

Zâmbetul ei îngheță. „Bărbații sunt atât de dornici să împuște lucruri", se gândi ea. „Potârnichi. Unul pe altul."

– Așa mare? Chiar trebuie să fiți un vânător iscusit. Mi-ar face plăcere să trag. Ea ignoră cu nonșalanță întrebarea legată de cât de bine trăgea. Ridicai arma, țintei și apăsai trăgaciul. Cât de greu putea să fie? Se descurcase într-o groază de situații dificile în viața ei. Avea să se descurce și acum, dacă trebuia să tragă ca să îl prindă în mreje pe Lord Milthorpe.

Se întrezări o mișcare bruscă: spatele lui Miles Redmond se îndreptă atât de iute, ca și cum un păpușar îl adusese în poziție verticală. Cynthia reușea să vadă umorul neîncrezător ce radia din ceafa lui.

Lady Georgina înălță fermecător capul și păru să enumere ceva pe măsură ce vorbea – poate lucrurile pe care le aprecia la propria persoană –, după felul în care își folosea degetul de la o mână ca să numere la cealaltă. Ochii ei erau limpezi și fermecător de neatenți.

„Cățelușei spaniel o să îi spun Lady Georgina", își zise Cynthia în gând.

– Lord Milthorpe, mă tem că, bucurându-mă de discuția cu dumneata, mi-am neglijat gazda, pe domnișoara Violet Redmond, care îmi e prietenă dragă. Poți să mă scuzi? Îți mulțumesc foarte mult

pentru sfat. Chiar sper să mai vorbim despre câini în următoarele două săptămâni. Poate mâine, la picnic.

– Sper să o facem. El zâmbi. Dintele cenușiu, hotărî ea optimistă, nu făcea decât să accentueze albul celorlalți dinți. Va fi o plăcere, domnișoară Brightly.

Cynthia își aplecă sfios și minunat capul spre Milthorpe, apoi se îndreptă spre Violet, care stătea lângă Lord Argosy. Pe sub gene, lordul o fixă din priviri pe măsură ce ea înaintă prin încăpere.

Spre deosebire de Milthorpe, ochii negri ai lui Lord Argosy erau plini de o încredere indolentă, postura lui era grațioasă, zâmbetul la fel de relaxat și de senzual ca buclele de un auriu-închis care se revărsau peste fruntea lui. El nu avea nici o jenă în a o privi. Argosy era genul care se simțea teribil de în largul lui la petreceri. Sau oriunde altundeva. Cei ca el credeau cu tărie că erau bine-veniți în orice casă, în orice situație și se mișcau prin lume cu o dezinvoltură ce decurgea din acea convingere.

Foarte atrăgător, foarte nonșalant, foarte înnebunitor.

Cynthia se prefăcu a nu îl observa. Exact așa cum meritau toți lorzii Argosy din lumea întreagă. Așa parcă le sporeai interesul.

„Îi intrigi și îi lași să aștepte", se gândi ea. Și, dacă era posibil, evitai să îi faci pe bărbați să își dorească să se împuște pentru tine.

Cynthia se gândi la timidul Milthorpe, la grămezile lui de fazani morți și la alți bărbați ațintindu-și pistoalele, iar pielea de pe brațe i se înfioră.

Capitolul 6

Ieșiră cu toții spre sfârșitul dimineții, doamnele cu tot felul de bonete elegante ca să se apere de căldură, domnii deja asudând ușor pe sub haine, lacheii fluturând în spatele lor coșuri pline cu mâncare, șervete și vase care se ciocneau din când în când înăuntru.

Destinația petrecerii era un râu care traversa moșia Redmond și care, se spunea, la un moment dat se vărsa în Ouse. Se spunea și că întâlnea râuri care șerpuiau pe pământurile celor din Eversea. Simbolismul nu era ratat de nici unul dintre cei care locuiau în străvechiul oraș Pennyroyal Green, în Sussex, căci istoria familiilor

Eversea și Redmond se amestecase încă de când saxonii îi întâlniseră pe romani.

Totuși, se vorbise de copaci cu umbre ocrotitoare, iar Cynthia putea să îi vadă în depărtare, în pâlcuri: stejari enormi și fagi, nuci și frasini, sălcii dantelate care căptușeau malul apei. Și, în cazul în care căldura înăbușitoare aducea ploaia, după cum prezisese Miles, se puteau adăposti sub ei sau în construcțiile stranii împrăștiate peste tot pe moșie. În general, o furtună era considerată ceva romantic.

Cynthia era într-un dezacord tacit, dar hotărât.

Restul celor prezenți aveau mijloacele financiare ca să își înlocuiască cizmele, bonetele și hainele dacă se stropeau, murdăreau sau dacă erau distruse în vreun fel. Ea nu. Totuși, putea să apeleze la menajera lui Violet pe toată durata petrecerii, iar fata era pricepută. Îi curățase petele de pe tivuri, reîmprospătase dantela uzată și redase strălucirea unora dintre lucrurile ei albe.

Dar slujitoarea nu putea să facă prea multe pentru cizmele de plimbare. Cynthia începuse să simtă pământul prin ele. Poate că reușea să insiste să fie cărată cu o lectică. Asemenea femeii sălbatice în scaun cu rotile din Northumberland.

Ah, dar nu se putea întâmpla așa ceva. Nu ei. Era mai ușor să își spună asta în timpul zilei. Cu o noapte în urmă, fusese trezită de vechiul ei vis, iar de dimineață, în oglindă, observase rezultatele nedormitului sub forma violetului-deschis al pleoapelor și a umbrelor albăstrii de sub ochi.

Acum, în vreme ce se plimbau, capul de un auriu-deschis al lui Lady Georgina se agita în fața lor. Coada frumos înfășurată și fixată la ceafă semăna cu o țintă, hotărî Cynthia. Se amuză închipuindu-și că privirea ei era o săgeată și își dădu seama că nu era cinstit ce făcea. Își spuse că i-ar fi plăcut cu dragă inimă de Lady Georgina dacă ar fi fost ceva *de plăcut*. Noaptea trecută, după cină, discuția Georginei se rezumase la admirarea lucrurilor: a rochiilor, a coafurilor, a vorbelor de duh ale celorlalte femei. Ea vorbea mai ales când trebuia. Asculta foarte mult. Era atât de politicoasă și de strălucitor de binevoitoare, că era greu să îți dai seama ce personalitate avea.

Lângă Lady Georgina, extraordinar de înaltul Miles Redmond pășea încrezător, elegant și cu ușurință, de parcă lumea și moșia erau o haină croită doar pentru el. Sub pălărie, părul îi era destul de lung cât să fie fluturat în vânt.

Lady Georgina, ca o floare, îmbrăcată într-o rochie din muselină albă, se străduia să țină pasul cu el.

Totuși, întâlnirea nu se transformase încă într-o arcă a lui Noe, cu perechi de bărbați și femei care să meargă unul lângă celălalt; grupul se plimba prin iarbă într-o structură pur întâmplătoare, asemenea unor bile de biliard care erau împrăștiate de prima lovitură. Dar se făceau trucuri subtile pentru diferite poziții. O umbră se ivi în spatele Cynthiei, iar soarele se acoperi pentru o fracțiune de secundă, în vreme ce silueta pătrățoasă a lui Lord Milthorpe trecu de tânărul și chipeșul Lord Argosy, care se ivise nepăsător din exterior ca să o ajungă pe ea din urmă. Îl văzuse cu coada ochiului și se oprise pentru el, dar, Doamne, Milthorpe ajunse primul.

„Nonșalanța", i-ar fi spus ea lui Argosy, „nu ține de foame".

Argosy se văzu nevoit să rămână puțin în urmă și să se alăture lui Violet și lui Jonathan, care râdeau veseli, în vreme ce le țineau de urât văduvei Lady Windermere, care traversa iarba la fel de greoi ca o căruță cu patru roți, și superbei Lady Middlebough, femeie măritată, care plutea pe pajiște într-o rochie maronie ademenitoare, asemenea unei calești frumos arcuite.

– M-am gândit la câinele perfect pentru tine, domnișoară Brightly, se aventură Milthorpe.

– Te-ai gândit la mine, domnule? Adică la un câine pentru mine?

Obrajii lui rumeni căpătară culoarea dudelor. Ah! Foarte bine. Deci ambele afirmații erau clar adevărate. Dar el își păstră avântul. Pentru Lord Milthorpe, câinii erau un subiect serios de discuție.

– Sunt atâtea rase splendide, dar eu cred că un câine trebuie să se potrivească și cu personalitatea proprietarului. Iar în privința ta, domnișoară Brightly, nu pot să mă decid – își înfipse mâinile în buzunar – între un spaniel de Sussex... sau un ogar.

Înaintea ei, Miles Redmond încetini pasul ca să arate spre ceva ce era cocoțat pe o frunză într-un tufiș. Apoi se opri și se apropie mai tare. Lady Georgina privi în direcția arătată de el și scoase un „Oh!" uluit pe gură.

– Domnule Redmond! E atât de *interesant*, ciripi ea.

Ce era interesant? Un vierme? O muscă? Un păianjen?

– ... Se împerechează, fu tot ce auzi Cynthia din tot ce îi răspunse Miles Redmond lui Lady Georgina.

Cynthia își întoarse brusc atenția spre Lord Milthorpe și i se făcu mai cald.

– Cum de ai ajuns la aceste două rase, Lord Milthorpe?

– Ei bine. El își drese glasul. Spanielul îmi amintește mai degrabă de tine, căci are niște frumoase, lungi și mătăsoase...

Suna promițător.

– ... urechi de un roșu-închis.

Speriată, Cynthia ridică iute mâna la ureche.

Milthorpe nu observă. Subiectul îl înflăcăra.

– De fapt, spanielul de Sussex are păr lung și roșu-închis peste tot. Păr fin pe piept, pe trunchi. Și o coadă scurtă și frumușică.

Cynthia auzi un sunet înăbușit în fața ei. Miles fu dat de gol de soarele reflectat în ochelarii lui. Afurisitul asculta, iar sunetul înăbușit era un râs reprimat înainte să îi scape.

Propriii ei ochi începură să se umezească ușor. Isterie sau râs? Nu putea să spună exact.

– Spanielii au o fire dulce și fidelă, domnișoară Brightly. Sunt mici, îndesați și mlădioși. Și au niște ochi minunați și strălucitori.

Cynthia se întrebă dacă ea avea o fire fidelă. Se întrebă dacă Lord Milthorpe o credea minionă și mlădioasă.

Miles Redmond își îndreptă umerii atât de brusc de parcă ar fi fost lovit de un trăsnet de veselie.

– Spanielii par minunați, spuse ea mai tare decât era nevoie.

Hotărî că avea o fire fidelă: dacă s-ar ivi posibilitatea, ar fi o parteneră la fel de statornică precum orice spaniel pentru soțul potrivit. Recunoștința avea să asigure acest lucru.

Ajunseră în dreptul lui Redmond și al Georginei, moment în care Miles termină ca prin minune de examinat târâtoarea care se oprise pe frunză și își văzu de drum iute și brusc. Georgina răsuflă întretăiat ca să țină pasul cu el.

– Care era cealaltă alegere, Lord Milthorpe?

Expresia de pe chipul lui era demnă și triumfătoare.

– S-ar putea să vi se pară cam prea îndrăzneț, dar e vorba despre un ogar, domnișoară Brightly. Elegant, lucios, un animal nobil. Ogarii preferă să fie câștigați de partea ta. Dar sunt prieteni extraordinari după aceea.

Bărbatul ăsta era mai profund decât își închipuise Cynthia inițial. Se uită la Lord Milthorpe și încercă să se imagineze întinsă alături de el noaptea în pat vreme de decenii. El sforăia, Cynthia era sigură de asta. Se îngrozi la gândul de a dormi cu el pentru restul vieții și se concentră asupra momentului prezent.

Degetele lui Milthorpe zvâcniră pe coapsele lui, apoi se strânseră în pumn. Fără îndoială simțea că îi lipsea ceva. Toată discuția aceea

despre câini îl făcea să tânjească după o armă și un câine, așa cum un beţivan tânjea după un burduf de vin.

– Mărturisesc, domnule, zise ea ușor, că ambele comparații mă flatează. Mi-e greu să aleg.

– Ba dimpotrivă. Comparațiile nu îți fac dreptate, domnișoară Brightly. Dar e cea mai bună concluzie, după ce m-am gândit mult și dat fiind că ne cunoaștem de așa puțină vreme.

Cynthia zâmbi. Era teribil de mișcată să și-l imagineze pe Milthorpe gândindu-se cu atenție la o groază de câini cu o noapte în urmă. Totul spre binele ei. Începu să creadă că aproape orice bărbat putea să devină fermecător dacă era încurajat cum trebuia.

Lord Milthorpe îi văzu zâmbetul, și tot corpul lui păru să se îndrepte și să înflorească, de parcă ea era lumina soarelui.

Nu avea niciodată să devină frumos. Nu avea să fie niciodată tânăr. Cynthia se îndoia că ar fi devenit vreodată interesant.

Dar era blând.

– Ce zici, Redmond? strigă Milthorpe spre Miles, plin de bonomia și încrederea care veneau când te bucurai de toată atenția unei fete frumoase.

Miles Redmond se opri și se întoarse brusc, zâmbind politicos. El avea toți dinții în gură, se aliniau foarte frumos și erau cu toții, la naiba cu el, foarte albi.

– Ce zic, Milthorpe? Ai nevoie de părerea mea? Am opinii de rezervă. Întreabă-mă!

– Ai crescut la țară. Ce rasă de câine ar trebui să aibă domnișoara Brightly? Eu m-am oprit la un spaniel și un ogar.

– Hmm... Un câine pentru domnișoara Brightly?

Pentru prima dată în ziua aceea, Miles Redmond se uită direct la ea, iar ea se încordă de parcă își revenea de pe urma unui șoc. Urmă o tăcere mai lungă decât ar fi fost înțelept. O tăcere pe care oamenii puteau să o observe.

Miles își îndreptă umerii, își împreună mâinile la spate și întoarse privirea de la ea.

– Păi, eu văd lucrurile așa, Milthorpe. Spanielii sunt buni pentru vânatul *mic* – păsări de apă și altele asemenea – și îl recuperează imediat ce e ucis. Sunt câini mici, scunzi, care pot să intre și să iasă din tufișuri. În vreme ce ogarii... ah, ogarii sunt o rasă aristocratică. Prin definiție, sunt obișnuiți să alerge. Îți place să alergi, Milthorpe?

– Da, bătrâne. Oh, îmi place orice presupune vânătoare. N-am un ogar în clipa asta, dar Custley mi-a scris din Shropshire despre

cățeii lui, și am toate speranțele că o să mă duc să-mi aleg unul pe care să-l aduc acasă.

– Niciodată nu poți să ai prea mulți câini, spuse Miles sumbru.

Cynthia se uită la el bănuitoare.

– Niciodată, încuviință pătimaș Milthorpe.

Miles continuă.

– Cât despre ogari... Ei bine, alergatul este un... sport mai ambițios. E nevoie de antrenament pentru ogar, nu crezi? Și, în vreme ce spanielii sunt utili pentru vânătoarea de animale mici, ogarii le pot urmări pe cele mai mari, un vânat mai impresionant și o *diversitate* mai mare...

Miles aruncă iute priviri spre Argosy, care mergea la câțiva metri în urma lor, flancat de Jonathan și de Violet, apoi la Milthorpe.

Pentru Cynthia privirea era la fel de evidentă ca arătatul cu degetul.

– ... Și o fac într-un spațiu foarte vast și deschis... unde vede toată lumea. Iar pe ogari îi găsești cel mai des la aristocrație și nobilime.

Miles se uită grăitor la Cynthia pentru o clipă, apoi se întoarse brusc și se puse din nou în mișcare.

– *Categoric* ogarul ți se potrivește, domnișoară Brightly, spuse el peste umăr.

Cynthia și-ar fi dorit să aibă cu ce să îi arunce în spate.

– Cred că prefer spanielul, spuse Cynthia deodată spre Milthorpe, încordată.

– Ambii sunt câini distinși, încuviință Milthorpe diplomatic.

Părea ușor nedumerit în vreme ce-l privea pe Miles retrăgându-se.

– Pomeranienii sunt minunați! spuse Lady Georgina încurajator. Nu era deloc conștientă de norul de aluzii răutăcioase pe care Miles Redmond îl trimise spre ei. Mi-ar plăcea să am un pomeranian.

– Ah, dar am auzit că mușcă, Lady Georgina, spuse Miles cu profundă îngrijorare. Și nu ne-am dori să fii mușcată.

Chicotelile lui Lady Georgina fură mai entuziasmate decât era cazul, din moment ce spusele lui nu erau amuzante.

„Oare eu am fost vreodată așa o nătăfleață?" se întrebă Cynthia. Bănuia că nu avusese niciodată luxul de a fi o nătăfleață. Și totuși, nu era cu mult mai mare decât Lady Georgina.

Apoi trecură cu toții de – sau mai curând pe lângă, căci Miles le-o arătă ca să nu treacă prin ea – o pânză de păianjen mică, dar frumoasă, care unea două tufișuri.

Miles se opri să o admire, și deodată Cynthia și Milthorpe se opriră în fața ei. În spatele lor, auziră cum Violet rosti „Jonathan!" ca un soi de chițăit indignat. Fratele ei o tachina fără milă.

– Am un păianjen în cameră, spuse Cynthia deodată.

– Te rog să îi transmiți salutările mele când te retragi, comentă Miles sec, fără să se uite la ea.

Ea nu era pe deplin sigură dacă el glumea.

– Știi ce fel de păianjen e?

– Oh, sigur e un păianjen de casă. Nu poate să îți facă rău. Vrea...

Cynthia era fascinată, dar el nu observă.

– ... Doar un adăpost, și colțurile ferestrelor sunt numai bune, locuri sigure în care să prindă insecte micuțe sau târâtoare. Păianjenii sunt niște făpturi gospodine.

Cynthia nu se gândise niciodată la păianjeni ca la niște făpturi gospodine. Gospodinele încercau, de obicei, să îi împiedice pe păianjeni să își facă de cap prin casă.

– Să fii bună cu păianjenul! Pur și simplu încearcă din greu să fie el însuși. Să nu le spui nimic slujitoarelor, adăugă el sec.

Pentru o clipă, ea ridică uluită privirea spre el.

„Încearcă din greu să fie el însuși."

El își întoarse brusc privirea și plecă iute ca să o prindă din urmă pe Georgina, care își văzuse de drum.

– Îi place să țină prelegeri, dar e un tip de treabă, îi spuse Lord Milthorpe. Chiar îți place să vânezi, domnișoară Brightly? Domnul Redmond pare să creadă că da.

Ea șovăi.

– N-am încercat încă să vânez cu câini, spuse ea cu grijă.

Nu era chiar răspunsul la întrebarea lui, dar nu era nimic neadevărat.

Capul lui Milthorpe se lăsă pe spate când bărbatul începu să mulțumească cerurilor.

– Poate într-o bună zi vei cunoaște plăcerea de a vedea un câine uscățiv alergând în câmp deschis...

Chiar în clipa aceea, Violet îi prinse din urmă cu o săritură.

– Cynthia este un vânător minunat, spuse ea cu sinceritate, aruncând o privire vicleană spre ea.

– Oh, foarte bine atunci! Milthorpe se lumină. Îmi dau seama că ești doar modestă, domnișoară Brightly. Rămâne stabilit, atunci. O să vorbesc cu Miles și ne organizăm mâine să tragem la țintă. Veniți cu noi, domnișoară Redmond?

– Cred că da, spuse Violet căzând pe gânduri, într-un fel care nu putea să prevestească nimic bun pentru nici o partidă de tras la țintă.

Cynthia o pișcă pe furiș, iar Violet scoase un „Au" teatral.

În fața lor îl auziră pe Miles ținând o prelegere pentru Lady Georgina.

– ... Este sezonul împerecherii pentru specia asta, iar ouăle clocesc în august.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Miles vorbește mereu despre împerechere și alte fleacuri, se scuză Violet spre Cynthia. Asta fac insectele și animalele.

– Și fetele băștinașilor, mormăi Cynthia. Așa se spune.

Miles se răsuci, întoarse capul cu vădit interes spre ea și o privi intenționat vreo... câteva... secunde bune.

Destul ca Cynthia să își aducă aminte că sărutul era preludiul împerecherii, de-ajuns ca să și-l închipuie, să simtă cum obrajii i se aprind și cum membrele îi sunt cuprinse de căldură.

Apoi el se întoarse din nou.

Cynthia își răcori obrajii cu una din panglicile albastre de la bonetă și înaintă cu greu prin iarba neîndurător de aspră.

Simțea că își udase ciorapii, ceea ce însemna că într-un final cusătura cizmei cedase. Întreaga ei viață părea să se țină de niște firicele fragile și tensionate.

Milthorpe intră în discuție cu Jonathan și Argosy, și în scurtă vreme se înflăcărară cu toții. Discutând, fără îndoială, despre patrupede și vânătoare.

– Ei bine, așa e, își explică Violet afirmația de mai devreme, asta fac insectele și animalele, la urma urmei. Se împerechează, mănâncă, omoară. Asta dacă îl întrebi pe Miles. Toate discuțiile lui sunt despre așa ceva.

Auzind că toată munca lui de o viață fusese rezumată în asemenea hal de sora lui, Miles îi aruncă o privire ironică peste umăr.

– Seamănă cu oamenii din punctul ăsta de vedere, zise Cynthia, ridicând ușor vocea.

De când logodna ei fusese ruptă, Cynthia credea că împerecherea și omorul erau mult prea apropiate pentru ca alăturarea să fie amuzantă.

Dar remarca ei provocă un val de chicoteli și un ghiont. Lady Windermere, doamnă de companie pentru tinere, părea nesigură dacă

să le mai permită fetelor o asemenea discuție și enervată de ideea că i s-ar fi cerut opinia.

Hotărî să rămână în urmă și să discute cu lacheul.

– Ai cumva vin de Porto în coșul tău, om bun? o auzi Cynthia întrebând cu voce scăzută. Poate reușim să ne oprim și să îl deschidem chiar acum?

Părea că Lady Windermere era o doamnă la fel de cuviincioasă precum celebra Nevastă din Bath. Cynthia se înveseli.

– De fapt... Miles se opri, și vocea lui căpătă un ton serios, de prelegere. Grupul tăcu deodată, căci se știa că Miles era un aventurier renumit și trebuia să fii fascinat. Când masculul din specia *Pisauridae*, sau păianjenul de casă, este în perioada de împerechere, el îi aduce un cadou – poate o muscă – femelei-păianjen. Ceea ce ei îi distrage suficient atenția pentru ca el să ducă la bun sfârșit împerecherea. Dar trebuie să se miște repede pentru că, dacă ea își termină cadoul înainte ca el să își termine treaba, se întoarce și îl mănâncă fără scrupule.

Urmă o tăcere șocantă și deplină.

– Dacă mă întrebați pe mine, mie-mi place în general să aduc un coniac bun, adăugă el cu blândețe.

Hohotele de râs izbucniră deodată, astfel că păsările din copaci și tufișuri țâșniră ca niște focuri de armă.

– Dulciuri! Mie îmi place să aduc dulciuri! strigă Argosy.

– Flori! declară Jonathan. Flori de seară! Îi distrag atenția!

– Să se miște repede! Lady Windermere rămăsese blocată pe cuvintele acelea. Cât de *tipic* pentru un bărbat!

– Am auzit că nu și pentru un Redmond, spuse Lady Middlebough cu o voce menită să fie auzită doar de Lady Windermere, și se înghiontiră una pe cealaltă.

Cynthia se întoarse și aruncă o privire tăioasă spre frumoasa măritată, dar ea râdea în voie cu Lady Windermere. Și, cum Cynthia nu râdea, auzi în mijlocul zarvei vesele un sunet care îi înfioră părul de la ceafă.

– *Hă! Hă! Hă!*

Ce Dumnezeu era? Suna ca... se puteau să fie... doi măgari care se împerecheau sălbatic? O poartă ruginită care se legăna aprig? Ciori răzbunătoare ce se avântau ca să le ciugulească ochii și să le fure picnicul? Ea se întoarse și căută sursa sunetului.

– *Hă! Hă! Hă!*

Își puse mâinile în cap, pentru cazul în care avea nevoie să se apere, și se aventură să arunce o privire spre copaci. Nu se agita nimic printre frunze, căci păsările fuseseră speriate de hohotele de râs. Ea se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta.

– *Hă! Hă! Hă!*

Și apoi văzu. Oh! Oh, *nu! Sunetul*... acela...

Venea de la Lord Milthorpe.

Capul lui era lăsat pe spate, iar gura larg deschisă urla „hă hă hă". La nesfârșit.

Rămase înțepenită.

Milthorpe se opri ca să răsufle întretăiat și zbieră:

– Coniac, Redmond! Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta chiar că *e* un lux! Se lovi puternic în coapsă, apoi: *Hă! Hă! Hă!*

Putea să se apropie cu încredere de zidurile din Ierihon cu un asemenea râs. Iosua ar fi putut să renunțe la trâmbiță dacă ar fi fost însoțit de Milthorpe.

Uluită, ea își întoarse privirea de la Milthorpe, în vreme ce râsetele continuară, și văzu cum Miles o urmărea tăios și afișă un rânjet atât de larg, că ochii păreau să îi fi dispărut. Se întrebă dacă o văzuse când își dusese mâinile la cap.

„Afurisit bărbat!"

Și Lady Georgina, de la adăpostul bonetei ei mari, părea tulburată – se uita atent la Lord Milthorpe cu ceva din îngrijorarea care o cuprinsese pe Cynthia la început. Sau poate era stânjenită de gluma deplasată. Sau poate că nu o înțelegea. Sau poate era impresionată de imaginea unui Miles Redmond care îi aducea coniac și își făcea iute treaba.

– Haideți, haideți, domnule Redmond, îl mustră Lady Windermere, în vreme ce se ștergea la ochi. Poate ar trebui să vă reamintesc că nu suntem la Tropice, că suntem în Anglia, și poate anumite subiecte nu sunt potrivite pentru un grup mixt.

Era încă o încercare făcută fără tragere de inimă de a juca rolul de doamnă de companie.

– Oh, sunt absolut convins că păianjenii și coniacul sunt un subiect potrivit pentru un grup mixt, spuse Miles sobru.

– Ei bine, dacă punem problema așa..., capitulă Lady Windermere fericită.

Și, în voioșia aceea ametitoare, ajunseră în cele din urmă la un râu minunat, larg, cu apă argintie, cu maluri căptușite de pâlcuri dese de sălcii, frasini și arini.

Părea că acolo urma să aibă loc picnicul.

Capitolul 7

Miles le spuse ceva lacheilor. Ei lăsară greutățile jos, iar unul își deschise coșul din nuiele, căută înăuntru și scoase o bucată împăturită de material. O agită și o întinse cu ajutorul celorlalți lachei.

Miles păși peste ca să îi ajute să netezească un colț, mișcare ce îl aduse mai aproape de Cynthia. El murmură:

–Adoră să râdă. Aproape la fel de mult pe cât îi plac câinii. Și să împuște.

Ea rezistă impulsului de a-l călca pe picior.

Oricum, el se îndepărtă la timp, poate simțind impulsul ei.

Dură ceva vreme să fie scoasă mâncarea din coș: stive de platouri din argint, sticle de cidru și bere, pui reci și pâine aurie înfășurată în șervete de pânză. Despachetatul încetini când un lacheu se poticni ținând o jumătate de roată de brânză, dar Miles îl sprijini cu o mișcare iute. Felii de prăjitură cu mac erau aranjate pe platouri, iar căpșune, afine și coacăze umpleau bolurile.

Cum discuția despre împerechere și omor, plus căldura de afară le treziseră apetitul, cu toții se avântară spre mâncare ca niște jaguari înfometați. O comparație propusă de Miles direct din jungla din Lacao.

Mai primeau din când în când vizita intruşilor zburători și târâtori – iar Miles Redmond îi identifica pe toți prin numele lor lungi în latină.

O oarecare atenție se îndreptă spre pajiștea care se întindea până la malul râului, căci florile tipice pentru Sussex înfloriseră: puşca-dracului de un albastru-violet și guşa-porumbelului se legănau deasupra râului asemenea spectatorilor aplecați spre o cursă de canotaj. Creţişoarele fluturau pe tulpinile lor; lavanda sălbatică se ascundea în ierburile mari și grațioase de pe mal.

Libelule strălucitoare patrulau peste râu și bâzâiau pe deasupra lor ca să vadă ce era cu tot tărăboiul acela. Un fluture se ivi agale

în zbor. Și era de un albastru-lavandă, respectând tema florală de pe malul râului.

– *Polyommatus icarus*, le spuse Miles tuturor. Fluturele albastru comun.

– Chiar există în Lacao fluturi care mănâncă oameni?

Jonathan fu cel care întrebă, mai ales ca să îi sperie pe toți ceilalți. El știa prea bine că nu era adevărat.

– Nu, dar există plante și oameni care ar mânca fericiți alți oameni, îi spuse fratelui lui mai mic.

Răspunsul lui *chiar* provoacă un icnet de spaimă printre oaspeți.

Și, deodată, Miles captă atenția tuturor și le vorbi despre Lacao, iar Cynthia îl văzu cum își scoate haina și pălăria, își suflecă mânecile și intră, prin intermediul cuvintelor, în lumea pe care o explorase și o iubise, lumea care îl făcuse cunoscut.

Și, fără voia ei, Cynthia deveni interesată, apoi fascinată. Îl ascultă răspunzând la întrebări – despre șerpi și flori, despre vreme și obiceiuri, despre câini (Milthorpe) și canibali, despre otrăvuri și felurile nenumărate în care puteai să mori din cauza animalelor și a băștinașilor, evitându-le delicat, se gândi ea, pe cele mai groaznice și mai înfricoșătoare, iar Cynthia își închipui că era mult de ascultat și despre acelea.

Și, deodată, Cynthia se simți mai sfioasă: el plecase și descoperise fără mustrări de conștiință, văzuse lucruri pe care nimeni de aici nu avea să le vadă niciodată, aproape că murise din cauza bolii și supraviețuise. De aceea, bănuia ea, ochii și vocea lui aveau profunzimea și rezonanța acelea, purtarea lui emana atâta încredere. El ascundea lumi înăuntrul lui. Cu cât știa mai mult, cu atât voia să afle mai mult.

Pentru o clipă, se gândi că ar fi putut să îl asculte fericită la infinit. După încă o clipă, învinui căldura de afară pentru gândul ei neașteptat.

Odată prânzul devorat, organizară o întrecere cu crengi pe post de bărci lansate pe râu. Fericită, Cynthia era pe cale să se îndrepte spre întrecere, când Miles ocoli o salcie și îi ieși în cale. Bărbatul acesta era al naibii de liniștit și de subtil.

Cynthia nu își închipui nici măcar pentru o clipă că întâlnirea era întâmplătoare. El o căutase cu un motiv, pe care ea era sigură că avea să îl afle.

Toți ceilalți se adunaseră la râu, și ea se uită la ei cu jind.

– Deci spanielul e câinele care ți se potrivește, domnișoară Brightly? spuse el ușor.

– Lord Milthorpe spune că spanielii îi amintesc de mine, zise ea pe un ton neutru.

– Pentru că pieptul tău e acoperit cu păr mătăsos roșu-închis?

Cynthia își mușcă buza ca să își înăbușe zâmbetul, tentată să îi spună domnului Redmond că el nu avea să îi vadă niciodată pieptul.

„Fii cuminte!"

– Și îl vei numi Lord Milthorpe?

– Ah, domnule Redmond. Văd că ai ascultat discuția de ieri. Ceea ce mă face să cred că propria ta discuție nu era prea fascinantă, căci altfel nu ai fi fost atât de nepoliticos încât să tragi cu urechea.

– Ba dimpotrivă. Lady Georgina îmi împărtășește interesele.

– Ah. Da? Așa cum împărtășesc și eu interesele lui Lord Milthorpe? întrebă ea inocent.

Miles căzu pe gânduri.

– Măcar îți plac câinii?

Ea se gândi la întrebarea lui.

– Probabil, recunoscu ea.

– Probabil?

Ea se uită pieziș la el, dar nu spuse nimic.

– Ți-ar plăcea și un mistreț ca animal de companie dacă ar însemna să-ți aducă douăzeci de mii de lire pe an, nu, domnișoară Brightly?

Privirea pe care Cynthia i-o aruncă îl surprinse și îl tulbură: trăda milă și o ușoară urmă de dispreț. El se simți deconcertat pentru un moment.

– N-am avut niciodată un animal de companie, spuse ea.

– De nici un fel?

Ea tresări. El nu își dorise să pară neîncrezător. Doar animalele – chiar toate creaturile, cu blană, cu copite, cu carapace – făcuseră atât de mult parte din viața lui.

Cynthia ridică din umeri și aruncă o privire cu subînțeles spre râu. Poate că, dacă ea nu mai spunea nimic, el pleca. Totuși trebuia să recunoască: Miles nu fusese nici măcar o dată plictisitor.

Dar puteai la fel de bine să spui că nici incendiile de pădure, nici cutremurele sau tornadele nu erau plictisitoare.

– Îmi place de el, spuse Miles deodată. Părea un avertisment liniștit. De Milthorpe.

Ea ridică brusc capul, precaută.

– Și eu îl plac.

Urmă alt moment de tăcere. Ea își întoarse privirea spre firicelul învolburat al râului Ouse. Și ei i-ar fi plăcut să participe la întrecere.

– Chiar așa?

Tonul lui era foarte ironic. Ea își întoarse încet capul.

– Ce e, domnule Redmond? Ea încercă din răsputeri să pară plictisită. Crezi că sunt nemiloasă? Că sunt o sirenă și că am de gând să-l izbesc de stâncile farmecului meu? Dacă e așa, ai o încredere prea mare în puterile mele. E adult. Văduv. Poate că se bucură pur și simplu de compania mea. De unde știi ce îl face fericit?

Miles nu răspunse vreme îndelungată. Se rezemă pur și simplu de salcie. Copacul parcă era ruda lui: amândoi aveau aceeași nepăsare întunecată.

– Milthorpe nu se oferă să dea oricui din câinii lui, spuse el în cele din urmă.

– Atunci, voi considera că este o mare onoare dacă primesc un câine, spuse ea calmă. Orice rasă de câine.

Urmă și mai multă tăcere din partea omului tăcut.

– El e așa cum pare că este, să știi.

Iar acum ea era furioasă.

– Însemnând că eu *nu* sunt?

– E bun. Îi place să stea afară, să vâneze, îi plac câinii, caii și pământul lui. Îi plac glumele licențioase și să râdă prea tare la lucruri care sunt foarte puțin amuzante. Îi place berea și îi place să facă bani, motiv pentru care a devenit prieten cu tata. E un om de treabă. Un om *simplu*.

– Sunt nedumerită, domnule Redmond. *Ai* ceva împotriva acestor lucruri? Ai impresia că *eu* sunt împotriva lor? N-am absolut nimic împotriva lor. Spune ce ai de spus.

El își desfăcu brațele, și ea îl privi. Brațele lui erau bronzate, tari și puternice de la efort. Ea zări părul arămiu și aspru de pe ele, urma albăstrie a venelor.

Își închipui degetul alunecând pe părul arămiu. Își aminti din nou, simți din nou mâinile lui pe talia ei. Tulburată, ridică privirea spre chipul lui. Lucru cu atât mai puțin înțelept.

– Pur și simplă mă întreb, domnișoară Brightly, cine ești. Simt o oarecare responsabilitate pentru prezența ta aici, la reședința Redmond, din moment ce sunt gazda ta. Mă simt responsabil pentru purtarea ta dacă ea îi afectează pe musafirii mei. Eu te-am îndemnat spre el, și nu mi-ar plăcea să fie rănit.

Cynthia simți cum chipul îi îngheață. Furia o făcu albă ca varul. Cum îndrăznea...

– Oh, te rog să te asiguri că-ți numeri arginții noaptea, domnule Redmond. S-ar putea să îi fur și să o iau la goană cu țiganii. Sau să îi jefuiesc noaptea de ceasuri și coliere pe musafirii tăi.

El tăcu un moment, năpădit de regrete.

– Țiganii își au tabăra dincolo de Pennyroyal Green. Sunt mereu aici în perioada asta din an. Nu ți-ar fi greu să te alături lor.

El încerca să glumească.

Ea își dădu ochii peste cap și își făcu vânt cu panglica bonetei, apoi se opri, simțind că devenea prea agitată.

– Și mai e chestiunea cu sora mea.

– Ce e cu sora ta? E amuzantă, deșteaptă. Mult mai interesantă decât majoritatea femeilor din înalta societate. Și pe ea o plac. M-a invitat aici ca să o ajut să nu *se plictisească*.

Ea schiță un zâmbet poznaș.

– Exact lucrul de care mă tem, spuse el.

Ea se întoarse deodată și dădu să plece. Apoi se răzgândi, se răsuci în loc și îl înfruntă.

– De ce simți că ai dreptul să îl jignești pe unul dintre musafirii tăi punându-i la îndoială originea și purtarea? Tu, care zici că ești așa de preocupat de *fericirea* oaspeților tăi?

La cuvintele ei, Miles trase aer în piept și se îndreptă brusc. Cynthia urmări cum pieptul lui se ridică și coboară sub răsuflarea lui.

– Ai dreptate, domnișoară Brightly. Doar că tu ești... o necunoscută, să spunem. Nu știu nimic despre tine sau despre familia ta, și deodată devii așa bună prietenă cu sora mea. Și Violet poate să fie... încăpățânată. La drept vorbind, a devenit și mai și în ultimii ani. Eu sunt responsabil pentru binele ei.

Interesant era că nu spusese „noi". Că el, și nu tatăl lui, era responsabil pentru Violet.

– Pui cu totul la îndoială judecata surorii tale, domnule Redmond?

Urmă o clipă de tăcere.

– Nu, recunoscu el. Nu întru totul.

Miles admitea astfel că era posibil ca Cynthia să fie mai mult decât o străină. Își zâmbiră.

– Mă simt flatată.

Totuși, Cynthia nu putea să nu recunoască și logica îngrijorării lui. De fapt, o respecta fără prea mare tragere de inimă.

Își temperă propriul orgoliu.

– Ce o să te convingă, domnule Redmond, că nu sunt vreo hoață sau vreo criminală?

– De unde ești? Cine sunt ai tăi? întrebă el iute.

Cynthia întoarse capul spre râu, de parcă își imagina cum o luntre o purta departe de acel loc. O tensionată întrecere cu crengi era în plină desfășurare. Milthorpe părea să fie căpitanul. Turuia ordine navale și își flutura mâinile, iar Jonathan și Argosy era îngenuncheați pe mal, în vreme ce doamnele stăteau împreună și îi încurajau.

– Aveți câini aici, la reședința Redmond? întrebă ea deodată.

– Bineînțeles. De ce? Vrei să exersezi ca să îi placi?

Ea zâmbi din nou.

– Mă gândeam că lui Lord Milthorpe i-ar prinde bine să aibă unul prin preajmă.

– Serios? Ce te face să crezi asta?

Ambii surâseră. Și iarăși schimbul de zâmbete făcu lumea să pară amețitor de mare, iar simplul act de a respira deveni ciudat și minunat de greu.

Dar Miles se uită la Cynthia, care se foia neliniștită, de parcă voia să își apropie din nou lumea aceea foarte mare. El aștepta. Ea nu crezu nici măcar o clipă că îi uitase întrebarea.

– Te-ai gândi vreodată, domnule Redmond, că mi-ar fi greu să vorbesc despre familia mea?

– Da, spuse el iute. Totuși, cred că nu mi-am închipuit niciodată că te-ai teme de ceva greu.

Admirația pentru tactica lui provocă un zâmbet trist care îi luminā ușor privirea, apoi tot chipul.

Oh, zâmbetul ei. Îl simți ca pe o semilună ascuțită și strălucitoare în pieptul lui.

Se uită repede la Lady Georgina, la culorile ei deschise și gingașe, la formele ei, ca să își amintească de viitorul lui, de pasiunea, ambiția și datoria lui. Și la Lady Middlebough, ca să își aducă aminte ce își dorea. Ca să își distragă atenția de la intensitatea incomodă și derutantă a... bucuriei.

Cuvântul îl sperie.

Nu. Nu era bine. El nu era *niciodată* speriat.

– Prea bine. Ea oftă. Ai întrebat despre ai mei... păi, mama a murit. A murit când eram mică. Nu mi-am mai văzut tatăl de când aveam cinci ani. Ne-a părăsit. Îmi închipui că a murit și el. Acum am douăzeci și doi de ani. Chipurile, familia mea se înrudea de la distanță cu un baron. Își sublinie cuvintele cu un zâmbet slab și ironic.

Dar știu doar ce mi s-a spus și nu cunosc numele baronului. Mă trag din Little Roxford, de lângă Battersea, în Londra; ne-am mutat la țară – îmi imaginez că am fugit de debitori sau ceva de genul ăsta, căci s-a întâmplat în miezul nopții – când eu aveam șase ani. Când mama a murit, am fost luată în grijă de un preot și de soția lui, în Little Roxbury. Au fost foarte buni cu mine. Se pare că aveam o înclinație spre făcut trăsnăi și am părut o provocare plăcută doamnei. Ea își arcui poznaș o sprânceană. Dar nevasta preotului a murit când aveam optsprezece ani, iar noua lui soție... Își strâmbă ușor gura. Nu voia să aibă de-a face cu mine. M-a dat afară. Familia Standshaw s-a împrietenit cu mine. Am plecat cu ei la Londra.

Își deschise brațele, parcă pentru a spune: „Și asta e tot".

Murit, murit, murit. De fiecare dată când rostea cuvântul, îl spunea foarte clar, de la *m* la t, de parcă se pedepsea pe ea sau pe el că întrebase. Era un cuvânt atât de greu, un cuvânt *final*. Cum reușise să devină din fata izgonită de a doua soție a unui preot de țară delectarea înaltei societăți, logodnica moștenitorului unui conte? Cum de totul se dusese pe apa sâmbetei?

Cât de mult *adevăr* se afla în cuvintele ei?

Un fluture albastru pluti în calea lui spre, bănuia Miles, nectarul din vreun busuioc sălbatic, cu care aproape se contopea în vreme ce se ospăta. Natura era inteligentă. Frumoasă, teribilă și practică.

El își aminti de prima ocazie când o văzuse pe Cynthia: chipul ei ridicat în lumina candelabrului, încântarea uluită și fascinantă de pe fața ei. Reușea să înțeleagă acum de ce. Și *hotărârea* de nestrămutat. Câtă nebunie stârnise orfana aceea în rândul înaltei societăți în timpul sezonului! Miles bănuia că nimeni nu se mai bucurase vreodată de o asemenea popularitate.

Sub ochii ei se desenau semicercuri albăstrii. Aproape aceeași culoare ca aceea de pe aripile fluturelui albastru.

Ea nu dormea bine.

El își simți greutatea mutându-i-se de pe un picior pe altul.

Soarele se răsfrângea printre copaci și îi încălzea brațele. Mărgele de sudoare începură să își facă drum de la claviculă spre piept.

– Un *preot?* El părea neîncrezător, dar nu zise nimic. Era partea din poveste pe care hotărâse să o cerceteze.

Pusese întrebarea pe un ton mai apăsat decât și-ar fi dorit. Pentru că îi păsa mai mult decât ar fi vrut. Ea schiță un zâmbet. Ochii ei, nu.

– Pune-mă la încercare din scripturi, domnule Redmond.

– Luca 12:15.

El rosti versetul ca pe o lovitură de spadă.

– „Apoi le-a zis: Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui." Foarte glumeț, domnule Redmond, ca de obicei. Nu mă așteptam la mai puțin de la dumneata. Dar, dacă voiam să-mi inventez trecutul, aș fi imaginat o poveste mult mai fantezistă. Familia regală a Rusiei, poate. *Nu* mi-am inventat trecutul. Este la fel de searbăd pe cât îl descriu. Totuși, sper să-mi inventez viitorul. După cum prea bine știi.

Se uită nepăsătoare la el. Cu ochii albaștri întunecați de provocare. El se sprijini gânditor de copac. Rămaseră amândoi tăcuți.

Fluturele albastru decise în schimb să zboare pe lângă domnișoara Brightly, poate confundând-o cu nectarul unei flori sau cu alt fluture.

Ea zâmbi la confuzia lui.

– Am crezut mereu că e o culoare frumoasă. Pare nedrept să fie numit fluturele albastru *comun*.

Ea întinse mâna, parcă sperând ca el să se așeze. Din păcate, fluturele își veni în fire și plecă iute să soarbă din nectarul busuiocul sălbatic.

– Te-am văzut întotdeauna ca pe un fluture.

El rosti cuvintele fără vreun avertisment, de parcă le trăsese cu un arc.

Capul ei se ridică deodată. Se uită lung la el.

– *Morpho rhetenor Helena*. El surâse, rostind cuvintele în latină ca pe o incantație. Tipic pentru junglele din America de Sud. E mare, strălucitor, frumos – cu albastru, verde, violet pe aripi. S-a întâmplat la balul Malverney de acum doi ani. Rochia ta. Am... am crezut că rochia ta...

Stânjenit, el se opri. Ea îl privea uluită.

Iar el nu putea să vorbească, nu *avea* să vorbească, dacă putea să se bucure pur și simplu de albastrul ochilor ei.

Amândoi erau conștienți de zarva de lângă râu, de vocile celorlalți. Sunetele puteau la fel de bine să vină din alt univers.

Ea purtase o rochie albastră în noaptea aceea. Purtase verde când el o sărutase. Pe vremea Tudorilor, femeile ușoare purtau rochii verzi, pentru ca petele de iarbă să nu se vadă când erau posedate sălbatic afară. El se gândi că Cynthia era chiar norocoasă să poarte o rochie din muselină albă acum.

El voia să se afunde în ea. Simți cum o dorință incandescentă puse din nou stăpânire pe răsuflarea lui. Se uită la Georgina, cheia spre cealaltă pasiune a lui, spre întreaga lui viață. Ca să își domolească răsuflarea, o încercare de a-și recupera cumpătul.

Apoi, deodată, intensitatea din privirea Cynthiei licări din cauza unei ușoare tulburări.

– O... rochie albastră? Purtam o rochie albastră?

El își dădea seama că ea căuta să își amintească de bal, să găsească o amintire cu el.

Chipul lui deveni deodată indescifrabil și întrerupse brusc momentul.

– Ai avut un logodnic, nu? întrebă el deodată.

Ea clipi, nedumerită de schimbarea bruscă.

– Da, domnule Redmond. Am avut un logodnic, spuse ea încet, cu glas ironic.

– I-ai povestit logodnicului despre trecutul tău, despre familia ta? Era conștient că ea începuse să se simtă neliniștită și încolțită, dar interogatoriul păru să capete avânt.

– Da.

– Și de aceea s-a retras? Sau *tu* te-ai retras?

– Nu, spuse ea tăios. Nu de aceea s-a retras. Toate astea contau prea puțin pentru el. Îi aruncă una dintre privirile ei enigmatice. Ușor tăioasă, aproape compătimitoare. Deși port responsabilitatea pentru retragerea lui, nu eu am pus punct logodnei. De ce Dumnezeu să o fi făcut, domnule Redmond? Era moștenitor. Și *foarte* înstărit.

Ea aruncă o privire iute spre vastitatea verde de la reședința Redmond, de parcă o compara cu bogăția fostului ei logodnic și găsea că pălea cu totul. Privirea avu efectul urmărit de ea: el se simți năvălit de dorința de a lupta.

– Apoi ce s-a întâmplat, domnișoară Brightly?

Ea oftă. Se întoarse ușor dinspre el, de parcă discuția o obosea. Ridică fața spre soare, atrasă poate de căldura lui sau căutând din instinct plăcerea în toiul interogatoriului incomod.

Apoi se răzgândi și își coborî din nou chipul. Pistruii și pielea bronzată erau de evitat, mai ales că frumusețea era bunul ei cel mai de preț.

– Nimic care să-mi facă cinste, spuse ea absentă, aproape crispată.

El era conștient de tensiunea dinăuntrul ei: îi era greu să vorbească, și Miles știu numaidecât că era sinceră.

– Și nimic care să-ți discrediteze exagerat de tare familia, în cazul în care s-ar afla, căci n-a fost nimic ieșit din comun, chiar dacă a fost neplăcut. Înțeleg lucrurile astea la fel de mult ca tine – siguranța și onoarea familiei tale. Te asigur că mint doar rareori. O reacție determinată de faptul c-am fost crescută de un preot. N-ar trebui să vorbești cu Lady Georgina? Se va simți neglijată.

Dintr-o privire scurtă, Miles văzu că Jonathan și Lord Argosy îi arătau lui Lady Georgina cum să fluiere în trestie, iar Violet vorbea cu Lady Windermere, Lady Middlebough și Lord Milthorpe.

Se întrebă dacă putea să spere că doamnele aveau să nu uite că Violet era femeie nemăritată și că trebuiau să se abțină de la observații prea fascinante – sau, în cazul lui Lady Middlebough, prea blamabile.

– Abia dacă a trecut un minut sau așa ceva, domnișoară Brightly. E foarte posibil ca Lady Georgina să supraviețuiască în absența mea.

Era interesant cum împreună păreau a reuși să își creeze propria breșă de timp în cadrul timpului.

– Da, dar eu nu sunt sigură că voi mai supraviețui mult în prezența ta, domnule Redmond. Ca de obicei, mă interesează autoconservarea.

El zâmbi. Își atinse capul, de parcă pălăria era acolo, deși ea se afla pe pătură, alături de pălăriile celorlalți bărbați, apoi își îndreptă brusc spatele și se alătură lui Lady Georgina și surorii lui, care îl întâmpinară cu zâmbete.

Cynthia își rezemă spatele de salcie și răsuflă ușurată.

Hotărâră la scurt timp după aceea să plece spre casă, căci stătea să plouă, așa că strânseră resturile prânzului, împachetară totul în coș și plecară în grabă.

Pe drumul de întoarcere, Milthorpe sfâșie din greșeală pânza mare de păianjen. Cynthia zări peticul trist care flutura în tufișuri.

– Ai naibii păianjeni, mormăi Milthorpe vesel și își văzu de drum.

Cynthia simți aproape fizic distrugerea pânzei. Se întrebă ce se întâmplase cu păianjenul. Se opri și se uită lung la pânza ce flutura în vânt.

Și, deodată, Miles se ivi lângă ea.

– O va reface, îi spuse. El interpretase corect expresia tulburată de pe chipul ei. Nu o să creadă nimic despre asta. Face doar parte din viața lui. Își coase lumea la loc, uneori în fiecare zi.

El vorbi blând. Părea să vrea să o liniștească.

Straniu, dar Cynthia chiar se liniști. „Face doar parte din viața lui." Ruperea violentă a ceva ce părea rezultatul unui efort imens avea să fie reluată pur și simplu și să redevină a doua zi o pânză mică, nouă și complicată. Era ceva firesc pentru un păianjen.

Cynthia ridică privirea. Din unghiul acela, putea să vadă dedesubtul maxilarului lui elegant, perfect ras; putea să vadă locul în care părul negru și lucios atingea urechile, sub pălărie. Avea nevoie de un tuns. Cynthia simți un val uimitor de tandrețe. Voia să îi atingă părul. Era aspru? Sau fin ca aripile unei păsări? Sau mătăsos ca un spaniel?

Ea își întoarse capul cu dificultate. Tulburată.

În fața lor, buclele frumoase ale lui Lord Argosy reușeau să stea vâlvoi sub pălărie, asemenea unui tufiș sau unui chiparos firav și frumos tăiat care se ridica spre cer.

Peste tot, copacii aceia creau ziduri îngrijite și compartimentau moșia, împărțind-o în așa fel încât să îi facă pe toți să se simtă mai în siguranță în măreția ei grandioasă, asemenea unor oi aristocratice într-un țarc grandios. Inducea iluzia ordinii și ascundea faptul că o anume îngrădire – a averii, a numelui de familie, a istoriei, a datoriei – era implicită.

– O să refacă pânza complet de la capăt?

Cynthia constata cu uimire că era cu adevărat interesată de soarta păianjenului.

– O să folosească jumătatea rămasă ca să o țeasă, și o să fie mai puternică decât prima, chiar dacă nu la fel de simetrică. Oricum, mai interesantă. Știi că în unele privințe pânza de păianjen este mai puternică decât oțelul?

Hmm. Atunci, poate *nu* era o pânză atât de fragilă. Și, dacă era adevărat, Cynthia își dori ca păianjenii să se fi ocupat și de reparatul pantofilor. Coborî privirea spre cizmele ei.

Se simți din nou stăpână pe sine. Se uită la spatele masiv al lui Milthorpe dinaintea ei. Știa că el era bărbatul lângă care trebuia să meargă. Sau lângă Argosy.

– Dar pare atât de fragilă acolo, agitată de bătaia vântului.

Continua să caute alinare de la Miles.

– Poate că în asta constă puterea ei... Flexibilitatea. Fragilitatea. Aparențele... El se opri. ... Sunt adesea înșelătoare.

Ea rămase tăcută. Își cerea iertare? Era un compliment mascat pentru *ea?* Gândul o dezarmă. Pentru că, dacă era *cu adevărat* un compliment...

Era cu siguranță cel mai bun pe care îl primise vreodată. Nimeni înainte nu o admirase pentru lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea. Pentru că avea mare grijă să nu dezvăluie niciodată acea parte din ea.

Încet, încet, Miles Redmond desfășura coconul pe care îl crease în jurul ei prin observație, farmec și ambiție. Era deopotrivă captivant și teribil de nedrept.

Apoi i se năzări că poate el doar specula cu voce tare pe tema ei, așa cum ar fi făcut cu orice creatură micuță și strălucitoare, exotică și cu picioare. Voia să o înțeleagă; spera să capete mai multe indicii de la ea. La urma urmei, era obligat să găzduiască petrecerea în lipsa părinților lui și nu prea se afla în Mările Sudului, nu?

Ei bine, putea la fel de bine să o pună naibii pe Lady Georgina sub microscopul lui.

Făcu iute doi pași înainte. Îi fu de ajuns ca să intre în discuție cu Lord Argosy, un specimen mult mai familiar și mai puțin tulburător pentru *ea.*

De sorginte londoneză.

– Dansezi, domnișoară Brightly? întrebă direct Lord Argosy.

De parcă o așteptase. El îi aruncă o privire piezișă, apoi își întoarse privirea. Zâmbetul lui era secretos, mulțumit și larg. „Știm că suntem cei mai frumoși oameni de aici", îi spunea. „Hai să ne bucurăm că suntem tineri și frumoși."

– Desigur, îi răspunse ea cu ușurință.

De parcă doar își reluau o discuție întreruptă înainte.

– Cântați la vreun instrument?

Ea se opri, întrebându-se ce aluzie se ascundea în spatele cuvintelor lui.

– La... pian? zise ea cu atenție.

– Da! Te rog să-mi spui că nu. Sau că *nu* o vei face. N-aș mai suporta încă un recital mediocru și știu că, dacă plouă astă-seară, așa o să se întâmple. Știi, am cinci surori. *Cinci,* spuse el posomorât.

– Oh, nimeni nu ar fi în stare să danseze cât cânt eu. Sau, mai bine spus, cei prezenți s-ar cutremura în timpul dansului, iar ochii ar rămâne mai mult închiși decât deschiși și dansatorii s-ar lovi unii de alții. Cânt foarte prost.

– Sunt ușurat să aud asta. Dar poate că am să te rog să cânți doar pentru plăcerea de a vedea cum dai cu bâta în baltă.

Cynthia râse, el râse, iar râsul lui era minunat de banal: vesel, adânc și masculin. Lord Argosy era înfumurat, dar nu insuportabil; viața era bună cu el și fără îndoială că fusese întotdeauna. În plus, toții tinerii moștenitori ai nobilimii erau oarecum înfumurați.

El era fermecător.

Dar se putea la fel de bine să fie unul dintre lorzii aceia care dețineau un titlu măreț, dar care aveau nevoie de avere ca să susțină tot ce venea odată cu titlul lor: pământuri și castele ticsite cu prăzi din bătăliile de odinioară.

Avea nevoie să știe mai multe despre Lord Argosy.

Aruncă o privire peste umăr, spre omul care avea să îi spună lucrurile pe care trebuia să le știe despre el. Din vreun motiv oarecare, voia să știe dacă Miles îi auzise și se întreba de ce râdea ea. Lord Milthorpe poate reușea să fie amuzant. Argosy era cu totul altceva.

Zări două capete aplecate care păreau să întrețină o discuție simplă și liniștită: Miles Redmond și Lady Georgina, care „își împărtășeau interesele". Foarte întunecat, foarte luminos. El își ajustase ritmul de mers ca să se potrivească picioarelor ei mai scurte, și se plimbau unul lângă celălalt.

– Domnule Redmond! Cât *de interesant*, spunea entuziasmată Lady Georgina.

Și, deodată, Cynthia fu orbită, înmuiată de nevoia de a ști cum se simțeau: dezinvoltura, deschiderea și liniștea. Nu flirturi, strategii, săruturi la schimb și râsete agitate.

Voia pur și simplu să știe cum era să fii curtată din nou. Nu voia să fie nevoită să *curteze* pețitorul.

Ah, ei bine... Nu se născuse o Redmond sau vreo altă aristocrată. Și, când își aminti cât de departe ajunsese doar pe cont propriu, se gândi la purici: cum corpurile lor micuțe puteau să sară distanțe impresionante, distanțe *mult* mai mari decât mărimea lor. Acum doar se odihnea pur și simplu între salturi, se consolă în gând.

De ce Dumnezeu toate metaforele începuseră deodată să includă insecte?

Își îndreptă spatele, de parcă se scutura de insecte și de bărbatul care o făcea să se minuneze de ele.

Și, pentru că își promisese că avea să fie cuminte și credea că se descurcase bine în ziua aceea, se răsplăti cu un moment în care să își

imagineze un viitor îndepărtat care includea plimbări liniștite pe o moșie vastă, la braț cu soțul ei. Amândoi vor avea păr grizonant, copaci și pajiști verzi cât vedeau cu ochii care să le aparțină și poate un spaniel numit Lady Georgina care să zburde la picioarele lor.

Urmau două săptămâni de speranțe, în care visul ei mai era încă tangibil.

– Totuși, cred că Lady Georgina cântă bine, spunea Lord Argosy.

„Bineînțeles", se gândi Cynthia.

– Atunci, ea va cânta, și *noi* vom dansa, spuse Cynthia sfidător.

Lord Argosy se întinse apatic și își trecu mâna prin creanga joasă a unui frasin. Frunzele lucioase fremătară ca niște bancnote. Ar fi putut la fel de bine să își treacă mâna prin părul foarte lung al unei femei.

Cynthia își ascunse zâmbetul. Știa că o făcuse ca să îi admire lungimea zveltă a trupului și pentru că dorințele lui carnale se amplificaseră în prezența ei, dar nu o putea atinge. Încă.

Ah, limbajul flirtului.

Avea o gropiță în bărbie, o trăsătură pe care Cynthia o găsea de obicei devastatoare. Un plus atât de interesant la un chip. Un maxilar tipic englezesc, nas drept și ochi negri care nu erau extraordinari, dar nu priveau pieziș, nu erau răuvoitori și nu se ascundeau în spatele ochelarilor, iar dinții lui erau minunați. Era simetric și superb din toate punctele de vedere. Secole de împerechere între oameni frumoși îl aveau drept rezultat pe Lord Argosy.

– Dansezi bine, domnișoară Brightly?

– Dansez *foarte* bine, îi spuse ea.

Era o aluzie, iar Lord Argosy o aprecie cu un zâmbet.

Capitolul 8

Cynthia se întoarse de la picnic și nu găsi nici o scrisoare din Northumberland.

Ceea ce îi provocă deopotrivă ușurare și dezamăgire.

Așa că se îmbrăcă de seară cu o atenție specială: o rochie strălucitoare și arămie, în ton cu luciul părului ei. Un decolteu oarecum scandalos, care dezvăluia un semicerc de piele albă ca zăpada și mult

din sânii ei. Părul strâns sus ca să își expună gâtul lung și câteva șuvițe desprinse nonșalant.

Doamna Fanchette Redmond aranjase două dineuri în cadrul petrecerii, invitând la fiecare din ele vreo douăzeci și ceva de oameni din mica nobilime de prin Sussex. Primul dineu, curând după picnic, decurse impecabil: slujitorii erau instruiți în cele mai mici detalii, bucătarul și personalul erau iscusiți, mâncărurile variate. Miles, Violet și Jonathan aveau maniere excelente și îi cunoșteau de o viață pe cei prezenți. Nici măcar Violet nu spusese ceva exagerat de scandalos.

Dar, pentru că plasarea la masă fusese stabilită de dinainte de doamna Redmond, Cynthia era așezată între două văduve guralive și mai în vârstă, din care una tot dădea din cap peste supă.

După cină și după ce doamnele și domnii se perindară de colo-colo, Lady Georgina se așeză la pian cu partiturile, iar Lord Milthorpe se oferi să i le întoarcă.

Lady Windermere era cea care trebuia să anunțe dansurile.

Din păcate, una dintre fetele vecinilor îl solicitase prima pe Argosy, dar, cum ea avea pete pe față și mâini păroase, Cynthia nu era deloc îngrijorată că el și-ar putea pierde interesul față de ea. Pentru că soarta avea umor negru, ea se văzu nevoită să danseze un dans scoțian cu Miles.

Muzica începu. Voioasă, irezistibilă, istovitoare.

Și amândoi păreau să își fi dat seama de un lucru: erau nevoiți să se atingă.

Era bizar, dar niciodată ceva atât de nevinovat ca un dans scoțian nu păruse mai încordat.

Se uitară lung unul la altul pentru o clipă, în vreme ce toți ceilalți dansatori își începuseră dansul.

Apoi Miles o luă de braț, ca pe ceva fragil și casant.

Ea se încruntă ușor.

Cu blândețe, el îi așeză mâna pe a lui. Și începu să se miște cu ea în pașii pe care îi anunța Lady Windermere.

Nici unul nu părea în stare să vorbească. Acum, mâinile lui reprezentau ceva diferit pentru ea, brațul lui, despre care acum știa că era bronzat și puternic, acoperit de firicele arămii, părea să ardă prin haina lui, prin mănușa ei, iar ea era chinuitor de conștientă de bărbatul de dedesubt.

Era *ridicol*.

Se gândi să asculte muzica. Lady Georgina *chiar* interpreta foarte bine.

Lady Georgina, femeia destinată lui Miles Redmond. „Ah, sănătatea minții mele."

– Trebuie să știu mai multe despre Lord Argosy, spuse Cynthia imediat.

Se despărțiră în figura anunțată de Lady Windermere. Când se reîntâlniră, Miles spuse:

– E foarte bogat și neînsurat. Nu asta contează?

Simți că ironia lui fu cea care îi despărți, chiar dacă toți dansatorii din încăpere se despărțiră unul de altul, așa cum o cerea dansul.

Apoi se reîntâlniră. Cynthia insistă:

– Nu fi plictisitor!

Zâmbetul lui era discret și încordat. Se încercuiră unul pe altul, în pașii anunțați de Lady Windermere, ca două pisici prudente care nu se puteau hotărî dacă să se lupte sau să se împerecheze. Privindu-se în ochi.

– Foarte bine, domnișoară Brightly. Începu să recite una dintre listele lui utile. Argosy are treizeci de mii de lire pe an. Este moștenitor, după cum știi deja. N-am auzit de datorii sau de vicii groaznice. Nu face prea mult în afara unor distracții tipice bărbaților. Călărie, box, femei, vânătoare, jocuri de noroc. Nu pare deosebit de dornic să evolueze în vreun fel. Dar, desigur, asta n-ar *conta*...

Dansul îi despărți. Se retraseră deodată unul de lângă celălalt, iar Cynthia rămase într-un suspans încordat până se reapropiară din nou.

– ... Pentru tine. Așa că iartă-mă dacă deviez de la subiect. Are două titluri, mai multe proprietăți enorme pe numele lui și...

– ... Cinci surori, îl completă Cynthia.

– Ah, deci tu și Argosy sunteți deja confidenți?

Vocea lui era curios de nepăsătoare.

– Am aflat un lucru, două despre el. Continuă!

Dar următoarea figură îi ceru lui Miles să o ia de mână.

Ei ezitară, începură să piardă ritmul și în curând asta avea să devină evident. Cynthia simți cum se înroșește. Ridică mâna; i-o întinse șovăitor.

El o prinse de mână, de parcă primea un artefact rar. Parcă uluit că i se înmânase un lucru atât de neprețuit, el își strânse delicat degetele. Apoi o revendică hotărât, decisiv.

Și o purtă în figura pe care o cerea dansul.

Uitară de discuția lor. Lumea era compusă din locul în care se împreunau degetele lor.

Cynthia simți deodată că nu mai dansa pe covor, ci pe nori. Gândul o cutremură. Se uită intenționat la Argosy și simți din nou podeaua sub picioare.

Desigur, Miles observă. Pentru că era foarte priceput la a observa.

– Argosy nu și-a dorit niciodată nimic, spuse Miles, părând mai liniștit și împăciuitor. De aceea, îmi închipui că i se va părea provocator să-și dorească ce nu poate să aibă.

Cynthia încuviință din cap; înțelese numaidecât, și știa exact ce anume să facă.

– Are mici păcate? Preferințe?

– Te-ai folosi de mici păcate, domnișoară Brightly? El chiar părea curios. Cum așa?

– Nu se știe când pot să-ți fie de folos, domnule Redmond, după cum bine știi. Nu văd de ce ar trebui să fii singurul care pune întrebări.

Oh, Doamne! Lady Windermere anunță o figură care le cerea să își pună mâinile pe umărul celuilalt.

Timpul încetini, chiar dacă muzica nu. Cynthia privi brațele lor ridicându-se, apoi mâna lui se așeză pe umărul ei. Văzu cât de mică părea mâna ei pe umărul lui. Dacă făceau doi pași mai aproape, se trezeau unul în brațele celuilalt. Părea ironic, nedrept ca indicațiile dansului să îi lege și să îi despartă în același timp.

Ochii lui erau întunecați și fioroși. Cât făcură o piruetă ușoară, el vorbi, cu vocea atât de scăzută, atât de aproape de ea, de răsunătoare, că Cynthia simți fiori la ceafă.

– Domnișoară Brightly, *tu* ce vrei?

Cynthiei i se tăiară picioarele. Lăsă capul în față pentru ca el să nu îi vadă ochii, iar ochii ei voiau să se închidă ca să șteargă orice senzație pe care o trezea mâna lui pe umărul ei, parfumul hainelor și al trupului lui cald, ca să își imagineze mâinile lui pe restul corpului, să simtă iar mădularul lui tare apăsat pe rochia ei subțire.

Dar ea nu era o nătăfleață. Inspiră aer în piept.

– Vreau să-mi răspunzi la întrebări, domnule Redmond, spuse ea cu ceva forță.

Se sili să ridice capul, să îl privească nepăsătoare. În afara liniei de dansatori, ea zări silueta lină a lui Lady Georgina, în vreme ce degetele îi alunecau pe clapele pianului în ritmul dansului. Când întoarse partitura, Lord Milthorpe înălță capul și surprinse privirea Cynthiei. În zâmbetul lui: un dinte cenușiu și un dinte strălucitor, unul lângă altul.

Din reflex, îi zâmbi și ea.

Mâna lui Miles se strânse pe umărul ei. Ea simți tensiunea din brațul lui sub mâna ei. Prea repede și agitat, întoarse privirea de la mână spre chipul lui și văzu că fiecare parte, absolut fiecare, era pur și simplu *perfectă*.

– Iată ceva, spuse el deodată, regăsindu-și graiul. Argosy e superstițios. E atras de supranatural. Știu că a vizitat de mai multe ori un hipnotizator în vogă; a participat la mai multe ședințe cu o doamnă și jură că a vorbit cu spiritul mamei lui moarte de mai multe ori.

Doamne sfinte! „Doamne" era deosebit de potrivit, din moment ce, aparent, Argosy purta discuții cu oamenii din lumea de dincolo.

– Mama lui a murit? întrebă ea încet.

Era ceva ce avea în comun cu Argosy.

– A fost crescut de o mamă vitregă. O prietenă de-a mamei mele. E o femeie plăcută, foarte frumoasă. Oricum, tatăl lui n-ar fi acceptat o femeie lipsită de frumusețe. Sunt convins că nici Argosy.

El vorbi cu o voce încurajatoare prefăcută.

– Știi o grămadă de lucruri despre Argosy, domnule Redmond.

– Oamenii vorbesc cu mine, domnișoară Brightly. Nu prea știu de ce.

– Te asigur că nici eu nu pot să deslușesc misterul, domnule Redmond.

Iar el râse. Îl luase prin surprindere. Era un sunet minunat, și Cynthia simți brusc că plutea și nu mai avea formă, fiind inexplicabil de încântată.

Dansară cu un fel de relaxare.

– Am o întrebare, domnișoară Brightly. Dacă ar fi să-ți alegi un partener – dacă ai putea să alegi unul după *bunul-plac* –, ce calități de caracter ai alege?

Ea încremeni deodată.

– O asemenea ipoteză mi se pare inutilă și frivolă.

– Sunt curios dacă...

– Da, da, știu: ești *doar* curios, domnule Redmond. Dar cred că ipotezele sunt o pierdere de vreme. După cum ai punctat adineauri, căsătoria este un aranjament de afaceri. Aș prefera un bărbat de caracter...

– Ce fel de caracter?

– ... Și în ciuda plăcerii pe care mi-o provoacă muzica și...

– Îți place muzica? Ce fel de muzică? întrebă el brusc.

– ... A altor distracții, sunt o femeie teribil de practică și nu vreau să...

– Ce caracter ar trebui să aibă bărbatul?

– ... Mai vorbesc despre asta. Mai ales cu tine.

El ridică din sprâncene. Desigur, vehemența ei nu făcu decât să îl inspire.

El încuviință iar solemn din cap, de parcă știa că era o simplă chestiune de timp înainte să îi afle toate secretele. Poate că avea să publice o lucrare științifică și să meargă prin țară ca să susțină prelegeri despre ea.

– De ce atâta grabă să găsești pe cineva, domnișoară Brigthly? E mai mult o ambiție? Sau lăcomie?

Era o mustrare. Un semn al propriei lui frustrări.

Ea ripostă.

– Ți-am făcut onoarea de-a te considera un bărbat de cuvânt, domnule Redmond, când am... Mi-ai promis că mă ajuți în schimbul... în schimbul unui...

– Unui...?

El ridică din sprâncene, îndemnând-o să spună cuvântul. Ea scutură din cap.

– Te rog să nu mai crezi *niciodată* c-am făcut așa ceva cu ușurință.

Așa ceva, desigur, însemna să îl sărute – și să îl tot sărute – într-un alcov.

Era un răspuns pe cât de adevărat și de complet își dorea Cynthia să dea.

Muzica se termină cu o ultimă figură pompoasă. Dansatorii începură să facă plecăciuni, reverențe și să se împrăștie în căutare de noi parteneri.

Și veni rândul lui să tacă. Se încruntă ușor, în felul în care o făcea când prelucra informații în laboratorul din mintea lui, ca să decidă ce însemnau pentru el. Sau ca să emită o întrebare.

– De ce contează asta, domnule Redmond? întrebă ea.

Era aproape o rugăminte.

Iată, în sfârșit, o întrebare la care el părea incapabil să răspundă.

O privi încruntat și tăcut.

– Pentru că totul contează, spuse el răspicat în cele din urmă.

Și o părăsi brusc.

Chiar când Lady Middlebough era hotărâtă să ia locul lui Lady Georgina la pian.

Și Lady Georgina bătu din palme încântată de ideea de a dansa și, spre vizibila ei plăcere, îl căpătă pe Miles Redmond drept partener.

Capitolul 9

În vreme ce Cynthia îl dobândi, în sfârșit, pe Lord Argosy ca partener de dans.

Se ivi în fața ei cu un fel de așteptare liniștită și triumfătoare: nu arogant, dar pe deplin calm și convins că ea îl voia acolo. Nu părea ostenit de ultima figură a dansului scoțian, pe care îl dansase cu Lady Middlebough: obrajii lui abia dacă erau îmbujorați. Și iarăși, schiță spre ea un zâmbet ușor și enigmatic.

Din fericire, Cynthia nu fusese niciodată naivă când venea vorba despre zâmbete pline de secrete și era în stare să vină și ea cu unul. Și așa și făcu.

El făcu o plecăciune, ea, o reverență, și notele altui dans scoțian învăluiră începerea dinspre pian - Lady Middlebough era mai puțin talentată decât Lady Georgina, dar interpreta notele corect și cu o forță agresivă.

Părea aproape ciudat să danseze cu Argosy, mai mic și mai suplu, de parcă trebuia să se acomodeze cu un partener mai puțin masiv, unul care putea să fie luat pe sus de vânt.

- Te simți bine la familia Redmond, domnișoară Redmond?

Ah. Deci începea cu clișee.

- Da, mulțumesc. Dumneata?

- Chiar da. Mă aflu într-un cadru plăcut, într-o companie plăcută.

- Și urmează să-mi complimentezi rochia? Aș vrea să am pregătit răspunsul potrivit.

Îl tachina. El zâmbi.

- Iartă-mă, domnișoară Brightly, dacă păcătuiesc cu discuții banale. Vezi tu, nu prea am exercițiu cu fetele din Anglia, căci am călătorit în Franța și în Italia în ultimele luni, iar amabilitățile mele în aceste limbi sunt limitate. Trebuie să te întreb ceva. Ne-am mai întâlnit până acum? Sunt convins că te-aș fi reținut. Și totuși, nu pot să neg că numele tău îmi e cunoscut.

Oh, *nu*!

– Oh, sigur că numele meu îți pare cunoscut, căci e un adjectiv, spuse ea ușor. Poate că l-ai mai folosit până acum într-o frază? „Stelele luminează strălucitor[1]". Ceva de genul acesta?

El râse din nou.

– Pot să mă gândesc la tot felul de fraze în care aș putea să folosesc cuvintele „domnișoară Brightly". Dar cred că te-ar face să roșești.

Oh, era foarte bine! În sezonul trecut, ar fi primit declarația și ar fi țesut de la ea o pânză întreagă, adorabilă și necuviincioasă, de aluzii și poate l-ar fi menționat pe Lord Milthorpe, doar din dorința de a stimula concurența.

Dar cunoștea primejdiile care se ascundeau într-o asemenea purtare. Și, din păcate, Cynthia se străduia să fie *cuminte*.

– Atunci, Lord Argosy, poate n-ar trebui s-o spui cu voce tare. Însă te rog să te simți liber să o *gândești*.

El râse *din nou*, încântat. Bun! Ea îl intriga.

Cynthia știa că avea nevoie nu doar să îl farmece, ci și să îl intrige pe Lord Argosy.

Supuși, țopăiră, bătură din palme și se întoarseră așa cum le cerea dansul, iar când se aflară iar față în față, el spuse:

– Nu ai pereche, domnișoară Brightly?

Cynthia hotărî să nu înțeleagă sensul cuvintelor lui.

– Doamne sfinte, Lord Argosy! Chiar îți mulțumesc pentru compliment.

El râse iar. În mod straniu, era aproape obositor să farmeci pe cineva *atât* de ușor. Era ca și cum jucai tenis cu o rachetă de pene. Îți doreai puțin mai multă *rezistență*.

Întoarse privirea spre sursa ei de rezistență. Chiar în clipa în care el se uita la ea.

Ea își întoarse brusc capul.

– Chiar dacă afirmația este foarte corectă, domnișoară Brightly – chiar nu ai pereche în încăperea asta, dacă e să o excludem pe Violet, spuse Argosy cu o galanterie pe care Cynthia o aprobă –, am întrebat dacă ești necăsătorită. Mă gândesc că poate franceza și italiana mea se luptă cu engleza pentru exprimare, de aceea întrebarea mea a părut stranie. N-am avut curajul să pun altcuiva întrebarea, deși îmi imaginez că e adevărat, și mărturisesc... că întrebarea m-a tot apăsat.

[1] Joc de cuvinte: *brightly* – „strălucitor" (n.tr.)

Ultima parte din destăinuirea lui fu rostită în șoaptă și cu înflăcărarea pe care Cynthia ajunsese să o cunoască și la care se aștepta după mărețul ei sezon la Londra. Chiar că trebuia să îl stimuleze.

Știa exact ce anume trebuia să facă: își înclină sfios capul pentru o fracțiune de secundă. Apoi își îndreptă abil spre el privirea.

Argosy întredeschise fascinat gura. Apoi o închise la loc, iar maxilarul lui se încordă cu o dorință crescândă.

„Splendid!"

– Nu-mi pare deloc îndrăzneață întrebarea ta, domnule. Pentru cei care sunt la vârsta căsătoriei e o întrebare *importantă*, nu-i așa?

Lord Argosy încuviință din cap cu putere.

– Nu sunt încă măritată. Mă tem că sunt teribil de specială.

Vorbi de parcă era răsfățată pentru că alegea să fie.

– Părinții au ambiții pentru tine, domnișoară Brightly?

O întrebare foarte bună și prudentă. Lord Argosy nu era prost.

– Ei bine, tocmai asta e. Cred că ar fi avut, dar... părinții mei au... Ea își asumă riscul. Părinții mei au murit. Mi-am pierdut mama când eram foarte mică, iar pe tata chiar înaintea ei. Știu că mama ar fi preferat să mă mărit cu un bărbat care să aibă cel mai plăcut caracter și o avere, și e adesea greu să fii sigur de caracterul și averea cuiva fără să-l cunoști de mult timp. Îmi doresc adesea să știu ce surprize îmi va aduce viitorul. Dacă ar exista un mod prin care să aflu! Îmi doresc *adesea* să pot beneficia de sfaturile mamei mele.

Argosy se poticni pentru o clipă. Uită să bată din mâini. Se uită lung la ea. Își reveni cu grijă din câteva mișcări abile.

– Oh, domnișoară Brightly. Și eu îmi doresc... Se părea că el chiar rămăsese fără suflu. ... adică, și eu îmi doresc să comunic cu mama mea.

– Serios?

Ea își potrivi vocea cu tonul lui.

– Și eu am rămas fără mamă de mic. Tare mi-aș dori să iau legătura cu ea, căci mi-a ascuns una dintre jucăriile preferate când am fost obraznic. Mi-ar plăcea să aflu unde e.

Ca să vezi. Și gata cu nevoia lui Lord Argosy de a asculta cuvintele blânde și sfaturile sfintei lui mame. Să ți-l închipui pe un lord tânăr și înstărit că ducea dorul jucăriei preferate. Mai înțelegătoare, ea își închipui că jucăria putea să reprezinte un episod pierdut din copilăria lui, o amintire a mamei sale.

– E o rață de lemn pe care o tragi de o sfoară, continuă el. Obiect vechi de familie despre care se zice că e îndesată cu o avere în rubine.

El vorbi pragmatic. *Eu* nu cred – eu cred că a fost furată cu multă vreme în urmă de un musafir lipsit de scrupule al unchiului meu –, dar n-ar fi mai bine să știm?

Și gata cu dorul de mamă.

– Doamne! Pot să înțeleg de ce ți-ai dori să ai rața, dacă așa stau lucrurile. Știi, Lord Argosy, poate ți se pare o idee frivolă sau neobișnuită, dar... oh, nu pot să spun.

– Te rog să te simți liberă să împărtășești ideea cu mine, domnișoară Brightly. Am avut și eu o mulțime de idei neobișnuite azi.

Schiță unul din zâmbetele lui cu subînțeles.

Cynthia deveni brusc curioasă și ușor îngrijorată de ideile neobișnuite ale lui Lord Argosy, dar se opri chiar la timp ca să nu îl încurajeze să se lanseze într-o serie de aluzii despre ei. Trebuia să rămână fermă în privința planurilor ei.

Fermitatea îi aminti de un bărbat masiv și cu ochelari, care în clipa aceea dansa cu o blondină firavă, cu semne evidente de considerație și plăcere.

O pusese oare pe Lady Georgina sub lupa întrebărilor lui?

Poate simplul fapt că fata nu părea să fi dat în vileag vreun defect real încă – nici o muchie de caracter sub care să se ascundă secrete, nimic interesant care să o expună, după cum părea să își fi dat toată lumea seama – o făcea la fel de blândă cu Miles Redmond precum marea de verde care înconjura reședința Redmond.

Era cu siguranță frumoasă. Chiar dacă teribil și uniform de blondă.

Cynthia trase adânc aer în piept și își întoarse brusc capul.

– Ei bine, iată care e ideea mea, domnule, i se destăinui ea lui Argosy. Am aflat că există o tabără de țigani pe lângă Pennyroyal Green. Și cum de multă vreme îmi doresc să... Ea se opri; dansul îi obligă să se despartă pentru o fracțiune de secundă. Când se reîntâlniră, ea spuse: Oh, nu pot să o zic. Mă vei crede nebună.

Ea își plecă din nou sfios capul și îl întoarse iar de la el chiar la timp ca să vadă cum Jonathan întinde o mână, o bate ușor pe umăr pe Violet și apoi își retrage mâna. El rămase serios. Violet își întoarse capul încoace și încolo, nedumerită, începu să se încrunte și se opri deodată, căci Violet era îngrozită de accentuarea liniilor de încruntare.

Cynthia își înăbuși un zâmbet. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă frați de care să aibă grijă și care să o chinuiască.

– Aiurea! spunea nerăbdător Lord Argosy. Cred că știu ce vrei să spui, domnișoară Brightly. Ți-ar plăcea să ți se ghicească viitorul!

Îi prezentă concluzia cu un aer de triumf ocrotitor: „Simte-te liberă să te încălzești în razele înțelegerii mele".

Ea îl răsplăti cu venerație.

– Oh! Cum ai ghicit?

– Vezi tu, și eu m-am întrebat întotdeauna ce-mi va aduce viitorul. Iar țiganii... citesc în frunze de ceai și alte alea, văd înțelesuri în formele lor și am auzit că multe dintre predicții sunt teribil de exacte. Bunul meu prieten, Geoffrey Woolsey, a fost odată la o țigancă și ea a văzut în frunzele de ceai o roată. Trei zile mai târziu, Woolsey și-a pierdut o roată de la caleașcă.

– Nu mai spune! exclamă Cynthia pe nerăsuflate.

Argosy clătină din cap cu uimire.

– Și țiganii citesc în tarot – cărți de noroc, știi, cu simboluri pe ele care spun o poveste despre viitorul tău –, se uită în palma ta și citesc lucruri în ea despre călătorii peste ocean, căsătorii, copii, averi câștigate și pierdute.

Cynthia știa toate lucrurile acelea despre țigani, dar îi lăsă lui Argosy încântarea de a-i povesti.

– Țiganii par foarte iscusiți. Și fac asta ca pe un act de caritate?

– Doamne sfinte, nu. Trebuie să îi plătim. Știi dacă țiganii ăștia de aici ghicesc viitorul? Sau vopsesc cai pricăjiți și încearcă să îi vândă ca pe cai buni? Dezgustător popor, în ansamblu, țiganii ăștia, dar se pricep de minune să facă spectacol. Trebuie să avem grijă. Te voi proteja eu.

– Ești atât de amabil, domnule. Nu știu sigur ce fel de țigani sunt cei din Pennyroyal Green. Adică, dacă sunt din aceia care ghicesc viitorul. Poate...

– Am să-l întreb pe Miles, îi zise Argosy. Știe totul despre părțile astea. El poate să ne spună.

Cynthia nu voia să vadă veselia de pe chipul lui Miles Redmond când avea să afle că ei erau pe cale să li se ghicească viitorul. Avea să știe exact cum de se întâmplase așa ceva. Și Cynthia nu își făcea cu adevărat iluzii despre abilitatea țiganilor de a-i spune viitorul.

Totuși, avea să fie dispusă să plătească unei țigănci una dintre cele cinci lire rămase ca să se asigure că viitorul lui Lord Argosy o includea pe ea.

– Poate reușim să aranjăm o vizită în tabăra lor dacă ne *vor* ghici viitorul, spuse ea, atingându-și, în cele din urmă, scopul.

– Mi-ar plăcea enorm să plec la o plimbare cu tine, domnișoară Brightly. El zâmbi din nou. Avea genul de zâmbet care transforma *orice* într-o aluzie răutăcioasă. Ea se întrebă dacă nu cumva era o trăsătură cu care se născuse și de care nu putea să scape.

Ea îi întoarse zâmbetul. Trebuia să fie afectuoasă, dar nu exagerat, cu Argosy.

În schimb, se întrebă ce motive avea să fie preocupat de viitor. Dar poate că viitorul i se părea atât de imposibil de sigur, că i-ar fi plăcut să știe dacă urma să i se întâmple vreodată ceva interesant.

– Mă minunez că avem un oarecare noroc care lucrează în favoarea noastră, domnule. Închipuie-ți că ne-am întâlnit la reședința Redmond, amândoi vrând să ne aflăm viitorul! Doar ca să descoperim că, în realitate, cheile de acces la viitor se află, poate, la câțiva metri distanță, ascunse în frunzele de ceai sau în propriile noastre palme. De parcă așa a fost să fie.

Ultimele ei cuvinte aduseră pe chipul lui Argosy o lumină celestă.

– A fost să fie, repetă el visător.

Când Lady Georgina făcu reverența ca parte din dans, era clar pentru Miles că croitoreasa ei îi pusese în valoare fără rușine cele mai frumoase trăsături: decolteul adânc, cu marginea argintie care se contura pe sânii plini ca două pâinici nedospite, iar corsetul îi accentua. Un bărbat putea fericit să se piardă zile întregi între sânii ei.

Și totuși, el voia să se ducă undeva ca să mai păstreze senzația mâinii Cynthiei pe brațul lui.

Începu să danseze din reflex. Cynthia părea prinsă cu încântare în discuția cu tânărul lord; zâmbea. Râsul lui Argosy se auzea peste muzică. Un râs destul de plăcut. Care sigur nu semăna cu al lui Milthorpe.

Totuși, râsul hârșâia simțurile lui Miles ca o sapă târâtă pe caldarâm.

– Dansezi foarte bine, domnule Redmond, spuse Georgina, căci el uitase să vorbească.

– Și tu minți foarte drăguț, spuse el. Dansez acceptabil, cel mult. Sunt prea mare.

– Oh! Obrajii Georginei se aprinseră adorabil, iar pe moment el rămase fermecat și distrat. Iartă-mă! Nu voiam decât să-ți fac un compliment. Nu mă pricep la dans.

– Iartă-mă! Nu trebuia să te tachinez. Și chiar te tachinam.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Și îi spusese tatălui lui că avea să se facă plăcut de femeie. De fapt, *putea*, într-un cadru favorabil pentru flirt: o sclipire în ochi, o înclinare din cap, un cuvânt inspirat – iască pentru viitoarea lui partidă.

Și totuși, se simțise mai mult un tutore decât un pretendent azi, în vreme ce se plimbaseră pe pajiștile reședinței lui.

O fată cu chipul așa frumos și cu pieptul ispititor trebuia să fie în stare să flirteze, pentru numele lui Dumnezeu.

Îl auzi din nou râzând pe Argosy.

Dintr-un motiv oarecare, îl făcu să-și dorească să se ducă la el și să îi dea una.

Ca un ac de busolă, întoarse capul. Văzu spatele Cynthiei când se învârti, iar Argosy o atinse. Rochia ei aluneca în falduri canelate. Avea părul strâns sus, lăsând la vedere un dreptunghi luminos din pielea ei strălucitoare deasupra rochiei, care se închidea la spate cu năsturei. Își închipui cum ar fi fost să îi atingă cu limba fiecare perlă de pe coloană, să îi sărute ceafa cu buzele și să îi înfioare pielea, să știe că sfârcurile ei se întăreau...

„Maica Domnului!" Trase adânc aer în piept.

– Casa ta e foarte frumoasă, domnule Redmond. Am uitat cât e de frumoasă.

Cu un efort supraomenesc, el își întoarse privirea spre Georgina.

Se uită lung la ea. Părea imposibil ca lui să îi spună cineva ceva atât de politicos și banal, în vreme ce Lord Argosy o atingea pe Cynthia Brightly.

– De când n-ai mai venit la reședința Redmond?

– Cinci ani și trei zile s-au împlinit în primăvara trecută. Apoi adăugă cu o nonșalanță neconvingătoare. Cred.

– Ah. Acum îmi amintesc. Aveai părul împletit la spate.

„Nu prins în sus ca un monument preistoric."

– Îți amintești! Ea se făcu mai rozalie. V-ați întrecut călare prin parc. Tu ai fost al doilea. Lyon a fost primul. Calul tău era maro și avea copite albe.

– Ah. Ne-am întrecut?

Miles era năucit. La vremea aceea, se întrecea mereu cu frații lui. Să ajungă pe locul doi părea corect.

– Da. Tu ai călărit atât de *bine!*

Ea vorbi cu o asemenea înflăcărare derutantă, că Miles nu știu cum să răspundă. I se năzări că ea se purta ciudat pentru că tatăl

ei o obligase să îl privească pe *el* în altă lumină. Sau poate că îl vedea deja în lumina aceea. Era o posibilitate interesantă.

Chiar trebuia să o învețe pe fată să flirteze.

Argosy râse din nou.

Miles ridică brusc capul în direcția aceea, la fel de violent de parcă bărbatul l-ar fi lovit.

El clipi când întâlni doi ochi albaștri ațintiți direct asupra lui. Rămaseră fixați acolo o clipă.

Amândoi își întoarseră capetele spre partenerii lor.

Lady Middlebough își aplica nerăbdarea pe clape, lovindu-le tare. Niciodată un dans scoțian nu mai fusese atât de pătimaș și de expresiv.

Avea să se ducă direct la ea după dans și urma să se afle între coapsele ei înainte de miezul nopții. Parcă începu să se simtă mai ușurat.

– Sunt foarte interesată de lediboprета, domnule Redmond.

Georgina părea ușor disperată.

Miles îi acordă surprins toată atenția. Nu mai auzise niciodată în viața lui cuvântul acela.

Ah! Apoi înțelese.

– *Lepidoptera?* ghici el. Poate că ea băuse vin la cină... Fluturii?

– Da. Le-pi-dop-te-ra. Ea rosti cu mare atenție fiecare silabă. Fluturii. Ochii ei se aprinseră. Ai vorbit despre ei azi la picnic. Când a apărut un fluture albastru comun.

Era fără doar și poate plăcut să fii privit de ochi strălucitori. Chiar dacă erau ușor nedumeriți.

Sigur era locul potrivit ca să înceapă flirtul.

– Oh, în junglă sunt fluturi frumoși, Georgina. Vocea lui căpătă un timbru intim. Mai mari ca evantaiul. Strălucitori precum – „ochii domnișoarei Brightly" – cerul de vară sau clopoțeii înfloriți.

Ea chicoti neajutorată.

El aproape oftă. Dacă o compara pe Georgina cu un fluture, care ar fi fost acela? Nu un fluture tropical: trebuia să fie unul din Anglia. Un fluture maroniu sau un fluture cafeniu. De culoare uniformă, ideal menit să se amestece cu împrejurimile împădurite.

– Și tata e teribil de interesat de toate lucrurile astea, spuse ea.

Miles era cât se poate de la curent cu asta.

– Tatăl tău e un om de o mare inteligență și cu gusturi rafinate, spuse el fără jenă.

Dacă ar fi putut totuși să o învețe pe fata lui să flirteze.

– Am văzu un fluture în grădina noastră zilele trecute și n-am putut să-l recunosc și nici tata n-a reușit. Mă gândeam că poate tu reușești.

Argosy râse din nou.

Privirea lui Miles se concentră asurpa mâinii lui Argosy așezată pe brațul Cynthiei. O senzație neplăcută îi străfulgeră coloana. Asemenea unei flăcări care atingea un fitil. Simți un gust de fier în gură.

– Poate reușești să mi-l descrii? spuse Miles, exagerat de politicos.

Georgina deschise gura pentru răspuns, dar chiar în clipa aceea Lady Middlebough își încheie dansul scoțian cu o ultimă lovitură pătimașă.

Miles nici măcar nu mai făcu vreo plecăciune. O părăsi pe Georgina uluită și traversă iute încăperea spre Lady Middlebough. Iar apoi, spre uimirea lui, a ei și a tuturor celor prezenți, trecu fix pe lângă ea și își văzu de drum până ce ieși pe ușa principală a reședinței.

Dansul continuă până după miezul nopții, iar vecinii din împrejurimi se urcară în trăsuri fericiți, îmbujorați și ciufuliți.

Dar, cum Miles era gazda evenimentului, plecarea lui surprinzătoare de la petrecere nu trecuse neobservată.

– El... poate nu se simte bine, spuse Violet încet câtorva care o întrebaseră discret. Vedeți dumneavoastră, frigurile tropicale revin din când în când. Se va simți mai bine numaidecât.

Frigurile nu provocaseră nimic asemănător de când Miles revenise acasă, dar cu toții încuviințară din cap, chibzuit și compătimitor. Dacă era să îți fie rău, se cădea să ai o scuză fascinantă.

Apoi Cynthia și Violet se duseră la culcare, iar Jonathan, Argosy și Milthorpe se reunira la un joc de biliard – Milthorpe o asigurase pe Cynthia că discutase cu Miles despre trasul la țintă.

Ea șovăi în pragul ușii de la camera ei. Apoi se îndreptă spre fereastră și se uită în colț.

Se simți deosebit de ușurată când văzu că pânza era acolo, neatinsă.

Așa un mod fragil prin care să susții o întreagă viață: pe o pânză pe care o coși chiar tu.

La urma urmei, nu era mai sigur decât felul în care își construise ea viața.

Suflă ușor în pânză; aceasta se legănă. Păianjenul înaintă, apoi se opri și flutură două picioruțe spre ea, ca un domn care cheamă o birjă sau un negustor care izgonește un derbedeu hoțoman.

– Îmi pare rău să te deranjez, Susan! Îi făcea plăcere să dea un nume drăguț păianjenului. Noapte bună.

Păianjenul Susan se potoli și păru să se uite o clipă la ea. Apoi se retrase în colțișorul ei și poate ațipi. Era greu să-ți dai seama, din moment ce era un păianjen.

Domnul Redmond sigur ar fi știut.

Cynthia îl privise cum plecase din salon în seara aceea și îi resimțise aproape fizic plecarea, de parcă o trăsese după el. Își aminti cum el îi îndepărtase pe oameni de pânza aceea grandioasă.

Și încremeni, cu răsuflarea întreruptă de un val de înțelegere: își dădu seama brusc că Miles Redmond vedea lumea în lumi mai mici prinse în lumi mai mari. Totul – păianjenii, oamenii, plantele care mâncau animale – era separat și legat, trăind complicațiile, frumusețile și violența vieții, țesute împreună ca într-o pânză.

Și, de aceea, chiar și atunci când tăcea, când nu se mișca, el părea să cuprindă lumi. Să simtă enorm.

„Pentru că *totul* contează", îi spusese el.

Înainte să o părăsească brusc.

Cynthia își scutură capul ca să îl îndepărteze din gândurile ei. Nu avusese nici un drept să își bage nasul, să fie supărat, să o atingă de parcă era ceva neprețuit, minunat și în flăcări și nu putea să își permită ca trupul ei să tânjească după el, căci Cynthia era mândră, și calea aceea ducea la dezastru, la sfârșitul visurilor ei.

Cu o mișcare cumpătată, Cynthia se îndreptă spre dulap și își scoase gentuța. O scutură: desigur, mai zornăia încă. Băgă mâna înăuntru ca să simtă ultimele lire pe care le mai avea.

Era un mod foarte eficient ca să își întărească hotărârea.

Își îndreptă spatele, se așeză pe pat și, ca o reluare generală a planurilor de atac, Cynthia își îndreptă gândurile spre Argosy, averea lui, nerăbdarea lui, înfățișarea fără cusur și vizita la țigani și spre Milthorpe, averea lui, sinceritatea și râsul lui răcnit. Apoi reflectă la partida de tras la țintă pe care reușise, din păcate, să o provoace.

Abia trecuse o zi, se gândi ea optimistă. Mai rămâneau aproape două săptămâni. Sigur putea să îl prindă în mreje pe unul din ei. La urma urmei, îl prinse în mreje pe Courtland. Cel mai bogat premiu dintre toate.

Și, pentru că fusese cuminte și puternică, se lăsă pradă unui moment de slăbiciune exagerată.

Închise ochii și se bucură pentru o clipă de atingerile unui anume bărbat din timpul dansului din seara aceea, furios și intim, devastator de delicat, precis și minunat. Își închipui că tot ce era el, tot ce gândea, tot ce simțea fusese transmis în felul în care o atinsese. În felul în care o sărutase.

„Oh, Doamne!"

Își odihni mâna pe umărul ei fin, parcă pentru a readuce astfel căldura mâinii lui. Ce trebuia să fi simțit el. Cynthia își simți ochii arzând cu o dorință pe care nu o mai resimțise niciodată și pe care știa că nu avea să poată vreodată să își permită să o satisfacă.

Își îndepărtă ușor mâna de pe umăr, de parcă ar fi fost a lui.

Apoi își puse cămașa de noapte și se băgă sub pătură.

Intui că nu avea șanse să doarmă în noaptea aceea.

Miles fusese la fel de surprins ca toată lumea de plecarea lui bruscă. Se dusese spre Lady Middlebough cu o intenție clară – făcuse vreo plecăciune în fața Georginei înainte, îi spusese mulțumesc sau ceva de genul acesta? Nu putea să își amintească acum – și, după câteva clipe, se trezise afară, la mila unei alte intenții.

Își croise drum prin întuneric peste drumul mare și circular, destul de lat cât să găzduiască un batalion de trăsuri – mama lui visa la un bal al balurilor când Violet urma să se mărite, în cele din urmă. Iar, în tinerețea lui, Miles văzuse drumul ticsit cu tot felul de trăsuri: la balul organizat pentru aniversarea de douăzeci și cinci de ani de căsnicie a părinților lui, la balul organizat în onoarea majoratului lui Lyon. Blazoanele celor mai bune familii, aliniate cât vedeai cu ochii, trăsuri și cai perfect îngrijiți, un curcubeu al uniformelor lacheilor.

Cu siguranță că un bal asemănător urma să fie organizat pentru nunta lui cu Georgina.

Ridică privirea: norii de ploaie se goliseră și acum se despărțeau asemenea unei cortine pe o scenă, dezvăluind un cer dureros de limpede, de un negru-albăstriu, și solnița vărsată a stelelor. Se gândi imediat la niște ochi strălucitori și albaștri, care se întunecaseră furioși, la o pânză plină de scântei micuțe peste o rochie, la o pelerină cenușie familiară și la cortina care se deschidea pentru o reprezentație. Reprezentația ei.

Orice nenorocit de lucru îl făcea să se gândească la ea.

Inspiră adânc, în speranța că aerul era destul de rece încât să îl doară pieptul, și astfel să îi fie distrasă atenția. De fiecare dată când se gândea la Cynthia Brightly, respirația devenea o luptă, dar și o plăcere tăioasă.

Se gândi în treacăt la Lady Middlebough, dar nu putea să zăbovească prea mult, căci se găsea într-o misiune mânată de o dorință nestăpânită pe care nu o înțelegea, iar el era un bărbat care obișnuia să se concentreze asupra unui singur lucru.

Era mult de mers până la dependințe. Valetul avea a se burzului pentru starea cizmelor lui, căci ploaia puternică transformase pământul în noroi, și Miles urma să ducă mult cu el în casă. Desigur, în grajduri era întuneric. Rândașii sforăiau mulțumiți în încăperea cu harnașamente; unul dintre ei atipise probabil cât timp frecase cu ulei șeile și căpestrele. Un spaniel – cu pete, nu roșu-închis – care ar fi trebuit să latre la apropierea lui Miles se întinse ca un covoraș sforăitor pe paiele dintre boxe.

Îl simți, ridică ușor capul lui frumos, dădu vesel din coadă de trei ori și se trânti la loc cu un oftat satisfăcut.

Miles se bucura teribil că inspira atâta frică.

Îi acordă câinelui prezumția de nevinovăție și decise că îl recunoscuse; la urma urmei, trecuse pe acolo chiar în dimineața aceea. Se gândi la Milthorpe și la bunătatea Cynthiei, apoi goni gândul din minte, căci îl făcea să se simtă incredibil de fioros și de blând.

Hotărî că animalul putea să își primească mustrarea a doua zi.

Căută la intrarea în grajd lampa care atârna într-un cui pe perete. Cu o cremene, aprinse fitilul, care izbucni imediat într-o lumină cam prea vioaie. Ridică mâna ca să o acopere și să îi lase pe rândași să doarmă în continuare.

Ramsay necheză ușor. Miles ridică lampa ca să lumineze capul delicat al calului lui, ochii aceia blânzi și mari tipici pentru caii arabi; îl salută în șoaptă, îl mângâie ușor pe blana cenușie. Dar nu se afla acolo pentru o plimbare nocturnă.

Podul îl interesa.

Grație înălțimii lui, nu avu nevoie decât să urce două trepte pe scară ca să arunce o privire în pod. Se uită lung la grămezile de paie, apoi făcu exact ce făcea el cel mai bine: așteptă răbdător, ascultă și observă. Miles era extraordinar la așteptat, extraordinar la privit, extraordinar la ascultat. Cele mai fascinante lucruri se întâmplau atunci când stăteai liniștit și priveai pur și simplu fără să dai de înțeles că priveai. Vedea adesea stele căzătoare, de exemplu.

Vedea animale și insecte care își duceau liniștite viețile, le învăța purtarea și obiceiurile. Și odată văzuse o expresie – atât de trecătoare, că putea să creadă că și-o imaginase, dar nu era așa – pe chipul tatălui lui atunci când ridicase privirea spre Isolde Eversea în biserică. Ea era mama copiilor Eversea, inclusiv a lui Colin, care aproape fusese spânzurat de curând pentru presupusa crimă a unui văr al familiei Redmond.

Expresia semănase atât de mult cu durerea.

Atunci îl derutase. Acum credea că înțelegea.

În sfârșit, auzi un foșnet. I se tăie răsuflarea; încremeni și căută atent sursa sunetului. Pentru o clipă, lumea era compusă doar din respirația lui, respirația animalelor de acolo și întuneric.

Până când, în cele din urmă, zări agitație între paie.

Se aplecă înainte, îndepărtă ușor paiele cu mâinile. Se uită atent. Și zâmbi.

Se întinse spre cuibul de unde veneau zgomotele și scoase de acolo lucrul pentru care venise.

Capitolul 10

Cynthia se trezi – pentru a doua oară – la zgomotele făcute de slujitoarea care aprindea focul și în miros de ciocolată caldă. Își amintea că se trezise prima oară când se încurcase teribil în așternuturi și-n pături.

„La naiba!"

Visul în care se prăbușea revenise în forță în noaptea aceea.

Bătăile nebunești ale inimii o treziseră, și rămăsese culcată, asudând în întuneric, resemnată, cu răsuflarea întretăiată în întunericul adânc, așteptând ca inima să se potolească. Furioasă că tot ce controlase și realizase cu atâta iscusință ziua putea pur și simplu să își facă de cap cu ea noaptea.

După ce aprinse focul, slujitoarea se opri înainte să plece.

– Domnișoară... trebuie să știți... e un... coș... aici pentru dumneavoastră. Lângă ușă afară.

Slujitoarea părea sceptică și puțin îngrijorată, lucru care o nedumeri pe Cynthia. Era sau *nu* un coș?

– Îl poți aduce, te rog?

Slujitoarea aduse un coș mic cu mânere acoperit de un capac rabatabil, îl puse ușor pe covor, făcu o reverență scurtă, ieși iute din cameră și închise ușa.

Cynthia se sculă din pat, își luă ciocolata caldă, suflă țâfnoasă în ea până ce bănui că se răcise, apoi bău jumătate. Gustul bogat o făcu să dea ochii peste cap de plăcere, dar nu reuși decât să o îndemne discret să se trezească de-a binelea.

Trebuia să se descurce așa până reușea să bea o cafea tare jos.

Își dădu la o parte părul din ochi, care i se lipise de cap, căci coșmarul o făcuse să transpire. Avea să ceară să i se pregătească o baie, hotărî ea. Ca să se bălăcească mult într-o cadă mare și să folosească și cel mai bun săpun al doamnei Redmond.

Se uită spre coș cu o curiozitate leneșă. Puse ciocolata deoparte și îngenunche pe covor lângă coș.

Dădu să apuce capacul ca să îl ridice...

O *labă*... neagră și îmblănită... ieși iute afară.

Cynthia țipă și se trase mai în spate pe covor.

– *Sfântă Fecioară a...*

Acum chiar că se trezise. Inima îi bătea nebunește în piept.

Laba flutură un pic. De parcă ar fi încercat să dea mâna cu ea.

Cynthia o privi suspicioasă. Apoi se târî în patru labe spre coș și se uită țintă. La o privire mai atentă, laba îmblănită se dovedi a fi o lăbuță. În *miniatură*. De un cenușiu-închis, fină, cu gheare micuțe și albe.

Lăbuța mai flutură un pic, apoi dispăru înapoi în coș. Cam fără tragere de inimă, parcă dezamăgită că nu reușise să o apuce.

Cynthia ridică ușurel capacul și se uită înăuntru.

Se trezi privind fix spre burtica roz a unui pisoi.

– *MIAAA!* zbieră pisoiul.

Ea sări din nou înapoi și scăpă capacul. Ce naiba?

Deschise iar coșul și se uită la chestia micuță dinăuntru.

– *MIAAA!*

– Doamne sfinte, guraliv mai ești, îi spuse ea. Credeam că pisicile fac „miau".

– *MIAAA*! o corectă el vehement, dând dovadă de originalitate.

Îl scoase cu grijă din coș. Cele patru lăbuțe fluturară în aer și se așezară în palma ei. Avea o burtică plină și rotundă și coaste ca de pasăre, pe care Cynthia le simți când degetele ei îi mângâiară ușor corpul. Blana îi era foarte fină, ca puful unui pui de pasăre sau ca mucegaiul de pâine, și avea culoarea norilor de ploaie, dar ochii îi

erau de un cenușiu-albăstrui și perfect rotunzi. De fapt, era o chestie comică, numai rotunjimi dulci și pufoase, și triunghiuri: două triunghiuri isoscel pentru urechi, un pin micuț, amuzant și zbârlit pe post de codiță, mărgelușe ascuțite și albe pentru dinți, gheare minuscule care îi înțepau și îi zgâriau palma.

– Doamne, spuse ea încet.

Tot corpul lui începu brusc să toarcă asurzitor.

Ținu animăluțul zbârnâitor în mână și își simți tot trupul vibrând. În mod evident, pisoiul acela nu făcea nimic cu jumătăți de măsură.

Îl venera. Rămase absolut fermecată.

– Tu de unde ai venit? îl întrebă ea.

Deodată, se gândi că știa deja. Pentru că spusese unei singure persoane că nu avusese niciodată un animal de companie.

– *Miaaa!* spuse pisoiul și își văzu de tors.

Cynthia simți că inima stătea gata să îi sară din piept.

Frecă fruntea pisoiului cu un deget. Degetul ei se cufundă în blănița pufoasă de acolo. Pisicuța închise ochii.

Mai întâi, Cynthia elimină opțiunile care erau puțin probabile: înainte de toate, Milthorpe nu i-ar fi oferit o pisică. Argosy nu s-ar fi gândit la așa ceva... nu? O glumă de-a lui Violet?

Nu: ea știa. Se uită în coș și zări o bucată de hârtie împăturită.

Lăsă pisica în fața ei și despături hârtia cu mâini tremurătoare.

Domnișoară Brightly,

Din păcate, cum în grajduri nu erau disponibili mistreți, am fost silit să mă mulțumesc cu asta. Vei observa că pieptul îi e acoperit de blană mătăsoasă și cenușie. Este mascul. Și gălăgios.

Al tău,

M. Redmond

Ținu bilețelul în mâna tremurătoare și urmări absent, cu degetul mare, cuvintele „al tău".

Pisicuța se repezi la tivul de la cămașa ei de noapte, apoi dansă dintr-o parte într-alta, cu spatele arcuit și coada zbârlită și se repezi din nou, căutând să intre sub rochie. Ea își ridică rochia, iar trupul îmblănit se lovi o vreme de gleznele ei. Se distra de minune în pustietatea cuprinsă între cămașa de noapte și picioarele ei lungi.

Cu un scheunat, Cynthia îl scoase afară înainte să apuce să se urce, cu gheruțele ascuțite, pe coapsa ei.

Clipi cu ochii micuți în lumină. Începu să toarcă din nou nebunește.

Oh! Cynthia era îndrăgostită. Se gândi că inima ei putea prea bine să explodeze.

– Spider[1], îi spuse ea hotărâtă. O să te cheme Spider.

Ea rămase fără suflare. Atât din cauza cadoului care tot torcea, cât și a implicațiilor pe care le presupunea. Se putea spune că era tocmai opusul unui câine. Și poate asta era și ideea. Și era al *ei*.

Desigur, era un cadou absurd. Și atât de perfect, că ochii începură să o usture ridicol și se simți iar cuprinsă de o furie groaznică. Miles Redmond își pusese în gând ca ea să se îndrăgostească? De ceva, de orice? Voise ca ea să se uite la ceva ce iubea și să se gândească la el?

Cum îndrăznea?!

Nu avea nici un drept să îi ofere cadouri. Nici un drept să îi reamintească astfel cât era de singură, dar asigurându-se că nu rămânea așa. Nici un drept să verifice dacă ea avea o inimă. Nici un drept să îi facă curte, să îi provoace plăcere sau să facă ce Dumnezeu intenționase să facă atunci când îi oferise pisicuța.

Ridică pisoiul și se uită înverșunată la el. De parcă era însuși Miles Redmond.

Micuțul puse o lăbuță pe nasul ei.

Cynthia nu coborî imediat la micul dejun. Nu voia încă să dea ochii cu Miles Redmond sau cu oricine altcineva.

Voia să stea singură cu animalul ei de companie. Animalul *ei* de companie. Al ei.

Ceru să i se aducă sus cafeaua și să i se pregătească o baie, apoi folosi o bucățică din săpunul de lavandă al doamnei Redmond și se scăldă toată. Își spălă corpul, ușor, alene, fiecare formă palidă și zveltă, fiecare unghi și scobitură, apoi își frecă părul închis la culoare și savură ceremonios fiecare clipă. Se putea la fel de bine ca peste o săptămână ea să fie cea care pregătea baia.

Oh, pentru numele Domnului! Își scutură capul, ca o iapă plină de vervă care voia să îndepărteze o muscă. Nu așa trebuia să gândească. La urma urmei, ea era *Cynthia Brightly*. Avea să reușească.

Și, în vreme ce focul și soarele care se prelingea pe fereastră îi uscau părul într-o coamă de două mai mare decât de obicei, se jucă grijuliu cu pisoiul, învățând că pisicuțele credeau că se puteau juca

[1] Păianjen

neîncetat cu orice, mai ales cu degetele. Își trecu mâinile prin păr de trei, patru ori, ca să îl aranjeze – pisoiul se jucă prin părul ei desprins –, îl ridică la creștet, apoi reuși să se îmbrace fără ajutor. Alese rochia din muselină albă pentru partida de tras.

Amuzant: chiar dacă își propusese să nu încurajeze năzbâtiile doar pentru că i se prezenta ocazia, își promisese că avea să fie cuminte, că nu avea să își asume riscuri exagerate, în câteva zile reușise să îl sărute pe moștenitorul familiei, să primească o pisică, iar acum era pe cale să se ducă la o partidă de tras ca să impresioneze alt bărbat înstărit. Iar ea habar nu avea să tragă.

Era adevărat: riscurile o căutau pe ea.

Își scoase cizmele din piele maro și începu să le încalțe, apoi șovăi. Le întoarse ușurel ca să apese delicat un deget pe locul în care una din tălpi se subțiase.

Simți iar în ceafă înțepătura fricii. Curajul ei șovăi. Fir-ar să fie! *Asta* avea aproape același efect ca scuturarea gentuței ei aproape goale.

Se întoarse intenționat ca să se uite în oglindă, de parcă își evalua arsenalul: zări un ten fin și luminos, ochi strălucitori, păr lucios, un trup frumos, tânăr și suplu, cu piept generos conturat prin muselina albă inocentă. Brațe albe și lungi. De acord, acum decorate cu câteva zgârieturi fine de pisică. Dar grațioase totuși.

Își îndreptă spatele. Avea să coboare acum. Putea să îi înfrunte pe toți, până și pe Miles.

Dar ce făcea cu Spider cât era plecată?

Sună după slujitoare.

– Oh, am primit instrucțiuni să mă ocup de pisicuță, domnișoară Brightly, îi spuse slujnica.

Ea coborî precaută privirea spre creatura micuță, care sărea pe cuvertură ca un purice, atacând o pradă nevăzută. Fără îndoială că slujitoarea era surprinsă să fi primit asemenea instrucțiuni de la domnul Miles Redmond, stăpânul casei câtă vreme tatăl lui lipsea, din moment ce locul pisicilor era în hambar, după părerea ei. Iar Cynthia știa sigur ce ar fi zis doamna Redmond despre prezența unei pisici în casă.

Și Cynthia avea aceeași părere. Asta nu făcea decât să adauge ceva mai mulți fiori de plăcere cadoului.

Îi găsi pe toți, mai puțin pe Miles, încă la micul dejun. Un amestec puternic de dezamăgire și ușurare o încremeni pentru o clipă.

Dar apăruse un membru nou la petrecere, așezat și el la masă, lucru care o făcu să uite de Miles și de cadoul ei pentru moment.

De fapt, cu toții păreau să se uite răutăcios la nou-venit.

Era un domn chipeș de vârstă medie.

Îmbrăcat frumos, într-o haină de un maro-închis și cu o lavalieră de un alb imaculat. Pe chipul lui, anii își puseseră frumos amprenta, într-un mod care se potrivea vârstei. Aproape nu mai avea păr pe capul lui mare și nobil; o șuviță cât o palmă stătea pe creștet, ca un covor pe o podea lustruită.

Interesant era că expresia lui era senină, distantă și ușor... compătimitoare? De parcă era mai înțelept decât restul musafirilor și nu avea nici o speranță reală că ei ar ajunge la nivelul lui de iluminare.

Și apoi el o observă pe Cynthia, iar domnii începură imediat să se agite, să se scuture și să își aranjeze ușor părul.

– Domnul Goodkind, i-l prezentă Jonathan Cynthiei. Un partener de afaceri al tatei. Domnișoara Cynthia Brightly, domnule Goodkind.

Bărbatul se ridică și făcu o plecăciune spre Cynthia, care îi răspunse cu o reverență frumoasă; un lacheu îi oferi un scaun, și ea acceptă recunoscătoare cafeaua fierbinte care i se turnă în cană.

– Am venit aici ca să discut cu domnul Isaiah Redmond despre oportunitatea unei investiții într-o editură, dar am descoperit că nu e acasă, îi explică domnul Goodkind Cynthiei. Sunt jenat să vă întrerup petrecerea, dar mărturisesc că oricum sunt încântat să dau de o companie atât de plăcută.

Ei bine, suna promițător de fermecător.

Chiar dacă Cynthia putea să jure că văzuse cum Violet își dăduse ochii peste cap. Se uită brusc în direcția ei, dar chipul lui Violet redeveni binevoitor.

– Tata crede c-ar trebui investiți puțini bani în tipărire, spuse Jonathan obraznic, uitând că fratele lui, Miles, făcuse o mică avere din ce scrisese.

Doamne sfinte! Cynthia se uită lung la cel mai tânăr dintre fiii Redmond. Goodkind trebuie să fi spus ceva care să îl fi făcut pe Jonathan să renunțe la bunele maniere. Cynthia se simți imediat intrigată.

Domnul Goodkind schiță pur și simplu un zâmbet de o nepăsare senină, care reuși cumva să se adreseze tuturor și nimănui.

– Domnul Goodkind tocmai ne spunea că băutura e cea mai rapidă cale de a ajunge în iad, îi explică Jonathan Cynthiei, cu un aer nepăsător.

Ah! Acum înțelegea.

– Și că, dacă mă duceam în armată, mă făceam bărbat, spuse laconic Argosy. Pentru că pe el asta l-a făcut bărbat.

Sugerând, desigur, că Argosy trebuia să devină bărbat. Căci încă nu era unul.

Ce mic dejun bogat în evenimente fusese! Păcat că nu coborâse mai devreme.

Ea îi zâmbi ușor lui Argosy, ca să îl reasigure că ea îl credea foarte bărbat, dar știa că nu putea să se exprime mai clar până nu afla mai multe despre domnul Goodkind și averea lui.

Pur și simplu nu își permitea să elimine nici o opțiune.

– Și... că vânătoarea e o distracție frivolă.

Milthorpe părea ușor uimit. Postura lui era rigidă și înfuriată. Mai că se bâlbâia.

Goodkind rămase liniștit, în vreme ce antipatia clocotea în jurul lui.

– Cred că o să citesc ceva care să mă inspire cât ține partida voastră... de tras, spuse el cu glas plăcut. Reuși să pronunțe cuvântul „tras" ca pe ceva comic și demn de milă.

Moment în care se auzi scârțâitul tare al scaunelor care se traseră înapoi. Cu toții erau dornici să scape cât mai repede de Goodkind.

Nefericita, afurisita, greșita și ridicola partidă de tras – așa cum începuse Miles să se refere afectuos la ea – urma să aibă loc pe peluza dinspre sud. Cum el era gazda petrecerii și era responsabil de siguranța și buna dispoziție a oaspeților, alesese lachei și câțiva rândași ca să ajute la aranjarea țintelor – mere pe lăzi. De acolo, musafirii lui, inclusiv domnișoara Brightly, aparent, aveau să irosească gloanțe perfecte ca să facă țăndări mere perfecte.

Ideea asta absurdă apăruse pentru că Milthorpe voia să o impresioneze pe Cynthia, care spusese că îi plăceau câinii și să tragă cu arma, iar Cynthia voia să îl impresioneze pe Milthorpe împușcând ceva, deși Miles se îndoia sincer că era în stare. Și el ajuta la punerea în scenă a întregii farse.

Începu să îl displacă pe Milthorpe, care se îndrăgostise atât de ușor și de evident.

Se displăcea pe sine pentru că îl displăcea pe un bărbat pe care îl plăcea în mod normal.

Iar starea lui se datora în mare parte și faptului că dormise prost, mai ales pentru că niciodată nu oferise un pisoi vreunei femei.

Un pisoi. De ce, pentru numele Domnului...?

Dar nevoia de a-i oferi ceva fusese copleșitoare. Își dorise ca ea să aibă un animal de companie. Iar acum se simțea nesigur, înverșunat, tulburat și ridicol. Nu își amintea când mai simțise vreuna dintre senzațiile acelea. Toanele supraviețuiau rareori bisturiului minții lui.

Mările Sudului îi conferiseră o încredere aproape de nezdruncinat.

Revenind cu pași mari spre casă ca să își adune oaspeții, hotărî că poate era chiar foarte plăcut să faci ceva țăndări.

Și iată că ei erau acolo, adunați în fața casei, și îl așteptau. Femeile erau elegant îmbrăcate în muselină deschisă la culoare, cu bonete frumoase și panglici care fluturau sub ele. Erau acolo Lady Windermere și Lady Middlebough...

Doamne sfinte, Lady Middlebough!

Ea surprinse privirea lui uluită și deloc măgulitoare: nu era proastă. Ea știa că fusese uitată complet cu o noapte în urmă. Din fericire, atribuise purtarea lui unei uitări tipice pentru un om de știință și nu răspândise iute și discret zvonuri despre neatenția lui printre *invitați*.

Schiță un zâmbet scurt spre ea, unul care conținea promisiuni și scuze. Miles știa că, dacă se gândea intens la ea, putea să se înveselească și să se bucure pe deplin de deliciile ei.

Ea îi înțelese zâmbetul. Își arcui o sprânceană, gura ei minunată se curbă într-un surâs discret, apoi Lady Middlebough se întoarse nepăsătoare spre Lady Windermere, de a cărei companie părea să se bucure.

Cynthia stătea în spatele lui Jonathan, care avea statura unui Redmond. Părea a se ascunde.

Miles încremeni când o văzu. Simți că obrajii i se aprind. Pentru numele Domnului!

Ea îl văzu și încremeni la rândul ei.

În mod absurd, Miles păru incapabil să vorbească. În schimb, se încruntă. Apoi își reveni. Nu era un laș, era un bărbat al adevărului și al faptei, și era necesar să discute cu ea despre gestul lui. Să dea explicații sau să își ceară iertare, sau să recunoască în vreun alt fel. Un pisoi.

– Noi suntem gata pe peluza dinspre sud, le spuse el liniștit tuturor și le făcu semn să îl urmeze.

De îndată ce oaspeții începură să o ia în direcția indicată, el își potrivi mersul cu al Cynthiei. Printr-un fel de acord tacit, rămaseră ușor în urma celorlalți.

Și merseră în tăcere o vreme.

– Mi-ai dat o pisică, domnule Redmond, spuse ea încet în cele din urmă. Vocea ei era foarte blândă.

El lăsă capul pe spate, prefăcându-se a încerca să își amintească dacă îi oferise, într-adevăr, o pisică.

– Da, așa am făcut.

Ea zâmbi. Oh! Încet, sincer, un zâmbet care exprima cea mai pură plăcere și veselie.

Și deodată el nu mai simți pământul sub picioare.

Continuară să meargă în tăcere. El, pentru prima dată după multă vreme, nu prea știa ce să zică. Priviră spatele oamenilor care mergeau în fața lor: legănarea luxuriantă a lui Lady Middlebough; vioaia și robusta Lady Windermere; siluetele îngemănate și pline de grație a lui Violet și a Georginei; colțurosul Milthorpe care făcea pași mari; zvelții și mândrii Argosy și Jonathan, ultimii doi prinși, ca de obicei, în distracții mult mai frivole decât împușcatul unor mere puse pe lăzi, căci asta făceau mereu tinerii și nu își făceau griji pentru nimic.

– Și-ți place pisica? întrebă el cu detașare.

Dar inima lui bătea asemenea tobelor din America de Sud.

Ea întinse brațele. Aveau zgârieturi micuțe.

Pentru o clipă, el se temu groaznic că era felul prin care îi spunea că nu...

– Oh, spuse ea visătoare. Chiar e un cadou foarte frumos. Ea se uită la el, și chipul îi era strălucitor ca o stea. Nici nu știu cum să spun că... el... este poate cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată...

Ea se opri brusc. Evident, prea copleșită de emoție și devenind incoerentă.

Miles se simți învăluit de strălucirea de pe chipul ei.

– Nu ofer prea des cadouri care să provoace sânge.

Ea râse.

– E doar puțin sânge, spuse ea pragmatic. Nu doare prea tare. Ar trebui să vezi cum i se zbârlește codița! Are cea mai fină blăniță. Și toarce... Doamne sfinte, face ca o rachetă. E extraordinar!

– Creatura e gălăgioasă. Miles era așa mândru că alesese pisoiul, că ai fi zis că fusese numit președinte al Royal Society. Știe ce vrea, am observat. Ce nume i-ai dat?

Ea șovăi.

– Să nu râzi, îl avertiză ea.

– Nu promit nimic.

Intenționat, ea nu se uită la el.

– Spider.

El simți cum pe chip i se desenă ușor un zâmbet.

– Serios? L-ai numit Spider?

Ea se încruntă brusc, în încercarea evidentă de a nu râde și mai tare.

– Pentru că pare să aibă de două ori mai multe picioare decât o pisică normală. Și mereu țopăie în stânga și în dreapta. Arată... ca un păianjen.

Ea vorbi ușor defensiv.

– Are patru picioare, spuse ferm Miles. Le-am numărat înainte să îl aleg. Voiam să mă asigur că ai o pisică întreagă.

Ea râse din nou, un sunet ca o muzică, sunetul acela care îi făcea neliniștiți pe oameni. Care făcea să se întoarcă mereu capetele. Miles își spuse în gând: „Dacă întind brațele, vântul o să mă ia imediat pe sus".

Încă o afurisită de imagine poetică. Dar, în clipa aceea, nu părea deloc ridicolă.

Continuară să meargă. Nu spuseră nimic. Pălăvrăgeala veselă se auzea în jurul lor în note joase combinate cu note înalte. Ei nu auzeau nimic. Tăcerea dintre ei devenea din ce în ce mai grea, căpătând energia, vigoarea și tensiunea care pluteau prin aer înaintea unei furtuni.

Și furtuna se dezlănțui.

Ea vorbi iute și pe nerăsuflate:

– De ce mi-ai dat o pisicuță?

– Pentru că, prima dată când te-am văzut, mi s-a părut că ai o față de pisicuță.

El vorbi la fel de repede, cu vocea scăzută și încordată. Pentru toată lumea ar fi părut că se certau.

Se uimiră unul pe celălalt.

Ea se opri. El se opri.

De parcă erau legați, iar el nu putea să meargă mai departe fără ea.

Cynthia se uită lung la el. Ochii ei erau imenși, întunecați de amuzament. Gura ei era ușor întredeschisă. Pieptul ei se ridica și cobora cu o răsuflare agitată. Duse scurt mâna spre față. Apoi își coborî confuză capul.

El îi urmări privirea. Observă și că tocurile cizmelor ei erau uzate. Se simți ciudat de neliniștit de detaliul acela. Simți că mâinile i se încleștară. De parcă erau disperate să o atingă și disperate să îl împiedice să o facă.

El ridică privirea și văzu că Violet și Lady Georgina se întoarseră într-o doară spre ei. Zări sclipirea vie din ochii lui Violet. Simți cum nedumerirea ei se revărsa în valuri spre el.

Iar când, în cele din urmă, Cynthia ridică privirea, puse întrebarea de care Miles se temea. Atât de încet. Cuvintele ei erau foarte măsurate, de parcă ea însăși se temea de răspuns și parcă voia să îl facă să renunțe de frică:

– De ce mi-ai dat o pisicuță?

El își măsură cuvintele. Răspunsul răsună ca o acuzație deopotrivă furioasă și calmă:

– Nu... știu.

Obrajii ei se aprinseră. Își întoarse brusc capul spre el. Sprâncenele ei frumoase și întunecate se arcuiră într-o încruntătură de nedumerire. Își ascunse iar mâinile în fuste. El își aminti imediat de clipele scurse după ce o sărutase.

Și atunci Miles o părăsi brusc.

Din trei pași, ajunse în dreptul lui Lady Georgina și al surorii lui, ambele bucurându-se de prezența lui. Violet îl cuprinse cu un braț, și Miles se simți ancorat în realitate.

Nu fugea, se liniști Miles în gând. Nu fugise niciodată de nimic în viața lui.

Cynthia îl privi plecând, cu gânduri confuze, agitate și teribil de furioase. Se uită cum Miles își potrivi pasul cu Lady Georgina și cu sora lui.

Se gândi că era destul de masiv pentru ca umbra lui să le acopere pe amândouă.

„Nu știu." Era sigură că lui Miles îi fusese foarte greu să recunoască asta.

La urma urmei, era renumit pentru că știa atât de multe lucruri. Ea trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu aerul curat

de Sussex, impunând chipului ei să se răcorească și bătăilor inimii să se potolească. Era oarecum plăcut să știe că Miles era la fel de confuz ca ea.

Totuși, furia lui era nejustificată și nedreaptă. Își înălță capul. Ea avea un țel, unul stringent. Nu putea să îi permită unui bărbat dificil și de nepătruns să îi distragă atenția.

În curând li se alătură lui Jonathan, lui Argosy și lui Milthorpe, care mergeau în rând și mai înainte, toți fiind încântați să o aibă alături.

Bineînțeles, așa și trebuia să fie, se gândi ea.

Era încurajată de admirația și de simplitatea lor, își veni în fire, și, dacă nu se gândea, aproape că nu mai simțea cum pământul începea să îi apese talpa prin cizme.

Peluza dinspre sud se dovedi a fi o mare de verde, monotonă, strălucitoare și tunsă minuțios. În partea de vest, dincolo de țintele alese – mere roșii care străluceau pe niște lăzi –, erau aranjate sculpturi de marmură. Replica lui David a lui Michelangelo se îmbina cu Hercule, Mercur și, foarte potrivit, Diana, zeița vânătorii. Cu toții încremeniți în contorsiuni grațioase și privind absent la soare.

Odată ajuns acolo, grupul se adună și așteptă să audă cum credea Miles că trebuia să decurgă totul.

Milthorpe era vizibil fericit să țină în mână o muschetă.

– Despre ce discutai cu domnul Redmond, domnișoară Brightly? întrebă el. Te delecta cu povești din Mările Sudului?

Era o întrebare interesant de posesivă. Totuși, Cynthia trebuia să aibă grijă, pentru că toți bărbații aveau arme.

– Despre pisici, răspunse scurt Miles în locul ei, strângându-și arma de parcă voia să o folosească pe post de ciomag.

Cynthia se uită țăios la el. De fapt, cu toții se uitară la Miles, căci chipul îi era aspru și vorbise uimitor de răspicat.

– Despre pisici? Pisicile nu sunt animale de companie. Lui Milthorpe i se părea amuzant. Ele sunt pentru prins șoareci.

Ca o încuviințare hotărâtă, un „ham" exuberant se auzi în depărtare.

Cu *toții* se răsuciră pe loc. Pe marginea îndepărtată a peluzei, un lacheu aplecat aducea de ceafă un spaniel pufos dinspre grajduri. Spanielul era evident dornic să fie cu ei, dacă judecai după felul în care

se încorda în strânsoarea lacheului și după frenezia cu care dădea din coadă.

Milthorpe încremeni și păru teribil de încântat de acea priveliște. Era o plăcere să îi vezi încântarea.

Cynthia se întoarse ușor spre Miles. Era uluită. Știa că el o făcuse pentru Milthorpe. Ceea ce însemna că o făcuse pentru ea.

El ascultase. Își amintise. Și gestul devenea cumva un cadou pentru *ea*.

Și chiar atunci câinele scăpă și se avântă înainte; cele patru labe abia dacă mai atingeau pământul în drum spre ei. Se opri brusc în spatele Cynthiei și își băgă nasul în fundul ei.

– Oh! exclamă ea.

Oaspeții izbucniră în chicoteli neputincioase. Câinele se așeză în două labe și se bâțâi spre ea, zâmbind cu ochi strălucitori într-un fel tipic cățeilor.

– Nu o înghionti pe domnișoară, ce băiat bun! spuse Milthorpe, deloc stânjenit. Își lovi ușor coapsa ca să îl cheme pe câine. Știi cum sunt câinii, domnișoară Brightly. Adesea trebuie să renunți la demnitate în preajma lor.

– Firește.

În orice caz, *acum* știa.

Milthorpe vorbi cu spanielul pe un ton rural arțăgos, de care câinele părea să se bucure, iar încântarea câinelui și încântarea lui Milthorpe erau contagioase.

Cynthia se uită în treacăt la Miles. Dar el se așezase cuviincios lângă Lady Georgina, care era flancată de celelalte doamne suficient de raționale încât să nu incite la o partidă de tras. Fata ridică privirea, îmbujorată, încântată și stângace, ca de obicei.

În depărtare, aproape de peluza din spatele statuilor, domnul Goodkind se ivi în pas de plimbare, încet, foarte încet, atât de încet, că ai fi zis că se mișca într-o budincă. Capul lui era aplecat spre cartea pe care o ținea în mâini, iar cartea părea una religioasă chiar și de la depărtare. Poate că voia să se constituie într-un exemplu bun și foarte evident în contextul dat. Să insufle puțină vină.

– Iată-l pe Goodkind, spuse sec Argosy.

– Probabil citește psalmi în cartea aia, spuse încruntat Milthorpe.

– De ce nu tragi tu primul, domnule Redmond? Doar ne ești gazdă.

Miles nu așteptă să fie invitat de două ori. Făcu un pas înainte, ridică muscheta la umăr și murmură:

– Stai în spate, domnișoară Brightly. Lovește! Dar știi asta, nu? Că doar ai experiență la tras.

Cynthia abia făcu precaut pasul înapoi când se auzi o explozie, urmată de un nor de fum și de sclipirea soarelui în patul muschetei, care sări în mâinile lui Miles din cauza forței împușcăturii. Un măr roșu și mic se sfărâmă în milioane de bucăți.

Fusese o mișcare atât de rapidă și de nepăsătoare... Fluidă, naturală și letală.

Cynthia se simți profund cutremurată. Ce deprindere interesantă pe care să o ai! Să te plimbi prin lume cu abilitatea de a împușca un lucru îndepărtat și de a-l face țăndări.

Preț de o clipă, priviră cu toții cu admirație, fără a scoate un cuvânt.

Și apoi aplaudară entuziasmați. Miles tocmai stabilise standardul.

Îi aruncă o privire enigmatică, apoi se retrase și începu iute și abil să reîncarce muscheta, sfâșiind hârtia cu dinții, îndesând glonțul și blocând arma.

– E rândul tău... Monty, spuse Miles fără să se uite la Milthorpe.

Milthorpe îi aruncă o privire stranie. Dar era copleșit de fericire, și toată atenția lui se concentra asupra Cynthiei.

– Ei bine, domnișoară Brightly, asta e. Să te impresionez acum?

– Oh! Te rog, îl încurajă Cynthia radioasă. Sunt singură că o vei face.

Milthorpe zâmbi. Și, la fel ca Miles, ridică muscheta, ținti și, într-o clipită, se auzi iar o bubuitură, apoi alt nor mare de fum provocă tuse și alt măr se făcu țăndări.

Milthorpe se întoarse și străluci încântat, îndeosebi spre Cynthia. Toată lumea aplaudă fericită.

„Bărbații. Sunt atât de încântați să *tragă* în lucruri", se gândi ea din nou, disperată.

– De ce nu încerci, domnișoară Brightly, sugeră Milthorpe, îmbiat de reușită și de aplauze.

Ea șovăi. Dar apoi Miles, cu o eleganță batjocoritoare, îi întinse muscheta pe care abia o încărcase. Și ridică, aproape imperceptibil, dintr-o sprânceană.

Cynthia o înșfăcă șovăitoare și aproape o scăpă.

Urmară câteva suspine și un „Dumnezeule" înăbușit de la doamnele din apropiere.

Doamne sfinte, de ce nu știa cât de grele erau armele? Bărbații dădeau impresia că nu cântăreau mai nimic.

Milthorpe păru tulburat.

– Tu... așa o ții? spuse el politicos, de parcă detesta să îi amintească un lucru pe care se presupunea că îl știa deja.

Arătă din mișcările mâinilor cum se ridică o muschetă când te pregătești să tragi.

Toată lumea privea spre ea cu o fascinație mută. Lucru care nu ajuta deloc.

– Te prind eu, dragă, dacă e să cazi, promise Milthorpe. Minunea asta trage bine. Ai grijă la umăr!

Ideea de a o prinde pe Cynthia îi electriză pe bărbați. Cu toții – mai puțin Miles – își ocupară pozițiile în spatele ei. Ea putea să audă cum veselul și mult prea familiarul spaniel gâfâia zgomotos și fierbinte undeva în preajma gleznelor ei, rămas acolo când Milthorpe se grăbise să îi sară în ajutor.

Femeile tăcură. Nu se abținu și aruncă o privire în direcția lor.

Miles rămase protector lângă doamne, cu brațele încrucișate, cu picioarele depărtate și cu o sclipire răutăcioasă în ochi, în spatele ochelarilor: „Să vezi în ce te-ai băgat, domnișoară Brightly."

Ei bine, mai conștientă decât ea nu era nimeni.

Trase adânc aer în piept. Ridică arma la umăr. Închise un ochi ca să țintească așa cum trebuia mărul strălucitor din depărtare. Rămase în poziția aceea pentru o clipă, ca să își obișnuiască trupul, și începu să se simtă mai încrezătoare. Poate că nu *avea* să se facă de rușine.

Trase adânc aer în piept.

Și apăsă trăgaciul chiar când câinele își băgă nasul în fundul ei.

Ea sări, scoase un strigăt ascuțit, se auziră un bubuit și un sunet zguduitor când glonțul lovi penisul statuii lui David și îl făcu să se prăbușească spre domnul Goodkind.

– Ferește-te, Goodkind! strigă Miles.

Domnul Goodkind se aruncă imediat la pământ; fusese în armată și nu se gândea la cai verzi pe pereți când auzea cuvântul „ferește-te".

Penisul lui David lovi pălăria lui Goodkind și se prăbuși pe peluză alături de ea. Auziră un scheunat slab. Cynthia se clătină, și vreo șase mâini se întinseră iute ca să o împiedice să cadă și să o repună pe picioare.

Domnul Goodkind rămase la pământ, nemișcat, cu brațele încrucișate deasupra capului gol.

„Oh, Doamne! Am omorât un om cu un penis de marmură."

Poate că exista un fel de poezie fatală în cele întâmplate, se gândi ea. Încerca să impresioneze un bărbat și îl omora pe altul.

„Sunt o *persoană groaznică*, groaznică."

Cei prezenți rămaseră la fel de neclintiți ca statuile, privindu-l pe domnul Goodkind.

O pasăre ciripi veselă în tăcerea ce se așternu.

Cu toții răsuflară apăsat și la unison. Mâinile lui Goodkind dădură să coboare de pe capul lui, asigurându-i că era încă întreg. Apoi se împinse în patru labe.

Se ridică și flutură vioi din mână, ca să le dea tuturor de înțeles că era întreg și nevătămat.

Își puse mâinile în șolduri și scutură încet și întristat din cap. De parcă spunea: „Vedeți? Dacă aveai înțelepciunea să citești psalmi, nu mai împușcai penisul unei statui".

Totuși, era discutabil dacă Goodkind știa ce anume îi lovise pălăria.

Poate era mai bine să nu afle.

– *Foarte* bine, domnișoară Brightly, spuse Argosy cu sinceritate.

Milthorpe se întoarse spre Cynthia. Expresia de pe chipul lui era serioasă. Judecând după înflăcărarea din obrajii ei, Cynthia se înroși de stânjeneală. Se uită pe furiș spre Miles.

Chipul lui era dezgustător de voios. Aproape nu i se mai vedeau ochii.

Cynthia își drese glasul.

– Eu... n-am mai tras până acum cu așa o pușcă bună, spuse ea șovăitor. Nu sunt obișnuită cu țintele.

Era foarte adevărat.

– Eu cred că ai tras foarte bine! se entuziasmă, plină de admirație, Lady Georgina. Eu nu am tras niciodată!

– Ce ai mai împușcat până acum, Cynthia? întrebă Violet, cu o nevinovăție prefăcută.

Cynthia îi aruncă o privire cumplită de avertizare.

Lord Milthorpe continua să pară tulburat. O mână de-a lui poposi pe capul câinelui, iar el se uită lung la statuia schilodită cu un fel de surprindere, de parcă nu putea să își închipuie cum cineva putea să tragă atât, dar atât de prost.

În depărtare, Goodkind își recuperase pălăria, pe care și-o puse la loc pe cap. Acum mergea încovoiat, ca să găsească glonțul prin iarbă.

Îl găsi și îl ridică iute; de la depărtare, îl văzură strălucind în degetele lui. Îl săltă în palmă oarecum intrigat și îl întoarse pe toate părțile.

– Ei bine, asta ne învață că-ți trebuie nervi tari și brațe puternice ca să ții o armă în orice situație, spuse Milthorpe în cele din urmă. Chiar când...

Partea delicat trecută cu vederea era: „Când un spaniel își împinge nasul în fundul tău".

Cynthia nu putea să spună nimic. Peste tot în jurul ei, ochii erau strălucitori, scăpărători și umezi de amuzament.

– Dar totul se îmbunătățește cu exercițiu, domnișoară Brightly, o încurajă Milthorpe în glumă.

– Nu *totul*, mormăi Lady Middlebough.

Lady Windermere scoase un râs cinic.

Cynthia hotărî să îi zâmbească lui Milthorpe.

Ah, era bine. El se bucură vizibil de zâmbetul ei; părea incapabil să nu o facă. Cynthiei îi părea rău să îl vadă dezamăgit. Era evident că sperase, în ciuda tuturor opreliștilor și în cele mai ciudate locuri, să dea peste femeia visurilor lui: frumoasă, adorabilă, fermecătoare, o iubitoare de câini și care țintea impecabil.

Chiar atunci, Miles păși vioi înainte și trase pușca din strânsoarea ei. Ea ridică precaută privirea spre el. Expresia lui nu era ușor de descifrat.

– Mă tem că trebuie să opresc participarea voastră la partida de tras, doamnelor, spuse hotărât Miles. Înfruntă împotrivirea lui Violet cu strălufgerarea unei priviri întunecate. Sora lui nu spuse nimic. Fără îndoială, vom avea potârnichi la cină sau așa ceva. Toți bărbații încuviințară înțelept din cap. Când venea vorba despre ucis, era mai bine să o faci doar în compania altor bărbați. Ați avea bunătatea să o însoțiți pe domnișoara Brightly în siguranță spre casă pentru altă activitate, Lady Windermere? Nu recomand nimic care să implice arme.

Nici un deșert nu fusese vreodată mai sec decât ultima frază.

Își atinse pălăria spre toată lumea, dar trimise scuze speciale, printr-un zâmbet, spre Lady Georgina, care fără îndoială n-ar fi încercat niciodată să tragă cu o pușcă.

Femeile și bărbații se despărțiră și o luară în direcții opuse: femeile spre casă, bărbații să omoare lucruri delicioase.

– Ai împușcat tigri în Mările Sudului, Miles? îl auzi Cynthia pe Argosy întrebând curios și direct.

– Păi, de ce ți-ai dori să împuști un tigru, Argosy? Miles părea din nou răbdător. Când e evident că merele sunt un joc cu mult mai periculos.

Mai multe râsete de bărbați răsunară în urma lor.

Capitolul 11

– Ce știi despre domnul Goodkind, Violet? întrebă resemnată Cynthia în drum spre casă, gândindu-se că era mai bine să își lărgească opțiunile, acum că îl dezamăgise pe Milthorpe.

– Goodkind, îi spuse hotărâtă Violet, e greu de plăcut. A fost soldat, dar s-a întors din război... ei bine, așa cum l-ai văzut. Insuportabil de evlavios. Dar tata îl tolerează pentru că e respectabil și foarte bogat – cel puțin la fel de bogat ca Milthorpe, din câte am înțeles. Și e destul de isteț încât să facă parte din clubul Mercur alături de tata; știu că ei acceptă doar oameni cu venituri mari și multă minte. Și... ei bine, nu e neatrăgător, nu?

Adăugă ultima parte aproape cu blândețe. Și evident că nu se uită la Cynthia când o spuse.

Cynthia se uită în grabă la Violet, care continua să privească nevinovat drept înainte. Nu îi destăinuise toată disperarea situației ei. Oare Violet simțise ceva?

Cynthia fu cuprinsă de o zvâcnire puternică și neplăcută de mândrie.

Oare cum era să fii un Redmond și să ai opțiuni din plin? Când siguranța și certitudinea erau constante? Să ai frați de care să ai grijă și care să te tachineze? Cynthia înăbuși un val nedemn de invidie, căci știa că Violet chiar încerca să fie bună.

– Nu. Nu e chiar neatrăgător, admise ea.

Râseră împreună.

– Cynthia, unde te duci după petrecere?

Violet păru voit nepăsătoare, ceea ce îi zgândări și mai mult mândria.

– Oh, voi fi doamna de companie a unei bătrâne urâcioase, doamna Mundi-Dickson, în Northumberland, spuse ea ușor.

Violet deveni foarte tăcută.

– Nu se va ajunge niciodată la asta.

Era atât de înspăimântată, că vorbise în șoaptă. Cynthia izbucni în râs.

– Glumeam, Violet! Îți poți *închipui* așa ceva?

– Nici măcar o secundă, spuse Violet cutremurându-se.

În fața lor, cele două doamne cinice o flancaseră pe Lady Georgina și vorbeau în voie despre cunoștințe comune din Sussex. „Numai să nu înceapă să vorbească despre înalta societate", își spuse Cynthia în gând.

Cynthia și Violet merseră în tăcere pentru o vreme.

– Mă întreb dacă lui Miles nu i se întorc cumva frigurile, îi spuse Violet și păru ușor îngrijorată. Știi, mai revin din când în când – frigurile tropicale. Așa am auzit. Dar a fost tare ciudat în ultima vreme. Sper că n-a fost iar nepoliticos cu tine. I-am văzut fața când ți-a vorbit mai devreme. Să știi că uneori poate să fie foarte strict. Rangul e foarte important pentru el, adăugă ea, evident nemiloasă. Așa este pentru fiecare Redmond. Și de când... Ea șovăi, de parcă încă îi era greu să pronunțe cuvântul. De când Lyon a plecat, știu că tata nădăjduiește ca Miles să facă ce trebuie. Miles a făcut mereu ce trebuie.

Fusese Miles nepoliticos? Cynthia nu era sigură că era cuvântul pe care l-ar fi ales.

– Poate e doar preocupat de gândul la următoarea lui expediție, presupuse Cynthia.

– Oh! Violet coborî vocea. S-ar putea să ai dreptate. Și poate și la nuntă. Bănuiesc că asta l-ar face nervos pe orice bărbat, spuse ea voioasă.

– Firește.

Cynthia își potrivi vocea după tonul lui Violet. Dar deodată simți ca și cum ar fi înghițit nisip. Se uită la Lady Georgina. Miles urma să își petreacă de bunăvoie restul vieții cu fata aceea spălăcită?

„Pentru numele lui Dumnezeu. Gândește practic!" Cynthia trase adânc aer în piept. Cu pisicuță sau fără, trebuia să fie mai practică.

– Cred c-ar trebui să îi cer iertare domnului Goodkind, le spuse ea doamnelor, iar Violet îi aruncă o privire cunoscătoare și încurajatoare.

Cynthia se întoarse spre locul în care îl văzuseră ultima dată pe Goodkind, pășind ușor în încercarea de a-și proteja cizmele.

Ceilalți se făcuseră de mult nevăzuți. Auzi în depărtare bubuiturile guturale ale puștii, văzu fumul ridicându-se și se gândi

la o potârniche zdrobindu-se de pământ, apoi alungă gândul din minte. Dacă tot veni vorba, carnea de potârniche i se părea delicioasă.

Îl găsi pe domnul Goodkind fără pălărie, admirând o tufă plină de trandafiri de Damasc. Parfumul florilor era puternic. Trandafirii aceia aveau să fie tăiați în curând, se gândi ea. Doar o săptămână sau așa ceva, și gata cu ei. „La fel ca mine", își zise ea cu un umor sumbru.

Când ajunse mai aproape, ea văzu de ce el avea capul descoperit: pălăria, pe care o ținea într-o mână, avea o mare gaură.

El se întoarse. Era vizibil surprins să o vadă, dar și mulțumit.

– Vai, domnișoară Brightly!

Asemenea unei trape, șuvița întunecată de pe cap se ridică și căzu la loc în bătaia unei adieri neastâmpărate.

– Am venit să-mi prezint scuzele pentru incident, domnule Goodkind. Sper că n-ați fost rănit.

– Sunt bine. Sunt bine. Mulțumesc de întrebare, domnișoară Brightly. Dar de ce trebuie să vă prezentați *dumneavoastră* scuzele?

– Mă tem că eu port toată responsabilitatea. Vedeți dumneavoastră, eu n-am mai tras niciodată cu o asemenea pușcă de vânătoare și am ratat.

Cynthia hotărî că era mai înțelept să omită detaliul despre câine, nas și *ce* anume îi lovise pălăria.

– Ei bine, e în regulă, și, cum nu s-a întâmplat nimic rău, fără îndoială ca a fost învățată o lecție valoroasă. Femeile n-ar trebui să folosească niciodată arme. Nu știu la ce s-a gândit Redmond. Trebuie să vorbesc cu tatăl lui despre asta.

I se păru ridicol ca el sau oricine altcineva să vorbească despre un bărbat ca Miles Redmond cu tatăl lui. Oricum, ea auzise de femei din America înarmate cu puști, dar nu i se păru înțelept să înceapă o asemenea discuție.

– Aveți mare dreptate, domnule, spuse ea în schimb, diplomatic.

El încuviință mulțumit din cap.

– Știți cumva ce mi-a lovit pălăria? Pare o bucată dintr-o statuie.

El ridică o bucățică albă.

„Ați fost lovit în pălărie de un penis mare de marmură."

– Da, o parte din statuia lui David, cred. Domnul Redmond m-a asigurat totuși că nu e valoroasă. Statuia. E o replică oarecare.

– Ah, bine. Stricăciunea statuii va rămâne o amintire a faptului că femeile n-ar trebui să mânuiască arme de foc.

„Ați mai spus asta", se gândi Cynthia. Începea să creadă că Violet avusese dreptate în privința lui Goodkind. În vreme ce Argosy era mulțumit de sine și Milthorpe era ba timid, ba fanfaron, prima impresie despre Goodkind era că era... un înfumurat.

Oricum, bănuia că oricine se întorcea schimbat din război. Domnul Chase Eversea, membru al minunat de controversatului clan din Pennyroyal Green, revenise acasă cu un șchiopătat, îi spusese Violet, și părea să bea mult mai mult decât trebuia. Îl găseai mereu, îi zisese ea, îngrozitor de nemulțumit, într-un colț de la Pig & Thistle. Uneori complet singur. Încă un Eversea pe drumul spre distrugere, părea să gândească ea. Și nu era Chase[1] un nume ironic pentru un bărbat care nu putea să alerge?

Violet putea să taie în carne vie când venea vorba despre cei din clanul Eversea.

Apoi Cynthia își aminti de un poet faimos cunoscut drept Libertinul, contele de Rawden, care se întorsese din război și se apucase să scrie poezii.

Hotărî – spre binele lui Goodkind și al ei – să îi acorde prezumția de nevinovăție.

– De ce erați atât de absorbit de o carte în vreme ce noi trăgeam, domnule Goodkind?

– *Dumneavoastră* citiți, domnișoară Brightly?

Domnul Goodkind părea cam condescendent și resemnat, de parcă se aștepta să îl întrebe ce Dumnezeu însemna „să citești".

– Oh, de fiecare dată când am ocazia, domnule.

Lucru *parțial* adevărat. Petrecerile din ultimii câțiva ani îi lăsaseră foarte puțin timp pentru citit.

Domnul Goodkind scoase o cărticică neagră din haină. Arăta ca o carte de rugăciuni foarte uzată. Se părea că evlavia se menținea cu eforturi constante.

– Vedeți, vă întreb pentru că sunt pe cale să public – pe cheltuiala mea, dacă nu obțin fonduri, deși am o colaborare cu o tipografie renumită din Londra, Withnail & Fiii – o carte de eseuri despre purtarea cuviincioasă la tineri și tinere. Am lucrat la ea în ultimul an. Chiar cred că subiectul e mai actual ca niciodată. De curând am ieșit în înalta societate la Londra și am dat numai de... lume păcătoasă. Sublinie în tihnă fiecare cuvânt în parte, savurându-l. Numai păcate

[1] Joc de cuvinte; *to chase* înseamnă „a fugări" (n.tr.)

printre tinerii de acolo. Dansează aproape unul de altul, fac curse călare, jocuri de noroc.

Ea se uită prudent la el.

Clapa de păr se ondulă veselă înspre ea.

„Orice bărbat poate să fie fermecător", își spuse ea cu înverșunare. „Nu trebuie decât să te uiți atent."

– Poate că e doar firesc pentru tineri, domnule, sugeră ea cu grijă. Poți să dai sfaturi mai eficiente legate de mersul în viteză cu trăsura, jucatul de jocuri de noroc și altele asemenea dacă ai suferit chiar tu efectele unei asemenea purtări și te pocăiești.

El se uită brusc cu încântare la ea: poate cuvântul „pocăiești" îl stârnise.

– Propuneți o teorie interesantă, draga mea. Ați vrea să continuați?

Cynthia își dădu seama că voia să ia notițe pentru cartea lui. Și deodată ea se gândi la Miles Redmond și la păianjenul care țesea din nou pânza ruptă care avea să fie și mai puternică.

– Păi, nu se spune că... atunci când se taie un copac, el e mai puternic ca niciodată acolo unde rămân crengi? Totuși, când stai să te gândești – „distrându-te de minune" – la fapte de exagerată frivolitate și nesăbuință, faptul că le regreți cu adevărat și alegi să te pocăiești nu înseamnă că sufletul tău este mai puternic ca înainte? Nu e nevoie de mai multă forță morală ca să depășești o fire imorală și să o transformi într-una cuviincioasă decât ca să *întreții* una deja cuviincioasă?

Ea se gândi la Lady Georgina. Fata nu trebuia să depună nici un efort ca să fie cuviincioasă, se gândi ea, pe jumătate enervată.

Domnul Goodkind se opri deodată din mers. Se întoarse spre ea. Părea să fi rămas fără cuvinte. De fapt, se uita la ea de parcă era o revelație.

Și treptat chipul lui păru luminat de o epifanie.

– Ce vreau să spun este că... poate că a fi puțin imoral din când în când e un lucru de mare valoare, domnule Goodkind.

Capul lui se întoarse uluit. Continuă să se uite lung la ea. Părul lui flutura încoace și încolo acum; adierea vântului își schimbase direcția.

Apoi domnul Goodkind zâmbi foarte ușor, și zâmbetul deveni râs, un fel de sunet de „Oh, ho!" Un sunet șovăielnic, dacă nu sincer.

Și mult, mult mai puțin încrezut decât cel de dinainte.

Ea zâmbi spre el. Ochii lui licăriră spre ea. Ochii lui erau de un albastru-deschis, cu linii adânci desenate în colțuri, detaliu care îi făcea zâmbetul atractiv.

Ea își împreună evlavios mâinile la spate. Gest care, era perfect conștientă, îi ridica sânii atât cât... trebuia. Doar o mică mișcare, suficient cât să atragă privirea unui bărbat îndrăzneț. Era o încercare.

Ah. El era un bărbat îndrăzneț.

Privirea lui albastră licări dinspre sânii ei în sus, înspre chip. El nu se înroși și nici nu păru cumva descumpănit. De fapt, părea de-a dreptul vesel, ceea ce îi amintise că el fusese soldat, cunoscuse sângele, tăria de caracter și, fără îndoială, vreo iubită sau două în tabăra lui.

– Pot să vă fac un compliment, domnișoară Brightly?

Era prima dată în viața ei când cineva îi cerea voie să facă așa ceva. Cynthia era oarecum amuzată. Dar departe de ea gândul să îi refuze unui bărbat ocazia de a o complimenta.

– Aș fi onorată să primesc un compliment de la dumneavoastră, domnule Goodkind.

Ea vorbea serios. Ochii ei străluceau.

– L-ați face pe un evlavios să devină imoral.

Oh! Un compliment chiar foarte bun.

– Nu m-aș teme de tentație, domnule Goodkind. După cum am convenit deja, un strop de imoralitate face bine sufletului.

La spusele ei, el râse sincer, un sunet viguros, și ea râse la rândul ei.

Din nou, Cynthia se gândi că aproape orice bărbat putea să devină fermecător dacă primea încurajarea potrivită.

Cynthia se întoarse în casă ciudat de obosită, chiar dacă nu făcuse mare lucru în ziua aceea, ci doar trăsese cu o pușcă, discutase cu un bărbat frumos, dar încrezut – deși era mare lucru că îl convinsese că imoralitatea era calea spre virtute –, iar inima și mintea îi fuseseră zdruncinate de un bărbat masiv și întunecat care îi dăduse un pisoi, dintr-un motiv pe care nici măcar el nu-l știa și care mai apoi se arătase mânios din pricina propriului gest.

Nu era sigură dacă toate cele întâmplate puteau fi considerate o evoluție înspre o căsătorie. Și, pentru că era o fire practică, mai întâi căută un lacheu și îl întrebă de corespondența ei.

– Îmi pare rău, domnișoară Brightly, îi spuse el. Dacă primiți vreo scrisoare, fiți sigură că o aduc direct în camera dumneavoastră.

Așa că Cynthia coborî și își petrecu resemnată o oră alături de doamnele care coseau foarte liniștit, dar nu participă prea mult la discuții. Apoi nu mai rezistă și se retrase în cameră, căci voia să se joace cu pisoiul ei și voia să își pună ordine în gânduri, poate să aibă una dintre clipele rare în care să își plângă de milă.

Își scoase pantofii, se așeză pe pat și îl puse pe Spider în poală, sperând să găsească alinare.

Spider nu voia să coopereze. Se zvârcoli în mâinile ei ca o bucată fină de săpun și îi atacă pantofii.

Cynthia încercă din răsputeri, dar nu putea să fie morocănoasă când trebuia să își apere pantofii.

La vremea cinei, își revenise și era gata să reînceapă atacul.

Bărbații chiar se întorseseră acasă cu potârnichi. Cina fu gustoasă și presărată din belșug cu discuții despre vânătoare și toată lumea era destul de bine-crescută ca să nu îi spună domnului Goodkind ce anume îi lovise pălăria. El reuși să fie mai puțin insuportabil, în mare parte grație eforturilor Cynthiei. Și Miles fu încurajat să vorbească despre Lacao.

După cină, Jonathan îl convinse pe Argosy să meargă împreună la Pig & Thistle ca să participe la un turneu de darts pe care Jonathan avea de gând să îl câștige. Argosy aruncă o privire scurtă, dar mulțumitoare peste umăr la Cynthia, care îl încurajă cu un zâmbet, dar nu îi făcu nici o promisiune, căci Lord Milthorpe și domnul Goodkind erau acolo și aveau să tot fie toată noaptea.

Lady Middlebough voia să se retragă devreme.

– Al treilea etaj e mereu etajul meu preferat într-o casă, spuse ea. Și camera mea este la a patra ușă de la scări, iar patru este numărul meu preferat.

Nedumerită, Cynthia se mai uită o dată la Lady Middlebough. Numărul ei preferat era douăzeci de mii.

În lire.

– Unde sunt dormitoarele familiei, Violet? dori să știe Lady Middlebough.

Și Violet părea derutată, dar buna-creștere o făcu să răspundă politicos:

– Și noi suntem la etajul trei. Dar în altă aripă. Ei bine, eu și Jonathan. Miles e la etajul doi. Doar el își are dormitorul acolo.

– Trebuie să fie minunat să fii singur la al doilea etaj.

Și, după aceea, Lady Middlebough se duse la culcare.

*

Violet decise că trebuiau să joace cărți, așa că se pregătiră de un joc spre finalul petrecerii. Desigur, fără Miles și Lady Georgina.

– Poate în câteva minute, spuse Miles. Avem de discutat despre furnici și fluturi.

Și o conduse abil pe Georgina spre o canapea dungată, unde stăteau acum de vorbă în șoaptă. O distanță respectabilă rămase între ei pe canapea.

– Oh, domnule Redmond! Ce interesant! spuse Georgina ușor și previzibil după câteva clipe.

Cynthia bănui că el era la fel de metodic și de serios în pețitul lui pe cât era în toate celelalte lucruri. Era doar un ritual? Să se plimbe și să vorbească cu Georgina? Cum știa că o fermeca? Sau decizia de a se împerechea fusese deja luată și toate erau doar o formalitate?

Iar gândea în termeni de insecte.

Se împărțiră cărțile și începu o partidă de whist fără prea mare tragere de inimă, în vreme ce Cynthia încercă fără succes să nu tragă cu urechea la discuția care avea loc pe canapea. Se uită pe deasupra cărților la Georgina și la coama ei de păr perfect blond și simți că în ea se învolburează ceva diabolic.

– Oh, domnule Redmond, zise ea în șoaptă. Cât de interesant!

Lady Windermere ridică surprinsă privirea.

– Poftim, domnișoară Brightly?

– Ați observat – Cynthia se opri. „Fii cuminte", își spuse ea aspru în gând. „O să provoci un dezastru dacă nu ești cuminte. Totul, viitorul tău, depinde de bună-cuviință, de alegeri înțelepte, și nu trebuie să te joci iar cu oamenii."

Se foi neliniștită în scaunul ei. Dar Lady Windermere îi pusese o întrebare. Și nu era politicos să o ignore, nu?

– Ați observat... „Ai intrat în horă, trebuie să joci", hotărî ea în gând. Ei bine, ați observat că Lady Georgina spune foarte des – vorbi pe un ton șoptit – „Oh, domnule Redmond. Cât de interesant"?

– Serios?

Întrebarea veni de la Goodkind, care strălucea de interes. Ajunsese la punctul în care orice spunea domnișoara Brightly era interesant. Și, cum domnul Goodkind primise un penis de marmură în pălărie, cu toții erau înclinați să se poarte cu mai multă bunătate cu el.

– Ascultați, spuse Cynthia, pe șoptite, privind în jos.

Respectuos, ciuliră cu toții urechile pe nerăsuflate, de parcă așteptau să audă trilurile vreunei păsări rare.

Într-o discuție șoptită – cu cea mai serioasă voce în note grave a lui Miles Redmond, un dans melodic de entuziasm –, ea auzi cuvântul „lepidoptera" și apoi un chicot. Poate că îi spusese vreo glumă cu fluturi.

Cynthia flutură o indicație amabilă din mână, exact ca un dirijor, iar Lady Georgina răspunse ca o soprană:

– Oh, domnule Redmond. Cât de interesant!

În jurul mesei izbucniră chicoteli, un sunet care semăna cu amestecatul cărților. Mâinile cu cărți acoperiră gurile ca să înăbușe râsetele.

– Aveți un teribil simț al observației, domnișoară Brightly, o felicită domnul Goodkind.

Lui Milthorpe îi sări mustarul, căci ratase ocazia să îi spună ceva măgulitor Cynthiei.

– Da! Foarte atentă, domnișoară Brightly.

Violet aruncă o privire spre Cynthia și își dădu pe ascuns ochii peste cap.

Cum bărbații se băteau pentru atenția ei, Cynthiei i se năzări o idee năstrușnică: în mod clar, se simțea tot mai în largul ei.

Toți jucătorii de cărți începură deja să se uite pe furiș spre Miles Redmond și Lady Georgina, peste cărțile de care și uitaseră. Vocea joasă a lui Miles Redmond căpătă cadențele unui entuziasm de prelegere. Cu două degete, el mimă în aer o târâtoare. Apoi schiță un fâlfâit de aripi cu cealaltă mână. Părea fericit.

Părea să fie un monolog.

Cât de tipic pentru bărbatul acela.

Chipul lui Lady Georgina era luminat de o atenție fascinată. Trupul ei se apleca spre Miles, parcă atras în orbita lui de forța superioară a minții lui, buzele ei erau întredeschise, iar ea părea să aștepte cu sufletul la gură fiecare cuvânt rostit și se bucura cu atât mai mult de următorul. Împreună se mișcau ușor: ea îl ajuta pe Miles, prin forța fascinației ei, să spună ce avea de zis.

Cynthia se întrebă dacă Lady Georgina chiar îl asculta sau dacă doar privea – căci era așa tentant să privești – cum lumina dansa în adâncul ochilor lui atunci când el vorbea ori se uita la forma absolut fermecătoare a gurii lui. Dar poate că Cynthiei i se părea așa doar pentru că știa ce gust avea gura lui, cum se simțea și...

Își întoarse brusc capul spre cărți.

Violet părea ușor neîncrezătoare în afirmația Cynthiei și un pic dezamăgită. Se aplecă spre Cynthia.

– Sigur n-o spune atât de des...

– Oh, domnule Redmond, zise Lady Georgina pe nerăsuflate. Cât de interesant!

Jucătorii de cărți suspinară, apoi râseră discret într-o uimire comună. Cynthia îi acoperi cu propriul ei râs.

Miles Redmond și Lady Georgina se întoarseră ușor spre ei, zâmbind veseli. Apoi reveniră la discuția lor. Sau, mai degrabă, la rolul de om care vorbea, respectiv de public care asculta.

Cynthia simți un fior de vină. Dar, serios, chiar dacă Lady Georgina era sincer îndrăgostită de Miles Redmond, oare acesta era un motiv suficient ca să se poarte ca un papagal?

Georgina își înălță capul ca să se uite la chipul lui Miles Redmond. Papagalii făceau și asta, se gândi Cynthia. Când erau curioși. Aveau ochii de-o parte și de alta a capului, nu în față, așa că erau nevoiți să își încline capul ca să vadă.

„Vezi? Să nu se spună niciodată că nu știu lucruri despre natură."

– Foarte bine. Dar nu poate să fie atât de des pe cât spui..., nu?

Violet era obsedată de precizie, se părea. Poate că era o trăsătură tipică pentru un Redmond.

– Am o idee, zise Cynthia încet.

O auzi doar parțial pe Violet, căci mintea ei lucra la un plan. „Nu, nu, nu." Conștiința ei era ca un învățător care o dojenea sever și îi tot punea bețe în roate. Totuși, știa că Violet putea să fie atrasă într-o năzdrăvănie. Cynthia se lăsă învinsă de o nevoie nevrednică de a da peste cap perfecțiunea Redmond.

– Uitați care e ideea mea! De fiecare dată când Lady Georgina spune... Cynthia își coborî vocea. Ei bine, ce spune ea, ar trebui să bem ceva.

O tăcere încântată și tulburată îi întâmpină sugestia.

– Ceai? propuse Violet, care, chiar dacă era familiară cu multe forme de necuviință, era nouă la capitolul ăsta.

– Doamne sfinte, nu, bleguțo! Lady Windermere se întoarse spre Violet cu ochii mari și plini de reproș, îngrijorată ca nu cumva să se strice regulile jocului. *Vin de Xerex*.

– Exact, încuviință fericită Cynthia. Și, dacă rămânem fără vin de Xerex, atunci cerem șampanie.

Vorbi cu optimism, căci nu știa dacă Redmond accepta să deschidă șampania pentru oaspeți cu alte ocazii decât balurile, dar avea toată încrederea din lume în abilitatea lui Violet Redmond de a convinge personalul tatălui ei să facă orice.

– Poate ați fi atât de amabilă să extindeți regulile și să le permiteți domnilor să bea vin de Porto sau coniac, în schimb, sugeră cu viclenie domnul Goodkind, căci era om de afaceri și credea că fiecare afacere putea să fie desăvârșită.

El primi un semn de încuviințare de la Milthorpe și un zâmbet de încurajare de la Cynthia.

– S-a făcut, spuse ea tăios și acceptă cu ușurință rolul celui care făcea regulile, de parcă erau cu adevărat prinși într-o negociere.

– Cine câștigă jocul? întrebă Violet.

– Ultima persoană care se mai ține pe picioare, spuse Lady Windermere cu poftă.

Toți o priviră compătimitor pe Violet, despre care credeau că nu avea să reziste după primele două sau trei „Oh, domnule Redmond!"

– Bun, verificați-vă cu toții paharele. Nu vrem să ratăm nici o ocazie. Repede, acum, porunci Cynthia încet.

Paharele fură ridicate în lumină și cantitatea de băutură fu evaluată. Violet bătu din palme și un lacheu în uniformă albastră cu auriu se ivi cu o viteză uluitoare și corectă diferențele cu băutura dintr-o carafă din cristal.

Totul începu să sclipească: ochii, vinul de Xerex în pahare, zâmbetele.

– Foarte bine, atunci. Să înceapă jocurile! Să mai jucăm o mână? întrebă Cynthia dulce și se întinse spre pachetul de cărți.

Ploaia bătea dintr-o parte în ferestre, doar că se întunecase, și Miles devenea agitat, oricât de mult îi plăcea să vorbească despre fluturii albaștri comuni, despre furnici și despre fascinanta *Prezentare a furnicilor din Anglia*, scrisă de reverendul William Gould. Susținuse același discurs, sub numeroase forme, la Royal Society.

Ea era o femeie. El voia să flirteze.

Ea flirta, oarecum. Cu ochii aceia atenți, cu gura moale, cu decolteul tăiat ca să atragă admirație pentru sânii pe care îi ascundea. Iar el îi admira supus și discret. Bănuia că, dacă își dorea, putea să facă aluzii pornind de la o discuție despre ritualurile de împerechere. Nu își dorea.

Era plictisit.

Se trezi gândindu-se la etajul al treilea, a patra ușă pe dreapta. Sărmana Lady Middlebough! O reducea la ceva atât de evident.

Urma să o reducă la plăcere tremurătoare în noaptea aceea, hotărî Miles.

Și o evita cu obstinație pe Cynthia Brightly, căci ea îl împingea spre primejdie și confuzie. Dar, cum atunci când ea era aproape, el obișnuia să facă fix inversul intențiilor lui, evident că ridică privirea ca să vadă ce făcea ea.

Și atunci, Miles văzu că lacheul trecea în grabă pe lângă ei.

Nu era nimic neobișnuit în asta. Alături de slujitoare, lacheii erau omniprezenți în casa Redmond, făceau parte din batalionul tăcut și cu peruci care păstra casa scrupulos de curată și o făceau să funcționeze ca pe roate.

Dar când Miles se uită la acel lacheu în special, fu lovit de o ciudată senzație de déjà-vu.

Oficial, renunță să o mai asculte pe Lady Georgina și pur și simplu se uită.

Lacheul ducea o tavă cu sticle spre masa din colț în care Cynthia Brightly strălucea cu un chip rozaliu, de o splendoare luminoasă, într-o rochie din satin de culoarea șampaniei, cu panglici arămii prinse sub sâni. Desigur, și alți oameni se aflau în jurul mesei, inclusiv sora lui – și toți aveau fețe foarte roz.

Lacheul le turnă din nou – coniac și vin de Xerex – și ieși în grabă.

După ce trecu de el, Miles observă că și servitorul avea chipul ușor rozaliu – de la efort. Fruntea îi era lucioasă de la sudoare. Chiar pufăi un pic.

– Nu crezi, domnule Redmond? spunea Lady Georgina. În vreme ce furnicile de aici din Sussex sunt...

– Georgina, de câte ori a trecut lacheul pe aici în ultima oră sau așa ceva?

– Eu... Doamne, n-am observat. Discuția cu tine a fost atât de interesantă!

Ca un grup de popândăi ieșind din găurile lor, capetele de la masa de cărți se întoarseră vioi la unison.

– Asta se pune? Miles auzi pe cineva susurând. Părea să fie domnul Goodkind.

O prelegere serioasă și șoptită avea loc între jucătorii de cărți. Capetele lor erau atât de apropiate, că Miles putea să le vadă doar creștetul. La un moment dat, se încălziră – o mână flutură categoric dinspre ei. Apoi toți se lăsară pe spate, ridicară paharele și băură.

Cărțile fură iar ridicate, câteva priviri se îndreptară spre el, apoi coborâră imediat când întâlniră fața lui serioasă. Zări zâmbete tremurătoare ascunse pe fețele înclinate.

– Lady Georgina. Scuzele mele! Mă ierți o clipă? întrebă el încruntat.

– Bineîn...

Miles era deja în picioare și se îndrepta spre masa de joc.

Două lămpi îi luminau pe jucătorii de cărți – tatăl lui iubea facilitățile moderne și fusese dintotdeauna primul dornic să le folosească – și care avea și banii pentru asta. De aceea, Miles constată că ochii surorii lui erau de-a dreptul sticloși. Cu toții își întoarseră chipurile ca să îl salute precaut.

– Oh, Miluț! strigă afectuos Violet. Ziceai că se regăseau după secole de despărțire. Sunt așa fericită că ești aici! Unde ține tata... Ea se opri și se încruntă. Apoi se aplecă în față și o trase cu mare familiaritate pe Lady Windermere spre ea. Ce crezi c-am vrut să-l întreb pe Miluț? șopti ea.

– Șampanie, îi aminti Lady Windermere într-o șoaptă la fel de sonoră.

– Oh! Ea străluci. Miluț, unde ține tata... șampania?

Nu o văzuse niciodată cherchelită pe Violet. Deși unei părți din el – fratele din el, partea pe care Jonathan, probabil și el cherchelit la Pig & Thistle în clipa aceea, ar fi exploatat-o fără remușcări – i se păru foarte, foarte amuzant, cealaltă parte simțea furie. Era responsabil de binele ei, iar ea era mult mai bine-crescută de atât; ea trebuia să fie mai atentă, dar Miles știa, știa, cine îi încurajase la așa ceva.

– De ce întrebi, Violet?

Vocea lui rămase calmă.

Cynthia Brightly *nu* se uita în mod voit la el. Își studia cărțile de parcă în ele se ascundea secretul salvării ei și își mușca buza de jos într-o încercare zadarnică de a-și înăbuși zâmbetul.

Cu o fluturare mare a mâinii în care ținea cărțile, pe care putea să le vadă toată lumea acum, Violet îi făcu un semn să se apropie. Goodkind și Milthorpe se aplecară în față ca să arunce un ochi. În ciuda discernământului lui, Miles chiar se apropie de sora lui.

Îl prinse de mânecă, îl trase brusc în jos și șopti cu încredere și cu un strop de regret la urechea lui:

– Pentru că avem nevoie de ea, Miluț. De șampanie. Dacă vei continua să vorbești cu Lady Georgina, o să avem nevoie de șampanie. Pentru că vinul de Xerex aproape s-a terminat.

Miles se eliberă ușor din strânsoarea surorii lui și se îndreptă din nou, în *vreme ce* lacheul se apropia cu sticla de vin de Xerex.

Dar se izbi de zidul tare și clocotitor de întunecat al privirii lui Miles, se răsuci pe călcâie și se întoarse frumos de unde venise.

Domnul Goodkind își descheie câțiva nasturi de la haină ca să își lase burta să se relaxeze. Milthorpe avea nasul roșu și vinișoare stacojii se țeseau pe obrajii lui. Lady Windermere era roșie și toată numai pete de la claviculă în sus. Culoarea aceea contrasta groaznic cu rochia ei de culoarea prunei și cu turbanul cu pene, care dintr-un motiv oarecare erau acum în dezordine, deși la începutul serii sigur fuseseră aranjate vertical pe capul ei. Penajul se întindea acum pe orizontală și, de câte ori doamna își întorcea capul, intra în urechea domnului Goodkind. De fiecare dată când se întâmpla, domnul Goodkind își atingea ușor urechea, zâmbea vag mulțumit și nedumerit, dar, când reușea să se întoarcă, penele nu mai erau acolo.

Miles surprinse situația; se întâmplase de două ori în doar câteva secunde.

– Vă simțiți bine în seara asta? se adresă el tuturor.

Sigur erau încântați de vreo năstrușnicie specială.

Lui nu îi plăcea să fie exclus. Nu îi plăcea să nu știe ce se întâmpla. Și credea cu tărie că toată chestiunea avea de-a face cu el. Desigur, putea să descopere destul de ușor despre ce era vorba.

– Oh, da! se auzi un cor angelic dinspre jucătorii de cărți.

Apoi liniște.

– Ce joc jucați?

El își îndreptă jovial întrebarea spre Cynthia. Nu putea să își dea seama din câte cărți aveau sau din felul în care cărțile erau aranjate pe masă.

Cynthia nu apucă să îi răspundă, pentru că vorbi Violet:

– Tu te simți bine, Miluț? Ochii ei erau cuprinși de o îngrijorare pătrunzătoare. Te simți bine? Să știi că ar trebui să te simți și tu bine din când în când. Și nu doar cu fetele băștinașilor.

Violet își acoperi îngrozită gura cu o mână și ridică privirea spre el cu o nevinovăție batjocoritoare. Apoi își îndepărtă cu atenție mâna.

– Hâc, spuse ea.

Miles simți cum tensiunea i se ridică vijelios. Era furios pe Violet, furios pe Cynthia, furios pe situația în care se găsea el, furios pentru că era plictisit de Lady Georgina și furios pentru că el nu era aproape niciodată furios.

– Iartă-mă, Miles, se scuză întristată Violet. Aveam vorbele pe vârful limbii, cred, și mi-au scăpat pur și simplu.

Miles își întoarse ușor privirea spre Cynthia Brightly. O veselie înăbușită vibra în ea ca o frunză în vânt. Ochii ei erau apoși și strălucitor de rozalii în colțuri. Își acoperea gura cu ambele mâini acum, una peste alta, ca frunzele de palmier puse pe acoperișul unei colibe rezistente: minunate ca să o apere de taifunuri atunci când erau aranjate bine. Sau așa auzise. Ea părea să ascundă un adevărat taifun de râsete înăuntru.

– Tu te simți bine, Miluț? insistă Violet, părând un pic mai arțăgoasă acum, fiindcă el nu îi răspunsese încă.

– Da, Violet. Am o discuție minunată cu Lady Georgina. Îmi vorbește despre coloniile de furnici, și i-am spus câteva dintre poveștile mele din Marea Sudului.

Urmă un evident îndemn la tăcere care dură o clipă. Toți ochii aceia sticloși și chipurile rozalii se uitară la el pentru o clipă și îl studiară cu o veselie profană.

Domnul Goodkind vorbi în cele din urmă, cu o voce ascuțită:

– Oh, domnule Redmond! Sunteți atât de interesant!

Cei din jurul mesei izbucniră într-un râs atât de strident, că Miles chiar făcu un pas înapoi.

Cynthia Brightly își așeză fața pe masă, își arcui spatele cu o asemenea veselie violentă, că începu să tușească. Milthorpe părea un măgar frenetic care fugea de un fermier care voia să îl marcheze cu fierul încins: „Hă hă hă hă hă"! Capul lui Goodkind era lăsat pe spate și gura lui se desena într-un cerc mare și perfect prin care ieșeau hohote lungi de râs. Lovi masa de câteva ori cu putere, și turbanul lui Lady Windermere începu să vibreze cu totul pe capul ei, iar penele se pleoștiră peste ochii ei. Hohotele lui se opriseră brusc, și el îndepărtă îngrozit penele, apoi își pierdu echilibrul și se răsturnă cu scaunul. Luă după el fața de masă, toate paharele de vin de Xerex și, în cele din urmă, și pe Lady Windermere, căci, în căderea lui, Goodkind trase disperat de tivul rochiei ei.

Lady Windermere se prăbuși, cu ochii mari de groază, își aruncă mâinile spre cer și dispăru sub masă, de parcă un rechin ar fi tras-o sub apă.

Cărțile din mâinile ei se împrăștiară ca spuma mării și aterizară și ele pe jos.

Era cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse Miles în viața lui. Totuși, rareori simțise o asemenea furie puternică. Sfâșiat între

cei doi poli de emoție, își dădu seama ca trăsnit că rămăsese fără cuvinte.

Totuși, ceilalți de la masă se schimonoseau de râs. Cynthia decise că trebuia să vadă ce făceau tovarășii ei răsturnați, dar mai că se răsturnă și ea.

Miles se aplecă și se apucă să îi tragă în sus. Întinse mâinile în învălmășeala creată, prinse cu grijă membrele potrivite – brațele, nu picioarele, căci era și Lady Windermere pe acolo – și îi ridică, apoi îi sprijini la loc în scaunele lor, pe care se prăbușiră ca niște marionete. Se văzu nevoit să recupereze și turbanul lui Lady Windermere. Penele fuseseră zdrobite. Șuvița de păr a domnului Goodkind stătea acum pe verticală, ridicată ca un perete mic pe capul lui, un fel de pene pentru el.

– Shinthia e așaaaaa deșteaptă! spuse vag Violet. Domnul să o binecuvânteze pe Shinthia. Unde e lacheul ăla cu vinul de Xerex?

Miles știa că modul cel mai bun prin care să obții o informație era să te arăți neinteresat.

– De ce e deșteaptă domnișoara Brightly, Violet? vorbi el printre dinții încleștați.

Cynthia Brightly, cu instinctul ei de autoapărare, se opri deodată din râs și își flutură mâinile spre sora lui într-un fel de avertisment febril. Dar Violet era pierdută în admirație și era dornică să îi atribuie prietenei ei meritul care i se cuvenea.

– Că s-a gândit la joc.

Capitolul 12

După câteva clipe, Cynthia dispăru cu abilitate când Miles se întoarse ușor cu spatele. Avea să o găsească mai târziu, se gândi el mohorât.

Scopul lui principal era să se asigure că toată lumea se ducea la culcare. Avu nevoie de ceva timp, strategie și puțină negociere. După cum se dovedi, lui Milthorpe îi plăcea să cânte când era beat, iar Goodkind devenea ușor sentimental și plângăcios când se îmbăta. Apoi Jonathan și Argosy se întoarseră de la Pig & Thistle, ambii amețiți, fură încântați să îi găsească pe Milthorpe și pe Goodkind așa apropiați și se apucară să cânte cu toții la biliard.

Goodkind adormi cu bărbia pe mâna sprijinită în vârful tacului.

Lacheii fură chemați să îi ajute pe toți spre camere; valetul lui Miles munci de două ori mai mult ca să scoată cizmele și să îi bage pe bărbații masivi în paturile lor. Miles îi ceru slujitoarei să pună oala de noapte lângă patul lui Violet; știa că sora lui merita pe deplin tot ce avea să simtă a doua zi.

Lui Lady Georgina i se dăduse o explicație îndoielnică pentru tot tărăboiul creat. Avea frați și un tată; era familiarizată cu asemenea întâmplări. Urcă înțelegătoare în camera ei.

Miles se pregătea să facă același lucru când părăsi sala de biliard. Mai târziu după aceea, nu avea să știe sigur de ce se opri aproape de bibliotecă în drumul lui spre etajul trei, la a patra ușă pe stânga. După ce își revenea, sigur avea să speculeze pe tema proprietăților din fizică: atracții magnetice, tulburări atmosferice, chestii de genul, căci analiza crea ordine și sens în lumea lui.

Orice ar fi fost, el se opri.

În încăperea întunecată, două lucruri făceau lumină: focul ce stătea să se stingă și capul strălucitor al celei aplecate spre el de pe canapea. Un cap inconfundabil.

Miles încremeni pentru o clipă și o admiră cum ar fi admirat luna: cu o mirare neputincioasă și obiectivă. Toate nuanțele acelea lucioase de...

Oh, pentru numele Domnului! Castaniu. Părul ei era castaniu. Rochia ei avea o nuanță maronie. Iar faptul că Cynthia Brightly o purta încă însemna că nu se dusese la culcare.

Era așezată pe canapea, cu corpul aplecat spre foc, cu chipul în mâini. Ceva în poziția ei sugera că... Ea... se putea... se putea ca ea să plângă?

El făcu un pas înapoi.

Apoi corpul ei se îndreptă încet, la fel de liric ca o floare ce înflorea, își așeză o mână în poală și...

Pentru numele Domnului! Se aplecase ca să își aprindă la foc o nenorocită de țigară de foi.

O potrivi între buze cu o mișcare tulburător de experimentată, și era evident că stătea să tragă din plin, când el vorbi:

– Unde ai găsit țigara de foi?

Întoarse capul spre el și îndepărtă iute de la gură mâna în care ținea țigara, arătând ca o domniță inocentă care se lupta cu un pretendent stăruitor. Ea încremeni pe loc, cu ochii rotunzi și uluiți.

Miles încercă fără succes să își transforme râsul într-o tuse.

Ea își legănă din nou brațul.

– Era cât pe ce să înghit chestia asta, spuse ea enervată. Și am mai și căutat-o prin toată casa.

– Ai... căutat... o țigară de foi.

Ea se uită lung la el, cu capul ușor înclinat, cu sprâncene întunecate care se apropiau de podul nasului. Iar apoi, cu o afectare tăioasă, încet, încet – lasciv de încet –, puse țigara subțire între buze și le țuguie în jurul ei. Și trase până ce vârful deveni un punct roșu, micuț și furios.

Miles nu știa dacă să fie fascinat sau dezgustat. Deși sigur era excitat. Din pură curiozitate, așteptă să vadă dacă ea tușea sau plângea.

În schimb, ea se aplecă elegant pe brațul generos al canapelei, lăsă capul pe spate și scoase un șuvoi subțire de fum spre tavan.

Aplecarea elegantă îi ridică pieptul în corset; sânii fură deodată frumos luminați de foc, moi, rotunzi, îmbietori. Miles privi lung.

Și, într-o fracțiune de secundă, simți că era tare ca piatra.

– Am căutat prin casă și, în cele din urmă, am găsit trei în cutia de trabucuri din camera asta. Din fericire, aici miroase deja a țigări de foi.

– Pușți, vin de Xerex și o cameră care miroase a tutun. Detalii la care visează orice tânără.

– Mi se pare că țigările de foi mă liniștesc.

– Îmi închipui că vânătoarea de moștenitori poate să îți pună nervii la încercare.

Ea recompensă gluma lui răspicată cu o înclinare a capului și ținu țigara în față ca să studieze gânditoare vârful care ardea.

– Treaba e că... să fii mereu... bun... și strălucitor mi se pare teribil de obositor. Și cum, după ce mă mărit, n-o să mi se mai permită să am vreun obicei – sau, mai curând, onoarea îmi impune să continui cu obiceiurile pe care le-am etalat până la acel moment –, mi s-a făcut deodată poftă.

Miles rămase tăcut. Nu știa ce parte din dezvăluirea ei să abordeze.

– „Onoarea", domnișoară Brightly? decise el.

Capul ei se întoarse iute spre el.

– Îți garantez, domnule Redmond, că am mai multă onoare decât mulți dintre oamenii care dorm în casa asta acum.

Îl privi direct în ochi. Miles se întrebă brusc dacă era și el vizat de remarca ei. Se gândi la Lady Middlebough. Etajul trei, a patra ușă pe stânga. Unde ar fi trebuit să se afle chiar în clipa aceea.

Pe bună dreptate, ea înțelese scuzele din tăcerea lui.

– Care a fost mai exact natura jocului din seara asta?

El chiar voia să știe.

– Trebuia să bem de fiecare dată când Lady Georgina spunea: „Oh, domnule Redmond. Sunteți atât de interesant".

El rămase ca trăsnit. Să și-o imagineze pe Cynthia observând un asemenea lucru... Și iarăși, Miles se simți prins între amuzament și furie. Georgina o spunea chiar foarte des.

– Poate chiar mă crede foarte interesant, zise el pe un ton sec.

– Se prea poate, încuviință sceptică Cynthia.

El nu reuși să se abțină. Zâmbi. Ea se foi iar pe canapea, și rochia ei se strânse pe rotunjimea sânilor. Zâmbetul lui dispăru, și simți deodată respirația îngreunată ce-i devenea familiară.

– E foarte drăguță, adăugă ea.

Aproape că suna ca o acuză.

– Nu e vina ei, spuse Miles în grabă.

Detaliu care li se păru amuzant, și zâmbiră amândoi de data asta. Fumul pe care ea îl scotea plutea acum ca o pânză ce stătea să cadă peste ei.

„Pleacă acum, neghiobule", spuse vocea din mintea lui Miles.

– Te-ai gândit c-o să-ți petreci – după cum spui – „epuizată" viața de femeie măritată, domnișoară Brightly?

Ea se întoarse să se uite la el.

– Epuizată, dar bogată, îl corectă ea încet.

El încremeni.

Și apoi furia îl cuprinse neîntârziat – și părea să vină de nicăieri și de peste tot.

Îl împinse prin încăpere și în genunchi lângă ea atât de repede, că Cynthia nu avu timp să clipească: el surprinse expresia ochilor ei albaștri și mari, imaginea vârfului țigării strălucind între degetele ei asemenea unui al treilea ochi, plin de acuze.

El o smulse din degetele ei și o aruncă în foc. Priviră lung, uluiți, spre locul în care dispăruse, devorată cu un pocnet și cu un șuierat.

Rămaseră tăcuți. Miles privi flacăra care transforma implacabil bușteanul în cenușă, simțindu-se ciudat de ostenit. După o vreme, în gemetele, pocnetul și șuieratul focului, el deveni conștient de răsuflarea Cynthiei. Bușteni păreau să se împotrivească mistuirii.

Miles se întoarse ușor. Ea nu se uita la foc.

Se uita lung la el, și expresia care îl bântuia pe el izbucni din ochii ei când Miles se întoarse. Umbrele flăcării licăreau și se înfiorau pe gâtul ei, de parcă era ea însăși mistuită.

Ca să verifice dacă era adevărat, Miles urmări cum mâna lui se mișcă spre ea. Degetele lui se opriră încet-încet sub maxilarul ei.

Ei i se tăie răsuflarea. Și la fel i se întâmplă și lui.

Miles nu se putea opri.

Ea nu îl opri.

Cu două degete, uluit de contrastul texturilor, Miles urmări încet, intenționat, blând nu doar linia frumoasă și delicată a maxilarului, ci și pielea incredibil de fină de dedesubt.

Ca o doamnă de companie atentă, el își privi degetele alunecând încet, încet în jos. Gâtul ei era mătăsos și cald, teribil de delicat. Pulsul se simțea puternic acolo, învolburându-i sângele în vene, înroșindu-i pielea cu o căldură care se transfera în pielea lui. Pielea lui era înfierbântată, fiecare celulă din corpul lui era în alertă, lacomă după senzații.

Degetele lui continuară călătoria. Aproape desenară un opt pe oasele de la baza gâtului ei lung.

– Nu te vreau, spuse ea.

Fusese o șoaptă răgușită.

Miles, cel care căuta adevărul, căută dovezi. Mai jos, doar un pic mai jos, chiar deasupra liniei rotunde și palide a pieptului ei, degetele lui găsiră iar bătăile nebunești ale inimii. Se opri acolo ca să savureze, pe bună dreptate, ritmul și înălță capul ca să îi întâlnească privirea.

Fu singurul avertisment pe care i-l trimise înainte ca arătătorul lui să alunece alene în cuta ademenitoare dintre sânii ei.

Cyntia ridică brusc capul; întredeschise buzele cu un geamăt tăcut; pieptul îi tresări.

– Nici eu nu te vreau, șopti el.

Părea limbajul potrivit în întuneric, limbajul pe care să îl folosești când atingeai pielea dezgolită.

Și, la spusele lui, Cynthia schiță un zâmbet: gata, își spuseseră și minciunile.

Iar când Miles își retrase încet degetul din adăpostul mătăsos al sânilor ei, dorința îi trimise o străfulgerare înceată și ascuțită de-a lungul șirei spinării. El se încordă și începu să tremure.

Ah, dar el era un bărbat organizat. Își reluă ușor explorarea, pe linia pieptului, pe gât, spre chipul ei.

Și, odată ajuns acolo, îi cuprinse maxilarul.

Cynthia își întoarse obrazul în palma lui. Și, așa cum Miles bănuise cândva, obrazul se potrivea perfect în mâna lui, de parcă fusese sculptat pe măsură.

Pleoapele ei se închiseră.

Miles îi mângâie obrazul cu degetul mare. Oh, Doamne! Nu existau cuvinte care să descrie cât de fină era pielea ei acolo.

Făceau ceva primejdios și nebunesc, care nu avea cum să se încheie cu bine. Plăcut, poate. Dar nu bine.

Părea un joc de strategie. Lui Miles nu îi plăcea asta la oameni; îi displăceau strategiile. Îi aminteau prea mult de tatăl lui. Detesta faptul că Cynthia trezise acea calitate în el și detesta tremurul mâinilor lui, căci îl făcea să se simtă stupid și naiv că își imaginase că orice simțise vreodată pentru alte femei se califica drept dorință. Acum știa că până atunci nu cunoscuse decât... pofta trupească. Pe care putea să o satisfacă după bunul-plac.

Ce simțea acum... îl supunea cu totul.

Și, odată cu capitularea, venea și teama că pur și simplu nu avea să se sature niciodată.

La naiba cu jocurile de strategie! El știa să fie direct.

Își retrase brusc mâna de sub bărbia ei, îi cuprinse ceafa și căută cu degetele năstureii care îi încheiau rochia.

Într-o fracțiune de secundă, îl descheie pe primul.

Șocul o încremeni pe Cynthia. Mai descheie unul. Ea putea să vorbească, își aminti Miles în gând. Putea să îi spună dacă își dorea ca el să se oprească. Putea să se ridice iute și indignată de pe canapea sau să îl plesnească.

Nu dădu semne că ar face ceva în acest sens.

Totuși, Miles se simți obligat să îi prezinte opțiunile, așa că ridică întrebător din sprâncene.

Ah, dar ea își întoarse capul atât de ușor chiar în clipa aceea. El bănuia – nu, știa – că o făcuse să pretindă că nu avea de ales. Și astfel, dorința explodă. Cât despre erecția lui... ei bine, era cu greu ceva poetic, dar îi țâșni în minte cuvintele „mâner de topor".

Descheie ușor și rapid restul năsturașilor; găurile erau lărgite de la cât fuseseră încheiați și descheiați în timpul celor două sezoane de baluri și petreceri. Butonierele lărgite erau o amintire a situației strâmtorate în care se găsea Cynthia Brightly. Dar Miles nu se opri cât să se gândească.

O voia. O voia.

Și deodată toți nasturii fură descheiați, iar materialul corsajului se slăbi și se încreți, iar ea înghiți în sec. O simți întorcându-și din nou capul ca să se uite la el. Pâlpâirile focului obișnuiau să distorsioneze expresiile; privirea pe care i-o aruncă îl făcu să creadă că zărise nesiguranță pe chipul ei. Dar Miles își îngropă fața în scobitura de la gâtul ei ca să nu fie nevoit să își pună întrebări.

Câteva fire din părul ei se desprinseseră și îi mângâiau obrazul; îi inspiră parfumul dulce amestecat cu miros de fum. Se gândi după aceea că ar fi trebuit să înceapă cu un sărut pe gură. De fapt, se apucă să își croiască drum spre buzele ei, pentru că știa că putea să se piardă cu totul în ele. Ideea de a experimenta din nou amețeala unui asemenea sărut îl tulbură.

Fu surprins când începu să o lingă.

La cât de încordată părea Cynthia, Miles nu era singurul surprins de gestul lui.

Totuși, el începuse totul, așa că se simți obligat să continue. Limba lui desenă ușor o linie în sus pe gâtul ei. Cynthia rămase îngrijorător de nemișcată, încordată ca o coardă de harpă.

Dar el începu să se simtă ușor nesigur. Ea era... șocată? Speriată? Îngro...

Cynthia chicoti înăbușit.

Minunat. Ea își ascundea amuzamentul.

– Pentru numele Domnului, Redmond! Nu ești un *spaniel*. Iar eu nu sunt un os, așa că nu trebuie să mă lingi ca...

Îi atinse ușor și delicat lobul urechii cu limba.

Ea își pierdu brusc cuvintele.

El știa de ce: promisiunea din atingerea aceea ușoară sublinia un lucru – el știa lucruri despre corpul ei pe care ea nu le bănuise niciodată și știa cum să o facă să simtă lucruri pe care nu și le închipuise vreodată. Și, din cauza senzațiilor pe care o simplă dezmierdare a limbii pe lobul urechii le trimisese în trupul ei, Cynthia deveni sclava posibilității.

El își respectă promisiunea.

Îi exploră urechea cu limba. Delicat. O dată, de două ori. Cu o răsuflare ușoară și caldă. Îi prinse ușor lobul între buze, iar trupul ei se foi pe canapea, degetele ei se strânseră și se relaxară în catifeaua groasă, într-o încercare de a se adapta la iureșul de plăcere pe care el îl trimitea prin tot corpul ei.

Îi părăsi urechea și se apucă să sufle ușor pe linia desenată de limba lui.

– Oh... oh!

Un „oh" pentru că înțelesese, ultimul – șoapta fracturată – pentru că era excitată.

Mâna Cynthiei se agită indecisă pe canapea.

Apoi se ridică ușor și se așeză pe ceafa lui. Degetele ei se strânseră prin părul lui.

Și, cu gestul acela, ea deveni pe deplin complice.

Miles își aminti astfel că își ținuse mâinile strânse pe coapse, parcă solidar cu mânerul de topor captiv în pantalonii lui. Ridicol de încântat să își amintească de mâinile lui, își permise să facă ce își dorise de la bun început: să îi coboare corsajul.

Miles se concentră să o sărute pe gât, săruturi care antrenau buzele, limba și dinții, varietatea fiind menită să uluiască simțurile ei, să îi distragă atenția de la mâinile care îi trăgeau acum rochia de pe umeri și care aveau să îi dezvelească sânii în câteva clipe. Gâtul ei se arcui ca să îi ațâțe săruturile; vârfurile degetelor alunecară peste ceafa lui, unghiile îi zgâriară înfiorător de încet pielea, trimițând fulgere de foc prin venele lui. Doamne, Dumnezeule...

Apoi, în cele din urmă, rochia se abandonă în mrejele gravitației cu un geamăt de mătase. Cynthia Brightly era dezbrăcată de la talie în sus, iar Miles se opri brusc din sărutat ca să o admire. Sânii ei erau cocheți, fascinanți și delicați. Înainte ca ea să își dea seama pe deplin de cât era de expusă, el își așeză degetele sub umflătura fină a unuia din ei și, cu uimire și îndemânare, se aplecă să o lingă.

Cynthia scoase un sunet, ceva între geamăt și scâncet.

Căldura catifelată și umedă a gurii lui o șocă. Senzația era atât de insuportabil de intensă, că Cynthia se simți tentată să se împotrivească. Era prea mult, prea bine, prea străin – și îi era frică.

Își spusese că avea să fie cuminte.

Și totuși, limba lui continua să se miște încet și intenționat pe vârful tare al sfârcului ei, în vreme ce degetele lui dezmierdau ușor pielea delicată de sub sân, iar senzații fierbinți se învolburau prin trupul ei.

– Miles.

Voia ca el să se oprească.

N-ar fi suportat ideea ca el să se oprească.

El se opri.

Dar doar atât cât să se ridice de pe podea și, cu o mișcare abilă, să își întindă trupul lângă ea, pe canapea. Blând și iscusit, o cuprinse în brațe, de parcă nu se așteptase la nici o împotrivire din partea ei, de parcă voia să o acopere și să o protejeze, chiar dacă el era cel care o expunea. Ea nu se împotrivi, nu se luptă. Îi căută gura; ea i-o oferi cu poftă și cu ușurare.

Își întredeschise buzele pentru el, limba lui o găsi pe a ei, și ea o cuprinse cu lăcomie. Nu se pricepea la asemenea săruturi, la săruturi cu intenții și subînțelesuri, dar Cynthiei nu îi păsa: deveni un sărut de luptă, o înlănțuire fierbinte și lipsită de grație, adâncă și cotropitoare, întunecată și înnebunitoare. Ea învăță și se rafină în timp ce îl sărută; îi oferi înapoi ce îi oferea el și își dori mai mult.

Deci de asta avea nevoie: de limba lui în gura ei, atunci, chiar atunci; și apoi să simtă cum geamătul gutural din gâtul lui vibrează prin trupul ei.

„Eu i-am făcut asta."

Dar, pe măsură ce limba lui se avânta și gusta, el o conducea spre adâncimi pe care nu știa că le avea, îi dizolva punctele de sprijin; degetele lui alunecau atât de înnebunitor de ușor și de reverențios pe spatele ei gol. Plutind peste umerii ei, urmărind linia coloanei până la firele fine de păr de la ceafă, lăsând o dâră înflăcărată de scântei pe pielea ei. Simțea că era devorată și adorată în același timp.

Simți că ochii îi erau înfierbântați de lacrimi.

Ea întrerupse brusc sărutul și își apăsă tare mâna pe pieptul lui.

– Eu nu..., șopti ea insistent, pe nerăsuflate și speriată.

Mâinile lui încremeniră pe ea; o privi lung, cu ochii lui negri care străluceau în întuneric, aproape cu totul acoperiți de părul care îi aluneca peste față. Ce făcuse cu ochelarii? Trebuie să îi fi dat jos cu pricepere. Umerii lui lați se ridicau și se lăsau la loc sub mâinile ei.

La ce se gândea el? Ce simțea? Ea nu îndrăzni să întrebe.

În cele din urmă, Cynthia scutură aspru din cap, incapabilă să spună ceva sau măcar să își aducă aminte ce voise să spună. Îi cuprinse chipul între mâini și îl trase din nou spre gura ei.

Îi era frică de ea însăși.

Își întrerupse sărutul ca să se întindă spre nasturii de la cămașa lui, se uită lung și prostesc la degetele ei, de parcă nu putea să fie trasă la răspundere pentru faptul că se apucaseră să descheie primul nasture. Simți privirea lui Miles Redmond ațintită spre chipul ei; nu îl luă în seamă și se încruntă concentrată până ce descheie patru

dintre nasturii lui. Desfăcu blând gulerul și se ridică spre el până ce sânii ei întâlniră pielea lui.

Îl simți mișcându-se deasupra ei când Miles inspiră adânc aer în piept. Închise ochii. Răsuflă prelung.

– Asta, șopti ea ca pentru sine, surprinsă și mulțumită de parcă dezlegase misterul.

De unde știa trupul ei ce își dorea? Cum putea să îl lase să o conducă?

Minunându-se, mâinile ei alunecară sub cămașă și se apăsară pe căldura lipicioasă a pielii lui: găsi bătăile nebunești ale inimii sub plasa mătăsoasă a părului, sub mușchii aceia șocant de masculini. Ritmul acelor bătăi demonstra clar că Miles era *bărbat* sub hainele de om de știință.

Și, ca pentru a sublinia complet acest lucru, el o prinse de încheietură.

Miles își puse mâna pe mădularul lui. Apoi trase și mâna ei ușor în jos, pe lungimea lui.

– Așa.

Asprimea cuvântului o sperie și o încântă. Ea se supuse, făcând exact așa cum îi arătase el, iar el răsuflă cu o plăcere pură.

Doamne, Dumnezeule, era incredibil de tare! Ea se simți cuprinsă de uluire și curiozitate: minunându-se, mâna Cynthiei exploră instinctiv conturul plin și neliniștitor al mădularului lui.

– Din nou, zise. Șoaptele lui aspre o cutremurară. Din nou.

Ea se supuse, iar el se mișcă ușor, coapsele lui se lăsară într-o parte ca să permită mâinilor ei să călătorească în voie.

– Doamne sfinte!

Își rosti cuvintele cu un geamăt. Mâinile lui alunecară pe spatele ei spre fese și le cuprinse ca să o ridice spre el. Era atât de tare, că o răni, răni locul moale dintre picioarele ei. Dar Cynthia îl voia acolo, se apăsă mai aproape de el și suspină, cuprinsă de o fericire necunoscută. Deodată, simți aerul din încăpere pe gambele ei când el începu să îi ridice rochia cu degetele. Repede. Corpul ei era încordat ca un arc, tremura de o nevoie pe care nu o înțelegea, care îi făcea membrele rigide și stângace. Cynthia își depărtă picioarele, îl trase mai aproape.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Te rog, spuse ea, cu voce tremurătoare.

Nu știa de ce sau ce voia să spună, sau ce aștepta cu adevărat. Era vocea trupului ei, nu vocea minții. Degetele lui îi atingeau gambele acum, urcau.

– Cynthia... Vocea lui era scăzută și întunecată. Numele ei părea un avertisment și o preaslăvire. Cynthia...

Propria răsuflare deveni un iureș în urechile ei.

Degetele lui ajunseră acum pe coapsele ei, deasupra ciorapilor. Alunecară între ele ca să dezmierde pielea dezgolită a coapselor. Mai aproape, mai aproape de izvorul nevoii ei.

– Doamne, gemu el.

O trase și mai aproape de el. Îi ridică o coapsă ca să își împingă piciorul spre ea și își apăsă vintrele acolo.

– Miles... Vocea ei era tremurătoare. Eu...

– Doamne..., murmură el. El se legănă cu ea. Brațele lui tremurau când se sprijini deasupra ei, când se apăsă spre ea, iar ea se agăță de el, scâncind. El se întinse după nasturii de la pantaloni, îi descheie pe doi dintre ei. Se opri.

– Cynthia... nu poți... nu putem...

Și, deodată, blestemând, Miles se îndepărtă de ea.

Erau atât de încolăciți, că Cynthia avu senzația că picioarele i se smulg din trup când el se ridică brusc și își apăsă mâinile pe coapse. Spatele lui lat se mișca tremurător.

Rămase așa pentru o clipă. Răsuflând întretăiat. Apoi își sprijini fruntea într-o mână. Ea îl privi luptându-se cu sine, luptându-se să își recapete cumpătul, în vreme ce rămase pe canapea întinsă, goală, ciufulită și nefericită. Voia să îl atingă. Nu îndrăznea să o facă.

El făcuse cel mai corect lucru posibil.

Într-un final, se întoarse spre ea. Țeapăn; aproape îndurerat.

Chiar și în întuneric, putea să vadă că expresia de pe chipul lui era uluită și încordată de furia deosebită pe care se părea că o trezeau unul în celălalt.

– E mai mult de atât, domnișoară Brightly.

Cuvintele lui o făcură să își recapete brusc cumpătul, de parcă primise o palmă.

El știuse de la bun început cu câtă disperare își dorise și ea; știuse *ce* își dorise ea, chiar dacă ea nu era pe deplin sigură. Și îi confirmă bănuiala.

Și o lăsă să tânjească după mai mult. Să își pună și mai multe întrebări. Când era clar imposibil să primească mai mult unul de la celălalt.

Odată cu cumpătul se ivi și rușinea.

Ea își încrucișă brațele la piept și căută stângace marginile corsetului ca să se acopere, în timp ce se uita la un bărbat care părea să lupte cu propria lui tulburare și care o învinuia pe ea pentru starea în care era el.

Și nu putea să se simtă la fel de furioasă pe cât ar fi vrut. Pentru că simțea suferința lui la fel cum o simțea pe a ei.

Cynthia îi găsi ochelarii pe măsuța de lângă foc. Se aplecă, iar el rămase nemișcat când ea îi așeză pe fața lui, cu un gest atât de reflex, de firesc, că îi surprinse pe amândoi.

El scoase un sunet scurt. Aproape un râs.

Rămaseră în tăcere; împreună și despărțiți.

Și deodată el se întinse după o țigară, se aplecă în față și o ținu deasupra focului, de parcă îi oferea ceva de mâncare pisicii ei. Țigara se aprinse.

Miles i-o întinse.

– Cred că ți-ar prinde bine puțină relaxare.

Ea se uită tăcută la țigară. Apoi o luă cu mâini tremurătoare și o privi lung, parcă uitase cuvântul care descria acel obiect.

– Și e mult mai relaxant dacă tragi în piept, domnișoară Brightly.

Ea întoarse iute capul spre el. Afurisitul de bărbat știuse de la bun început.

El zâmbea ușor. Încercând din răsputeri să revină la cumpătare prin voioșie.

Dar oare el știa chiar totul? Avantajul pe care îl avea asupra ei i se păru deodată extraordinar de nedrept. Bărbatul acela intuitiv și scrutător.

Dar, oricum, ea nu era singura care se afla la discreția atracției dintre ei.

Voia să își ascundă capul în mâini. Să se lase pradă impulsului de a fi slabă măcar o dată. Dar nu avea să îi permită să o vadă așa. În schimb, făcu tocmai opusul: își ridică bărbia. Se uită lung la el.

După o clipă, el se ridică, se încheie iute și abil la cămașă, o bagă în pantaloni și își aranjă părul, care era uluitor de ciufulit.

Păr frumos, atât de fin și mult prea lung, se gândi ea. Degetul ei mare și arătătorul se frecau absent unul de altul, de parcă putea să îi simtă șuvițele.

Miles așteptă nehotărât o clipă. Dădu să spună ceva, apoi clătină șovăielnic din cap.

Și, dintre toate gesturile de pe pământ, făcu o plecăciune.

Apoi o părăsi.

Capitolul 13

A doua zi, patru dintre ei hotărâră să le facă o vizită țiganilor.

Goodkind se cutremură la ideea de a i se ghici viitorul, Lady Windermere și Lady Middlebough se duseseră în vizită la o vecină din Sussex, și Lord Milthorpe plecase la alt vecin ca să vadă un cal pe care voia să îl cumpere. Miles Redmond și Lady Georgina rămaseră acasă.

Jonathan mișcă din sprâncene.

– Cred că Miles o să-și pună pirostriile în scurt timp.

Nimeni nu îi luă în seamă comentariul. Violet mormăi ceva, căci vinul de Xerex băut cu o seară înainte nu îi făcuse prea bine, iar Argosy se uită cu subînțeles la Cynthia.

Cynthia se urcă de dimineață în trăsură tăcută, mâhnită și teribil de îngrijorată, încercând din răsputeri să nu o arate, căci Argosy nutrea clar o admirație pentru ea și entuziasm pentru escapada lor.

La lumina zilei, Pennyroyal Green era fermecător: crâșma, numită după un animal de la fermă și o buruiană, și bisericuța de piatră stăteau față în față, parcă resemnate să împartă aceiași clienți. Doi copaci verzi și enormi crescuseră împreună în centrul satului, iar în depărtare, pe deal, se ridica impunătoare o clădire: Academia pentru Tinere Doamne a domnișoarei Endicott, la care lumea se referea fără prea multe menajamente ca la „Școala pentru fete îndărătnice". O înșiruire strălucitoare și delicată de maci roșii ducea până acolo.

– Trebuia s-o trimitem pe Violet acolo cu mulți ani în urmă, îi spuse Jonathan Cynthiei.

– M-aș fi împotrivit, spuse Violet. N-ar fi fost rezonabil să mă trimiteți acolo.

– Fără îndoială că ai dreptate, încuviință Jonathan și căscă. Rămăsese treaz până foarte târziu, jucând biliard cu Milthorpe și cu Argosy, și băuse mult mai mult decât sora lui.

Violet, palidă de la prea multe pahare de vin de Xerex băute la jocul din seara precedentă, vărsase o singură dată, i se destăinuise ea mândră Cynthiei. Cynthia își simțea capul greu, dar era obișnuită cu petrecerile și nu avusese probleme de la vinul de Xerex. Ea era abătută din cu totul alt motiv.

– Ei bine, sunt sigură că o să aflu de la țigani c-am să fac o călătorie peste ocean și am să cunosc un bărbat înalt și brunet, spuse Violet.

Jonathan râse.

– Eu mi-aș dori doar să faci o călătorie lungă.

Ea îl înghionti ușor.

– Copii, zise Cynthia.

Și totuși, era fascinată și uneori necăjită până la culmea neliniștii: de ușurința, joaca, afecțiunea lor firească, de trecutul și banii pe care îi aveau. Voia și ea același lucru. Și-o dorea pentru copiii *ei*.

Își *dorea* copii. Își dorea o familie.

Argosy îi zâmbi cu afecțiune. Coapsa lui se afla la vreo zece centimetri de a ei.

Acum, Cynthia își privea coapsele într-o lumină cu totul diferită, după ce le depărtase larg și le înfășurase în jurul lui Miles Redmond noaptea trecută. Își strânse încordat mâinile în rochie când amintirea celor petrecute îi cutremură trupul și fu copleșită de dorință.

– Miles a făcut o călătorie lungă peste ocean, dar s-a întors, spuse Jonathan.

– Miles o să se întoarcă mereu, zise mulțumită Violet. Indiferent de ce va face. E atât de serios!

Cynthia părăsise brațele seriosului Miles într-o ceață de dorință clocotitoare. Le spusese noapte bună lui Susan și lui Spider și se așteptase să stea trează, pradă confuziei și dorinței clocotitoare, dar zădărnicite; să moțăie cu întreruperi, să fie trezită din somn de coșmarul ei și să atipească din nou până când urma să vină slujitoarea ca să facă focul.

În schimb și în mod straniu, camera ei căpătase un aer protector, în ciuda lui Miles. Nu, grație lui Miles. Pentru că el îi oferise un pisoi, care torcea ba pe burta ei, ba pe genunchi și, în cele din urmă – cel puțin când se trezea – pe capul ei.

Dormise neîntoarsă toată noaptea. Altă minune.

„E mai mult de atât, domnișoară Brightly." Trupul ei fu străfulgerat brusc de dorință, și i se tăie răsuflarea.

Argosy zâmbi misterios doar pentru ea. Oare de ce apropierea de el, trăsăturile lui frumoase nu o lăsau fără vlagă? De ce nu se închipuia topindu-se lipită de trupul lui zvelt și înfășurându-și coapsele în jurul...

– Țiganii vin aici în fiecare an? întrebă deodată Cynthia ca să izgonească din trăsură, din discuție și din mintea ei numele „Miles".

– Oh, da. De când mă știu, răspunse Jonathan. Cunosc familia Heron de ani întregi. Când eram copii, ne mai lăsau uneori să ne uităm la giumbușlucurile lor. Și îmi plac tare mult, oricât ar fi de tâlhari și de hoțomani. N-aș zice că sunt oameni *răi*. Dar ghicitul este o aiureală absolută.

El căscă din nou.

Cynthia schimbă priviri îngăduitoare cu Argosy: „Noi știm mai bine" părea că își spuneau.

Caii de la trăsură se opriră la marginea unei pajiști line ca o pătură întinsă neglijent pe un pat. Exista acolo o ridicătură de pământ peste care nu putea să se uite, dar râsete intrigante de bărbați, tropăit de cai și cuvinte în romă – limba țiganilor – se auzeau din spatele ei.

În toată nebunia, auziră brusc cuvântul „Samuel". Și mai multe râsete.

Vreo zece corturi erau așezate în jurul unui foc de tabără care ardea ușor, jumătate cenușă, jumătate scânteieri. Un ceaun atârna deasupra focului; în aer se simțea un miros delicios. Un câine galben frumos care dormea la intrarea cortului își înălță întrebător capul și îl coborî la loc, căci hotărî că nu avea de ce să se agite pentru ei. Poate că, de săptămâni întregi deja, tot vedea *gadji*[1] venind și plecând, în speranța că avea să li se ghicească destinul în palmă.

Intrigați de zgomote, ei hotărâră, cu un fel de învoială lenește și tacită, să escaladeze ridicătura de pământ înainte de a intra în tabără.

Se uitară în jos.

Cynthia încremeni fără suflare.

Un cal de un arămiu aprins galopa agale peste pajiște. Era o priveliște minunată, dar nu foarte șocantă. Totuși, bărbatul subțire care stătea – stătea în picioare – pe spatele lui era. Asemenea unei păsări care plana în adierea vântului, brațele lui erau întinse și le agita când

[1] Cuvânt în limba rromani folosit pentru a le desemna pe femeile de altă origine (n.tr.)

ușor, când cu putere, ca pe niște aripi, în ritmul mușchilor încordați ai calului și al pasului domol.

Era o imagine tulburătoare: parcă s-ar fi cufundat cu toții într-un vis.

Apoi auziră râsete profunde și, când întoarseră capetele, îl observară pe celălalt bărbat: mai scund și mai lat în umeri, ținea de căpăstru un armăsar maroniu cu picioare albe. Strigă într-o țigănească veselă ceva spre omul care stătea în echilibru pe cal; îl auziră spunând din nou „Samuel". Cuvintele sunau a laudă. Iar numele acelui tânăr era Samuel.

Bărbatul lat în umeri se urcă iute pe calul maroniu, îl înghionti și îl îndemnă să o ia la galop.

– Sunt acrobați pe cai, murmură Jonathan. Călătoresc prin toată țara. Fac cei mai mulți bani la târgul de cai de la Cambridge.

Omul de pe armăsarul maro se ridică în picioare, iar cei doi cai, îndemnați de picioarele, mușchii și comenzile bărbaților, se îndreptară unul spre celălalt, într-un galop hotărât.

Violet o apucă de braț pe Cynthia.

– Ce fac? Nu pot să mă uit.

Bineînțeles că nu doar că se uita, dar se mai și bucura din plin de spectacol. Violet fu cuprinsă de entuziasm. Și Jonathan, și Argosy, fiind bărbați – atrași de orice părea periculos sau capabil să îi omoare, sau cel puțin așa credea Cynthia –, rămaseră nemișcați.

Animalele ajunseră în aceeași linie, iar bărbații săriră de pe cai în același timp.

Cei patru răsuflară convulsiv, iar Violet o strânse tare de braț pe Cynthia.

Urmă o eternitate care dură, de fapt, doar o secundă, câtă vreme bărbații zburară unul pe lângă altul. Bărbatul îndesat ateriză frumos pe spatele calului lui Samuel, își îndoi coapsele puternice, apoi se împinse în picioare.

Bărbatul zvelt se lovi de coastele calului maroniu, încercă pe bâjbâite să se prindă de el, dar alunecă și se făcu rușinos grămadă la pământ.

Un râset izbucni din gâtlejul lui Violet înainte ca ea să apuce să își ducă mâinile la gură ca să îl înăbușe.

Câinele galben care dormita se trezi deodată și se repezi agitat să îl lingă pe țiganul întins pe jos, de parcă așteptase o asemenea ocazie. Samuel se chinui să se ridice, în vreme ce calul maroniu se îndepărtă nonșalant la trap. Fără călăreț. Părând teribil de resemnat.

Țiganul care se numea Samuel ridică privirea, cu ochi întunecați, și se încruntă spre Violet, de la care se auzeau râsetele.

– Mă bucur că te amuz, *gadji*.

– Și eu mă bucur, strigă veselă Violet.

Fratele ei îi aruncă o privire de avertizare – cei din familia Redmond nu flirtau cu țiganii –, dar Violet o ignoră, după cum era de așteptat.

– Puteam să mă rănesc.

– Dar nu te-ai rănit, spuse ea pragmatic. Sau nu foarte tare, oricum. Nu-i așa?

– Nu, recunoscu el după o clipă.

Vorbi blând.

Samuel mângâie câinele galben între urechi și îi spuse ceva care îl făcu să dea și mai pătimaș din coadă. Îi zise ceva, aparent mult mai puțin politicos, partenerului lui, care aruncă mâinile în aer și răspunse într-un iureș de cuvinte amuzate. Și partenerul lui râdea de el.

– Prima parte a fost foarte frumoasă, strigă Violet, în încercarea de a mai drege situația.

Cynthia o strânse de braț pe Violet. Nu era sigură dacă lua gestul ei ca pe o încurajare sau ca pe o avertizare.

– Așa, *gadji*? Poate ai vrea să încerci și tu?

Întrebarea era pusă cu o eleganță sarcastică.

– Aș putea?

– Violet, o avertiză din nou Jonathan. De data asta, avertismentul era evident. Miles o să te omoare.

Samuel fluieră după calul rătăcitor, care păștea docil pe pajiște. Calul reveni într-un pas nărăvaș, Samuel îl prinse de căpăstru și se trase în picioare.

Își îndreptă calul spre cei patru.

Ochii lui erau extraordinari: de un verde strălucitor, ca frunzele de arin. O culoare incredibil de pură, de parcă nimeni din familia lui nu se împerechease cu cineva care să fi avut ochi de altă culoare. Nasul lui era ușor coroiat, buzele erau cărnoase, cea de sus se arcuia peste cea de jos și se desena într-o inimă aproape perfectă. Își dădu pe după urechi părul de un arămiu-închis. Pielea lui avea o culoare mai aprinsă ca un ceainic de cupru, cu doar o nuanță mai deschisă decât blana calului lui.

Al naibii de frumos, cu alte cuvinte. Tânăr, zvelt, exotic. Cynthia înțelese imediat fascinația exoticului. Și ea nu era deloc imună la bărbații afurisit de frumoși.

Dar el părea să aibă ochi doar pentru Violet. Care, spre indignarea fratelui ei, nu era deloc deranjată să fie ținta atenției unui țigan și îi răspundea pe măsură.

– Aproape că ai ochi de țigancă, *gadji*, îi spuse el lui Violet, de parcă ar fi răspuns unei întrebări puse de ea. Aproape la fel de frumoși.

Violet făcu ochii mari la auzul cuvintelor lui îndrăznețe. Jonathan și Argosy se apropiară de ea și o flancară de-o parte și de alta.

Țiganul îndesat îi spuse ceva lui Samuel în țigănește. Vorbele lui aveau un ton de avertizare. Samuel tresări și păru să se uite pentru prima dată atent la cei doi bărbați.

– Domnule Jonathan Redmond! Făcu o plecăciune adâncă spre Jonathan. Iertare! Nu te-am recunoscut. Din cauza pălăriei, să știi. Îți ascundea fața.

Zâmbi și își atinse fruntea cu mâna în glumă.

Jonathan își relaxă întru câtva postura de frate protector.

– Ce faci, Samuel? Nu te-am mai văzut...

– De doi ani. Am călătorit cu unchiul meu – făcu un gest spre bărbatul îndesat din spatele lui –, ca să învăț despre cai.

Tăcere.

Apoi Jonathan spuse la repezeală:

– O să mă înveți cum să călăresc caii așa ca...

– Doamne sfinte, nu, eu nu-s nebun, și tu nu ești țigan. Noi o facem pentru bani, nu pentru distracție, spuse el cu lejeritate. Era amuzat. O să-ți rupi oasele. Atunci, fratele tău o să mă omoare.

– Țiganii fac *orice* pentru bani, spuse Argosy.

Simțea o fascinație plină de gelozie.

– Prietenul tău are dreptate, spuse Samuel vesel.

Se întoarse curios spre Lord Argosy.

– Anthony Cordell, Lord Argosy.

Jonathan îl prezentă, iar Argosy se înclină ușor, un gest care ținea de măreție.

Samuel se înclină la rându-i, deși gestul lui păru teatral și aproape batjocoritor.

– Și aceasta e sora mea, domnișoara Violet Redmond. Iar ea este prietena noastră, domnișoara Cynthia Brightly.

Jonathan imprimă cuvântului „soră" o notă de avertizare.

Ochii lui Samuel se făcură mari, și tânărul încuviință iute din cap.

– Încă n-am avut plăcerea să-ți cunosc sora. Vocea lui devenise formală. Și chiar că e o plăcere... Ce vă aduce pe la noi, prieteni? Plecăm mâine.

El arătă spre tabără, care părea intactă.

– Speram să ni se ghicească viitorul, îi spuse Cynthia.

El îi zâmbi larg, și privirea zăbovi, plină de curiozitate, pe chipul ei.

– Ah! Ți-ar plăcea să ți se ghicească, *gadji?*

Acela era un flirt mortal. Cynthiei îi plăceau flirturile letale. Argosy se agită lângă ea, ca o tânără pasăre de pradă care își înfoia penele a avertizare.

Ah, asta era bine. Dar Cynthia trebuia să aibă mare grijă.

Și Violet rămase cam prea tăcută. Se uita fascinată la tânărul țigan. Dar el părea să fi uitat de ea după prima lui tentativă de flirt sau avea grijă să nu flirteze cu fata unui Redmond pentru că nu voia să fie tras în țeapa unuia din clan.

– Foarte bine, spuse Samuel. Veniți cu mine. Sigur mătușica mea o să vă ghicească – o să vă spună viitorul – dacă aveți ceva bănuți pentru asta.

Cei patru musafiri englezi se luară după țiganul care șchiopăta ușor, care își îndruma calul maroniu și care era urmat de un câine galben.

– Probabil e furat, mormăi Argosy. Calul.

– Probabil, spuse vesel Samuel peste umăr. Nu-mi amintesc.

Samuel dispăru în al treilea cort lângă care ajunseră și ieși urmat de o fată pământie, îmbrăcată în nuanțe de bej și maro. Hainele ei sobre păreau să fie o scuză pentru arcuirea dezordonată a buclelor ei. Cynthia numără nouă ace de păr care sclipeau în părul ei vâlvoi, dar încolăciri de păr negru și lucios se revărsau peste fruntea ei. Fața îi era ovală, de culoarea ceaiului amestecat cu lapte; ochii ei erau cu o nuanță mai închiși decât luna plină din preajma secerișului.

– O să ghicesc pentru voi, spuse ea. Dar, mai întâi, tre' să văd banii.

– Martha! Vino încoace!

Glasul plin de dojană se auzi din alt cort și se dovedi că aparținea unei femei frumoase și înalte, cu o șuviță argintie ce îi brăzda părul negru.

– Nu ești încă pregătită să ghicești cum trebuie. Ai treabă. Hai, valea! Apoi spuse iute în țigănește ceva care o făcu pe Martha să se întunece la față și să dispară cu o mișcare smucită în cort.

Femeia oftă și îi spuse cu asprime ceva în țigănește lui Samuel. El răspunse spăsit și îi aruncă o privire Cynthiei. Femeia încuviință din cap.

Apoi Samuel se retrase cu o fluturare din mână trimisă vizitatorilor englezi și cu o privire scurtă aruncată spre Violet, care se uită la el.

– Veniți cu mine, prieteni, spuse femeia pe un ton plăcut. Eu sunt doamna Leonora Heron. Mătușa lui Samuel. Tre' să văd banii înainte să vă ghicesc.

– Cât? întrebă din senin Jonathan.

Țiganca trebuie să îi fi evaluat pe musafiri dintr-o privire: strălucirea aia evidentă – cizme și nasturi –, materiale ireproșabile, haine scumpe, croite pe măsura fiecăruia. Era evident că toți erau îngrijiți de slujitori. Aveau fețe netede și mâini cu mănuși impecabile.

– Șase șilingi, se auzi răspunsul uimitor, apoi ea le zâmbi cu seninătate.

Cynthia tuși. Era prețul unei călătorii cu diligența de la Londra la Edinburgh. Îndrăzneala femeii era admirabilă. Perspicacitatea ei, impresionantă.

Argosy ridică din umeri. Scoase șase șilingi din săculețul aflat în haină și îi întinse țigăncii, care îi examină pe fiecare în parte cu o minuțiozitate jignitoare.

Banii trecură cu bine de inspecție.

Îi invită pe prietenii ei aristocratici în cort, unde domina mirosul înțepător al ierburilor uscate. Ea aprinse singura lampă cu ulei existentă, învăluindu-i în strălucire și în umbre prevestitoare. Cynthia văzu siluetele lor aruncate pe peretele din spate al cortului și se gândi, pe măsură ce Jonathan și Argosy se apropiară unul de altul, că umbrele lor împreunate făceau cât umbra lui Miles Redmond.

Ea își îndreptă umerii și lăsă capul pe spate. Argosy era chipeș, și punguța lui zornăia de parcă nici nu avea fund, iar el se afla acolo, lângă ea, zâmbitor, dornic să se lase convins de forțe supranaturale că ea urma să facă parte din viitorul lui.

Miles dormise prost. Totuși, o cană mare de cafea neagră și conținutul corespondenței lui îl scoaseră din letargie. În dimineața aceea, rupsese vreo șase sigilii ale scrisorilor primite de la membri ai Royal

Society. Șase bărbați străluciți și aventuroși care își exprimau entuziasmul, promițând timp și bani pentru expediția lui viitoare.

Se bucură în liniște de acea emoție puternică pe care o simțea; mulțumirea îi cuprinse tot corpul. Nu se îndoise nici măcar o clipă că urma să revină în Lacao într-o expediție de o și mai mare amploare, căci el dusese dintotdeauna la bun sfârșit ce își propusese să facă.

Dar fi putut dura ani întregi ca să facă planurile, ani întregi ca să strângă resursele potrivite și să obțină finanțarea.

Și acum... ei bine, acum visul reîntoarcerii în Lacao era la fel de îndepărtat ca propria lui nuntă. Și își imagină încântarea cu care ar anunța că expediția era întru totul și neîndoielnic finanțată.

Se gândi la pasiune și la formele pe care ea le îmbrăca.

Se gândi la Cynthia Brightly, închisă într-o trăsură alături de Argosy, în drum spre țigani; nimic nu încuraja mai bine intimitatea decât o făcea un spațiu închis. Apoi, urma să fie închisă cu Argosy într-un cort, dacă avea să li se ghicească viitorul. Desigur, Jonathan și Violet aveau să fie acolo și nu urma a se petrece nici o intimitate nelalocul ei. Argosy era un gentleman.

Dar să și-o imagineze în locuri întunecate, aproape de un alt bărbat care într-o bună zi urma să aibă privilegiul – dreptul – de a-i atinge pielea după bunul-plac...

Își întoarse brutal gândurile spre cealaltă pasiune a lui, cealaltă lume a lui: Lacao, o expediție și fata care era calea spre realizarea visului și care, prin urmare, își spuse, trebuia să devină parte din pasiunea lui. Pentru că mintea lui avea un dar pentru raționalizare și refuza să fie subjugată de dorințele nebunești ale trupului.

Miles se ridică iute și coborî în grabă scările pentru că era pe cale să întârzie la plimbarea pe care trebuia să o facă alături de ea prin grădină. Aranjase întâlnirea cu o zi înainte, de îndată ce înțelesese că toți musafirii urmau să fie ocupați cu altceva. Și pentru că el era conștiincios.

Ea stătea sfioasă în salonul de zi de la parter, îmbrăcată într-o rochie de muselină cu dungi gălbui, exact culoarea părului ei. Miles o privi pe furiș de la înălțimea lui impresionantă. Putea să îi vadă mâinile, acoperite de mănuși albe, strânse nervos; chipul ei era deja acoperit de o pălărie mare din paie, decorată cu flori vesele din mătase.

Nimic la Lady Georgina nu provoca în mintea lui superlative jenant de exagerate. Nimic la ea nu îi afecta suflul sau firea. De fapt, mintea lui funcționa la fel de admirabil în prezența, dar și în absența ei.

Coborî privirea și încercă să și-o închipuie stând în casa lui, întâmpinând musafirii, dacă aveau să se căsătorească. Și-o închipui în pat, trupul lui acoperind trupul ei alb și senzual, ochii ei timizi și cenușii ridicați spre el, sânii aceia rotunzi...

Mintea lui nu se lăsa inspirată de acele imagini. Toate refuzau să se formeze. Părea o trădare să se gândească la asta. Și era o reacție evident ridicolă, deconcertantă și tulburătoare.

Măcar ea îl admira cu înverșunare. Se vedea în ochii ei, în lumina de pe chip atunci când îi auzi pașii pe scări, în vreme ce el cobora. Era flatant și inexplicabil. Dar poate era și un semn că fata avea o anumită sensibilitate. Ar fi trebuit să îl placă pe Jonathan. Sau pe Argosy. Care era chiar în clipa aceea închis într-o trăsură cu...

– Ce zi frumoasă pentru plimbare, Georgina!

De ce începea mereu cu vremea? Pentru că „platitudinile" erau un limbaj pe care îl vorbea toată lumea, presupuse Miles.

– Oh, da! încuviință ea.

– Poate că *ledihoptere* sunt pe afară cu duiumul.

O tachină folosind cuvântul greșit.

– Sper, încuviință ea cu nerăbdare.

El își înăbuși un oftat. Simțul umorului pe care îl avea părea mereu să o sperie și să o facă foarte serioasă. Nu credea că Georgina nu era deșteaptă. Poate că, de îndată ce se impregna cu ideile și opiniile altcuiva, acestea se transformau în propriile ei gânduri, asemenea unor exemplare crescute în condiții de laborator diferite.

În clipa aceea avu un gând util, dar perfid: nu avea să fie nici un sacrificiu să o lase în urmă și să plece într-o expediție – și poate că acesta era un motiv suficient ca să se însoare cu ea.

În vreme ce se plimbau prin grădină, și ea povestea despre interesele ei, la rugămintea lui Miles, un fluture albastru pluti pe lângă ei.

El nu i-l arătă. Cumva, era ceva ce voia să păstreze pentru el.

Capitolul 14

Când intrară, copila cu bucle bogate a țigăncii era în colțul cortului, murmura și zornăia lucruri pe care le băga într-un cufăr. După cum spusese Samuel Heron, se pregăteau să ridice tabăra.

– Vă rog, așezați-vă, prieteni! Leonora Heron făcu un gest vag.

Nu existau scaune.

Lui Violet îi displăcea profund să se murdărească și se uită neîncrezătoare la podeaua din cort. Totuși, aceasta părea fără cusur, iar locul mirosea foarte curat, precum o spițerie sau cabinetul unui doctor.

Fratele ei scoase un oftat lung și exasperat, trase o batistă din buzunar și o întinse pe pământ pentru ea. Violet îngenunche.

Îngenunchează cu toții în jurul luminii.

– Cum îmi vezi viitorul? întrebă Argosy gâfâind.

El era așezat lângă Cynthia. Genunchiul lui, foarte îndrăzneț, îl atingea ușor pe al Cynthiei, se îndepărta, apoi îl atingea din nou. Detaliul îi întețea răsuflarea. Cynthia își păstră genunchiul nemișcat. Când se aplecară spre doamna Heron, ea observă cum umbra ei se amestecă și apoi se desparte de a lui pe peretele cortului din față. Simți o senzație ciudată de apăsare. După care umbrele lor se despărțiră din nou când el se întoarse și îi oferi zâmbetul acela liniștit, misterios, cu dinții aceia albi pe chipul simetric de culoarea chihlimbarului.

– O să citesc în palmă și în frunze de ceai, frate, spuse ea. Martha, adu ceainicul, te rog!

Fata se ridică și ieși valvârtej din cort, dar nu înainte să arunce priviri furișe tinerilor domni. Jonathan nu era imun la privirea aceea. Îi zâmbi.

Totuși, Argosy era întru totul concentrat asupra problemei de față.

– Ne citiți tuturor în palmă și în frunzele de ceai?

– Șase șilingi în plus pentru cititul în frunze, spuse doamna Heron liniștită.

– Doamnă Heron...

Jonathan era îngrijorat.

Argosy scoase punguța lui și căută în ea.

– Pot să vă dau trei șilingi.

– Șase șilingi pentru toți ca să citesc în frunze, spuse doamna Heron cu blândețe, dar hotărât.

Argosy se uită la Jonathan, care ridică din umeri, și își întoarse palmele ca să arate că nu avea nici un ban.

– Trei șilingi pentru mine și domnișoara Brightly?

Argosy îi aruncă Cynthiei zâmbetul lui misterios.

– Desigur. Doamna Heron zâmbi. E prețul ceaiului, știți, adăugă ea, ca un fel de scuză. Nu pot să ghicesc de pomană.

– Bine, spuse Argosy, părând plictisit.

Cynthia nu credea că el se gândise vreodată la prețul lucrurilor. Probabil nici nu știa cât costa ceaiul. Dar țiganii erau foarte isteți, se gândi ea. Prețul ghicitului cu siguranță nu avea nimic de-a face cu cel al ceaiului.

Martha se întoarse cu ceainicul și zăbovi în lumina lămpii ca să se asigure că atât Jonathan, cât și Argosy puteau să se uite bine la ea.

Leonora Heron îi spuse ceva în țigănește, ea îi întinse bosumflată ceainicul și se retrase fără tragere de inimă în colțul cortului.

După aceea, Leonora Heron scutură dintr-un pachet în două căni albe niște frunze care miroseau a pământ și turnă apa clocotită peste ele. Cynthia, pe jumătate fascinată, privi cum apa se înnegrește ușor și devine ceai.

– Până se face ceaiul, vă ghicesc în palmă. Întoarce mâna în sus, *gadjiule*, îi spuse ea lui Jonathan. Îi arătă cum cu mâna ei.

Aruncându-i o privire ironică surorii lui, Jonathan întinse mâna și i-o dădu doamnei Heron.

Argosy privea pe nerăsuflate, aplecat înainte.

– O să ai o viață lungă, lungă... murmură Leonora pe un ton firesc, părând ușor distrată și urmărind cu degetul liniile din palma lui. O să frângi o inimă. Se poate să fie a ta, nu pot să spun...

– Oh, nu! spuse Jonathan nervos.

Cu toții fremătară un pic.

Ea se uită sub degetul lui mic.

– O să ai zece copii...

Jonathan își smulse mâna din strânsoarea ei, de parcă i-ar fi scuipat în palmă.

Leonora Heron făcu ochii mari. Cynthia bănuia că țiganca înțelesese firea lui Jonathan, că știuse exact cum avea să reacționeze el și întrezărise o modalitate de a-și câștiga ușor banii.

– Eu am terminat, spuse Jonathan simplu.

Doamna Heron ridică din umeri.

– Acum, domnișoară Redmond, îți ghicesc ție.

Violet întinse grațios mâna, de parcă ar fi acordat o binecuvântare unui țăran.

Vreme îndelungată, Leonora Heron se încruntă în mâna ei.

– Văd o călătorie lungă peste ocean, spuse surprinsă.

Violet își dădu ochii peste cap.

– Aha... o călătorie departe de casă... un străin înalt... brunet...

– Lavay! rosti pe neașteptate Martha, din spatele cortului.

Urmă un moment de tăcere desăvârșită. Cu toții se întoarseră uluiți spre copilă.

– Ce-i, *bibi?* întrebă tăios mama ei.

Martha nu veni spre ei.

– Am auzit cuvântul în ureche, mamă. Cel puțin, cred c-a fost în ureche. Fata părea sincer surprinsă și aproape șovăitoare. Am auzit. Doar... „Lavay".

– Cine-i Lavay? Străinul înalt și brunet? Violet nu se arătă teribil de impresionată, dar era curioasă. Cunoașteți pe cineva care se numește Lavay? Era o întrebare adresată tuturor celor prezenți în cort.

Toată lumea ridică din umeri.

– Nu știu, spuse Martha ursuză. Lavay. Asta e tot. Ea tăcu.

Fu rândul lui Violet să-și retragă iute mâna din a doamnei Heron.

– Poate îi citiți lordului Argosy acum, spuse ea scurt.

Și își ascunse mâinile înapoi în fustă, de parcă nu voia să mai descopere cineva lucruri în ele.

Doamna Heron îi mai spuse ceva Marthei în țigănește, ceva pe un ton liniștitor, iar fata se apucă din nou să strângă și să împacheteze lucrurile.

Lordul Argosy își întinse mâna cu nerăbdare.

Țiganca o luă, îi desfăcu ușor degetele și se uită gânditor în palma lui.

– Linia asta e linia inimii, *gadjiule*... Începu să traseze o linie care aproape îi împărțea palma în două... Și aici, vezi tu... Se opri ca să studieze atent. Păi, cred c-o să te însori peste două luni. Încercă din răsputeri să pară uimită. Văd... este... pufni ea gânditoare. Păi, da. E o fată! Văd o fată. E brunetă. Are ochii deschiși la culoare. Este... foarte fermecătoare. Nu e liniștită. Ridică privirea spre Argosy. Dar tre' să acționezi iute dacă o vrei. Mulți o doresc.

Argosy păru îngrijorat. Se întoarse ca să se uite pătimaș la Cynthia.

Ea îi oferi un zâmbet liniștitor. Se simțea de parcă îi dădea un sărut țigăncii.

Argosy zâmbi ușurat.

– Ce mai vedeți? întrebă el. Căci începutul fusese atât de promițător!

– Văd multă plăcere și distracție, spuse ea și urmări cu degetul altă linie din palma lui. Vorbea de parcă torcea.

Argosy aruncă o privire piezișă spre Cynthia. Omului chiar îi plăceau aluziile. Își drese glasul:

– Bănuiesc, doamnă Heron, că nu veți detalia natura plăce...

– Rață! strigă Martha.

Toată lumea se aruncă înainte, cu mâinile pe cap.

– Ce, ce? Leonora Heron se încruntă și se întoarse spre fiica ei.

– Rața e... goală. Vocea Marthei se stinse, părea ușor rușinată să spună ceva atât de absurd.

Urmă o tăcere uluită.

– Fir-ar să fie, mormăi Argosy, reușind să arate și uluit, și resemnat. Mă gândeam eu.

– Ce naiba, Argosy? zise Jonathan îmbufnat.

Argosy scutură din cap și schimbă priviri cu Cynthia, care era nervoasă acum.

Leonora se întoarse și-i spuse ceva în țigănește fiicei sale. Avea o expresie alarmată pe chip.

Martha ridică din umeri în umbră; albul dinților ei întrezărindu-se pentru o clipă. Nu mai era tulburată, ci părea să se bucure de atenția pe care o primea.

Dar reveni supusă la împachetatul lucrurilor. Capacul cufărului se închise cu o bufnitură surdă; puse lacătul cu zgomot.

– Și tu, *gadji*? Doamna Heron flutură ușor mâna spre Cynthia.

Cynthia îi întinse palma țigăncii, care o luă și o cuprinse cu mâna ei aspră, apoi își folosi ca un compas degetul ca să urmărească liniile. Leonora se uită în palma Cynthiei multă vreme.

Apoi ridică privirea spre chipul ei. Și ce citi Cynthia în ochii ei era o afecțiune curioasă și nedumerită.

Cynthia se simți dintr-odată panicată. O privi rugătoare.

Leonora Heron răspunse rugăminții ei cu o complicitate fermă.

– Văd... începu Leonora. Șovăi, apoi spuse cu hotărâre în glas: O nuntă în viitor. E nunta ta, *gadji*? Cred că da.

Argosy se foi neliniștit; își atinse din nou genunchiul de al Cynthiei, mai hotărât. Era surprinzător de noduros; putea să îl simtă prin materialul fin al fustei ei și prin stofa pantalonilor lui.

– Nu prea pot să văd dacă mirele tău e blond sau... Cred că e un bărbat foarte puternic...

Argosy întâlni topit ochii Cynthiei. „Foarte puternic."

Ea se gândi în special la două mâini. La niște umeri. La ochi negri în spatele ochelarilor.

Și îi oferi un zâmbet discret lui Argosy. Acesta îi răspunse cu unul cald, plin de ardoare.

– Și mai văd...

– *Sânge!* țipă Martha.

Toată lumea sări. Violet își duse mâna la inimă. Cynthia își retrase iute palma din mâna Leonorei Heron. Era deja rece și umed înăuntru. Ceaiul fierbinte se răsturnă și clipoci pe podea.

Leonora încercă vitejește să ignore întreruperea.

– Oh, și vezi! îi spuse ea în grabă lordului Argosy. Aici în cana ta, *gadji*. Frunzele au format o inimă.

Frunzele de ceai se prinseră pe marginea cănii. Priviră cu toții în ea, se încruntară – se prea putea ca frunzele să fie în formă de inimă – apoi Argosy se întoarse și se uită hotărât la Martha.

El era aristocrat, la urma urmei. Voia ca ea să explice și se aștepta ca ea să se supună.

Cynthia începu să se îngrijoreze cu adevărat. Fata chiar avea un fel de dar groaznic, ciudat. Martha Heron era un haos ambulant. Încă nu era pregătită să ghicească. După cum părea, era gata să strige în gura mare lucruri lipsite de noimă care puteau foarte bine să arunce o vrajă care să schimbe viitorul Cynthiei.

Copila se prăbuși dramatic la pământ, își cuprinse fața între mâini și se cutremură.

– Oh! Pistoale! Ei împușcă! El cade! Sânge! Așa mult sânge! E pentru că... Ea se uită acuzator la Cynthia, fiecare cap din cort se întoarse spre ea și privi cu uimire. Ea e...

Martha se opri. O studie curioasă pe Cynthia pentru ceea ce păru o veșnicie.

Pântecul Cynthiei era la fel de agitat precum Canalul Mânecii.

Liniștea din cort deveni aproape palpabilă. În mod vizibil, Argosy își ținea respirația.

– Doamne sfinte, spuse Martha cu admirație, de parcă ar fi evaluat în minte trecutul Cynthiei. Ești o nebunatică, *gadji*, nu-i așa?

Inutil să mai spunem, drumul înapoi spre Redmond House fu unul jenant. Fiecare părea să vorbească de unul singur. Pentru sine.

– Zece copii! mormăi furios Jonathan. O să frâng o inimă! Ptiu!

– La cine crezi că s-a referit când a zis Lavay? spuse Violet cu voce tare nimănui în mod special. Cine naiba e Lavay? Ce e Lavay?

– Știa că rața e goală, medită Argosy.

Genunchiul lui îl atingea nehotărât pe al Cynthiei. Ușor. Se îndepărtă. O atinse din nou. Una peste alta, devenise îngrijorat și ușor distant.

– A spus c-o să mă mărit și încă repede! spuse Cynthia vesel și disperat, sperând să îi țină pe toți prinși în subiectul ei.

– Chiar așa a zis doamna Heron. Părea foarte zdravănă la minte. Nu ca fiica ei.

– Nu cred că mi-ar displăcea o călătorie lungă, spuse Violet căzută pe gânduri. Dar mă întreb cine e Lavay?

Argosy se întoarse spre Cynthia.

– De ce crezi că te-a făcut nebunatică? Și ce voia să zică prin sânge și...

– Poate a avut vreo viziune despre statuia lui David, presupuse Jonathan. Cynthia i-a împușcat părțile intime.

Cynthia îi aruncă o privire recunoscătoare. Era o teorie minunată! Complet greșită, dar îi era recunoscătoare.

– Și a crezut c-a fost împușcat un bărbat? spuse neîncrezător Argosy. Dar a menționat sânge. Statuile nu sângerează.

Jonathan se prăbuși pe banchetă.

– Zece copii!

Și așa decurse tot drumul până acasă.

Odată ajunși, coborâră cu toții din trăsură și se împrăștiară care încotro, poate ca să își revină după vizită.

Cynthia urcă scările, sperând să își găsească plasa de siguranță sub forma scrisorii de la bătrâna ursuză din Northumberland, așteptând-o pe masa ei de toaletă.

Masa era goală.

Dar Spider fu încântat să o vadă. Așa că Cynthia se jucă vreo oră sau două cu pisica ei, încercând să-și stăpânească frica, înainte să se aventureze din nou jos.

Dorindu-și să îl vadă pe Miles și, în același timp, nedorindu-și.

Și prima persoană pe care o văzu când ajunse jos fu Miles.

Restul zilei fu prea zăpușeală pentru vreo activitate în aer liber, iar în casă, musafirii se organizară în grupuri liniștite. Se spunea că Goodkind rămăsese la el în cameră, lucrând la cartea lui despre

bunele maniere. Fără îndoială că învăța o mulțime de lucruri despre virtuțile ticălosiei în vizita lui.

Cynthia rămase cu cei din salon. Argosy și Jonathan ședeau tolăniți în fotolii, cu picioarele lor lungi întinse în față, vizavi de Lady Georgina și Violet, care țineau în mâini ramele de brodat și acele. Lady Windermere și Lady Middlebough stăteau una în fața celeilalte și jucau table. Milthorpe era singurul care se aventurase afară, luând o trăsură ca să vadă un crescător de câini de prin împrejurimile Sussexului.

Cynthia se întrebă dacă va primi cadou un cățel sau dacă Milthorpe hotărâse că avea nevoie doar de o nevastă care putea să tragă într-un măr chiar și cu nasul unui spaniel în fund.

Lângă ea, în apropierea ușii, stătea Miles, așezat la o masă de scris îndreptată spre o fereastră care dădea spre un copac plin cu frunze. Era aplecat deasupra corespondenței. Părul lui prea lung aproape îi atingea gulerul și era aranjat într-o parte pe frunte strălucind pe pielea lui palidă. Cynthia își dorise să îi afle textura; acum știa cât era de moale. Condeiul zgâria iute înainte și înapoi pe hârtie.

El ridică brusc privirea. Desigur, o simțise în apropiere. Pentru o clipă, păru captivat de chipul ei.

Apoi își întoarse ușor privirea. Mâinile lui rămaseră deodată nemișcate. Condeiul, care se mișcase cu atâta vioiciune în mâna lui, părea nefiresc de țeapăn acum.

– Bună seara, domnișoară Brightly, spuse aproape prudent și fără să se uite la ea.

– Bună seara, domnule Redmond.

Niciodată doi oameni nu își adresaseră cuvinte mai inofensive.

Ei bine, ce limbaj să mai folosească pentru a vorbi cu el? După ce își atinsese ușor sfârcurile de ale lui și își încolăcise lacom limba cu a lui?

Și chiar în clipa aceea cel mai discret surâs melancolic îi arcui colțul gurii, detaliu care o făcu și pe ea să schițeze un zâmbet. Ca de obicei, el părea să îi citească gândurile.

– Te ocupi de corespondență?

Ei bine, era stupid. Ar fi putut la fel de bine să îl întrebe: „Te ocupi cu respiratul?"

– Da. O să mă întâlnesc astă-seară cu un membru al Royal Society ca să încerc să îl conving să vină în expediția mea. Un strălucit

om de știință. Din Sussex. Chiar sper să accepte. Îi scriu ca să-l anunț că voi fi acolo.

Ea șovăi.

– Ești nerăbdător să te întorci? În Lacao?

El se plecă ușor în scaun. Oftă ușor.

– Oh. Dacă ai ști. Sunt atât de multe de văzut acolo. E extraordinar! Abia am apucat să scurm suprafața lucrurilor. Aș putea să cercetez la nesfârșit locul acela. Dacă ai putea numai să vezi cum... Vocea lui se stinse și își flutură degetele în aer, sugerând imensitatea și măreția locului.

– Mi-ar plăcea mult să văd, spuse ea înflăcărată.

El ridică mirat privirea.

– Chiar ți-ai dori să vezi un loc în care există flori carnivore?

Ea zâmbi.

– Doamne sfinte, da! N-am ieșit niciodată din Anglia. Pare așa de frumos și de... diferit. Teribil de interesant. Mi-ar plăcea să văd o lume cu totul nouă.

El o privea în timp ce vorbea ca și cum gura ei ar fi fost un miracol.

Apoi umbra unui zâmbet atinse buzele lui: Miles știa că fiecare cuvânt rostit era adevărat. Nu era străină de emoție, lipsuri sau explorare și îi plăceau toate.

Mai puțin partea cu lipsurile.

„Spune-o", se gândi ea deodată, irațional, cu disperare. „Spune că într-o bună zi voi merge în Lacao! Cu tine. Spune-o, Miles!"

Ea se uită la el, la gâtul lui puternic, la părul lui mătăsos care cădea în valuri și îi atingea gulerul. Brusc rămase fascinată de urechile lui. Voia să lingă locul de sub ele, acolo unde îi vibra pulsul. Se gândi că sigur existau locuri asemănătoare ascunse peste tot pe trupul lui: colțuri, linii, delicatețe și putere pe care să le explorezi precum Lacao.

Cum putea un asemenea bărbat să se însoare cu cineva precum Lady Georgina?

– Când pleci? întrebă ea încet.

El șovăi.

– Trebuie să asigur finanțarea, apoi voi putea să termin planurile. Într-un an, sper.

– Clubul Mercur va finanța expediția? Sau tatăl tău?

El ridică surprins privirea.

– Știi despre clubul Mer... Ah!

Bineînțeles că știa. Să te asociezi cu clubul Mercur însemna că erai un bărbat cu bani. Și bineînțeles că Cynthia știa asta. Ea ridică din umeri. Nu avea rost să nege.

– Tata... Ei bine, tata nu va susține finanțarea expediției. În mod clar, nu înțelege motivele unei asemenea expediții și nu o va prezenta grupului de investitori. Dar tatăl lui Lady Georgina este un biolog amator înflăcărat. Și dacă tatăl ei devine membru al clubului Mercur...

El rosti cuvintele cu șovăială, dar cu o blândețe care îi trimise fiori pe șira spinării.

După o clipă, Cynthia înțelese totul cu o claritate dureroasă.

– Tatăl lui Lady Georgina va finanța expediția. Dacă devii membru al familiei lui.

Tăcerea lui spuse totul. El încercă să se uite în ochii ei. Ai lui erau enigmatici, avea maxilarul încordat. Întoarse privirea și își coborî preț de un moment bărbia în piept. Apoi se uită la copacul de afară.

Cum simțea momentul acela de cădere! Povara era dezgustătoare. Și, pentru o clipă, ea nu reuși să vorbească din pricina durerii care părea să o împresoare. Trase adânc aer în piept.

– Am nevoie de informații despre Goodkind. Tonul ei rece o întări, deși rostise încet cuvintele.

La urma urmei, amândoi își aveau obiectivele lor. Indiferent de ce își doreau trupurile lor.

Privirea lui Miles rămase ațintită spre priveliștea înfrunzită. Apoi un zâmbet schimonosit și deloc plăcut îi arcui buzele. Își întoarse privirea spre ea și spuse categoric, liniștit și încordat:

– N-ai încredere în abilitatea ta de a fermeca, domnișoară Brightly? Ai ademenit doi bărbați. N-ar trebui să fie de ajuns pentru o femeie?

„Doar doi bărbați ademeniți?" Oh, era atât de tentată să i-o întoarcă. Nu i se părea înțelept să îi pună calmul la încercare doar pentru că ea se înflăcărase.

– E important.

Era. Se simțise foarte încrezătoare, simțise că prinsese avânt, până când Argosy se speriase de afurisita de copilă, îl dezamăgise pe Milthorpe cu iscusința ei la activități în aer liber și cum încă nu primise scrisoarea din Northumberland...

Miles o studie cu atenție. Chipul ei nu trădă nimic.

El se uită în trecere la Lady Georgina, aplecată peste cercul ei de brodat, parcă pentru a-și aminti de pasiunile lui, de propriul scop, ca să își întărească hotărârea. Sau poate ca să își limpezească mintea așa cum un peisaj lin, plăcut îți alina sufletul.

Cynthia era sigură că ea nu îi aducea liniște.

În cele din urmă, el scoase un hohot sec de râs.

– Ei bine, ce știi despre el?

– Știu ce mi-ai spus și ce mi-a zis mie: că a fost soldat și că acum se crede omul lui Dumnezeu. Scrie o carte de eseuri despre purtarea cuviincioasă pentru tineri și tinere.

– Da? Ochii lui Miles se luminară; un zâmbet încântat apăru încet pe chipul lui. Ți-a citit cumva din ele, domnișoară Brightly, când și-a cerut iertare? Sperând să te corecteze?

Veselia lui era contagioasă, la naiba cu el!

– Îți amintești ce-ai spus despre pânza de păianjen când a rupt-o Milthorpe? Că odată ruptă, păianjenul poate să o refacă și că o să fie mai rezistentă decât înainte?

O expresie mucalită apăru pe chipul lui.

– Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care-l spun, domnișoară Brightly, și sunt flatat să aflu că mă asculți. Sunt nerăbdător să aud cum se aplică asta la cartea de eseuri a domnului Goodkind.

– Am spus că expunerea la rău ajută la întărirea sufletului, căci e nevoie de și mai multă forță morală ca să depășești o fire păcătoasă și să devii bun decât e nevoie ca să rămâi bun când nu ești niciodată ispitit să fii altfel. Astfel că a te complăcea în imoralitate poate, în cele din urmă, să-ți întărească sufletul.

Miles se uită lung la ea.

– Doamne sfinte! Diabolic de logic.

– Mulțumesc.

– De aceea s-a ciupit cu coniac? Era sincer mulțumit și uimit.

Admirația lui o încălzi.

– Asta cred. Asta, și mai cred că era și puțin plictisit.

– Interesant!

Miles își lovi gânditor condeiul; pana tremură. Cynthia nu era obișnuită să îl vadă nerăbdător; o intriga.

– Poate n-ai fi o naturalistă îngrozitoare, domnișoară Brightly, dacă ar fi să te lovească vreodată pasiunea pentru științele naturii. Și când te gândești că Goodkind e, de obicei, un idiot.

– Poate „idiot" e prea mult, nu crezi? Poate să fie fermecător. Orice bărbat poate să fie fermecător, dacă primește imboldul necesar.

Și la auzul cuvintelor ei, Miles încremeni. Se uită neîncrezător la ea. Întredeschise ușor gura. O închise la loc.

Apoi puse condeiul deoparte atât de brusc, că aproape plesni biroul. Ea tresări.

Vocea lui era scăzută și înverșunat de exasperată:

– *Nu*, Cynthia. Milthorpe e un provincial lăudăros, Goodkind e un idiot infatuat și Argosy e un crai neisprăvit și arogant. Nici unul dintre ei nu e fermecător. Ai vorbit despre pânze de păianjen cu Goodkind? Hai să-ți povestesc eu despre reacțiile chimice!

Ea fu complet luată prin surprindere.

– Eu... îmi pare...

– Tu ești... compusul care le dă efervescență. Tu îi transformi, Cynthia. Tu. Cu... eforturile tale. Asculți, zâmbești, convingi, incluzi. Altfel, bărbații ăștia sunt exact așa cum i-am descris.

Ultimele cuvinte fură rostite cu o forță cumplită.

De parcă le ținuse în el multă vreme.

Cynthia își simți chipul în flăcări. Aruncă o privire spre locul în care se aflau Violet, Argosy – „craiul arogant" – Jonathan și Georgina. Bine măcar că nici unul nu se uita la ei.

– Cred c-am auzit de curând cuvântul „epuizată" la tine. Vocea lui Miles continua să fie insuportabil de liniștită.

Cynthia ridică brusc capul, de parcă ar fi lovit-o.

Desigur, „de curând" însemna cu o noapte în urmă. Cu o noapte în urmă, în întuneric, la lumina focului, cu o mișcare lină, trupul lui prelung și cald se apropiase de al ei, îi strânsese corpul pe jumătate gol în brațe și o sărutase sălbatic, mâinile lui mari îi cuprinseseră sânii și își apăsase minunata gură pe...

El nu avea nici un drept să îi arunce în față amintirea aceea. Nici un drept.

– Bogată, îi aminti ea calmă și cu răceală. Epuizată, dar bogată.

El se întoarse ușor dinspre ea spre fereastră. Mulțimea de frunze în formă de lacrimă colora aproape toată priveliștea în verde.

– Nu sunt atât de îngrozitori. Nu sunt, insistă ea în șoaptă, aproape disperată.

Avea nevoie să creadă că nu erau. Voia să îl convingă. Voia ca el să o liniștească.

El nu o liniști. Rămase mult timp tăcut.

– Foarte bine, spuse el calm. Iată ce știm despre Goodkind. Știm că e bogat, evlavios și infatuat. Și ușor de convins. Adăugă oarecum crispat acest cuvânt. E văduv. Are doi copii. *Are* un moștenitor. Nu s-ar împotrivi ideii de a avea încă un copil. A fost un soldat bun. Nu ține la băutură sau așa am înțeles. Dar... Ei bine, presupun că te interesează micile păcate pe care ai putea... să spunem... să le exploatezi?

– Să le explorez, îl corectă ea înțepată, este un cuvânt mai bun.

– Cum vrei. El ridică absent pana și își trecu ușor degetele pe ea, de parcă o mângâia după ce o trântise cu zel. N-am vrut să menționez asta... căci s-ar putea să nu-l mai iei deloc în considerare. Și înțeleg că vrei să iei în considerare mai multe opțiuni, zise el sec. Și puțini știu asta. Poate eu și... încă unul sau doi oameni.

Devenea îngrijorător.

– E... depravat în vreun fel?

Ei bine, era o presupunere generală. Doar că părea atât de improbabil.

– Totul depinde de cum definești „depravat".

Din ce în ce mai rău.

– Ai face bine să-mi spui.

– Să zicem că știu din surse sigure de la... să zicem... o cunoștință feminină de-a mea care lucrează pentru o casă cu, hm, o anumită reputație... unde domnul Goodkind...

El se opri.

– Doar spune-mi, șuieră ea printre dinți.

– ... îi place, din când în când, să îmbrace haine de femeie. I se pare erotic.

Cynthia rămase cu gura căscată.

– Și mie-mi par erotice hainele de femeie, îi mărturisi Miles vesel. Doar că nu-mi place să le port. Îmi place să le dau jos de pe femeie. Puțin... câte... puțin.

El o privi cu atenție. Cynthia știa că se înroșise, căci îi ardeau ochii. Pe ascuns, își apăsă două degete pe încheietură și își simți pulsul bătând cu viteză ametitoare. Îngrijorarea legată de Goodkind și un șuierat enorm de plăcere îi agitau stomacul.

Ea trase adânc aer în piept.

– El nu... nu... Nu face asta în public? se bâlbâi ea, întrebându-se dacă trebuia să pară mai mondenă decât era în realitate. Încercând să vadă partea bună a lucrurilor.

– Sigur că nu. Face totul în privat. Și nu o face tot timpul. De parcă era un lucru liniștitor. O face doar din capriciu.

Urmă o tăcere.

Și acum... ei bine, acum era curioasă.

– Ce fel de haine de femeie? „Te rog, nu pantofi și rochii de seară."

– Oh, ciorapi. Jartiere. Mănuși, dacă poate să facă rost. O dată o bonetă. Așa mi s-a spus, zise el pe un ton firesc.

Miles Redmond văzuse și auzise tot felul de lucruri ciudate în viața lui, inclusiv plante care mâncau carne și oameni care mâncau oameni; aparent asta era greu de crezut.

Își imagină scena. Rămase tăcută. Și apoi...

– Oh... Doamne... Dumnezeule! Trebuia să o spună.

Cynthia nu se hotărâse dacă era sau nu îngrozită. Jartiere. Mănuși. Bonete. Păreau lucruri mici și inofensive, dacă le luai separat. Dar purtate de *Goodkind?* Când era prins în... activități intime?

Activități intime, precum cele în care fusese prinsă și ea... cu o noapte în urmă?

– Asta îl descalifică, Cynthia? Miles părea doar curios.

Să o ajute Dumnezeu! Pur și simplu nu își permitea să descalifice pe nimeni. Și din nou... luate separat... jartiere, mănuși, bonete...

– Ei bine, n-o face tot timpul, nu? Încerca să se convingă singură: Fără îndoială, i-ar plăcea o soție înțelegătoare. Cu o garderobă bogată. Vorbi oarecum disperat. Dar hotărât.

Miles o privi o vreme, iar Cynthia văzu licărul de neîncredere din ochii lui. Ea refuza să se uite în altă parte și refuza să îi fie rușine. Miles nu va ști niciodată cum era să fii în locul ei. El putea să folosească banii de la tatăl viitoarei sale soții ca să plece în locuri exotice periculoase și minunate, putea să caute riscul și primejdia și s-o studieze după bunul plac.

El nu trăia la limita supraviețuirii ca ea. Nu se *născuse* la limita supraviețuirii.

El lăsă capul în jos și se uită la hârtia lui. Se uită la condeiul neînsuflețit.

Cynthiei îi părea foarte rău că întrebase de micile păcate ale lui Goodkind. Dar oricum, poate că paza bună trece primejdia rea.

Și poate că va reuși să fie înțelegătoare cu Goodkind.

Miles ridică iar privirea.

– Ce face Spider?

Era subiectul ei preferat.

– E sălbatic. Neînfricat. Afectuos. Doarme pe capul meu.

El zâmbi. Dar nu și cu ochii. Deveniseră absenți; reci. Își mută privirea de la ea. Luă condeiul și studie modelul de pene.

– N-ai cearcăne. Acum reușești să dormi noaptea?

Ea rămase pur și simplu fără cuvinte. Stânjenită. Degetele ei zburară să-și atingă zona de sub ochii.

Bineînțeles că omul acesta ar observa că nu dormea bine. Ea se întoarse ușor. Oare din cauza asta îi oferise pisica?

Oh, Doamne! Ce îi făcea bărbatul ăsta?

– Eu... se poticni ea. Nu era deloc obișnuită ca altcineva să aibă grijă de ea, iar gândul îi tăie răsuflarea. Siguranța ei se zdruncină. Tu... ai dormit bine... azi-noapte? întrebă ea șovăitor.

Nu voia să îi pese. De nimic din ce spunea sau făcea el.

Dar îi păsa de fiecare mișcare cât de mică pe care o făcea. De fiecare cuvânt și gură de aer pe care o respira.

El își întoarse ușor privirea; Cynthia îl surprinse chiar când se uită la ea. Și când privirile li se întâlniră, chipul lui deveni posac.

– Nu, spuse el simplu, în cele din urmă.

O privi drept în ochi. Nu își rostise cuvântul ca pe o acuză, dar nici cu vreo urmă de căldură. Dar îl rostise de parcă ea știa ce să facă sau ce însemna.

Ea nu știa.

„E mai mult decât atât", îi spusese el cu o seară în urmă. Și ea îl lipsise de lucrul acela.

– Îmi... pare rău. Nu știa de ce o spusese. Îi părea mai ales rău că nu îi înțelegea starea. Și regreta că amândoi păreau să sufere, dar nu putea să explice de ce.

Ochii ei urmăriră direcția privirii lui. Lady Georgina nu se afla la capătul ei.

Ci Lady Middlebough. A cărei privire se retrăgea ușor de la Miles, asemenea unui partener de dans: pieziș, subtil. Cu subînțeles. Expresia minunatei și respectabilei brunete nu se schimbă. Iar Lady Windermere, partenera ei de table, nu părea să observe ceva.

Era un schimb atât de discret de priviri. Atât de iute, de subtil! L-ai fi putut rata cu ușurință.

Și se gândi acum la toate comentariile discrete ale lui Lady Middlebough. Absența soțului, care avea să se întoarcă într-o zi sau două. Îndrumările explicite și absurde spre camerele ei, anunțate cu o noapte înainte.

Inima Cynthiei, încălzită cu o clipă mai devreme de îngrijorarea lui Miles, se strânse înfrigurată.

După o tăcere în care el îi întâlni privirea și în care fața ei se aprinse, Miles arătă cu mâna spre hârtie și condei. Ridică ușor din sprâncene. Nu spuse nimic altceva.

Cynthia înțelese că o concedia politicos și voia să revină la lucrul lui.

Ea îi zâmbi politicos și făcu o reverență adâncă.

Apoi se îndreptă agale spre locul unde stăteau Georgina și Violet, ocupate cu relaxanta îndeletnicire, tipic feminină, a brodatului.

Să înfigi și să scoți ace dintr-o bucată de pânză părea o modalitate liniștitoare de a-ți petrece timpul în clipa aceea.

Să creezi ceva cu împunsături chibzuite părea și interesant.

Ca un păianjen. Țesând și rețesând o pânză.

Tinerii îi zâmbiră și o salutară, iar Argosy se ridică, făcu o plecăciune și surâse. Ea își alese un scaun lângă el, ceea ce îl făcu să radieze de fericire. Fericirea lui alină un pic mintea Cynthiei.

El își întinse ușor picioarele. O formă de mândrie pe care ea o înțelegea și aprecia. De asemenea, un gest liniștitor. Expiră. Nu își dăduse seama că i se strânse pieptul până când nu expiră.

– E o ciudată, spuse Jonathan întunecat. Zece copii! Din toate...!

Ah! Tot despre țigani vorbeau. Și Jonathan era tot exasperat.

– O ciudată! Cynthia sări ușurată peste explicație. Își dorea să îl încurajeze. Pe mine m-a cam speriat.

– Eu tot nu înțeleg ce-a vrut să zică prin sânge și pistoale. Argosy era mai perspicace de atât. Ți-a spus că ești o nebunatică. Nu mi-a plăcut.

Cynthia se temea că tocmai de aceea nu îi plăcuse. Apoi îl privi și i se păru foarte masculin și protector. Își aminti că Argosy avea cinci surori și se gândi că era galant din partea lui.

Zâmbi la cuvintele lui, iar el îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui înflăcărate.

Totuși, nu era sigură că o scosese cu bine la capăt cu Argosy.

– Trebuie să fim indulgenți, poate are o boală mintală, spuse ea cu blândețe, dar în gând îi ceru iertare talentatei, dar respingătoarei copile de țigan. Cât de groaznic trebuie să fie pentru ea.

– Chiar că groaznic! interveni Georgina, deși nu fusese de față. Să spui lucruri fără să fii în stare să te oprești!

– Eu cred că e doar o fată răsfățată care vrea să facă vâlvă, își dădu Violet cu părerea.

– Tu ar trebui să știi, spuse Jonathan.

Violet strâmbă din nas spre el, apoi se opri, căci nu voia să încurajeze apariția ridurilor. Încercă să îl lovească din nou.

El se mută indiferent din calea ei.

– A avut dreptate cu rața, insistă Argosy.

Se ridică țeapăn, de parcă retrăia și revedea episodul în minte.

Se gândea neplăcut de mult la cele întâmplate, observă Cynthia. Și ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care și-l dorea era ca el să înceapă să facă investigații despre *ea*.

Se întreba cât de multe știa Jonathan. Schimbă o privire cu el. Găsi ceva liniștitor în ochii lui. Din motive de el știute, Jonathan o plăcea și mai și aducea un pic cu fratele lui. Primul lui instinct – ei bine, al doilea, după ce se distra pe cinste – era să fie protector.

– Eu tot cred că a fost doar o coincidență, spuse Cynthia.

Avea de gând să încurajeze și pista aceea. Își însoți cuvintele cu un zâmbet blajin.

– Dar o *rață goală?* spuse Argosy.

Toată lumea părea confuză, dar el se uită cu subînțeles la Cynthia. Aparent doar ei îi povestise despre rața goală. Ea chiar se simțea oarecum onorată.

– Poate că doar ghicește îngrijorările din mintea ta. Am auzit de genul ăsta de talent.

– Ah! El făcu ochii mari. Dădu din cap cu înțelepciune. Și eu. Și eu. Ai dreptate, Cynthia.

Ea îi zâmbi din nou.

– Mă întreb cum o fi să călătorești așa cum fac ei? întrebă Violet. Vocea îi era visătoare. Sunt mereu în mișcare. Văd fiecare colțișor din Anglia. Văd pe toată lumea. Ea a spus c-o să plec într-o călătorie lungă pe ocean. Sunt sigură că nu m-ar deranja.

– Trebuie să dormi în cort când ești țigan, îi spuse fratele ei. Corturile pot fi murdare. Și ai fi nevoită să stai pe jos ca să mănânci, în jurul focului.

– Ca la picnic, observă vioaie Lady Georgina.

– Puțin probabil, rosti laconic Argosy.

Georgina păru temperată.

– Dar băieții țiganilor compensează pentru asta, spuse Cynthia. Așa ochi verzi... Ea îi aruncă o privire piezișă lui Violet.

Argosy se zburli. Un dram de gelozie era sănătos, reflectă ea în gând.

Jonathan o privi pe Cynthia cu ochii mari. Scutură ușor din cap: „nu o încuraja".

Era prea târziu.

– De ce să nu admir un tânăr țigan? întrebă Violet. Când a fost la Tropice, *Miles* a cunoscut o grămadă de femei exo... Se opri, amintindu-și de Georgina.

Cynthia se uită la bărbatul despre care spuneau că ar fi cunoscut nenumărate femei exotice. Acesta se oprise cu totul din scris. Privea lung pe fereastră, cu umerii lați nemișcați.

Ea își întoarse iute capul spre cei de lângă ea.

Schimbară subiectul când Jonathan începu să vorbească despre acrobații pe cai cu Argosy. Curând se certau, pe jumătate serios, în legătură cu care dintre ei ar fi fost un acrobat mai bun având în vedere abilitățile lor de călăreți.

– Țiganii pleacă mâine, îi șopti ea lui Violet câteva clipe după aceea. La fel și băiatul. Ce n-aș da să fug cu ei măcar pentru o vreme!

Apoi, cu coada ochiului, Cynthia se uită cum Miles pune condeiul jos și pleacă spre ușă chiar când, din întâmplare, Lady Middlebough se ridică de la jocul de table.

Se întâlniră în mijlocului salonului mare.

Se opriră să schimbe în șoaptă câteva cuvinte, iar tonul părea indiferent, politicos și aproape plictisit.

Dar Cynthia auzi – pentru că era disperat de interesată, asculta cu disperare și avea un auz bun – câteva cuvinte în schimbul rapid dintre ei.

Auzi: „mâine" și „miezul nopții"... „Să aduc o muscă moartă?" și „O să te găsesc".

Ultimele cuvinte fură accentuate de râsul scăzut al lui Lady Middlebough.

După câteva clipe, se despărțiră, de parcă totul fusese pur întâmplător și fiecare își văzu de drum.

Capitolul 15

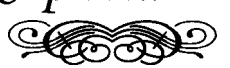

Nu plănuiseră activitățile pentru a doua zi, dar discutaseră despre o plimbare prin grădină înainte ca fiecare să se retragă, alături de un grădinar care să îi îndrume și să le explice ce plante creșteau

în seră. Fuseseră informați cu părere de rău că nici una nu se hrănea cu carne. Cynthia tocmai își încheiase rochia de plimbare și își pusese pantofii în picioare, gata să coboare la micul dejun când un ciocănit strident se auzi în ușa de la dormitorul ei.

Pisoiul se ascunse iute sub pat.

– Domnul Miles Redmond ar vrea să vă vorbească numaidecât, domnișoară Brightly, îi spuse servitoarea când Cynthia deschise ușa. E în bibliotecă. A spus că știți să ajungeți acolo.

Bineînțeles că știa unde era biblioteca. Fumase o țigară de foi – ei bine, aproape – și se zvârcolise în brațele lui acolo.

Iar în noaptea aceea, *el* avea să se zvârcolească în brațele lui Lady Middlebough. La etajul trei, în spatele celei de-a patra uși, pe stânga.

Adică așa avea să se întâmple dacă ea le înțelesese corect discuția.

Încremeni. Se simțea înfrigurată, revoltată și nu avea chef să asculte ordinele lui. Dar după expresia de pe chipul servitoarei, nu fusese trimisă la ea de un bărbat binedispus. „Numaidecât", îi spusese.

Așa că Cynthia se duse.

Acolo mai mirosea încă a țigări, observă ea adulmecând. Miles, care stătea nemișcat în mijlocul încăperii, se întoarse și o văzu. Nu se deranjă să o salute.

– Violet lipsește.

Ceva nu era în regulă. Vocea lui era... prea liniștită. I se zburli părul de pe ceafă. Dacă ar fi fost un șoricel, s-ar fi adăpostit undeva, în așteptarea furtunii.

Chipul lui Miles era teribil de palid. Cel mai probabil se întorsese târziu de la întâlnirea cu omul de știință din Sussex, dar nu era palid de oboseală.

– Violet lipsește? repetă ea prostește. Ce vrei să spui cu...

– A plecat, domnișoară Brightly, continuă vocea aceea foarte calmă. N-a mai fost văzută de ieri-seară, de la cină.

Ea se uită atent la el.

– Ați căutat prin fiecare...

– Am ajuns la concluzia asta printr-o serie de întrebări discrete puse de mine și de fratele meu, Jonathan, prin care am aflat că nu e nicăieri pe moșie. Am căutat-o. A dispărut.

În regulă, atunci. Deci, Violet o făcuse. Fugise cu țiganii. Violet era complet nebună, se gândi aproape cu admirație Cynthia. În ciuda agitației ei crescânde în fața bărbatului masiv care se apropia de ea.

Și se tot apropia.

Ea se strădui să rămână pe loc, chiar dacă aducea cu el și furia lui.

– Mă întrebam dacă ai idee unde s-o fi dus Violet.

Furia lui se revărsă în valuri.

Cynthia simți un nod în gât. I se tăie răsuflarea. În cele din urmă, reuși să spună pe nerăsuflate:

– Cred că e posibil să fi plecat în tabăra țiganilor... Era un băiat care...

Expresia de pe chipul lui Miles era atât de ucigătoare că reduse cu totul la tăcere restul frazei.

– De ce, repetă el, cu o răbdare atât de grea că ar fi putut să se cutremure și un suflet cutezător, crezi că s-a întors în tabăra țiganilor?

– Noi... se poate ca eu să fi menționat că țiganii călătoresc foarte mult... când ea a spus că i-ar plăcea să călătorească... că se simte deseori neastâmpărată și... băiatul... n-am știut că ea va...

– N-ai știut? ridică el vocea. Scoase un râs scurt, neplăcut și neîncrezător. Nu cred nici o clipă că n-ai știut exact ce faci. Violet acționează. Este impulsivă. Și știi asta pentru că vezi oamenii, știi să te joci cu ei, înțelegi consecințele. Și totuși, ai încurajat-o. Ce fel de prietenă ești?

Când ajunse la sfârșitul frazei, cuvintele lui o izbiră ca niște scântei scoase de o nicovală lovită. Furia lui aspirase tot aerul din încăpere.

Furia. Așa se explica paloarea de pe chipul lui. Furia și frica. Era îngrozit pentru sora lui.

Oh, îl ura în clipa aceea. Totuși, voia să se ducă la el, să îl atingă, să îi ușureze cumva frica, dacă putea. Dar el avea dreptate. Avea dreptate în ceea ce o privea. Într-un fel, știuse exact ce făcea când îi vorbise lui Violet despre țigani.

Afurisitul acesta avea mereu dreptate.

Dar de dragul dreptății, ea nu avea să își asume toată vina, iar furia lui deveni un combustibil minunat pentru furia ei.

Ea înaintă spre el.

El făcu speriat un pas înapoi.

–Știu că ți-e teamă pentru ea, Miles. Dar este plictisită. Este deșteaptă, plină de energie, răsfățată și plictisită. Habar n-are ce să facă cu viața ei. Face toate nebuniile astea pentru toate motivele astea. Și cred că îi e dor de fratele ei.

Deodată, furia care îl însufleți se stinse de parcă Cynthia i-ar fi tras un pumn în coaste.

Și acum ea îi văzu durerea.

Ah, Lyon: călcâiul lui Ahile în familia lor. Cynthia uitase de Lyon și de cei care dispăreau în familia Redmond. Și de cum Miles nu avea niciodată să fie Lyon. Și de cum trebuia să se simtă Miles când se gândea la încă un Redmond dispărut.

Oh, Doamne! Ea era o persoană absolut îngrozitoare.

Disperată, își ceru iertare din priviri. Și rămaseră amândoi tăcuți. De parcă Miles se rușina că își dezvăluise slăbiciunea.

Când vorbi din nou, energia negativă a furiei lui dispăruse. Dar rămase o neîndurare ostenită.

–Însă noi avem o responsabilitate, domnișoară Brightly. Atunci când știm mai mult, vedem mai mult, înțelegem mai mult decât alții de care ne pasă. Avem responsabilitatea de a avea grijă de ei. Mă înțelegi?

Cynthia își dădu deodată seama că și degetele îi erau încordate. Strângeau un pliu al fustei. Le flexă absentă când îi întâlni privirea. El își dorea, cu ochii aceia negri, ochii lui adânci care puteau, asemenea nopții, să arate și să ascundă atâtea lucruri deodată, ca ea să îl înțeleagă.

„Noi", spusese el.

O inclusese în legiunea aceea a oamenilor puternici, a oamenilor care vedeau mai mult, știau mai mult. Confirmând neatent, poate, cea mai puternică asemănare dintre ei: amândoi erau *puternici*. Mai puternici decât cei din preajma lor. Din fire. Și de nevoie.

Gândul că așa o vedea el îi tăie răsuflarea. Se holbă la el.

Nu se văzuse niciodată într-o asemenea lumină: puternică. Încercase pur și simplu să supraviețuiască. Avea grijă de ea, întotdeauna avusese.

Dar cine avea grijă de Miles?

Cu o zi în urmă, îl văzuse cum aranjează o întâlnire cu o femeie măritată. El avea să își cumpere viitorul la fel cum voia și ea să și-l cumpere pe al ei.

L-ar fi luat în brațe chiar în clipa aceea, oricum, și ar fi așteptat până când nu mai era palid de frică și încordat de furie. Ar fi făcut orice ca să îi alunge durerea, teama, frustrarea.

Pentru un moment, rămaseră amândoi tăcuți. De parcă mărturisirea îl făcuse să se simtă un novice. El se întoarse. La urma urmei, omul faptei, al scopului și al curajului era și el vulnerabil.

Oh, cum se distrugeau unul pe celălalt.

– Într-un fel, Miles... asta e... minunat!

El își întoarse brusc privirea spre ea. Rămase uluit.

– Minu... El aproape se bâlbâi. Despre ce Dumnezeu vorbești?

– Despre asta. Aproape nerăbdătoare, ea întoarse mâna în sus, într-un gest menit să se refere la afurisita lui de soră care dispăruse intenționat, la dezlănțuirea furiei lui și la evaluarea lui teribil de sinceră, dar extraordinar de exactă a firii ei. Toate astea. Îți pasă foarte mult de Violet, nu?

El se încruntă întunecat, nerăbdător.

– Aș face orice pentru ea.

Cynthia se uită la bărbatul acela, cu un zâmbet ușor pe chip, și-i spuse cu blândețe:

– Exact.

Ea se întoarse spre fereastră. Pentru ca Miles să nu îi surprindă expresia, căci nu avea încredere că el n-ar fi văzut regretele.

Apoi își îndreptă spatele.

Urmă o tăcere. În regulă, atunci. Îl lăsase mut de uimire. Se întoarse și îl găsi nemișcat, privind-o lung.

– Îmi pare rău dacă am avut vreun rol în povestea asta, Miles! Sincer.

El încuviință scurt din cap, continuând să se holbeze la ea, cu o expresie îngândurată.

– Îmi pare rău că mi-am ieșit din minți, spuse el înțepat.

Cynthia observă că nu cerea iertare pentru nici unul din lucrurile pe care le spusese. Nici nu avea de gând să o insulte cu o asemenea părere de rău. De fapt, tot ce spusese despre ea era adevărat, și ea era perfect conștientă de asta.

– Nu sunt absolut sigură că-ți pare rău că ți-ai ieșit din minți. Mie nu-mi pare rău că ai făcut-o. Și îi zâmbi. El părea speriat, dar ea nu îi dădu răgazul să pună întrebări. M-aș duce în tabăra țiganilor, domnule Redmond, zise ea cu blândețe. Aveau de gând să plece în dimineața asta.

El deschise gura, o închise și se încruntă. Își mușcă buza.

Era clar că voia să spună ceva, dar ea bănuia că nu putea să exprime în cuvinte.

Cynthia se simți din nou copleșită de tandrețe și de o mare satisfacție pentru că reușise să îl lase pe bărbatul acela inteligent confuz și fără cuvinte.

– Mulțumesc, zise el în cele din urmă.

Apoi se întoarse și o părăsi în grabă.

Miles se îndreptă în galop spre tabăra țiganilor și văzu că erau pe cale să o demonteze cu o râvnă organizată. Alt oraș aștepta cu nerăbdare acrobați pe cai, ghicitori și tămăduitori. Țiganii aveau să revină în tabăra lor comodă din Sussex într-un an sau într-o lună; nu aveai de unde să știi. Dar ei făceau acum parte din peisaj la fel ca istoria orașului, precum crâșma, biserica și academia domnișoarei Endicott de pe deal.

Era imposibil să nu o observi pe Violet: era cocoțată pe o stâncă mare în mijlocul forfotei. Miles descălecă și îl priponi pe Ramsay de ramura joasă a unui frasin, apoi se îndreptă să o înfrunte, ușurarea concurând cu furia.

Pentru o clipă, se priviră în tăcere.

Știa că sora ei era considerată un diamant de cea mai bună calitate. Dar el o vedea pur și simplu ca pe Violet: o vedea ca pe un copil cu bucle negre încâlcite și ochi strălucitori, numai râs, năzbâtii, istețime creativă, care umbla mereu după el și frații lui. Cineva cu care se jucase, pe care o tachinase, de care avusese grijă și pe care o iubise toată viața.

– Îmi imaginez că nu e așa de simplu pe cât ți-ai imagina să fugi cu țiganii, spuse el în cele din urmă, pe un ton firesc.

– Nu mă iau cu ei, mărturisi ea ursuză.

– Ca să vezi!

– Puteam să le fiu de vreun folos, mormăi ea.

Miles o văzu pe tămăduitoarea Leonora Heron privindu-l și o auzi șoptindu-i ceva unui țigan. Suna ca un refuz vehement.

– Ai stat aici toată noaptea?

– Nu. Am ajuns de dimineață, îi spuse Violet. Doamna Heron m-a ținut în cortul ei o vreme.

Miles se întoarse spre țigancă.

– Mulțumesc că ați avut grijă de ea, doamnă Heron.

– Cu plăcere, domnul Redmond. Vedeți dumneavoastră, o am și eu pe a mea.

Femeia îi aruncă o privire îndurerată. Care deplângea fetele neascultătoare.

În spatele lor, un grup de cai țigănești strălucitori își smuceau capul, acceptând adierea vântului, aparent acceptând faptul că urmau să plece în curând, ca să distreze alte buzunare englezești, cu bărbați urcați călare pe spatele lor, așa cum păsările săltau pe valurile oceanului. Caii care trăiau cu țiganii deveneau și ei țigani, se gândi Miles.

El observă direcția privirii lui Violet: Samuel Heron, un bărbat mare și chipeș, care se bucura de ambele calități. Samuel se uită afectuos spre Violet, dar tresări când întâlni privirea fixă, fioroasă, a lui Miles. La fel de eficientă ca sârma ghimpată.

Samuel se grăbi spre cai.

– Știai că țiganii îi consideră pe *gadji* spurcați? spuse Miles cu blândețe. Nu e ceva personal. Este doar o credință care ține de cultura lor.

Violet îl privi pe Samuel plecând.

– Ce ironie, spuse ea ursuză, având în vedere că eu sunt atât de curată!

Miles se aplecă și se așeză pe pământ lângă sora lui mâhnită. Își întinse partea din spate a hainei, se sprijini în mâini și oftă.

– De ce? întrebă el simplu.

Când venea vorba de Violet, „De ce?" era aproape întotdeauna o întrebare retorică, dar devenise un fel de obicei.

– De ce? Se întoarse spre el, imaginea perfectă a inocenței cu ochi mari. Orice ai vrea să spui prin...

– Gata, Violet! Rosti cuvintele atât de ferm, încât păru aproape tăios.

Ea clipi uluită.

– Spune-mi motivul adevărat pentru care ai fugit. Ai măcar vreo idee? A fost vorba de Samuel Heron?

Violet dădu să vorbească, apoi se opri, îl privi și se încruntă. Se surprinse încruntându-se și își îmblânzi expresia. Era mereu atentă să evite liniile care se desenau pe chipul ei frumos.

– Pari obosit, Miles!

El îi aruncă o privire răutăcioasă. Dar surprinderea ei părea sinceră, nu o tactică de diversiune.

„Nopțile târzii cu Cynthia Brightly".

– Mă întreb dacă nu e ceva care să aibă de-a face cu dispariția surorii mele.

Ea tresări. Cuvântul „dispariție" avea o conotație neplăcută în familia lor.

Rămaseră din nou tăcuți.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. N-are de-a face cu Samuel Heron. Nu întru totul. Chiar dacă e chipeș. E diferit. Tu ar trebui să înțelegi lucrurile diferite. Privirea ei piezișă era acuzatoare, dar lipsită de convingere. El e... Ea oftă. Își îndepărtă o șuviță rebelă de pe ochi. N-a avut nimic de-a face cu el. Nu sunt sigură că știu de ce am făcut-o, Miles. Ăsta e adevărul.

Miles era tentat să o scuture bine.

– Violet... să presupunem că plecai cu țiganii. Că pur și simplu... dispăreai în noapte și nu te mai vedeam niciodată. Ai idee ce-ar fi însemnat asta pentru mama și pentru tata? Pentru... noi toți? Vrei să-mi spui că asta nu contează pentru tine?

Ea începu să plângă. Mai întâi încet, ca el să nu își dea seama, dar și pentru că Violet ura să se dea în spectacol și nu era o sentimentală. Însă lacrimile erau adevărate. Și transformară iute în șiroaie, însoțite de smiorcăieli și suspine.

Miles suferea cu ea. Din clipa în care se născuse, nu fusese niciodată în stare să suporte lacrimile ei. Dar nu o alină, nu o mângâie ușor pe spate, nu o îmbrățișă. Era bine ca lacrimile ei să fie pur și simplu lacrimi. Lacrimi care exprimau durere adevărată și frustrare, nu un mijloc de a face pe cineva – de obicei un bărbat – să se simtă atât de incomod, încât să facă absolut orice voia ea.

Așa că o lăsă să plângă. Și îi simți fiecare lacrimă în parte, de parcă erau ale lui.

În cele din urmă, Violet scoase o batistă imaculată și își șterse delicat ochii. Era mereu uluitor și teribil de îngrijită. Miles se întrebă cum de reușea la cât era de activă.

– Îmi pare rău că ți-ai făcut griji, Miles!

– Știu, spuse el cu blândețe.

– Doar că... mi-e dor de el.

El fiind Lyon.

– Și mie mi-e dor de el.

– Îl urăsc pentru că a plecat. O urăsc pe *ea* – Violet reușise să o demonizeze cu totul pe Olivia Eversea și refuza să îi rostească numele,

de parcă simpla rostire invoca diavolul – pentru că-l făcuse să plece. Totul era minunat, iar acum totul e distrus. Distrus și foarte ciudat.

Miles nu știa ce să zică de distrus. Reușiseră cu toții să meargă mai departe într-un fel sau altul; viața familiei Redmond continuase în toate formele ei, lumești și profunde. Râsetele, certurile, zâzaniile și făcutul banilor continuaseră. Dar era de acord cu „foarte ciudat". Și nu știa dacă fratele lui plecase sau dacă i se întâmplase ceva, așa că nu era sigur pe cine să dea vina. Era ciudat să nu știi, de parcă te prăbușeai la nesfârșit și nu aveai idee unde sau când aveai să aterizezi. Un alt fel de gravitație părea să se aplice familiei lor.

– Nu știm cu adevărat ce s-a întâmplat, Violet, îi spuse din nou, deși făcuse acest lucru de atâtea ori, că vorbele începuseră să își piardă sensul și să sune ciudat până și în urechile lui, așa cum se întâmplă cu orice cuvânt pe care-l repeți prea mult. Erau momente, recunoscu în gând, când și el îl ura pe Lyon.

Dar obosise să îi facă pe plac lui Violet; grație unei anumite invitate la o petrecere, dobândise gustul de a spune lucrurilor pe nume. Nesăbuința surorii lui avea loc pe fundalul unei iubiri și protecții pe care le considera sigure. Ea se aștepta să fie certată, salvată, pedepsită și răsfățată indiferent de ce făcea, iar frații sau părinții ei nu o dezamăgiseră nici măcar o dată. Prin urmare, pentru nesăbuința ei nu era nevoie de un curaj adevărat. Și era, după cum punctase și Cynthia, privilegiul unei fete plictisite și încăpățânate care habar nu avea cum să își folosească energia.

Și era o expresie... a pierderii. Pierderii familiei, pierderii certitudinii, a echilibrului.

– Chiar crezi că Olivia Eversea putea să îl determine pe Lyon să facă ceva, Violet? Pe Lyon? Îl știi pe Lyon.

– Ea i-a frânt inima. Violet făcea să pară cea mai sinistră dintre crime, de parcă o inimă frântă era genul de slăbiciune care scuza orice fel de purtare.

– Nici asta nu știm. E tot o bănuială. Mai spusese și asta de mii de ori înainte.

Se uitară cum țiganii, inclusiv Samuel Heron, cheamă caii, încep să îi înșeueze pe cei pe care urmau să plece călare din tabără și să pună hamurile pe ei. Puneau baloții și cuferele în căruțe. Corturile urmau să fie desfăcute, ca niște flori care înfloreau invers.

– Miles... spuse Violet cu o agitație care nu-i era caracteristică. Ea trase aer în piept. Doar că... uneori nu cred că e de ajuns.

Cuvintele ei erau o declarație vag alarmantă. Miles se răsuci spre ea.

– *Ce* nu e de ajuns?

Ea tăcu brusc. De parcă fu descurajată de propriile cuvinte. De parcă spera ca el să le uite.

Miles bănuia că știa ce voia să zică. Așa cum spusese Cynthia, Violet era deșteaptă, plictisită, neastâmpărată și nimic din Sussex și nici chiar din Londra nu o mulțumea.

Pur și simplu nu știa ce să îi răspundă. Era femeie. Și o Redmond. Asta îi contura foarte clar opțiunile.

– Și mie îmi e sincer dor de Lyon, Violet. Dar el nu e aici. Și știu că eu nu sunt el. N-o să pot niciodată să fiu el. Mi-ar plăcea să pot, dar știu că n-o să pot niciodată să compensez faptul că el a...

Ea se întoarse brusc și ridică privirea spre el, cu o expresie atât de uimită, încât se opri din vorbit.

– Ce e? întrebă el enervat.

– Miles, nu știi că fără tine noi am zbura care-ncotro? Ea părea cu adevărat amuzată.

– Noi?

– Familia Redmond, spuse ea, de parcă el era un copil încuiat la minte. Și nimeni nu îi mai vorbise vreodată așa. Noi toți.

– Ei bine, bănuiesc că sunt acum... moștenitorul regent, dacă vrei. În absența lui Lyon, rolul meu s-a schimbat și e de așteptat să...

– Nu, Miles. Ea părea cu adevărat nerăbdătoare acum. Pentru numele lui Dumnezeu! A fost mereu vorba despre tine. Îmi amintesc... ei bine, că ai încercat odată să-mi explici ceva plictisitor și științific... O teorie despre o forță care ține luna pe cer și o ține aproape de pământ ca să nu zboare prin spațiu?

– Păi, pentru început, cred că e vorba de gravitație, răspunse el confuz, întrebându-se ce voia ea să spună.

– Cum zici tu, încuviință ea neîncrezătoare. Dar tu ești așa. Tu ai fost mereu asta. Dacă tu erai cel care pleca, zburam cu toții și rătăceam prin sistemul solar. Papa e așa concentrat să facă bani, să urască familia Eversea și să impresioneze pe toată lumea. Mamei îi pasă doar de noi, de casă și de lucrurile pe care le cumpără. E destul pentru ea. Și chiar îi iubesc pe amândoi. Lyon era mereu ocupat să fie minunat, să fie moștenitorul, știi tu, să învețe afacerile, să îi facă pe toți mândri. Iar Jonathan e Jonathan și – ei bine, ce vreau să spun e că Lyon o fi soarele în toată povestea asta, dar tu ești pământul. Tu ne permiți

tuturor să fim cine suntem pentru că *tu* ești cine ești. Puternic. Ai grijă de noi. Putem să ne *bazăm* pe tine. O știm cu toții, să știi. Cred că până și tata o știe. Și apoi tu ai plecat în Mările Sudului, un lucru care părea foarte exotic, dar până și călătoria aia a fost atât de atent plănuită și știam că pleci... dar nu m-am îndoit nici măcar o *clipă* că te vei întoarce la noi. Nici măcar o clipă. Pentru că așa ești tu.

Miles încremeni. Era teribil de încurcat. Să ți-o închipui pe *Violet*, dintre toți oamenii, ajungând la o asemenea concluzie! Nu știa cum să reacționeze. Nici nu era foarte sigur că îi plăcea ce auzise. Se foi cu o neliniște neobișnuită.

– Țiganii te-au învățat peste noapte să vorbești despre lucruri profunde, Violet?

– Ah, vezi, te-am făcut să te simți stânjenit.

Era foarte mulțumită. Își întinse rochia peste genunchi și zâmbi. Se întâmpla atât de rar să îl prindă pe Miles în cea mai bună pasă.

Rămaseră amândoi tăcuți.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– Am fost discret, dacă asta te interesează. Cu alte cuvinte, nici un musafir nu știe că ai încercat să fugi cu țiganii. În cazul în care asta contează pentru tine. Domnișoara Brightly a sugerat că aș putea să te găsesc aici.

Violet dădu aproape aprobator din cap.

– Îmi place de ea. O spuse aproape sfidător. Intenționat, de parcă se așteptase ca observația ei să îl provoace. Chiar da. De Cynthia.

– De ce-ți place de ea? Miles păru din nou om de știință. Cu un ton echilibrat, cu adevărat curios. Dar inima îi bătea cu putere. Voia să audă pe altcineva vorbind despre ea.

Violet se gândi un pic.

– Să știi că e foarte deșteaptă. E foarte... *vie*. E foarte frumoasă. Te distrezi de minune cu ea. Chiar cred că nu îi e teamă de nimic. Iar părinții noștri sigur nu o plac. Astea-s motivele. Violet zâmbi răutăcios.

El își înăbuși un zâmbet. Ea nu pomenise de amabilitate sau de bunătate, de toate celelalte trăsături la modă, pe care se presupunea că tinerele doamne trebuiau să le admire unele la altele.

Toate calitățile pe care Lady Georgina le avea din plin. Toate trăsăturile pe care le aprecia și el.

Dar ea nu pomenise nici despre onestitate. Sau pasiune. Sau curaj adevărat. Sau complexitate. Sau... amabilitate.

Se gândea că n-ar fi contat ce cuvinte ar fi folosit Violet. El știa acum că limba nu era de ajuns ca să descrie ce i se întâmpla când se afla în preajma Cynthiei Brightly.

Violet se întoarse spre el.

– Nici ție nu-ți place, nu? insistă ea. Ar trebui să vezi ce față ai acum. Te-ai întunecat tot. Parcă-ți tună și fulgeră când e ea prin preajmă. Și nu-ți stă în fire să fii nepoliticos. Te-am văzut vorbind cu ea ieri, Miles. Păreai... nerăbdător. Niciodată în viața mea nu te-am mai văzut așa. E invitata mea. Nu e de vină că n-are familie. Trebuie să fim buni cu ea.

Să ți-o imaginezi pe Violet observând așa ceva. Și să te mustre pentru asta!

Nechemată, îi veni în minte imaginea unor umeri care se îndreptau aproape imperceptibil în lumina unei ferestre. De parcă aranjau o greutate care se deplasase neplăcut.

Miles simți iar împunsătura aceea deosebită în piept, neliniștea aceea familiară.

Cine avea grijă de Cynthia Brightly? Cynthia Brightly.

Nu credea că era neînfricată. Și asta era ceea ce o făcea curajoasă.

Apoi se întrebă ce-o fi făcând ea în clipa aceea: fără îndoială, revedea calitățile fiecărui oaspete ca să decidă spre care dintre ei să își îndrepte farmecul pentru a obține ce-și dorea. El avusese dreptate de la bun început: ei doi nu erau atât de diferiți în privința aceea. Amândoi ar fi făcut ceea ce trebuia făcut ca să obțină ce doreau.

– Încă nu știu ce să cred despre ea, spuse el scurt.

Nu era o minciună. Și cum spusese ceva foarte tipic, Violet îi acceptă cuvintele cu o ridicare din umăr.

– Îmi place și de Georgina, spuse ea cu generozitate. E foarte drăguță. Te vei însura cu ea, nu-i așa, Miles? Ți se potrivește. O spuse împăciuitor. Cu siguranță, asta l-ar mulțumi pe *papa*.

Miles se simțea stresat, iritat. Iritare care se îndrepta spre fiecare femeie pe care o cunoștea, inclusiv spre Lady Middlebough, care avusese o răbdare extraordinară și cu care, pentru numele Domnului, urma să se întâlnească – în toată splendoarea goliciunii ei – chiar în noaptea aceea.

Ignoră întrebarea surorii lui și se ridică.

– În regulă, atunci, Violet. O să te gândești, te rog, înainte să faci ceva necugetat?

– Nu cred că pot să-ți promit asta, Miles. Îți ia o groază de timp să gândești. Tu faci asta pentru noi toți.

Era fluturatică, se amuza. Se aștepta ca Miles să râdă.

Și deodată el se înfurie.

– Pentru numele Domnului, Violet! Vrei să-mi frângi inima?

Rosti cuvintele înainte să se gândească bine.

Sora lui deschise gura. Făcu ochii mari de uimire.

– Ce... ce lucru spui și tu, Miles! Nu... nu te-am auzit niciodată vorbind despre inimi frânte.

Ah, deci poezia mai avea alte utilizări: să o șocheze pe rebela lui soră până ajungea să se bâlbâie. Desigur, era foarte amuzant, dar în spatele amuzamentului lui sfârâia enervarea. „Am și eu o inimă", și-ar fi dorit să îi spună. „Nu sunt doar gravitație. Pot să fiu furios. Și eu aș putea să fac ceva necugetat. Aș putea să sufăr. .

Violet rămase fără cuvinte. Se lăsă ușor pe spate și se uita cruciș la el, de parcă încerca să își concentreze toată atenția asupra lui. Ca să se asigure că Miles era cu adevărat cel care vorbea.

– Doar gândește-te înainte să faci ceva, Violet! Pentru numele lui Dumnezeu, ești deșteaptă și, când îmi dovedești asta, sunt la fel de șocat. Te rog să-ți amintești că poți să-ți folosești mintea și la alte lucruri. Nu doar ca să împiedici vântul să șuiere zgomotos între urechile tale. Cu alte cuvinte: gândește.

– Sau... sau „o să-ți frâng inima"? Ea părea să îl citeze și continua să pară neîncrezătoare.

El oftă. Miles nu reușea să își închipuie ce bărbat ar fi putut să o îmblânzească pe Violet sau să o transforme în femeia care-i plăcea să creadă că putea să devină. Avea cele mai bune calități ale familiei Redmond, amplificate și cuprinse de amoc.

– Prea bine, spuse el în cele din urmă. Da. E foarte posibil ca data viitoare când faci ceva necugetat să-mi frângi inima. Ți-ar plăcea să ai pe conștiință inima mea frântă?

Ea continuă să se uite lung la el și deodată se încruntă. Poate că încerca să și-l închipuie ca pe un om cu inima frântă, se gândi el, și se poticni în harababura creată de acea imagine. În vreme ce îl privea, ridică aproape inconștient mâna ca să netezească încruntătura dintre ochii.

În cele din urmă, Violet răsuflă resemnată și se întoarse din nou, uitându-se spre orizont.

– Foarte bine, Miles. Mă voi strădui să gândesc. Dar numai pentru tine. Încruntarea ei fu menită să ascundă faptul că vorbea serios.

„Afurisita mea de soră mă iubește fără să vrea." Miles își ascunse zâmbetul.

– Oh, așteaptă, Miles! Violet se uită la el. Ai grijă! Unul dintre nasturii de la haină ți-e slăbit. Ea se întinse și lovi ușor cu două degete nasturele de argint care atârna. Ar trebui să-ți pui valetul să se ocupe de el. Asta e o haină Weston? De obicei ei cos nasturii cu oțel. Ce i-ai făcut?

„M-am tăvălit pe canapele cu musafire înnebunitoare care fumează țigări de foi."

Trebuia Violet să observe nasturele lui slăbit! În unele privințe, viziunea ei, felul în care privea lumea, se asemăna cu a lui: era precisă, minuțioasă. Dar evident altfel canalizată.

– Mulțumesc că mi-ai atras atenția. Mă ocup de asta ca nu cumva să-ți jignesc exigențele vestimentare.

Ea schiță un zâmbet, dar zâmbetul se stinse pe măsură ce o cuprinse agitația. Își drese glasul:

– N-o să-i spui lui *papa* despre... asta?

– Nu. Și, desigur, probabil că nici Jonathan nu o s-o facă. Totuși, dă-ți seama că el o să știe că ai încercat să fugi cu țiganii, ceea ce înseamnă că are ceva nou cu care să te șantajeze.

Violet pufni:

– Jonathan nu știe nicidecum la fel de multe despre mine pe cât știu eu despre el.

Era un detaliu interesant. Poate într-o bună zi va insista pe lângă sora lui ca să afle mai mult. Dar nu azi.

Miles se ridică și își scutură spatele hainei. I se făcuse frig cât rămăsese așezat. Se întinse, prinse mâinile lui Violet și o trase în sus fără jenă. Apoi așteptă ca ea să își scuture fusta, o luă din nou de mâini și i le frecă între ale lui. Erau foarte reci.

Apoi, exasperat, le dădu drumul.

– Cum ai ajuns aici, Violet?

– Am mers o vreme, apoi am plătit un șiling unui fermier care se ducea spre nord ca să mă ducă restul de drum. Vezi tu, n-am vrut să iau un cal, știam că țiganii l-ar fi luat, *papa* ar fi făcut spume și ar fi pus să îi aresteze pe toți. Tu ai venit călare, nu? Violet se uită plină de speranțe spre Ramsay. Apoi se uită cu subînțeles în depărtare,

spre locul unde se zărea impunătoarea lor casă, și își întoarse explicit privirea spre el.

Miles își dădu ochii peste cap. Trebuia să îi admire încercarea, dar el nu era nici Lyon, nici tatăl lor.

– Bineînțeles c-am venit călare. Tu, oricum, o să te întorci pe jos, în vreme ce eu merg călare. Plimbarea sigur o să te încălzească bine. În drum spre casă, o să vorbim despre gravitație și despre alte proprietăți ale planetelor.

Până la urmă, el știa cel mai bine cum să o pedepsească pe Violet.

Capitolul 16

Urmă o zi tihnită. Violet fu calmă și tăcută câteva ore, apoi ieși din cameră și își dori să facă o plimbare prin grădină. Toate femeile hotărâră să i se alăture ca să deseneze construcțiile stranii, florile și altele asemenea.

Talentul la desen al Cynthiei era, cel mult, modest, și se simțea nerăbdătoare, i se părea că își folosea mai util timpul când îi fermeca pe bărbați, care hotărâră cu toții să le însoțească la plimbare.

Cu toții, mai puțin Miles. Dispăruse toată după-amiaza ca să se ocupe de treburile moșiei și de corespondență.

În cele din urmă, în râsul și flirtul de peste zi, Cynthia uitase că nu mai avea timp, că pantofii și gentuța se tot subțiau, că nu primise nici o scrisoare din Northumberland și că Miles Redmond urma să facă dragoste cu Lady Middlebough chiar în seara aceea.

Lady Middlebough desena foarte bine. Chiar dacă o făcea cu exces de zel.

Dar în întuneric, după ce se retrăsese în camera ei, Cynthiei îi fu foarte greu să le uite pe toate.

Un anumit impuls crescu în ea, devenind de nesuportat.

În cele din urmă, Cynthia capitulă. Coborî din pat, trebuia să se ocupe singură de ce avea de făcut. Până la urmă, știa și încotro să o ia.

*

Dacă era să fie complet sincer, Miles își dădea seama că aproape își dorea ca Lady Middlebough să fi plecat din pură exasperare.

Dar să facă dragoste cu ea acum părea o chestiune de onoare, pentru numele lui Dumnezeu. Așa că aștepta, cu imaginea ei în minte și se gândi la ce i-ar fi plăcut lui să îi facă ei și ce i-ar fi plăcut ei să-i facă lui. Așa că, în cele din urmă, începu să o aștepte cu mare nerăbdare. Să uite de sine, să se epuizeze într-o plăcere nepăsătoare și lipsită de obligații era tocmai ce îi trebuia ca să își regăsească liniștea sufletească. Sau așa îi spunea mintea lui extraordinară.

Când se apropie ora stabilită, el deschise foarte încet ușa de la dormitor și aruncă o privire pe coridor. Pentru ca Lady Middlebough să nu bată la ușa greșită.

– Ce naiba?

Cynthia Brightly se afla pe coridor în fața ușii lui. Exact unde oricine care era în trecere – sau mai degrabă, oricine se *furișa* spre o întâlnire – putea să o vadă.

O prinse de încheietură și o trase înăuntru înainte ca ea să apuce să scoată un sunet. O privi cum stătea pe covor, cu picioarele goale și...

Stai – nu era posibil să o primească în dormitorul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Din reflex, o împinse atât de repede înapoi în coridor, încât părul ei pluti pe spate ca un zmeu.

Doamne Sfinte, ce păr lung și des!

Nehotărât, nu îi eliberă încheietura pentru că Cynthia strălucea ca o stafie în cămașa ei de noapte, surprinsă în lumina difuză de pe coridor, părul se revărsa peste chipul ei și reușea să se aprindă ca o scânteie în întuneric. Lady Middlebough urma să apară dintr-o clipă în alta și să o vadă acolo și...

Miles o smuci înapoi în cameră.

Se gândi că erau prinși în cea mai absurdă realitate de pe pământ.

– Te distrează asta, domnule Redmond? șopti Cynthia pe un ton firesc.

El făcu greșeala să se uite la chipul ei. Cămașa de noapte deveni aproape transparentă în lumina focului.

– Afurisită femeie! Hotărât, el o împinse din nou pe coridor.

Tot nu îi dădu drumul.

Se gândi că poate nu putea să îi dea drumul. Încheietura ei era îngustă, așa de fină și de rece sub degetele lui, iar dacă începea să se gândească la cât de fină era pielea ei...

Nu se va gândi la pielea ei.

– Ce naiba faci aici? șuieră el printre dinți.

– De ce? Aștepți pe altcineva? Nevinovate ca niște flori, cuvintele ei. Fără îndoială, în ochii ei dansau licăriri diabolice, dar Miles nu putea să le vadă în întuneric.

Permise ca tăcerea lui lungă și neîncrezătoare să devină un „da" clar.

– Pe Lady Middlebough? insistă ea în șoaptă.

– Tu – și șopti cuvântul cu sarcasm – ce crezi, domnișoară Brightly?

Ea rămase tăcută o vreme. Aparent valurile lui de furie, exasperarea și trupul lui masiv reușiră în sfârșit să îi transmită mesajul.

– Ar trebui să plec, sugeră ea cu vocea slabă.

– Oh, sigur ar trebui să pleci, încuviință el încruntat. Aruncă o privire agitată pe coridor.

Dar ea nu se clinti din loc. Încremenită de nervi și de prezența lui. Ceea ce, într-un fel, izbuti să o facă să se simtă ca o insectă prinsă în chihlimbar.

Miles mormăi o înjurătură, o trase încă o dată în camera lui, îi eliberă încheietura, închise ușa cât putu de încet și o încuie cu cheia.

Era poate cel mai decisiv sunet pe care să îl fi auzit vreunul din ei.

– O să-i spui lui Lady Middlebough că ai un *mal à la tête*[1], domnule Redmond, atunci când vine?

El se întoarse ușor ca să se uite la ea.

– În clipa asta, nu-mi pari amuzantă, Cynthia.

Era o greșeală să se uite la ea. Ochii lui se simțeau foarte bine acum că o răvășea din priviri în întunericul luminat de flăcările focului și îl îmbiau să se apropie din ce în ce mai tare de ea, și întreaga lui ființă protestă vehement când își impuse să întoarcă privirea de la ea.

Făcu cinci pași în partea opusă a încăperii. De parcă cei cinci pași puteau să îl apere cumva de dorințele lui nepotrivite.

[1] Durere de cap (în limba franceză, în orig.) (n.tr.)

Urma să facă așa: aștepta să vină Lady Middlebough, îi spunea să plece, cu regrete șoptite și promisiuni pentru o altă după-amiază, apoi o înghiontea ferm pe domnișoara Brightly afară din camera lui și își încuia ușa pentru toate femeile în seara aceea.

– Așteptăm până bate la ușă, îmi prezint regretele, apoi te trimit de aici, spuse el hotărât, fără să aibă atâta încredere în el încât să o privească.

Cynthia nu spuse nimic. Se uita prin camera lui cu o curiozitate lacomă.

Miles își închipuise că avea să se simtă mai îndrăzneț în prezența ei. La urma urmei, o demistificase cumva: îi cunoștea constituția, căldura, parfumul pielii, gustul fierbinte și dulce al gurii. Simțise forma sfârcurilor ei întărite și arcuite pe pieptul lui, vârfurile degetelor ei mângâindu-i capul și...

Era sfâșiat de dorință. Se prinse de piciorul patului, parcă era rămășița plutitoare a unui naufragiu, iar el singurul supraviețuitor care se ținea la suprafață pe mare. Sau poate o suliță pe care putea să o arunce în fălcile căscate ale dorinței frustrante pentru domnișoara Brightly.

Ale naibii metafore! Desigur, iată-le! Dezlănțuite de domnișoara Brightly, al cărei nume era practic o comparație absurdă.

Ea era ca nisipurile mișcătoare. Cu cât se lupta mai mult cu ea, cu atât se scufunda mai tare.

Dacă Lady Middlebough ar fi intrat în încăpere, el ar fi întâmpinat-o cu un sărut pătimaș, i-ar fi oferit coniac, ar fi dezbrăcat-o cu râvnă și apoi și-ar fi descoperit cu entuziasm farmecele unul altuia. I-ar fi dovedit că tot ce auzise despre el era adevărat.

În schimb, acum, Miles se ascundea în întuneric. Și Cynthia stătea în fața focului cu brațele strânse în jurul ei ca un șal.

Miles își lăsase haina pe scaunul de lângă pat pentru ca valetul să se ocupe de ea. Se întinse – distanța era mare – dar să se ducă s-o ia era ca și cum ar fi renunțat la poziția lui de siguranță.

– Pune asta pe tine!

El o azvârli spre ea. Haina zbură prin încăpere ca o pasăre mare, ea o prinse din zbor înainte să îi aterizeze pe cap. Cu un gest grațios și cu suficient aplomb, și-o aranjă pe umeri. Îi aruncă o privire amuzată.

– Mulțumesc, spuse ea ușor, șovăitor.

– Nu vorbi, îi șopti el iritat.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

Era liniște. El se întrebă cum i se părea camera lui: simplă, culori închise, scaune enorme, comode și uzate, un covor moale ca o pajiște, un pat în care să încapă confortabil o familie întreagă. Miles era masiv. Îi plăcea mobila masivă și de obicei folosea tot patul când dormea.

– Lady Middlebough nu e măritată?

Întrebarea sună periculos, de parcă încerca să demonstreze ceva, ceea ce nu potoli deloc enervarea lui.

Miles își încălcă propria regulă a vorbitului.

– E o femeie matură. Deci poate să facă ce vrea. Știe exact ce face. Vrea doar un lucru, la fel ca mine.

Urmă o pauză.

– Eu nu, spuse ea încet. Eu n-aș face asta.

Oftă lung.

– Amândoi suntem adulți, și eu, și ea. Și de unde știi, Cynthia? Cum naiba poți să *știi* ce vei face și ce nu de îndată ce te mă...

Trei bătăi ușoare se auziră în ușă. El încremeni.

Chiar disprețuia minciuna. Nu se pricepea deloc să mintă. Totuși, dacă susținea că e teribil de indispus, nu greșea cu absolut nimic.

Ieșind din umbră, învârti cheia și întredeschise puțin ușa. În întuneric, Miles văzu doi ochi strălucitori și umezi și începutul unui zâmbet înflăcărat. Din păcate, ce urma să spună avea să îi pună capăt.

– Victoria... te rog să nu te superi! Miles părea tot o remușcare. Zâmbetul încremeni pe chipul ei. Mă simt teribil de... indispus. Mă tem că aș putea... că n-aș fi în stare să...

Își lăsă fraza neterminată, plină de subînțelesuri. Se rugă în gând ca ea să aibă milă de el.

– Pot să mă descurc cu asta, șopti surprinzător de încrezătoarea Lady Middlebough, fără să ezite o secundă.

Cuvintele îi tăiară avântul. Dar doar pentru o clipă.

– Mă tem că e o foarte... – își drese glasul discret, în căutarea unui cuvânt descurajant – ... neplăcută... indispoziție.

Urmă o tăcere absolută.

El și Lady Middlebough se priviră prin ușa întredeschisă. Miles își dădu seama că îi *ardeau* obrajii.

O înjură în gând, sănătos și strașnic, pe Cynthia.

– Sper să te însănătoșești cât de curând, alese să spună Lady Middlebough în cele din urmă, cu toată politețea rafinată dictată de obârșia ei.

Se întrebă ce va alege ea să le spună celorlalte văduve din înalta societate.

– Mulțumesc pentru înțelegere, Victoria. Vocea lui sună ca o scuză mieroasă. Și nu e nimeni mai rușinat sau mai plin de regrete decât mine, din moment ce pleci dimineață. Te rog să-mi promiți... o dată viitoare?

Măcar întrebarea fusese pusă din inimă, și Lady Middlebough o știa. Îi zâmbi oarecum nesigur, apoi își atinse buzele cu degetele și îi trimise un sărut, el îl prinse din zbor.

Ea se dădu înapoi, se întoarse și se îndreptă spre camerele ei, cu pași ușori, cu ținuta încovoiată și mâhnită, ducând cu ea toate farmecele seducătoare.

Miles așteptă până ce femeia coti. Apoi închise ușa, învârti cheia și se răsuci amenințător spre Cynthia.

– Poate trebuia să vorbești mai clar despre boala ta de la bun început. Ea se chinuia să nu râdă. Așa nu mai trebuia să te scuzi.

– Tu ești boala mea, șuieră el.

– Eu... începu ea să protesteze, ridicând vocea.

El își apăsă un deget amenințător pe buze și se încruntă.

– Șșșt! Îți spun eu când să pleci, șopti el.

Urmă o tăcere mai lungă.

– Eu n-aș face-o, șopti ea șovăielnic, de parcă reluau o discuție întreruptă de musafira lui, pentru că nu aș lua lucrurile ca pe un fapt de la sine înțeles. Dacă am destul noroc să mă mărit bine, m-aș purta onorabil.

– Din nou: de unde naiba știi ce-ai face? Poate e mult mai greu decât îți închipui.

– Dar nu de asta e onorabil? Din cauza greutății?

Un val de furie aproape îl făcu să creadă că era o proastă naivă. Însă era îndeajuns de sincer ca să admită că furia se datora faptului că ea avea dreptate.

Și că, în realitate, nu credea că ar fi mers până la capăt cu Lady Middlebough. Și nu neapărat de dragul onoarei.

– Poate pentru că fiecare încearcă prea mult să găsească o partidă bună, fără să se gândească și la potrivire, există atâta nefericire.

– Ah! Deci tu ești generos cu femeile, precum Lady Middlebough, în sensul că le alini, să spunem... nefericirea? întrebă ea politicos.

Miles se gândi atunci la ochii cenușii și serioși ai lui Lady Georgina. Se întrebă dacă ar avea o aventură cu vreunul dintre prietenii lui sau cu alt domn din înalta societate, dacă se căsătoreau.

Fără îndoială, el da. Să aibă o aventură. Gândul îl descumpăni.

– De ce ești aici? Să-mi demonstrezi ceva sau să mă oprești? spuse el tăios.

– Am crezut... am crezut că ești un bărbat al faptelor și al adevărului.

Nu era o acuză. Parcă îi amintea cu blândețe cine era el, căci esența ființei lui conta pentru ea. Vocea ei era ușor nedumerită și rănită.

– N-a fost decât o femeie măritată, spuse el blând după o clipă. Și nici atâta. Doar ai văzut-o plecând. Mărturisirea îl costa. Dar chipul ei se îmblânzi și, într-un fel, era tot ce conta în clipa aceea.

– Ai fi... Ea înghiți. Ai fi făcut-o... dacă nu veneam?

El așteptă. În cele din urmă, sigur că răspunse sincer, chiar dacă se simți descurajat:

– Nu știu, rosti el încet.

Recunoașterea era un cadou pentru ea. Cu câteva zile în urmă, răspunsul ar fi fost un „da" categoric.

Cynthia făcu ochii mari, apoi coborî iute privirea. Ah! Deci înțelegea.

„Ca pe un fapt de la sine înțeles", spusese ea. El o studie. Oh, Doamne! Se gândi că ea putea să îl fascineze în mii de feluri. Părul ei... părul ei părea un univers de culori. O văzuse într-o rochie strălucitoare pe care o confundase cu aripile unui fluture tropical, într-o rochie minunată și serioasă care îl făcuse să se gândească la femeile ușoare din perioada Tudorilor, iar acum purta o cămașă de noapte mare, largă și fără zorzoane, dar care dezvăluia pielea palidă de deasupra gulerului, unde ținea strâns haina lui cu mâinile. Voia să o atingă acolo, să dezmierde cu limba spațiul dintre oasele delicate de la baza gâtului.

– Bine, ar trebui să pleci acum, spuse el deodată.

Combinate, prezența ei și discuția, îl făcură să se simtă încolțit. Putea să negocieze abil cu canibalii, dar fata asta îl copleșea pentru că pătrundea în locuri dinăuntrul lui, locuri despre care nu-și închipuise că existau, îi arăta dorințe nevisate, punea întrebări incomode pe care mintea lui analitică nu putea să le disece. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să o oprească.

Sau cum să se apere.

Iar lucrul pe care Miles Redmond îl ura cel mai mult pe lume era să nu *știe*.

Făcu iute doi pași înainte ca să-și ia haina. Ceva pe chipul lui trebuie să îi fi dat clar de înțeles că voia să o alunge. Ea își trase haina de pe umeri și o ținu între degete.

El dădu s-o ia. În schimb, haina căzu pe podea.

Și Miles privi surprins cum mâna lui se cufundă încet în părul ei.

Ce naiba i se întâmpla? Cu câteva nopți în urmă o linsese ca un spaniel, iar în seara asta începuse să o tragă înăuntru și să o împingă afară din camera lui, de parcă ar fi fost o jucărie.

Acum o trăgea de păr.

Ei bine, poate nu o trăgea de păr. Dar mâna lui i-l strângea categoric și nu era prea dispus să îi dea drumul. Era fascinat de desimea lui mătăsoasă și, din nou, uimirea uriașă pe care o resimțea îl înfuria chiar pe măsură ce-l făcea să-i slăbească puterile. Ridică ușor mâna plină, greutatea cascadei de șuvițe îi alunecă printre degete și privi zecile de nuanțe delicate și strălucitoare: tonuri de roșu aprins și arămiu răsucindu-se într-un castaniu scăpărător. Își trecu din nou degetele prin părul ei.

Ea rămase nemișcată. Captivată fie de cât de uimit era, fie, din nou, complet surprinsă de ceea ce nebunul de Miles Redmond alesese să îi facă. Dar chiar atunci haina alunecă dintre degetele ei și se prăbuși la podea, iar el se uită în ochii ei. Deveniră tulburi și blânzi, cu pupile mari și negre, cu pleoape mai grele acum.

Cuprinse cu cealaltă mână restul părului, păr care o transforma acum în prizoniera lui. Miles o trase ușor pe spate ca să îi cuprindă capul în mâini.

Și încet, încet, își apăsă gura pe a ei. Ușurare sau resemnare? Sau ceva din ambele?

Ea închise ochii. Iar el zări pe gâtul ei bătăile aprige ale inimii.

Îi atinse colțul gurii cu limba, în locul acela surprinzător și sensibil, ca să îi reamintească de secretele pe care el le știa despre femei și, deci, despre ea. Apoi își adânci sărutul cu blândețe: delicat, cuprinse între buze carnalitatea senzuală a buzelor ei. Savură în tihnă generozitatea ofrandei lor, degustă rapid și chinuitor savoarea gurii ei. Întunecată, dulce, bogată ca un fruct exotic.

Și Miles se simți îmbătat. Îmbătat de un singur sărut.

Îl încheie la fel de repede pe cât îl începuse. Totuși, buzele lui zăboviră peste ale ei. Nu era dispus să o lase.

– Ce vrei, Cynthia? șopti el peste gura ei.

Nu era o întrebare, chiar dacă asta intenționase să fie. De fapt, Miles nu era mai puțin supărat sau tulburat decât fusese cu câteva clipe în urmă. Dar rosti cuvintele cu blândețe, căci era sincer curios. Chiar voia să știa ce credea ea.

Pesemne dacă *ea* știa ce voia, de ce se afla acolo, ce își făceau unul altuia sau ce voiau cu adevărat unul de la celălalt, puteau să rezolve pe loc problema. Puteau să o rezolve împreună, pentru ca mai apoi să revină la viața mai mult sau mai puțin liniștită de care se bucurase înainte să o cunoască.

Pleoapele ei se ridicară încet, ca și cum nu se obișnuiseră cu greutatea propriilor gene. Pupilele ei erau aproape imposibil de distins de albastrul intens al ochilor. Parcă te uitai în miezul nopții.

Cynthia îi întâlni privirea, ochii ei erau întunecați, enigmatici, neajutorați, poate ar fi vorbit... dacă ar fi fost în stare. Ritmul inegal al răsuflării ei adie peste buzele lui.

Emoția se clădea pe emoție. A lui, a ei.

– Nu cred că mă vrei pe mine, presupuse el neînduplecat, pedepsindu-se cu propria logică și cu propriile cuvinte, vocea lui doar o șoaptă, trecându-și fără grabă degetele prin șuvițele strălucitoare de păr, în jos pe spatele ei, pe fesele ei. Simți muselina cămășii de noapte; era aproape la fel de fină ca pielea ei, în parte răcoroasă de la popasul pe coridor, în parte încălzită de foc. Doamne, atât de multe senzații minunate aparțineau acestei unice femei!

– Fără să chibzuiesc îndeajuns, cred că ți-am arătat care e *natura* dorințelor tale, spuse el, și crezi că ai ratat ceva. Și... Vocea lui era un susur. Crezi că îți voi arăta eu ce anume. Că îți voi arăta ce vrei să știi. Ce ai nevoie să știi. Și crezi că ești în... Iar acum vocea lui deveni o șoaptă... Siguranță cu mine.

Începuse cu un cuvânt, dar sfârșise cu un sărut. Delicat ca șoapta însăși.

Capitolul 17

Sărutul arse buzele Cynthiei chiar dacă părea să fie teribil de cast.

El crease un fel de plasă cu vocea lui, o voce de mătase aspră și miez de noapte. „În siguranță?" Se simțea la fel de în siguranță ca orice creatură prinsă într-o plasă. Își dorea ca el să nu mai vorbească, pentru că părea nedrept ca doar unul din ei să se folosească de cuvinte, iar ea să tacă pur și simplu.

În clipa aceea, Cynthia exista doar ca să fie atinsă și orice altceva – vorbitul, respiratul – era de prisos. El de ce nu-și dădea seama?

Ea își închise din nou ochii. O încercare zadarnică de a-l împiedica să-i citească gândurile.

Bărbatul ăsta cu nasul mare, umeri lați, piele fierbinte, ucigător de subtil și cu ochelari era prea deștept. Desigur, avea perfectă dreptate în privința ei. Întotdeauna avusese. Cynthia se simțea expusă; ar fi trebuit să fie revoltată.

Dar acum, palmele lui late erau calde pe spatele ei, îi cuprinseră mijlocul și ea era nerăbdătoare să le simtă pe pielea ei. Un sentiment chiar foarte primejdios.

Atunci de ce se afla acolo? Când viitorul ei era în joc? Când tot ce avea de oferit unui bărbat era frumusețea, șarmul și virtutea?

Și deodată nu mai simți mâinile, nu îi mai simți căldura, nu mai simți răsuflarea lui pe buze.

Plecase.

Cynthia își dădu seama că i se înmuiaseră picioarele, când dădu să facă un pas înainte și aproape se împiedică.

„De ce? Unde...?"

Deschise dezorientată ochii. Văzu că Miles se îndepărtase de ea și că stătea într-un fotoliu lângă foc. Se cufundase ușurat, cu spinarea lipită de spătar; de fapt, ședea aproape tolănit. Închise iute ochii; își lăsă capul pe spate. Își înfipse degetele în brațele fotoliului. Era singurul semn care trăda tensiunea din el.

Nu se foia, nu bătea din picior, nu murmura. Nu: indiferent de ce furtuni mocneau în interiorul lui Miles, ele se manifestau doar atunci când o atingea.

Sau când le atingea pe cele ca lady Middlebough?

Pentru el era la fel cu altă femeie? Era la fel de fiecare dată? Cum era posibil? Dacă era așa, cu siguranță până acum el și-ar fi pierdut viața.

Cynthiei îi trecu prin minte că poate și lui i se înmuiaseră genunchii și de aceea se așezase.

Iar acum ochii lui erau deschiși și înflăcărați, chipul îi era încordat de decizia pe care încerca să o ia în mintea lui strălucită. Tăcerea se prelungi, dar focul fusese aprins de curând – flăcările erau strălucitoare, intense, săltărețe – și începea să fie din ce în ce mai cald în încăpere.

Cel puțin, Cynthia prefera să creadă că focul era de vină pentru cât de fierbinte se simțea.

– Foarte bine. O să-ți arăt, domnișoară Brightly.

Ea aproape sări din loc.

Vocea lui era liniștită și răgușită, șovăitoare; parcă se auzise de undeva dinăuntrul ei chiar dacă vorbise el. Ciudat, el părea... resemnat. Părea o sentință pe care șovăise să o dea, parcă fiind nesigur de reacția ei. Sau nesigur de înțelepciunea deciziei.

Astfel, după ce își pronunță sentința, gura lui se arcui ușor. Aștepta decizia *ei*.

„Slavă Domnului", și-ar fi dorit Cynthia să spună. Încă nu putea să vorbească.

Miles trebuie să fi zărit ușurarea de pe chipul ei pentru că râse ușor: sunetul trist al dorinței.

– Vino în fața mea, Cynthia!

Era tentată să nu se supună, doar ca să-și demonstreze că mai avea încă o voință.

Totuși, trupul ei nu era interesat de nesupunere: pluti agale spre el, de parcă Miles o trăgea spre el cu o sfoară.

Se opri în fața lui, cu privirea coborâtă, cu genunchii aproape atingându-i pe ai lui și cu inima bătându-i nebunește în piept.

Miles ridică privirea și ea se pierdu o vreme în lumea întunecată, fierbinte și misterioasă din ochii lui. Îți dădu seama că el ridicase mâinile de pe brațele fotoliului doar când simți suspinul aerului în spatele gambelor. Apoi, în sfârâitul focului, auzi alunecarea discretă a cămășii de noapte, pe care i-o ridicau mâinile lui.

Cămașa lăsa în urmă o piele înfiorată, îi mângâie ușor firicelele aurii de pe coapse și o copleși cu totul. Se gândi cu ironie la faptul că rochia de noapte putea să folosească drept instrument de seducție.

Ah, dar ce făceau acolo nu era menit să fie seducție, își aminti în gând. Era cu neputință să ducă momentul la bun sfârșit.

„O să-ți arăt", spusese el.

„E mai mult de atât", spusese el.

Și acum ea stătea în fața lui, aproape incapabilă să respire, în vreme ce sângele ei părea să fi devenit foc.

Rămase cu privirea coborâtă, cu cămașa de noapte strânsă în falduri la șolduri, ținute de mâinile unui bărbat pe care îl cunoștea doar de câteva zile, cu coapsele dezgolite și vulnerabile, șocant de palide în propriii ochi, în încăperea aceea cufundată în umbră. Și se întrebă de ce doar acum i se părea că era complet nebună să îngăduie așa ceva.

„Sigur", spusese el. Ea chiar credea asta?

De unde știuse el?

Cynthia avea încredere în el. Și oricum, toată lumea părea să aibă încredere în Miles Redmond.

Rațiunea începu să îi copleșească toropeala, și Cynthia se încordă. Desigur, Miles îi simți reacția, așa cum ar fi observat tensiunea în orice animal viu aflat în mâinile lui. Una din sprâncenele lui se arcui întrebătoare. Îi lăsa o clipă în care să se decidă. Ea simți tremurul ușor al degetelor lui; auzi răsuflarea lui întretăiată – erau nervii sau dorința? Înțelese că și lui îi era teribil de greu.

„În siguranță." Bănuia că era în siguranță cu el.

Și după ce acceptă gândul, Cynthia închise ușor ochii și se deschise pentru și mai multe senzații.

El nu pierdea timpul: degetele lui începură să se îndrepte agale, foarte încet, spre interiorul delicat al coapselor ei. Degete calde, care i le depărtau convingător. Nu avea nevoie de prea multă convingere.

– Atât de fină, șopti el și în vocea lui se simți o durere stranie, agonia dorinței, la fel de erotică precum atingerea.

Îi cuprinse fesele în mâini și o trase blând spre el. Până când genunchii lui se regăsiră între picioarele ei.

– Așază-te, șopti el.

– Să mă așez? Pe...

– Mine, completă el firesc. Încet.

Rostite astfel, cuvintele păreau absolut rezonabile.

Ea se supuse.

Se așeză ușor în poala lui, încălecându-l. Simți cum pieptul lui tresări când i se tăie răsuflarea; ea întrezări sclipirea întunecată din ochii lui și încordarea gâtului, în clipa în care trupurile lor se întâlniră încet.

Putea să simtă prin pantalonii lui, putea să vadă, conturul șocant de accentuat al mădularului întărit. Se simți cuprinsă de cutremurarea deloc cuviincioasă a dorinței când vintrele li se întâlniră. Contactul o slăbi pe de-a-ntregul.

Chiar și așa, mâinile lui rămaseră perfect cuviincioase. Așezate pe șoldurile ei, chiar acolo unde îi ridicase cămașa. Deși pieptul lui se mișca sacadat și iute.

– De ce nu-ți scoți cămașa, Cynthia?

Din nou, era o sugestie, transmisă pe un ton insinuant. Dar rostită neîndurător și, de aceea, nesperat de convingător.

Așa că mâinile ei, sclave ale vocii lui, la fel ca restul trupului ei, găsiră răscroiala cămășii de noapte. Nu putea să-și ia ochii de la el și căută pe bâjbâite panglica moale care o încheia perfect la gât.

Miles aștepta. Încremenit. Își păstră mâinile nemișcate pe șoldurile ei. Răsuflând întretăiat, căldura emanată de trupul lui mai avea puțin și ardea coapsele ei dezgolite, chiar și prin pantaloni.

Ea trase de panglică și se descheie la guler. Îl lărgi și simți cum aerul din încăpere îi învăluie pielea. În tot acest timp, savurând încremenirea mistuitoare a privirii lui.

Ea aștepta, verificând puterea pe care o avea asupra lui, punându-i la încercare răbdarea.

Apoi se simți brusc timidă, își întoarse privirea și scutură din umeri. Partea de sus a cămășii alunecă de pe ea.

Dar nu destul cât să îi convină lui Miles. Ea se simți triumfătoare când îl văzu cuprins de nerăbdare și ajutând-o să-și dea cămașa jos.

Iar în clipa imediat următoare, îi cuprinse sânii în mâini. Erau fierbinți, aspre de la călărie, de la activitățile în aer liber, de la tot ce reprezenta el. Erau insistente. Degetele lui îi dezmierdară cu putere sfârcurile deja întărite.

– *Doamne!*

Gura lui îi înăbuși oftatul pentru că buzele lui erau pregătite deja să o sărute. Ea se bucură de sărutul lui, îi întâmpină gura fierbinte și cercetătoare, în vreme ce mâinile lui îi dezmierdară minuțios sânii.

Gura lui călători pe gâtul ei și se strecură să lingă locul delicat ascuns sub ureche. Ea întoarse capul ca să îl ajute, să îl lase să atingă fiecare unghi și adâncitură, căci buzele, limba, mâinile lui îi provocau o plăcere uriașă.

Pe vremea când era copilă, avusese odată o febră îngrozitoare. Totul fusese foarte straniu. Nu fusese chiar neplăcut să trăiască într-o lume zămislită doar de febră.

Iar ce se întâmpla acum... era ca o febră. Se gândi că putea să trăiască în lumea asta pentru totdeauna.

Gura lui era fierbinte, deschisă și sălbatică, atunci când reveni spre gura ei. Cynthia se lăsă cu totul în mrejele sărutului, se delectă cu ciocnirea dinților, cu limba lui iscusită și puternică. El întrerupse scurt sărutul, ridică două degete pe care le plimbă alene pe buzele ei, iar Cynthia i le supse.

Miles își retrase degetele ude.

Și fără să îi dea de veste, degetele umezite de sărut alunecară între picioarele ei.

– Oh.

Ea tresări. Intimitatea gestului o cutremură. Și nu putea să descrie senzația decât în două cuvinte:

„Mai mult."

– O să te fac să juisezi, Cynthia. Cuvintele răsunară aspru, fascinant și insuportabil de erotice. Pentru că eu sunt sigur că de asta ai venit aici.

Degetele alunecară din nou înăuntrul ei, prin cârlionții umezi, prin faldurile feminității ei, prin...

„Doamne Sfinte... Incredibil..."

– Eu...

Cynthia se înecă. Ce putea să spună? „De acord?"

Miles îi întâlni privirea. Văzu bucuria, hotărârea și o empatie blândă: el îi înțelegea suferința; el era sursa și sprijinul ei.

Degetele lui alunecară din nou înăuntru. Ea era udă și înfierbântată. *Cum* de știa el locul exact unde să o atingă?

Buzele ei se întredeschiseră într-un geamăt; răsufla deja întretăiat.

– Cum? se auzi din nou șoapta. Cum vrei să te ating?

Ea își lăsă neputincioasă capul pe spate. Își împinse trupul spre mâna lui. „Atinge-mă din nou."

– Nu știu... Cuvintele erau doar icnete scurte, lipsite de vlagă. Cynthia era supărată că fusese întrebată. El știa, își spuse ea în gând; de ce nu-i oferea pur și simplu ce știa? Doar... te rog... mai mult... Ea își schimbă poziția pe mâna lui.

– Cum? insistă el cu vocea mătăsoasă. Cum vrei să te ating?

Ea înghiți în sec. Îi displăcea că o făcea să gândească, să se exprime.

– Mai tare...

De unde știa ea asta?

El o mângâie fără grabă, exact cum trebuia... mai tare.

Cynthia se simți străfulgerată. Își lăsă capul pe spate cu un suspin de plăcere.

– Ah, murmură el, încântat de descoperire.

– Din nou, îi sugeră ea pe nerăsuflate. Își înălță capul fără vlagă, îl lipi de bărbia lui și simți în urechi răsuflarea lui aspră și fierbinte. Își mișcă trupul pe degetele lui. Te rog... din nou...

Era oarecum conștientă de surâsul lui.

– Acum că știm cum. Vocea lui era scăzută și încordată. Arată-mi exact unde. Cu corpul tău. Corpul tău știe.

– Te rog doar... din nou, aproape că se tângui ea. Nevoia o durea. Te rog... așa... Ea se mișcă pe el, cerând, implorând.

– Bine, bine. În regulă, iubire, spuse el cu o șoaptă înnebunitoare.

Dumnezeule, el o atinse din nou exact așa cum voia să fie atinsă, degetele lui o dezmierdară cu și mai multă forță. Cu mișcări potrivite.

Ea gemu. Gutural și primitiv. Un sunet atavic de încântare. Nu știuse că era în stare să scoată un asemenea sunet. Nu era de ajuns.

El își coborî capul pe gâtul ei, fiind la fel de mișcat ca ea.

Cynthia îi simți răsuflarea pe piele, răcorindu-i-o, făcând-o să-și dea seama că era leoarcă de sudoare.

Nu știa cum avea să reziste până la capăt. Ar fi trebuit să îl oprească. Să îl oprească acum. Îi era frică; totul era prea nou, prea necunoscut și nu știa unde urma să ducă. Îl luă de gât, degetele ei alunecară spre părul lui, îi prinse iute capul în mâini.

Gura ei se opri la urechea lui.

– Te rog, nu te opri!

Simți cum pieptul lui tresare cu un gest care putea să pară un râs scurt.

Gura lui Miles o găsi din nou pe a ei. Îi ceru un sărut, o mângâie și dezmierdă cu limba lui, în vreme ce degetele lui iscusite, insistente, îmbietoare se ținură de promisiune, căci o masară, o cucerir și, Dumnezeule, alunecară o dată adânc înăuntrul ei. Instinctul o îndrumă. Se mișcă într-un ritm la început nesigur, apoi încet, apoi iute

și nestăpânit pe măsură ce plăcerea se transforma în ceva aproape imposibil de deosebit de agonie.

Ea ridică brusc capul, se îndepărtă de buzele lui, își lipi fața în scobitura din gâtul lui.

– Miles... te rog... Vreau...

Plăcerea voia ceva de la ea sau ea voia ceva de la plăcere. Nu știa dacă să se împotrivească sau să se lase cuprinsă de plăcere și habar nu avea cum să facă ori una, ori alta.. Iar el continuă să o dezmierde insistent, într-un ritm chinuitor de plăcut, mai repede acum. El știa.

– Ai încredere în mine!

Cynthia nu avea de ales: se lăsă în seama lui. Se legănară împreună, repede, apoi, dintr-odată, o căldură incandescentă îi învălui pielea; zgomotul amestecat al răsuflărilor vui în urechile ei asemenea unor valuri. Putea să simtă vag că sudoarea îi topea cămașa de pe umeri.

– Miles...

În Cynthia izbucni un foc mistuitor; numele lui explodă pe buzele ei într-un țipăt mut.

Eliberarea o arcui ca pe coardă de arc, îi scutură trupul, o legănă înainte și înapoi. Miles o ținu în brațe în timp ce ea să lăsă nimicită de valuri peste valuri de plăcere de nedescris. În clipa aceea, nimic nu mai conta, nici el, nici ea.

Era dominată de plăcere.

Și clipa se încheie. Cynthia rămase fără vlagă, perfect liniștită.

Acum era conștientă că mâinile lui Miles se odihneau pe șoldurile ei. Bărbia lui era ușor lipită de creștetul ei. Ochii ei erau la același nivel cu o parte din pielea strălucitoare, acolo unde cămașa lui era descheiată. El strălucea de la transpirație; mirosea a bărbat. Pieptul i se ridica și cobora neîncetat. Cynthia simțea că nu putea încă să dea ochii cu el.

Apoi o făcu.

El își ridică mâna ca să îi dea părul de pe față; mâna lui se prăbuși greoi la loc. Ea văzu strălucirea unei expresii neașteptate pe chipul lui. Ceva ce o făcu să rămână fără suflare. Putea să creadă că era durere, dar nu era așa.

„De unde știi?" spusese el cu răbdare exagerată când ea susținuse cu trufie că, odată măritată, nu se va furișa pe coridoare. La fel de bine, el ar fi putut să îi râdă în față; Cynthia ar fi meritat-o cu vârf

și îndesat. Ea înțelesese dintotdeauna puterea atracției și atracția puterii; le folosise cu pricepere și reacționase la ambele.

Dar acum înțelegea de ce oamenii riscau atât de multe pentru plăcerea asta. De ce se purtau ridicol, jenant, primejdios.

Ea crezuse că era o femeie cu picioarele pe pământ. Fusese doar revoltător de naivă.

Dar știa că avea să-și respecte principiile. Tot ce avea pe lume era onoarea. Era obosită, atât de obosită de jocuri.

Dacă nu avea să mai cunoască niciodată o asemenea plăcere, va rămâne cu amintirea momentului, a bărbatului, a ceea ce trăise în noaptea aceea.

Ea nu spuse nimic. Apoi ridică pur și simplu privirea și el trebuie să fi citit totul pe chipul ei – uluirea, recunoștința, venerația, stânjeneala – pentru că își arcui un colț al gurii.

Ea inspiră adânc ca să se liniștească. Și atinse nasturii de la pantalonii lui.

El îi acoperi brusc mâna.

– Ar fi mai bine să nu.

Vocea lui era scăzută, răgușită și speriată. Cu o notă evidentă de avertisment.

– Dar...

– Nu, rosti ferm.

– De ce? întrebă ea.

Miles trase adânc și nerăbdător aer în piept, apoi expiră. Și când vorbi, vocea lui liniștită răsună ca o lovitură de bici.

– Cynthia, pentru numele lui Dumnezeu, înțelegi ce-mi ceri? Poate crezi că sunt perfect stăpân pe tot ce fac, dar sunt bărbat. Și atât de puține lucruri mă opresc să nu te pun jos chiar acum și să te posed aici până rămâi fără suflare. De când ne-am cunoscut, n-a trecut clipă în care să nu-mi fi dorit să fac asta. Nu fi nebună! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă pune la încercare!

Era evident furios.

Dar nu era furios pe ea; era mai curând furios pe situație. Era o furie născută din frică.

Ea îl cunoștea foarte bine acum.

Și deodată știu de ce.

El o văzuse vulnerabilă, nestăpânită și întru totul la mila lui. El era cel care începuse și încheiase fiecare din întâlnirile lor. Deținuse întotdeauna controlul.

Cynthia credea că îi era frică să fie vulnerabil. Îi era frică să renunțe la control. Și poate, mai ales, îi era frică să nu ajungă la mila ei. Pentru că, într-o anumită măsură, fusese la mila ei încă din clipa în care se cunoscuseră.

– E în regulă să-ți pierzi controlul, spuse ea ușor. Ești în siguranță cu mine.

Ochii lui se aprinseră surprinși.

– Cynthia...

Ea îi întâlni privirea.

– Oprește-mă!

Și înainte ca el să apuce să se împotrivească, palma ei se plimbă peste lungimea masculinității lui. Putea să simtă prin pantaloni vârful neted și rotund al mădularului; degetele ei zăboviră acolo.

El își lăsă capul pe spate.

– Doamne sfinte...

Cuvintele continuară cu un șuvoi mult mai șocant și plăcut de cuvinte.

Ea repetă aceeași mișcare, pieptul lui se mișcă sub ea.

– Arată-mi, șopti ea. Cum vrei să fii atins?

– Cynthia, șopti el răgușit. Îți jur, n-o să fie nevoie de mult... Doamne, Dumnezeule!

Mădularul sări eliberat și dezgolit din pantaloni, iar degetele ei îi urmăriră imediat conturul fierbinte. Era enorm și gros; senzația lui în palma ei era puternică, stranie și mai mult decât periculoasă.

Ea coborî privirea. Era străin și înfricoșător, urât și frumos în același timp.

El înghiți cu greu. Se prinse cu mâinile de brațele fotoliului.

– Cum? șopti ea. Arată-mi!

Îl mângâie din nou.

El îi luă mâna și o ținu într-a lui pentru o clipă, cu ochii arzând în ochii ei, cu gura strânsă într-o linie încordată. Răsuflarea lui adia fierbinte pe gâtul ei. Broboane de sudoare i se adunau pe tâmplă și coborau spre maxilar. Tensiunea dinăuntrul lui vui prin trupul ei. Chiar dacă se simțise epuizată cu câteva clipe înainte, exaltarea începu să se acumuleze din nou înăuntrul ei, în tandem cu frica.

Forța reprimată a bărbatului era palpabilă. Deodată, Cynthia nu mai știu nimic despre intențiile lui. Și asta făcea parte din exaltare.

La naiba cu ea pentru că era mereu o aventurieră.

Și apoi el se mișcă. O îndemnă să își înfășoare degetele pe mădularul lui.

Îi ținu mâna acolo o clipă.

După aceea, mâna lui caldă coborî cu mâna ei, încet și ferm, peste vârful membrului lui. Apoi urcă din nou. Tare. Cu ochii în ochii ei.

El își îndepărtă ușor mâna.

– Și pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri, mârâi el.

Cynthia se simți triumfătoare, dar frica zăbovea încă în ea.

Coborî mâna. Tare. Apoi o ridică din nou. El se lupta să își păstreze stăpânirea de sine; pieptul i se ridica și cobora în răsuflări repezi, cu degetele încordate și palide pe brațele fotoliului.

Ea îl mângâie din nou. Și din nou. Simțind cum rotunjimea lui enormă devine mai groasă și mai tare în pumnul ei.

Mâinile lui se ridicară încet, se răsuciră, apoi se cufundară în părul ei. Parcă avea nevoie de ea ca să-și găsească echilibrul. Își lăsă capul pe spate, pleoapele deveniră niște fante subțiri. Mușchii gâtului îi erau încordați. Era extraordinar să te uiți la el, în vreme ce încerca să reziste plăcerii; Cynthia fu cuprinsă de un val de încântare, știind că ea i-o provoca.

– Cynthia... Vocea lui părea o șoaptă înăbușită de neîncredere. Să mă ajute Dumnezeu... Te vreau...

„Să te pun jos chiar acum și să te posed", îi spusese el. În clipa aceea, Cynthia nu-și dorea nimic mai mult pe lume.

Asta ar fi însemnat sfârșitul pentru ea – sfârșitul tuturor speranțelor. Pentru că virtutea ei era unul dintre puținele lucruri pe care le avea de oferit celui cu care se va mărita.

Cu siguranță, de aceea o avertizase el: „Știi ce-mi ceri?"

Cât de nesăbuită fusese să creadă că stăpânirea lui venea de la sine.

Cât de cutezătoare și de egoistă fusese să îi impună nevoia unui asemenea control de sine.

Totuși, nu regreta. Nu încă. Nu se mai simțise niciodată atât de puternică.

Miles se lăsă greu în fotoliu; își dădu capul pe spate; gâtul lui se mișca în ritmul mângâierilor ei. Răsuflarea lui venea în rafale fierbinți, printre buzele ușor întredeschise; își împinse deodată șoldurile spre pumnul ei. *Mai repede*. Ea își aranjă greutatea pe coapsele lui, pumnul ei se supuse și găsiră împreună ritmul pe care Miles și-l dorea.

– Cynthia... Numele ei răsună ca un geamăt aspru. Este atât... *de bine...*

Și după câteva clipe, Miles își dădu din nou capul pe spate, de parcă ar fi fost biciuit cu brutalitate, iar corpul lui se ridică brusc sub ea.

Urmă o liniște adâncă. El se lăsă ușor pe fotoliu și rămase nemișcat, ziceai că vreun demon tocmai fusese exorcizat înăuntrul lui. În afară de dansul agitat al respirației lui, rămase complet nemișcat.

Avea ochii închiși. Mâinile lui își slăbiră strânsoarea și alunecară de pe ea.

Cynthia se uită uluită în palma ei, caldă și umedă acolo unde el își împrăștiase sămânța. Obrajii ei ardeau.

Îl privi cum se chinuie să își recapete suflul, cu capul lipit de fotoliul mare, sudoarea licărind la tâmplele lui. Genele lui negre rămaseră nemișcate. Maxilarul îi era întunecat de primele firicele din barbă, pe care el sau valetul aveau să le radă în dimineața următoare. Își dori deodată să îi mângâie pielea, să își lase degetul să urmărească liniile extraordinar de bine definite ale chipului lui, ca să încerce să afle de ce era exact așa cum era. Să dea la o parte părul negru și mătăsos de pe ochii lui.

Arăta ca un băiat, eliberat pe moment de greutatea gândurilor lui, eliberat de greutatea vieții lui și, deodată, căpătă o înfățișare complet nouă. Și străină.

Cynthia aproape că își dorea să izbucnească în plâns ca un copil.

Ce făceau ei acolo? Povestea nu avea nici început, nici sfârșit pe care ea să le imagineze; era incapabilă să îi dea vreun sens sau să o controleze. Nu avea ce să caute în viața ei.

Nu putea să se termine cu bine.

Trebuia să se termine acum.

Gândurile o speriau în felul în care nu o speriase intimitatea fizică. Se încordă. Căută din priviri ușa: scăparea ei. El deschise ochii chiar atunci; se uită la ea. Părea că o sorbea din priviri ca să-și dea seama ce gândea.

Apoi coborî privirea spre mâinile ei. Expresia de pe chipul lui rămase neschimbată. Dar se foi în fotoliu și găsi o batistă în buzunarul de la pantaloni.

Fără cuvinte, cu blândețe, îi luă mâinile într-ale lui și, cu gesturi firești, i le șterse.

Cynthia habar nu avea ce să spună în astfel de împrejurare, iar instrumentele obișnuite de care dispunea – șarmul și frumusețea, intuiția și inteligența – erau complet nepotrivite situației, așezată în poala unui bărbat care tocmai o făcuse să țipe înăbușit de o plăcere de nedescris.

Și căruia îi întorsese favoarea.

Apoi reacționă inconștient, de parcă gestul înlocuia cuvintele: ridică mâna și își odihni dosul palmei pe obrazul lui. Coborî repede mână, odată cu privirea, pentru că se simți tulburată de licărirea misterioasă din ochii lui.

Ea alunecă din poala lui, dintr-odată dornică să îl părăsească. Și la fel de nesigură dacă voia să plece.

Își aranjă cămașa de noapte; el își puse în ordine hainele în spatele ei. Le auzi foșnetul.

Miles se întoarse spre ea și o privi vreme îndelungată, gândindu-se parcă la ce să spună. Când se hotărî, se uită în altă parte ca să îi poată vorbi:

– Nu o să se mai întâmple din nou, rosti el ferm, foarte încet și sigur. Nu poate să se mai întâmple din nou.

Măsurase, cântărise, examinase cuvintele în mintea lui înainte să le rostească. Ea aproape zâmbi; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost, cu siguranță, un zâmbet dulce-amar.

Miles Redmond nu spunea lucruri pe care nu le credea.

Se întoarse spre ea. Îi cerea complicitatea, se gândi Cynthia, pentru că nu avea întru totul încredere în propria persoană. Îi cerea să nu îl mai pună iar la încercare.

Ea încuviință pur și simplu din cap.

De fapt, Cynthia, era perfect de acord cu el. Pentru că își închipuise că nu exista nici un lucru pe care să nu îl înțeleagă, dar acum se temea într-un fel despre care simțea în mod ciudat că era opusul fricii.

De fapt, era tentată să o ia la fugă. Ori ea nu fugise niciodată din fața vreunei provocări.

Nu cunoștea regulile de conduită pentru o despărțire după... ceea ce tocmai făcuseră. În mod evident, nici Miles. Se aplecă spre ea, apoi se îndreptă iar când ea înaintă. Cynthia se retrase când el se aplecă din nou.

Și așa, doi oameni renumiți pentru manierele lor petrecură câteva secunde schițând manevre ridicole unul spre celălalt.

După aceea, Miles trase aer în piept și rămase neclintit în fața ei într-un fel care o făcu pe Cynthia să încremenească. El luase altă decizie. Se aplecă foarte încet, sau așa i se păru ei – că timpul se dilatase – și îi simți mai întâi răsuflarea caldă, apoi văzu cum îi alunecă o șuviță de păr, simți atingerea ușoară a buzelor lui pe obraz. Și pentru o clipă, obrazul lui se odihni pe al ei.

Inima îi zvâcni o dată cu putere. Își închise ochii: pielea lui era încă teribil de fierbinte, favoriții lui o gâdilau ușor. Ea inspiră; mirosea a sudoare și a haine curate, a tabac și a săpun, simți izul discret de mosc al dorinței lui, care mai dăinuia încă. Al dorinței lor.

Încet, încet, ca o persoană care se trezește din amorțeală, Miles își înălță capul; căldura obrazului lui dispăru de pe al ei. El făcu un pas înapoi. Își duse degetele la podul nasului; ochelarii nu mai erau acolo. Coborî din nou degetele.

Mai târziu, în camera ei, Cynthia nu putea să își aducă aminte cum plecase. Nu își amintea să fi simțit sub picioare marmura rece din coridor; nu observase lumânările care se arseseră aproape de tot în candelabrele lor sau lungimea umbrelor aruncate de razele lunii prin ferestrele înalte și înguste. Simțurile ei încercau să scape de senzația lăsată de obrazul lui Miles Redmond pe al ei, de imaginea lui când se îndepărtase încet, încet de ea, de parcă avusese nevoie de fiecare fărâmă de putere pe care o avea ca să îi permită Cynthiei să plece.

Capitolul 18

Cynthia se trezi cu pisica la cap și cu un sentiment minunat de fericire. Era momentul în care amintirea celor întâmplate încă nu își intrase în drepturi.

Moment în care Cynthia își aminti că ziua aceea era un sfârșit sau un început.

Luă felina pufoasă și adormită și o sărută de bună dimineața. Alunecă din pat. Își ridică rochia de noapte și o trase peste cap ca să se spele pe față și până la brâu cu apa din lavoar care mirosea a lavandă.

Se opri brusc, cu cămașa de noapte pe jumătate deasupra capului. Încă mai păstra mirosul lui. Pielea lui, sudoarea lui. Pe cămașă. Pe pielea ei. Inspiră adânc, amețitor.

Apoi își dădu seama că nu ar fi bine ca servitoarea s-o găsească adulmecându-și cămașa de noapte pe jumătate trasă peste cap. Cu un sentiment solemn, se dezbrăcă de ea, o puse cu grijă deoparte, de parcă se lepăda cu adevărat de el.

Și cu același sentiment solemn, își spălă fața, pielea.

„Asta nu poate să se mai întâmple iar", îi spusese el. Nu, cu siguranță nu putea să se mai întâmple. Ea se va asigura că nu se va mai întâmpla. Erau nevoiți să păstreze distanța. Cynthia își spuse că instinctul ei de autoconservare urma să asigure distanța și că oricum mai rămânea acolo doar o săptămână.

Doar o săptămână.

Îi înghețară podurile palmelor.

Deschise dulapul și își agită punguța subțire. Într-o săptămână, petrecerea se va încheia. Ea va avea trei lire. Un cufăr plin de haine demodate. O pisică. Și nici un loc unde să se ducă.

Se așeză pe pat, căci brusc coșmarul în care se prăbușea și se tot prăbușea deveni realitate. Se uită în oglindă și nu ar fi vrut să o cunoască pe fata aceea: cine ar fi vrut să danseze cu fata încordată și speriată?

Cu toate că rămânea indiscutabil frumoasă.

O amuză detaliul. Era frumoasă. Era mândră. Era deșteaptă. Era abilă. Era potrivită pentru... absolut nimic.

În afară de ceea ce făcea în acea clipă.

Ultimul gând o făcu să râdă, apoi își sărută din nou pisica, își îndreptă umerii și coborî la micul dejun.

Dar nu părea să aibă prea mare poftă de mâncare. De nervi, avea un nod în stomac.

Toată lumea se afla la masa veselă, numai Miles nu, și Cynthia era recunoscătoare. Își puse în farfurie ouă și scrumbie afumată pe care știa că nu avea să le mănânce, se amuză să le aranjeze în grămăjoare și ridică privirea spre domnul Goodkind.

Îl privi lung. Schiță un surâs nesigur spre el. Încercă să nu și-l închipuie cu o scufie legată sub bărbie cu o fundă mare din satin.

Fără doar și poate, albastrul era culoarea lui.

El îi zâmbi. *Chiar* avea un zâmbet frumos, încuviință ea în gând. Și ochi foarte frumoși, deși erau ușor întunecați în dimineața aceea. Mai avea și o frunte foarte lată, dar era firesc la un bărbat de vârsta lui.

– Domnișoară Brightly, spuse el dintr-odată, mă întreb dacă v-ar plăcea să vă plimbați cu mine prin grădină. Mi-ar prinde bine părerile dumneavoastră unice pentru lucrarea mea.

Vocea lui era subțire. Jonathan și Argosy trebuie să-l fi ținut treaz noaptea.

Violet, deloc subtilă, îi făcu cu ochiul. Pe sub masă, Cynthia o lovi ușor în gleznă. Georgina o privea încurajator, ceea ce o făcu să-și dorească să o lovească și pe ea, dar pentru cu totul alt motiv.

Lady Windermere părea nedumerită. Se uită în treacăt la Argosy.

Al cărui maxilar frumos rămase neclintit. Când avea să înțeleagă că falsa nepăsare își avea consecințele ei? se întrebă Cynthia și îi aruncă un zâmbet împăciuitor care îi îmblânzi maxilarul.

Cynthia avea un țel. Prada se ducea la învingător, își zise cu hotărâre. Nu prea îi plăcea cuvântul „pradă" în clipa aceea și își dori să-i spună lui Argosy că mai avea la dispoziție doar o săptămână, înainte ca frumoasa Cenușăreasă să redevină servitoare.

Nu se atinse deloc de micul dejun.

Dar se duse resemnată să se plimbe cu domnul Goodkind pe lângă tufele de trandafiri, căci hotărâseră de comun acord că amândurora le plăceau trandafirii.

Un grădinar tocmai venise să se ocupe de ei și începu să lucreze la șirul de trandafiri, tăind vârfurile ofilite și încrețite și aruncându-le într-un coș. Cât se plimbară, auziră foarfeca în spatele lor. Un sunet liniștitor, de vară.

– Ei bine, cum merge lucrul, domnule Goodkind? Găsiți surse de inspirație prin împrejurimi?

– Oh, domnișoară Brightly, trebuie să vă mulțumesc! M-ați ajutat să adaug o nouă dimensiune cărții mele.

La o inspecție mai atentă, ea văzu că părul lui rar era răsfirat pe scalpul unsuros și obosit. Se uită mai aproape: nu, nu era lumina care licărea printre copaci. Pielea lui chiar era ușor verde pe ici, pe colo.

El îi interpretă corect privirea.

– Domnul Jonathan Redmond și lordul Argosy m-au convins să joc biliard noaptea trecută. Cred c-am pierdut o grămadă de bani și am băut o groază de coniac.

– I-ați cerut menajerei niște prafuri pentru durere, domnule Goodkind? întrebă ea îngrijorată.

– Oh, nu. Cred că e de folos să sufăr consecințele exceselor mele ca să mă pocăiesc așa cum se cuvine, apoi să scriu cu înflăcărare despre ele. Privirea pe care i-o aruncă păstra un fel de aluzie răutăcioasă. Dumneavoastră arătați ușor istovită.

Era în parte un compliment, în parte o acuză. El se opri în dreptul unei bănci și făcu un semn parcă pentru a spune „Ne așezăm?"

– Ah. Poate sunteți mai obișnuită decât mine cu asemenea seri, spuse el după ce se așezară.

– Poate, spuse ea prudent.

El își coborî brusc privirea spre mâinile ei. Cynthia se întrebă dacă îi admira mănușile. Simți o ușoară furnicătură la ceafă. Omul arăta cu adevărat foarte comun.

În afară de pielea verde, desigur.

– Sunteți familiarizată cu diferite feluri de imoralitate, domnișoară Brightly?

Ea tresări. Nu era sigură dacă el flirta. Sigur semăna cu începutul unui flirt. Sau poate...

Poate că începuse să îi testeze cu grijă toleranța la diferite tipuri de imoralitate? Un bărbat ca domnul Goodkind socotea că era imoral să te îmbraci în haine de femeie?

Din câte își amintea, Cynthia nu auzise niciodată menționat detaliul în predicile preotului.

Poate că domnul Goodkind suferea mult de pe urma nevoii.

Avea ochii de un albastru-deschis. Ar fi fost atras de albastru? Pălării cu căptușeală albastră? Mănuși bleu?

– Am experiența unei game variate de... nevoi și conduite, începu ea precaută.

– Sunteți sigură? Făcu ochii mari. Apoi se strâmbă când ochii măriți dădură de mai multă lumină decât aveau nevoie. Părea că-l durea și să se strâmbe. Poate ar trebui să discutăm despre ele, domnișoară Brightly.

Cuvintele lui sunară ca o invitație la insiunări.

– Păi... de exemplu, am ajuns să înțeleg că anumiți domni au anumite... nevoi specifice.

Goodkind o privi fascinat.

– Ne... nevoi?

Corpul lui se relaxase întru câtva, iar genunchiul îl atingea ușor pe al ei, în felul acela pur întâmplător, dar care era, fără îndoială, intenționat. Acum îi simțea mirosul peste cel al trandafirilor moleșiți: mirosea mai ales a curat. A săpun de ras. Foarte discret, arunca priviri spre pieptul ei, conturat prin muselina albă, apoi spre buzele ei. Și după aceea, privirea lui se îndreptă spre mâinile ei cu mănuși albe. Zăbovi acolo. Își apropie mai tare mâna de a ei pe bancă.

Dacă tot veni vorba de nevoi, simțea că trebuia să acționeze cu grijă, dacă nu voia să se lupte să îl dea jos de pe ea în grădină.

Ea întinse mâna și atinse un trandafir. El o urmări cu mare atenția. „Se uită la mănuși."

Cynthia se întoarse spre el.

– Dar, oricum, nu avem cu toții nevoi speciale? Și n-ar trebui să iertăm aceste diferențe la ceilalți?

– Domnișoară Brightly, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Aveți o gândire cu adevărat revoluționară.

Cynthia prinse curaj.

– Și doi oameni cu nevoi diferite sau speciale pot găsi un mod comod de a trăi împreună.

Spusele ei îl nedumeriră un pic.

– Presupun că aveți dreptate, încuviință el precaut.

– De exemplu... Eu sunt o croitoreasă destul de bună. Ceea ce înseamnă că aș putea să cos discret o jartieră mare. Îi aruncă o privire piezișă. Genul care s-ar potrivi până și... pe coapsa unui bărbat.

Goodkind încremeni.

Pentru o clipă se auzi doar sunetul foarfecii care tundea trandafirii.

– Discutăm în continuare despre... nevoi speciale, domnișoară Brightly? întrebă cu băgare de seamă.

– Oh, da, îl asigură ea cu blândețe.

El se încruntă ușor. Apoi deschise gura. Începu să își fluture degetul, gest care părea să fie începutul unui comentariu vehement. Dar se opri, de parcă încruntatul îi provoca greață.

– Și cred cu tărie că trebuie să împărțim, adăuga ea, îndemnându-l să continue.

– Ei bine... e admirabil să împărțim, zise el și începu să se lumineze puțin.

– Nu m-ar deranja deloc să-mi împart bonetele. De exemplu... Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să atace: Am una care cred că v-ar sta foarte bine. Vi s-ar potrivi cu forma feței.

Goodkind se trase înapoi. Ochii lui albaștri se făcură mari cât cepele.

– Are căptușeală albastră, adăuga ea încurajator, dar șovăind.

Omul se uită lung la ea. Se ridică foarte încet, își îndreptă spatele ca un infirm.

– Un bârlog, mormăi el încet și uimit.

– Ce ați spus, domnule Goodkind? Cynthia era nervoasă acum.

– Un bârlog! urlă spre ea, spre cer. Stătea drept acum.

Ea auzi un scheunat în depărtare. Grădinarul se sperie.

Cynthia se dădu mai în spate pe bancă.

– Locul ăsta e un bârlog al destrăbălării! Mai întâi, mă încurajați să beau până-mi pierd mințile, apoi tânărul Redmond și boiernașul ăla mă jefuiesc la biliard, iar acum mă ispitiți cu fața dumneavoastră frumoasă și cu discuția despre nevoi – și vreți să port o jartieră și o bonetă ca să vă satisfac nevoile speciale? Sunteți o depravată, domnișoară Brightly. Pervertită iremediabil de timpul petrecut în înalta societate.

– Domnule Goodkind...

El scutură cu tristețe din cap.

– O să mă rog pentru sufletul dumneavoastră, domnișoară Brightly. Dar vă mulțumesc. Sunteți diavolul deghizat în frumusețe. Am cunoscut tentațiile și am arătat că pot să le învinș, dar scrierile mele o să aibă de câștigat. N-am nevoie să mai rămân în bârlogul ăsta al desfrânării și n-o să port nici o jartieră. Pentru nimeni! O să plec. Se răsuci pe călcâie. Se îndepărtase deja câțiva metri când se întoarse spre ea. Să nu uitați să-mi cumpărați cartea în toamna asta, adăugă el pe un ton mai puțin agresiv.

Apoi se întoarse și se îndreptă direct spre casă.

„Jartiere", îl auzi ea mormăind.

Miles tocmai îl descălecase pe Ramsay și era gata să paseze hamurile rândașului, când o voce îl făcu să se întoarcă:

– Domnule Redmond?

Era Cynthia. Nu știa sigur dacă era fericit să o audă, căci încercase toată dimineața să și-o alunge din mintea și trupul lui printr-o plimbare anevoioasă și o planificare riguroasă.

Și totuși, ceva în tonul ei era de rău augur. El se întoarse ușor.

Chipul dinăuntrul bonetei era îmbujorat de la căldură și de la drumul lung pe care-l parcursese de la casă până aici. Își împinse nerăbdătoare boneta de pe față și o lăsă să-i atârne pe spate, câteva șuvițe din părul ei negru i se lipiseră de tâmple. Trebuie să îi fi luat ceva să îl găsească. Trebuia să fi întrebat pe unde era el.

De ce se simțea ușor... incomod?

– Bună ziua, domnișoară Brightly, spuse el și adoptă tonul ei formal și prudent, căci rândașii pândeau prin preajmă, așteptându-i ordinele, și erau dornici să tragă cu urechea, dacă li se oferea ocazia.

Dar nu putu să se abțină. Dincolo de toate: era minunat să o vadă.

– Pot să te ajut cu ceva...

– Se pare, domnule Redmond, că ceva din ce am spus l-a ofensat teribil pe domnul Goodkind.

„Oh, Doamne!"

– Chiar așa? rosti el cu nonșalanță. Ai dori să-mi povestești ce i-ai spus domnului Goodkind?

Urmă o pauză.

– Nu. O silabă aspră și enigmatică. N-aș dori.

El aștepta. Își drese glasul:

– Ce te face să crezi că nu i-a plăcut...

Cynthia veni repede spre el și se opri atât de aproape, încât Miles i-ar fi putut număra genele. Avea ochii în flăcări și două pete stacojii îi colorau obrajii.

„În regulă, atunci. E mai bine să spunem că e furioasă."

– De fapt, domnul Goodkind chiar a cerut să i se facă bagajele și a plecat cu una dintre trăsurile familiei spre regiuni mai sănătoase la minte. Asta din cauza unui lucru pe care l-am spus eu.

– Chiar așa? întrebă Miles prostește.

Se eschiva acum. Le făcu semne înnebunite rândașilor să plece, băieții se împrăștiară prin curte, simțind că avea să se iște o ceartă.

– Ai mințit, așa-i? Despre presupusul lui păcat? Despre hainele de femeie?

– Ei bine... El continua să și-l imagineze pe Goodkind plecând valvârtej, apoi își închipui conversația... și îi fu aproape imposibil să nu zâmbească. „Ce, mai exact, îi spusese ea?" Se putea să fi... inventat...

Se opri, pentru că ea părea uluită.

– N-a fost corect, șopti ea. Ce-ai făcut... n-a fost... n-a fost deloc frumos.

– Frumos?

Părea un cuvânt ciudat. El nu își dădea seama cum se simțea Cynthia.

Ea respira cu greutate acum.

– Ăsta nu e un joc. Vocea ei tremură ușor.

– Nu e un joc? Miles scoase un hohot scurt. „Oh, domnule Redmond", își pițigăie el vocea. „Ești atât de inter..."

Se năpusti asupra lui, înainte ca el să se ferească, și îl lovi cu pumnul în piept.

– Nu e un joc pentru mine!

– Doamne! Cynthia...

– Nu e un joc!

Îl lovi din nou. Cu putere. Când încercă a treia oară, el o apucă de mâini și o imobiliză, de parcă fi fost un animal sălbatic prins în capcană. Era incredibil de puternică pentru cineva atât de firav.

– Tu... tu, cu banii tăi, cu măreția ta afurisită, cu familia și istoria voastră. E minunat pentru tine și pentru Violet să vă jucați de-a dragostea. Desigur, totul se va încheia mereu cu bine pentru voi. Dar eu n-am nimic din toate astea. Nimic. N-am pe nimeni. Și tu te-ai apucat să joci zaruri cu viitorul meu. De ce să n-am și eu ce-o să aibă Violet? Ceea ce-o să primești tu cu atâta ușurință? De ce să nu? Snob... afurisit ce ești!

Cynthia ar fi putut să aleagă alte cuvinte, mult mai usturătoare, și Miles era convins că ea știa o mulțime; totuși, cuvântul ales îi displăcu lui Miles.

Ea încercă să îl lovească în fluierul piciorului; el o evită.

– Cynthia! Te rog! Doar...

Ea ridică privirea spre el, încercând să-și elibereze încheieturile. Măcar nu mușca.

Încă.

– Știu ce crezi despre mine, Miles. Știu ce ai crezut despre mine de la început. Dar am o inimă. Chiar am o inimă. Doar că nu-mi permit să o folosesc. Nu înțelegi? De ce nu poți să înțelegi asta? În vreme ce tu... poți să te joci cu toate astea cât poftești. Tu o să ai mereu pe cineva. Și asta e diferența: eu nu pot să-mi permit să-mi folosesc inima. Iar tu... tu alegi să n-o folosești pe a ta.

Uluit, el continuă să o țină strâns de încheieturi. Și era incapabil să vorbească.

Vocea ei sună ușor spartă:

– Am o inimă, repetă ea foarte încet, obosită, ca și cum un public nevăzut o acuzase de contrariul, o acuzase că era o vrăjitoare. Ca și cum își mărturisea o slăbiciune gravă de care se rușina.

Ea își întoarse capul de la el și încercă fără tragere de inimă să-și elibereze mâinile.

Miles nu se clinti. Avea încheieturi atât de fragile! Pielea ei era fierbinte, de parcă furia și frica se impregnaseră în piele.

– Cynthia... spuse el hotărât. Ai vreun ban? Ai unde să te duci de aici?

Ea se întoarse spre el. Continuă să răsufle greoi. Refuza să se uite la el.

Ea nu avea familie, nici bani, așa se zvonea. Miles considerase bârfele doar simbolice, un mijloc de respingere și de ierarhizare socială.

– Spune-mi, insistă el.

– O să rămân fără nici un ban într-o săptămână sau așa ceva. Și nu. N-am unde să mă duc după ce se termină petrecerea. N-am pe nimeni.

El îi oferise o pisicuță, îi oferise plăcere cu mâinile și limba și cunoscuse plăcerea din mâinile ei. Se jucase de-a dragostea.

Era o femeie interesată, pentru că era îngrozită.

I se strânse stomacul de frică pentru ea. Oh, Doamne! Se purtase ca un nenorocit.

– Îmi plăcea de el, spuse ea din nou, în cele din urmă.

Miles mai simți în vocea ei oboseala și frica.

– De Goodkind. Era îngâmfat și nu era interesant, dar era destul de cumsecade și de bogat, mă plăcea și ar fi fost... Ea scutură din cap. Ar fi fost sigur.

Miles și-o închipui pe femeia asta extraordinar de senzuală din fața lui măritată cu un bărbat „destul de cumsecade". Avea să sfârșească prin a se furișa pe coridoare întunecate ca să ajungă la întâlnirile ei? Sau să fugă cu țiganii?

Nu: ea își dorea siguranță. Nu cunoscuse niciodată siguranța. Îi spusese că va fi credincioasă.

Miles nu avea nici cea mai mică îndoială. Ea avea tăria morală necesară.

El își ținea mâna strânsă pe încheietura ei, nevrând parcă să o lase să plece. Pumnul ei rămăsese un nod mic și alb, tot corpul i se cutremura ușor; era roșie în obraji.

– Spune-mi ce s-a întâmplat la Londra, Cynthia, îi ordonă el încet. Ce n-a mers bine?

Ea oftă.

El așteptă.

– Nu sunt cuminte, spuse ea încet în cele din urmă.

Era un început ciudat.

– Nu?

– Nu. Cineva mai c-a fost ucis din cauza mea.

– Ah. El își lăsă brusc capul pe spate, apoi îl înălță înțelegător. De ce nu-mi povestești?

Rămaseră tăcuți o vreme. În jurul lor se simțea mirosul puternic și reconfortant al cailor, al fânului, al pielii.

– A fost cu adevărat minunat, începu ea cu șovăială. Dacă ai ști numai ce-a însemnat pentru mine sezonul acela la Londra! A fost o minune; nici nu mi-a venit să cred că eram acolo. Eram atât de populară.

– Îmi amintesc. Un diamant de primă calitate și toate cele.

Ea pufni. Ruda mai tristă a unui râs.

– Și toate cele.

– Și?

Ea oftă.

– A fost superb. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ceva mai grozav. Aș fi putut – a fost o vreme în timpul sezonului când aș fi putut *cu* adevărat să aleg eu dintre bărbați, Miles. Eram șocată. O vreme în care nu a contat decât că eram fermecătoare, frumoasă și originală.

„E la modă să fii îndrăgostit de ea", îi spusese Albemarle atunci. Și totuși, nimeni nu ajunsese să o cunoască realmente, își dădu el seama. Ea nu îi lăsase.

– Și apoi? o încurajă el blând.

– Și apoi... Ei bine, Courtland... Courtland mi-a cerut mâna.

Miles știa despre Courtland că era tânăr și arogant. Era bine făcut și avea maniere alese. Deținea un castel frumos. Ținea la băutură, trăgea acceptabil. Pe scurt, știa lucrurile pe care majoritatea bărbaților le știau despre alții de același rang.

Nu știa nimic despre firea omului. Era tentat să creadă de bine, din moment ce nu o părăsise pe Cynthia din cauza originii ei.

– Știu de Courtland.

– Vreau să înțelegi, dacă poți. Dar nu știu dacă poți. Pentru că... ai o familie cu o istorie de sute de ani. Ai pur și simplu familie peste tot. Iar pentru mine... ei bine, vezi tu, Courtland a fost sfârșitul poveștii mele. N-am simțit niciodată că aparțin de cineva sau de ceva. Istoria familiei mele este cel puțin neclară. Așa că mi-am zis: o să am un sfârșit fericit. O să am o familie. De ce să nu?

– Chiar așa, de ce să nu? spuse el calm, ca să o liniștească, dar simți până în adâncul sufletului singurătatea pe care Cynthia o ducea cu ea. Nimeni nu putea să o ajute s-o ducă. Miles se abținu să nu o strângă în brațe, pentru că ar fi făcut-o ca să se liniștească și el, nu numai ea. Își înăbuși furia fără țintă, fiindcă nu ar fi ajutat-o acum pe Cynthia.

– Ei bine, familia Standshaw este din Little Roxbury. Liza era prietena mea, și ne-am împrietenit cu cine trebuia. Abia dacă aveam bani pentru rochiile necesare în sezon, așa că am riscat, le-am cumpărat și apoi... ei bine, ei s-au luptat pentru mine. Bărbații din înalta societate. Ea continuă să pară că abia respira, năucă.

– Am auzit de asta. La nesfârșit.

– Mi s-a părut captivant. Și Miles, chiar i-am învrăjbit pe unii împotriva altora. N-aș putea să spun exact de ce. În parte pentru plăcerea de-a fi dorită. Pentru prima dată în viața mea cineva – toată lumea! – mă dorea. Iar în parte, pentru că mi-era imposibil să mă abțin din a-i pune la încercare doar ca să văd dacă magia avea să dureze. N-aveam încredere că așa va fi. Așa că i-am încercat la nesfârșit și a tot durat. Până când...

– Ce s-a întâmplat în cele din urmă?

În spatele lui, Ramsay necheză, era felul lui de a-și drege glasul: „Aha. Eu sunt încă înșeuat". Ramsay mai avea de așteptat.

– Ei bine, am crezut cu adevărat că totul era teatru și prostie – pariurile, burzuluielile, ciondănelile despre cine să-mi aducă punci, gelozia. Erau doar toane de bărbați. Dar Courtland era într-adevăr gelos. E iute la mânie. Ea scoase un râset scurt și uimit.

Prostia bărbaților părea să nu aibă margini, mai ales când venea vorba despre femei.

– Așa că a avut loc un duel?

Ea inspiră resemnată. Îl privi cu mai mult calm de data asta.

– Trebuie să știi că am ținut la el, spuse ea pierdută. Chiar am ținut. Sau am crezut că țin. Dar cineva a reușit... să mă sărute în grădină... doar un sărut scurt... Rostise prudent cuvintele. Ea știa

totul despre săruturi care nu mai erau așa scurte acum, dar Miles nu își dorea să audă cum o sărutaseră alții. I-am povestit lui Courtland. Ca să îl testez, vezi tu. Courtland l-a provocat la duel.

Ea se încordă din nou când amintirea o străfulgeră. Degetele lui îi mângâiau ușor încheieturile.

– N-a vrut să înțeleagă de vorbă bună. A naibii mândrie! Așa că s-au duelat. El era... Ea își drese glasul: A fost împușcat, povesti ea. În umăr. O rană gravă. Aproape a murit – mi s-a spus, că a fost cât pe ce – așa mi s-a spus, căci nu m-au mai lăsat să-l văd când a fost dus de acolo, și eu... Nu l-am mai văzut de atunci. Vocea i se subție. Părinții lui au mușamalizat totul strălucit. Nu e ca și cum duelurile ar fi legale. O spuse cu o ironie admirabilă. Și cumva s-au asigurat să fiu părăsită. Cu totul. De toată lumea. Eram o otravă. S-a despărțit de mine printr-o scrisoare. Râse tremurat. Era doar un pic îndurerat. Și nu pot să spun că n-am meritat. Și toată povestea asta cu decăderea mea bruscă a intrigat-o pe Violet. Și m-a invitat aici. Mereu am fost mai norocoasă decât am meritat. Detaliul i se părea ironic de amuzant.

Norocoasă. Nu era cuvântul pe care l-ar fi ales Miles.

– Așa că, vezi tu, chiar dacă n-am apăsat eu pe trăgaci, chiar m-am jucat cu viața lui. Și el a plătit pentru asta. Așa că nu sunt bună de nimic.

Miles se înfurie brusc.

– Cynthia, gata cu autoflagelarea! Nu pot să-ți spun ce înseamnă să fii „bun". Poate că înseamnă pur și simplu să n-ai imaginația sau tăria de caracter ca să te gândești să fii necuviincios, așa cum l-ai convins pe Goodkind. Nu admir ce-ai făcut, dar înțeleg. Și Courtland, prostul naibii, avea libertatea de a alege. El s-a lăsat împușcat. Dar e dovada mărinimiei tale dacă îți pasă ce l-ar face fericit pe Milthorpe sau pe Courtland. E dovada mărinimiei tale dacă toată lumea vrea să te ajute și să-ți fie prieten. E vorba despre tine, Cynthia. Nu înțelegi? Nu te simți drăguță sau bună pentru că nu-ți place ce le faci sau ce-ți faci ție. Oamenii te plac pentru că ești bună. Dar mai ales tu ești tu și asta merită... Vocea lui aproape pieri. Asta merită totul.

Ea se uita la el cu ochii mari. Cu gura întredeschisă de uimire. Fascinată.

– Dar asta nu înseamnă că poți să te folosești de oameni doar pentru că ți-e frică. Și mă refer la Milthorpe, la Argosy, la Goodkind sau la oricine altcineva. Frica nu justifică asta.

Ea lăsă brusc capul pe spate; cu ochii larg deschiși.

– Nu mi-e frică.

– Ba îți este, o corectă el ferm. Și ai tot dreptul să-ți fie. Oricui în situația ta i-ar fi. El își rosti neîndurător cuvintele. De fapt, îți e atât de frică, încât vrei să negi orice altă parte din tine doar ca să-ți alini frica. Îți faci rău ție, nu-ți dai seama? Și pentru numele lui Dumnezeu, ești mândră.

Mânia lui o molipsi și pe ea.

– Mândră! Ce lucru interesant de zis unui ciob, domnule Oală spartă.

Era atât de straniu ce spusese, încât el se opri brusc din vorbit.

– Și cum rămâne cu Lady Georgina, Miles? Crezi că vei fi mai fericit cu ea decât voi fi eu cu Goodkind? Sau cu Milthorpe? Doar că tu ai avantajul că îți face cineva treaba. Tatăl tău a ales-o, nu? Ți-a adus-o direct la ușă. Și cu ea vin toate visurile tale.

– Am o familie cu o istorie de secole, un frate care a dispărut și o datorie față de oamenii care au nevoie de mine. Nu pot să abandonez totul pur și simplu.

– Chiar înțeleg. Chiar da. Îți jur că nu te invidiez. Dar asta nu înseamnă că spusele mele sunt mai puțin corecte. Nu te face cu nimic mai bun ca mine.

El îi acceptă spusele cu o tăcere bruscă.

– Ce-ai vrea să fac? Vocea ei era mai aspră acum. Voi avea ceea ce tu sau Violet aveți. Vreau asta. De ce să nu mă bucur de o căsnicie bună, de bani și de un cămin? Nu sunt bună pentru nimic altceva. N-o să accept bani de la tine, Miles, așa că nu-mi oferi. Vreau o viață. O familie. Ce-ai vrea să fac în schimb?

„Rămâi cu mine pentru totdeauna! Fii amanta mea. Fă dragoste cu mine în fiecare noapte atâta vreme cât o să fim în stare!"

Ea îi citi gândurile, iar el ghici tentația din ochii ei.

– N-o spune, îi zise ea ușor.

El oftă.

– Nu ți-aș cere-o, o asigură el încet.

Lăsară să se aștearnă o clipă de tăcere. Animalele se agitau în boxe, și undeva în depărtare o pasăre își cânta bucuria la soare.

– Doar... uită-te la oameni, Cynthia; mai întâi, la cine sunt. Abia apoi la ce au. Nu doar la cele douăzeci de mii de lire. Sau la al doilea fiu morocănos.

Miles rosti cuvintele înainte să se poată opri.

Ea încremeni.

– Oh. Era un geamăt. Fața i se făcu albă ca varul ca și cum ar fi primit o lovitură neașteptată în stomac. Acum eu... Oh, Miles! M-ai auzit. La bal. Când m-ai văzut prima dată. La Malverney. Cu rochia albastră. Fața... mea. M-ai auzit când vorbeam cu Liza. Despre tine.

– Ah. Deci, îți amintești ce-ai spus, zise el foarte încet.

Fața ei deveni posomorâtă și serioasă. Pentru o clipă, rămase tăcută.

– După cum am spus, nu sunt bună.

– Dar acum înțeleg.

Cynthiei îi era greu să îi întâlnească privirea.

– N-a... fost frumos din partea mea.

– Sunt de acord cu asta, zise el ușor ironic.

– Trebuie să mă fi urât.

– Niciodată, spuse el liniștit, dar absolut niciodată nu te-am urât.

Ea ridică atunci privirea spre el, cercetându-i chipul ca pe o nestemată la care te uiți cu o lupă, ca să se asigure că surprindea fiecare subînțeles din cuvintele lui și decise că nu era supărat.

– Nu trebuia să auzi asta, zise ea.

– Cumva nu mă surprinde ce spui, admise el sec.

Un mic zâmbet arcui buzele Cynthiei.

Urmă alt moment de tăcere.

– N-am vorbit serios, încercă ea.

– Ba ai vorbit serios.

Ea oftă.

– Foarte bine. Chiar am vorbit serios.

Și rămaseră amândoi în liniște, amintindu-și seara aceea.

Cynthia îi puse aceeași întrebare pe care și-o pusese și el la un moment dat. Întrebarea aceea îngrozitoare:

– Și dacă am fi dansat în seara aia, Miles... dacă am fi vorbit, dacă am fi fost prezentați?

– Uite ce știu acum, Cynthia, rosti el ferm, pentru că el chiar o cunoștea, și ea părea atât de speriată. N-ar fi însemnat nimic. Chiar dacă am fi dansat, nu m-ai fi văzut cu adevărat. Și nici eu nu te-aș

fi văzut cu adevărat. Eram alți oameni atunci, suntem alți oameni acum.

„Pentru că ne-am schimbat unul pe celălalt", dar el nu spuse cuvintele cu voce tare.

Ea coborî privirea. El observă că pantofii ei aveau vârfuri și tocuri tocite. Situația ei materială îl făcu să simtă fiori pe șira spinării.

– Ai dreptate, Cynthia. Cred că sunt mândru. Moștenirea familiei Redmond și alte alea. Îmi imaginez că nu mi-a plăcut să fiu trecut cu vederea. Și bănuiesc că, în parte, mândria m-a făcut să-ți spun minciuni despre Goodkind. Am vrut să demonstrez ceva.

Ea ridică din nou privirea. Ochi albaștri, atât de albaștri! „Inima mea e albastră", se gândi el absurd, în treacăt.

– Dar mândria ta m-a făcut să te sărut în prima zi a șederii mele aici, spuse ea încet.

Ah, ce fată deșteaptă!

Cuvântul „sărut" se simți ca o gură de opiu. Preț de o clipă, amândoi se gândiră la posibilitatea lui. Miles putea să reducă spațiul dintre ei prin simpla înclinare a capului ca să îi atingă buzele moi. Ar fi putut să îi cuprindă fața de pisicuță între mâini și cu gura, limba și mâinile să o facă să uite de tot și de toate. Să îi sărute gâtul, să își ridice mâinile ca să cuprindă sânii moi ascunși sub muselina fină și caldă...

– Îți pare rău c-am făcut-o? întrebă el, de data asta cu vocea răgușită de emoție.

Strânsoarea lui deveni mai apăsătoare. Îi văzu pulsul zbătându-se la gât, simțea bătaia în încheieturi. Ea părea rănită. Miles nu știa de ce îi pusese întrebarea. Nici un răspuns nu avea să îl mulțumească pe nici unul din ei.

Așa că îi lăsă ușor încheieturile. Ușor.

Ea le retrase, de parcă Miles i-ar fi oferit un cadou. Își puse degetele acolo unde o atinsese el.

– Te-am rănit?

Ea își întinse mâna ca să îi mângâie parcă pieptul, acolo unde îl lovise cu pumnul; se opri înainte să-l atingă. Era un ecou al primului sărut primit de la Miles. Nesiguranța aceea șovăitoare. El își aminti de durerea apăsătoare provocată de gândul că ea ar fi putut să-l respingă atunci.

Mâna ei reveni într-o parte.

– M-ai rănit, spuse el amuzat. Un pic.

Își puse mâna acolo unde inima lui bătea pentru ea. Pentru că ea nu putea să-l atingă. Pentru că nu avea să îl atingă acum și nu trebuia să o facă.

Gura ei se arcui.

– Bine.

Rămaseră tăcuți amândoi. La doar treizeci de centimetri distanță, dar la depărtare de o eternitate acum.

– Cynthia, îmi pare rău pentru Goodkind. Îți jur c-o să îndrept lucrurile.

– Ei bine, e cam târziu să îndrepți lucrurile cu domnul Goodkind, spuse ea pragmatic. El... a spus niște lucruri... și și-a luat zborul. Nu zâmbi, îl avertiză ea.

– Chiar n-ai de gând să-mi povestești ce i-ai spus?

Ea oftă.

– Oh, fie. Se poate să fi spus ceva despre cât de înțelegătoare sunt cu diferențele dintre oameni în materie de *nevoi* fizice, să zicem, și că nu m-ar deranja să-mi împart garderoba cu un bărbat, dacă lui i-ar plăcea ceva din ea. Se poate să fi menționat că aș face cu plăcere o jartieră mare. Acum poți să zâmbești.

Miles râdea deja.

– Chiar ai vorbit serios?

– De ce să nu fiu înțelegătoare, dacă el ar fi discret? răspunse ea și păru nedumerită.

El se opri.

– Firește. De ce să nu fii? repetă el încet.

Probabil că ar fi fost înțelegătoare. Sau, cel puțin, pragmatică. Nu era genul care să leșine dacă își surprindea soțul încercând să-și pună una dintre jartierele ei de satin pe coapsă sau dacă îi proba una dintre bonete. S-ar fi așezat și ar fi discutat. O junglă tropicală n-ar fi prezentat nici o provocare reală pentru domnișoara Brightly.

– Dacă vrei să știi, a fost foarte amuzant, recunoscu ea. Nu te-aș fi crezut în stare de o asemenea idee.

El încuviință scurt din cap.

– Tu ai fost sursa mea de inspirație.

Ea îi zâmbi sincer. Culoarea sănătoasă îi revenea pe chip.

Oh, *el* se afla în iad. Să discute despre bărbații care urmau să o aibă pentru restul vieții părea prea mult pentru el. Mâinile îi deveniră reci și amorțite; simțea în capul pieptului un gol ciudat de familiar.

Ea nu trebuia să afle. Nu avea să îi permită niciodată să afle. Miles ar fi făcut orice ca să îi alunge frica, să îi redea culoarea în obraji, să se asigure că dormea liniștită noaptea și că nu ducea lipsă de nimic câte zile trăia. Și nu avea să o lase să regrete.

– Argosy! Frica se strecură din nou în vocea ei. Ai... Ai...

– Nu. Nu. Îți jur. N-am schimbat nimic la el, îi spuse Miles. Tot ce-am spus despre el e adevărat.

– Dar țiganca i-a spus lui Argosy că sunt o nebunatică și a urlat ceva despre pistoale și sânge. Și de asta cred că a început să fie nesigur de mine.

– Mi-e greu să înțeleg de ce.

Ea râse.

– Copila e ciudată. Martha o cheamă. Mama ei, Leonora... Ei bine, *ea* a spus că o să mărit cât de curând.

– Ce ajutor din partea ei!

– Așa m-am gândit și eu.

– Cynthia, dacă ar fi să alegi între Milthorpe și Argosy, pe cine ai alege?

Miles reuși să rămână calm. Se simțea de parcă era nevoit să înghită cuțite.

Ea își răsuci nervoasă mâinile.

– Argosy, cred.

– Să te gândești că s-a făcut.

– Miles...

– Știi că poți să ai încredere în mine.

Cuvintele îi reamintiră seara de dinainte. Le spuse intenționat, nu era drept, dar era modul prin care să îi dea de înțeles că putea să aibă încredere în el.

Ea ridică brusc capul și îl privi lung.

– Ai încredere în mine, Cynthia, repetă el ușor, căci ea rămase tăcută, cu obrajii în flăcări, cu ochii întunecați de amintire. Niciodată în viața mea n-am ratat ceva din ce mi-am propus să fac.

– Foarte bine. Am încredere în tine.

Cuvintele erau un cadou: încrederea ei.

Nu mai era nimic de zis și totuși totul rămăsese nespus. Miles își dădu seama că nu putea să o lase încă să plece, pentru că mai era ceva ce trebuia să îi spună. Dar nu putea să descrie în cuvinte ce se întâmplase cu el de când o cunoscuse. El șovăi; încercă:

– Vreau să știi... că te înșeli în privința unui lucru, Cynthia. Am o inimă. Doar că... abia am descoperit asta. E ironic, nu? Descoperirile sunt viața mea. Și mi-aș dori din tot sufletul să am de ales. Mi-aș dori din tot sufletul să pot... pentru că dacă aș putea...

– Nu. Rosti cuvântul ferm. Se îndepărtă de el. Chipul ei era din nou alb ca varul. Asta... asta... nu e cinstit. Și o știi.

Ea se întoarse atât de repede, că rochia i se mulă pe glezne și, cu pantofii ei uzați, fugi grăbită din grajduri.

Capitolul 19

Miles îndreptă lucrurile.

Cynthia putea să spună că prinderea în cursă a unui soț nu era un joc pentru ea. Dar Miles putea să-și îndeplinească promisiunea de a îndrepta lucrurile doar dacă se uita la totul ca la un joc. Așa se asigura că mintea îi era complet ocupată. Își permitea să joace la cacealma sau să mintă.

Și ca să le facă pe toate, Miles își aminti că era un bărbat care putea să se uite cu o detașare fascinantă la o plantă carnivoră, de înălțimea fratelui său mai mic. Se minuna de specia, istoria și dieta ei, o desena în detaliu, nu se temea niciodată de ea și nu o ridica în slăvi. Totul, insista el să își amintească – venerația, frica – avea părți componente și o origine. Totul putea să fie înțeles dacă era examinat, demistificat.

Nu era deloc nevoie să iei în considerare sentimentele.

Nimeni nu trebuia să afle vreodată că Miles descoperise că avea inimă. La urma urmei, nu era pe cale să trimită o hârtie la Royal Society prin care să vorbească despre o asemenea descoperire.

Nu mai simțise niciodată cu atâta înfrigurare nevoia de a-și atinge scopul și avea doar o săptămână la dispoziție ca să ducă totul la bun sfârșit.

Dar, după cum prea bine spusese, când își punea în gând să facă ceva, nu dădea niciodată greș.

Își începu atacul chiar în seara aceea.

– Țiganii nu v-au ghicit viitorul cât au stat aici? îi întrebă pe Jonathan și pe Argosy într-o doară în timp ce jucau biliard.

Ambii fură surprinși, dar foarte mulțumiți să îl aibă partener de activitate.

– Vai, ba da, confirmă Argosy. A fost foarte straniu. Știu lucruri țiganii ăștia.

Jonathan pufni.

– Zece copii! mormăi el supărat.

– Prostii! Trebuie să fii nebun. Am mai și dat bani frumoși pe ghicit.

– Eu am dat bani frumoși pentru asta, îl corectă Argosy. Hai, lovește, Redmond!

– O să ai zece copii, Jonathan? Miles era chiar surprins de toată povestea.

– Nu! Fratele lui părea îngrozit.

– A fost acolo și neghioaba de fiică a doamnei Heron? întrebă Miles când rămase lângă masă, așteptând ca fratele lui să lovească.

Argosy se întoarse spre el ușor defensiv. Dar oricum, printre bărbații mai tineri, Miles era un fel de autoritate în toate domeniile, așa că șovăi să i se împotrivească prea apăsat.

– Nu sunt deloc sigur că e o neghioabă, bătrâne. Știa o grămadă de lucruri care păreau adevărate.

Miles pufni.

– Oh? Spune-mi, din pură întâmplare a urlat cumva ceva despre o „rață"?

Era o adevărată plăcere să te uiți la chipul lui Argosy. Strălucea de uimire.

– De unde știi? Ți-a zis cineva?

Miles se distra de minune.

– Mereu urlă asta când mama ei ghicește viitorul. În orice caz, așa am auzit de la cei din Pennyroyal Green. Nu sunt sigur că se poate controla. E ceva ce spune pur și simplu. E dusă cu capul.

– Urlă mereu asta? Argosy părea și dezamăgit, și ușurat. „Rață", adică? Dar a spus că rața e goală. El făcu un gest categoric pe ultimul cuvânt. Părea să aibă sens pentru Argosy.

Cynthia nu îi pomenise nimic despre o rață goală. Miles își dădu seama că trebuia să improvizeze.

– Exact, spuse el și lovi cu tacul, o lovitură frumoasă și la țintă.

Bila se lovi atât de tare, încât Jonathan și Argosy făcură câte o grimasă.

– O rață goală, continuă el. Când am auzit-o prima dată, am crezut că avea de-a face cu vreo momeală de vânătoare. Foarte ciudat! Totuși, trebuie să fim indulgenți cu aiurelile unei nebune. Mama ei, pe de altă parte... Mama ei mi-a dat fiori pe șira spinării la cât de precis a fost ce mi-a spus.

Jonathan se uita la fratele lui de parcă *el* era nebunul.

– Cât de mult ai băut, Miles? întrebă el bănuitor. Dincolo de potențialul de a fi luat peste picior sau de atracția antropologică, ghicitul nu era ceva care să-l intereseze câtuși de puțin pe Miles. Și nu le știi pe doamna Heron și pe fiica ei de ani în șir?

– N-am băut nimic. Miles căscă apatic. Bine că mi-ai amintit. Unde e coniacul? Ce ți-a spus doamna Heron, Argosy? Acum, orice ar spune *ea*, eu aș asculta foarte serios. Mie mi-a spus că am să plec într-o călătorie lungă.

Doamna nu spusese nimic de genul acesta, dar Argosy fu impresionat. Căci Miles chiar plecase într-o călătorie lungă.

– Mi-a spus că o să mă însor în curând. Cu o fată fermecătoare care are mulți admiratori. Și că... ar fi bine să acționez rapid, dacă nu vreau să-mi ratez destinul, zise și chiar se îmbujoră.

„Simte ceva pentru Cynthia", se gândi brusc Miles. Dintr-un motiv oarecare, ideea îl izbi ca un tac de biliard direct în piept.

Dar de ce să nu aibă sentimente pentru ea? Ea era o tânără remarcabilă. Doar că Argosy nu va fi niciodată în stare să o cunoască realmente.

– Interesant.

Miles rosti tărăgănat fiecare silabă în parte. Îl fixă pe Argosy cu privirea lui scrutătoare.

Apoi găsi sticla de coniac, se întoarse cu spatele și turnă un pahar.

– Unde este Milthorpe? întrebă el cât rămase întors cu spatele. Voiam să vorbesc cu el despre următoarea mea expediție.

– Scuze. N-aș putea să-ți spun, bătrâne, spuse Argosy.

Se auzi un poc când tacul lovi din nou.

– Ah. Acum îmi amintesc! Miles ridică un deget în semn că-și amintise. Vorbește cu domnișoara Brightly în salon. Cred că încearcă să decidă ce câine i-ar plăcea ei să aibă. Cred că și lui Milthorpe i-ar plăcea să i se citească în palmă. Am auzit că-și caută nevastă. Se pare că toată lumea își caută nevastă. Oricum, majoritatea celor prezenți la petrecere.

Argosy încremeni de îngrijorare. Probabil nu îl considerase niciodată un rival pe Milthorpe și brusc începu să îl vadă în altă lumină.

– Ea o să plece din Sussex în câteva zile. Domnișoara Brightly. Așa mi-a spus Milthorpe.

Argosy nu se mai putu concentra după aceea și pierdu rău la biliard, iar Jonathan și Miles câștigară o sumedenie de bani de la el.

„Ai încredere în mine", îi spusese el.

Cynthia hotărâse să aibă încredere în el. Și chiar după ce el îi ceruse să creadă în el, Argosy devenise întruchiparea pasiunii. O evoluție cu adevărat miraculoasă. Mai avea nevoie de mici ajustări, dar Cynthia era mai mult decât optimistă și își permise să savureze fiecare clipă de liniște, să se bucure de atenție și să încerce să nu se simtă vinovată.

În ziua aceea, își scutură punguța o singură dată.

Și ea, la fel ca Miles, refuza să se gândească la ce se întâmplase înainte, refuza să se gândească la ce nu putea să fie. Se concentră asupra nevoilor prezentului.

Două zile mai târziu, în vreme ce îl aștepta pe Argosy în salon, căci el îi ceruse permisiunea să se plimbe – singur! – cu ea prin grădină, se întâmplă ceva extraordinar.

– Domnișoară Brightly, mă întreb dacă putem să vorbim un pic?

Cynthia se întoarse foarte încet.

Era Lady Georgina. Razele soarelui străluceau prin ferestrele mari ale salonului, iar în colțul cufundat în umbră Violet stătea împreună cu Jonathan și cu Lady Windermere. Protecția celorlalți părea să fie la kilometri distanță.

La naiba! Nu avea scăpare.

Cynthia o privi prudent pe Georgina. Nu *părea* acuzatoare. Părea... neîncrezătoare. De fapt, chiar părea să implore să îi vorbească.

– Desigur, spuse Cynthia cu căldură, însă dorindu-și exact opusul.

Cynthia se așeză pe scaunul de lângă Georgina. Lumina puternică a zilei, care pătrundea pe fereastră, reușea să ascundă aproape cu totul culoarea fetei, cu excepția părului, care era, ca de obicei, ridicat îngrijit în coc și strălucea ca o aură.

– Nu prea știu cum să încep... Georgina își freca nervoasă mâinile.

Din nou, Cynthia studie chipul fetei căutând urme de ironie sau aluzii răutăcioase.

– Te rog să fii deschisă cu mine, Georgina, spuse ea cu amabilitate, chiar dacă i se puse un nod în stomac.

Georgina se întoarse repede spre ea.

– Foarte bine! Asta e. Ei bine, ești atât de fermecătoare!

– Sunt...? Cynthia deveni brusc nervoasă.

– Da. Să știi că toată lumea își dă seama. Ești ca o scânteie, insistă ea.

Era foarte straniu să audă asemenea cuvinte de la Lady Georgina. Cynthia nu se gândise vreodată că vorbele măgulitoare puteau să fie atât de straniu de înfricoșătoare. Și totuși, își reaminti că Lady Georgina vorbea mai ales ca să-și exprime admirația și că nu era nevoie să o tragă deoparte, într-un colț, ca să o complimenteze.

„Chiar e o persoană drăguță", se gândi Cynthia. „Iar eu sunt oribilă, absolut oribilă."

– Ești prea bună, Georgina. Îi oferi un răspuns adecvat pentru complimentele primite.

Mâinile Georginei încremeniră în poală. Mâini frumoase și fine. Nici măcar un pistrui, o zgârietură de pisicuță sau vreo cicatrice.

Tânăra își drese glasul:

– Iată despre ce e vorba, domnișoară Brightly. Mă întreb dacă... Mă întreb ce ar trebui să fac ca să-l atrag pe Miles Redmond?

Cynthia nu putu să se abțină. Rămase cu gura căscată. O închise repede, dar nu înainte ca Georgina să se înroșească toată.

Dar fata își îndreptă spatele și continuă cu hotărâre:

– Tu știi cum să îi atragi pe oameni și se pare că eu nu sunt în stare. Oricum, pe el nu pot să îl atrag.

– Eu știu să... atrag? Cynthia era derutată.

– Toată lumea e încântată de tine.

Ah! Spusele ei sunau ca o acuză acum. Chiar dacă erau adevărate.

– Domnul Redmond te place foarte mult, Lady Georgina, zise Cynthia.

Ei bine, el oricum o plăcea.

– Chiar crezi asta? Georgina părea deznădăjduită. E atât de amabil și mă tachinează uneori, ceea ce e plăcut, dar nu știu niciodată ce să spun, așa că devin foarte timidă, iar el trebuie să poarte mereu povara conversației. Mă simt atât de stângace în preajma lui, domnișoară Brightly, și n-ar trebui, căci nu mai sunt de mult la școală, sunt

o moștenitoare, pentru numele lui Dumnezeu! Și totuși, el e... Fata se opri, gândindu-se poate la Miles. Își înfipse dinții micuți și albi în buza de jos. Mi se pare că e mereu cu gândul altundeva atunci când vorbește cu mine. Nu îi atrag atenția. Și cred că *tu* știi cum să atragi atenția unui bărbat.

Generalizarea era ușor incomodă. Să ți-o imaginezi pe Lady Georgina ajungând la o asemenea concluzie...

Cynthia îi studie chipul ca să găsească semne ale unor înțelesuri subtile sau avertismente. Nu: chiar vorbea serios. Georgina credea că ea putea să îi dezvăluie secretul farmecului.

„Farmecul, draga mea", și-ar fi dorit Cynthia să îi spună, „nu se învață, te naști cu el. Și e perfecționat de disperare și de nevoie, e șlefuit de practică. Dacă vrei adevărul, ăsta e."

Ar fi fost distractiv să o tulbure și să o descurajeze pe fată cu vorbele acelea, dar știa că nu ar fi fost frumos din partea ei.

– Atunci, ții la domnul Redmond? întrebă Cynthia încet, cu vocea puțin mai slabă.

– Sunt îndrăgostită de domnul Redmond de când aveam opt ani.

Cynthia încremeni.

Tonul Georginei era pătimaș și sincer, iar expresia de pe chipul ei nu se schimbă aproape deloc, poate din cauza genelor și sprâncenelor blonde. Dar ochii ei trădau suplicii înțepoșate.

– Ești... îndrăgostită de domnul Redmond?

– El e frumos. Nu crezi? Atât de liniștit și de calm! Atât de mare, întunecat și înțelept... Ochii lui... ochii... Rămase vizibil fără cuvinte. S-a purtat întotdeauna atât de agreabil cu mine!

Cynthia nu putea să nu se uite uimită la Georgina. Agreabil? Și asta era iubirea?

Poate că Georgina nu putea să exprime în cuvinte ce simțea. Suma iubirii și Miles Redmond erau imposibil de exprimat în cuvinte.

Și în ciuda sentimentelor pe care ar fi preferat să le simtă, un respect amestecat cu invidie se trezi înăuntrul Cynthiei. Pentru că Georgina avusese bunul-simț să se îndrăgostească de liniștitul Miles Redmond cu mult timp în urmă.

Cum Dumnezeu putea să îi spună fetei ce să facă pentru ca Miles Redmond să se îndrăgostească de ea?

– Păi, pentru început, spuse ea șovăitor, important e să îi împărtășești interesele, Georgina.

– Oh. Am încercat. Dar, domnișoară Brightly... trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Cynthia își adună toate puterile.

– D... da?

– Urăsc păianjenii și insectele! Georgina era toată numai deznădejde înflăcărată. Mă sperie, explică ea și ridică din umeri. Le urăsc. Le urăsc pe toate!

Cynthia rămase șocată și fără cuvinte. Se bâlbâi când vorbi:

– Dar păianjenii sunt așa de...

– Scârboși, gemu Georgina. Numai asta simt când mă uit la unul.

– Dar... dar... crezi că furnicile sunt...

– Dezgustătoare, niște chestii mici și ocupate, care mănâncă stârvuri și alte alea. Ridică din nou din umeri. Nu-mi pasă de coloniile lor, nici de reginele lor, de absolut nimic legat de ele și totuși sunt expertă în furnicile din Sussex doar pentru că-mi pasă de domnul Redmond. Așa că am tot încercat să mă concentrez asupra intereselor lui. De ce trebuie să îi placă asemenea lucruri?

Era foarte dramatic și, desigur, fascinant să o vezi pe Lady Georgina prinsă în chinurile unei asemenea dureri romantice: presiunea în care trăise ca să pretindă că îi plăceau lucrurile care îi plăceau și lui Miles Redmond. Rezistase admirabil.

Era ironic să afle că avea în comun cu Georgina mai multe decât își închipuise vreodată.

Cynthia reflectă asupra situației. Erau o mulțime de lucruri pe care ar fi putut să le facă sau să le spună. O mulțime de lucruri pe care era tentată să le spună sau să le facă chiar atunci.

Dar ea era femeia cu care trebuia să se însoare Miles Redmond, alături de care să-și petreacă restul vieții, pe care o va vedea și cu care va vorbi și...

Cynthia închise ochii pentru o clipă. Avea nevoie să tragă aer în piept ca să aline durerea ascuțită pe care o simțise atunci când inima ei protestase pentru ce urma să spună.

– Te-ai gândit că toate lucrurile astea – interesele domnului Redmond – sunt o reflexie a ceea ce e el cu adevărat? întrebă ea cu grijă.

– Toate chestiile astea cu multe picioare? șopti Georgina înspăimântată. Își acoperi scurt chipul cu mâinile. Sigur că nu. Sigur e doar un fel de distracție. O... plăcere de băiat. Sigur de îndată ce se însoară, o să se intereseze de afacerile Redmond, de clubul Mercur și de... copiii lui. Roșeața care părea să coloreze chipul ei păli din nou.

– Dar el vrea să se întoarcă în Lacao. Vrea să facă o expediție acolo. Cynthia era înspăimântată.

– N-o să merg.

– Dar, Georgina! Cynthia se temu deodată pentru Miles. Poate că... Poate că e interesat de toate vietățile. Să învețe despre ele și să le descopere. Și cum trăiesc printre noi, lumile din lumi și...

Ea putea să stea zile întregi ca să vorbească despre Miles. Și dacă mai vorbea mult, se va da de gol.

Se gândi la un Miles însurat cu cineva care nu avea să îl cunoască niciodată cu adevărat. Cineva care nu era în stare să îl vadă realmente. Simți în capul pieptului singurătatea înspăimântătoare din viitorul lui, își simțea palmele umede și se gândi: „Trebuie să fac pentru el ce face el pentru mine".

– Chiar îți pasă de el, Georgina?

– Oh, da.

Măcar Georgina își închipuia că vorbea serios.

Cynthia trase adânc aer în piept, își apăsă palmele umede pe stomac, își alese cu grijă cuvintele, simțind că parcă tot viitorul lui Miles depindea de ea.

– Atunci trebuie să înveți să înțelegi de ce îi plac lucrurile care îi plac, pentru că atunci o să-l cunoști cu adevărat. Lucrurile astea nu te vor mai îngrozi, dacă ajungi să le înțelegi. Și de îndată ce le-ai înțeles, chiar vei fi în stare să-l atragi.

Lady Georgina păru să reflecteze.

– Speram să-mi spui pur și simplu cum să-l atrag, zise ea cu încăpățânare.

Pentru o clipă, Cynthia se simți cuprinsă de o ironie tăcută, se trezi tulburată și se uită la fata aceea care era de-o seamă cu ea, dar care era așa o copilă, din atât de multe puncte de vedere. Ce prăpastie avea să fie Miles nevoit să treacă!

Și iată încă o persoană care credea că dragostea putea să fie controlată. „De ce ne dorim lucruri care nu sunt potrivite pentru noi?" se întrebă ea. „De ce ne dorim lucruri pe care nu le putem avea? Care e scopul?"

Își imagina că erau întrebări vechi de când lumea, dar ea nu era o fire sentimentală sau nostalgică și se îndoia sincer că Miles Redmond ar fi putut să descifreze un asemenea mister, din moment ce și el se afla la mila lui.

– Ți-am spus cum să-l atragi, îi zise Georginei. Trebuie să faci cum îți spun. Trebuie să încerci. Te rog să încerci.

Apoi se ridică în picioare și pleacă în grabă, așa că Georgina nu apucă să observe cum închise strâns ochii sau cum i se aprinseră obrajii.

Și așa mai trecură trei zile liniștite și seci, în care Miles abia dacă o văzuse pe Cynthia, doar de la distanță, peste verdele măreț al moșiei Redmond. O văzuse radiind de fericire – cu părul castaniu, părul ei era castaniu – când mai vorbea cu Argosy.

Despre ce Dumnezeu vorbeau? Se gândea că nu conta, căci era vorba de Cynthia și ea purta discuții efervescente, le dădea cumva o formă. Ea s-ar fi interesat de ceva, iar Argosy s-ar fi simțit și mai interesat decât era deja. Așa urma să decurgă restul vieții pentru Cynthia.

Iar seara, la jocurile de cărți, când socializau, sau la cină, o parte din el era prezentă, în vreme ce toată ființa lui era încordată și vigilentă, și chiar dacă abia schimba câteva formalități cu Cynthia, căci așa le fusese înțelegerea – singurul mod prin care putea să ducă totul la bun sfârșit –, amândoi erau pe deplin conștienți unul de celălalt, asemenea uneltitorilor.

Miles cerceta atent circumstanțele, în logica omului de știință, sau ca unul dintre acrobații țigani care se legănau pe spatele arcuit al unui cal. Gata să plaseze cuvântul potrivit pe ici, o acțiune subtilă pe colo, sau o minciună gogonată, dacă părea că fervoarea lui Argosy scădea sau intențiile lui șovăiau cu privire la domnișoara Brightly.

Dar Argosy prezenta toate semnele adorației. Cynthia prezenta toate semnele afecțiunii. Și foarte curând atașamentul lor păru evident.

Jonathan era amuzat. Violet, năucită. Milthorpe, poate simțind că fusese înlăturat de un armăsar mai tânăr și renunțând la speranța ca Isaiah Redmond să revină acasă prea curând, hotărî să plece ca să cumpere cățelul de care îi povestise Cynthiei la picnic.

Și curând, până și Lady Windermere, care sperase ca prietena ei, doamna Redmond, să revină și să se bucure de niște bârfe savuroase, începu să facă aluziile acelea atât de îndrăgite de cei care erau căsătoriți, aveau copii și trăiau ca să îi vadă pe ceilalți făcând la fel.

Și când servitorii se apucară supuși să lustruiască argintăria, să bată covoarele și să facă rost de proviziile necesare pentru penultima

și ultima cină – cinele care încheiau petrecerea după care toată lumea urma să plece –, în atmosfera din reședința Redmond începu să se simtă ceva prevestitor.

– O să avem o nuntă în scurt timp, prezise Lady Windermere, cu un deget pe nas. Cinele mi s-au părut dintotdeauna ocazii minunate pentru anunțarea logodnelor.

Cât despre Miles, el făcea plimbări prin grădină cu Lady Georgina. Câte o plimbare pe zi.

Ca și cum era un animal de companie.

Și el revedea în minte, în timp ce se plimbau, toate motivele pentru care o făcea.

„Cine ești tu?" și-ar fi dorit să o întrebe. Nu discutau niciodată despre altceva decât Sussex, familiile lor, faună și floră.

El era un bărbat curajos, dar nu avea curajul să îi pună o asemenea întrebare.

Mintea îi era prea plină de gânduri, și într-una din zile, tăcerea se așternu prea multă vreme între ei, el se lăsă absorbit de planurile expediției lui, singura pasiune care îi rămăsese, pasiunea pe care și-o alimentase de-a lungul timpului.

Ea îl surprinse chiar cu întrebarea pe care ar fi vrut să i-o pună.

– De ce-ți plac lucrurile care-ți plac, domnule Redmond? îl întrebă ea. Șovăielnic. Părea la fel de disperată ca el.

El se întoarse uluit spre ea. O privi lung. Se uită în ochii ei cenușii.

– Miles, îi spuse el.

Conștient că numele lui era o metaforă pentru distanța ce trebuia să fie parcursă ca să ajungă să se cunoască unul pe celălalt. Dar fiindcă ea pusese întrebarea în cele din urmă, poate că mai exista o urmă de speranță.

Și el încercă să îi explice. Dar nu știu de unde să înceapă, căci lucrurile care îi plăceau nu aveau cu adevărat nici început, nici sfârșit. Așa că se opri. Era cu atât mai greu să i le explice ei, în vreme ce altă femeie le știuse pur și simplu din prima clipă în care se întâlniseră.

Ei bine, din clipa în care se văzuseră cu adevărat unul pe celălalt.

Se făceau discret pariuri: cea mai agreată presupunere era că lordul Argosy urma să îi ceară mâna domnișoarei Brightly la dineu. Se credea că nu existau doi oameni care să se potrivească mai bine în frumusețe, tinerețe și caracter. Părea firesc să danseze la petrecere.

Era de așteptat ca domnul Miles Redmond să își facă propunerea cât de curând. Era o presupunere care părea mai puțin certă, din moment ce el păruse atât de diferit în ultima vreme.

– De la friguri, se șoptea compătimitor.

Miles simțea tensiunea asemenea unui arc întors invers. Mai erau două zile.

Dar Cynthia, care îi permisese deja lui Argosy să îi atingă mâna și să îi spună călduros „Cynthia", începu să se simtă încrezătoare.

Îi povestea despre asta lui Spider, pisoiul, când mergea noaptea la culcare. Și ca dovadă a încrederii în Miles Redmond, nu se mai atinsese de punguța ei o zi întreagă.

Cu două nopți înainte de ultima petrecere, Jonathan și Argosy merseră seara la Pig & Thistle, căci Jonathan era pe cale să câștige turneul de darts.

El se întoarse acasă triumfător. Primise un mic trofeu, pe care îl prețuia peste măsură.

De cealaltă parte, Argosy se întoarse distras, morocănos și îngrozitor de tăcut.

Lucru pe care îl aflară cu toții abia a doua zi. Când refuză să îi vorbească Cynthiei la micul dejun. De fapt, chiar plecase din cameră când intrase ea. Apoi mai părăsi o încăpere când intră ea.

Starea lui era atât de sumbră și de nepătruns că îi îmbia pe cei prezenți să insiste asupra problemei: „Te simți bine?"

El nu se destăinui nimănui. În schimb, se adânci în cea mai temeinică și nefericită supărare la care mai asistase vreodată cineva.

„Cățeluș afurisit", se gândi Miles. Simți o nevoie aprigă să îl zgâlțâie bine pe Argosy.

Îl trase pe Jonathan deoparte.

– Ce Dumnezeu nu-i dă pace omului? Ce s-a întâmplat la Pig & Thistle? Cu cine v-ați văzut acolo? S-a lăsat de băut? Poate ar trebui să se apuce din nou.

– Nu vrea să-mi spună, Miles. Și eu eram ocupat să câștig un turneu. N-am văzut ce-a făcut Argosy. Dar pot să-ți spun că orice i s-ar fi întâmplat, acolo a început. Și orice ar fi, clar are legătură cu Cynthia.

Frații schimbară o privire. Trecutul Cynthiei ajunsese cumva în Pennyroyal Green pe la Pig & Thistle.

Miles avea de gând să afle cum. Nu avea nici în ruptul capului să încalce jurământul făcut Cynthiei că va îndrepta lucrurile.

Pe parcursul unei zile, starea de spirit a lui Argosy întunecă atmosfera de la Redmond House ca un val negru de funingine care se lăsa peste Londra. Chiar dacă întreaga casă devenea tot mai curată, fiecare mobilă și piesă de argintărie sau porțelan ajungând să strălucească orbitor, iar mirosurile delicioase din mâncarea care se pregătea pentru cei aproape treizeci de invitați urcând din bucătărie spre etajele superioare.

Chiar înainte de trei după-amiaza, trăsurile începură să tragă pe alee, aducându-i pe vecinii care așteptau să se distreze și intrau veseli în casă, cu o bună dispoziție discordantă.

Și totuși, nici o blestemată de scrisoare de la doamna Mundi-Dixon din Northumberland.

Cynthia se gândise că poate doamna Mundi-Dixon murise de răutate sau fusese ucisă, în sfârșit, de una dintre doamnele ei de companie. Dacă era așa, momentul nu putea fi mai nepotrivit.

Ce i se întâmplase lui Anthony – așa îi spunea lui Argosy – de când deveniseră foarte intimi, foarte atașați?

Își îmbrăcă rochia verde, cu mâini tremurătoare, fără să știe unde să găsească tot curajul necesar ca să coboare la petrecere și să înfrunte sau, după caz, să alunge furia impresionant de aristocratică în care se adâncise Argosy.

Nestăpânită, cu inima bătând nebunește, se îndreptă spre fereastră și aruncă o privire în colț, pe jumătate îngrozită de ce avea să găsească acolo. Răsuflă ușurată: pânza era neatinsă. Susan era cocoțată într-un colț și aștepta liniștită să apară următoarea masă. Și acela i se păru un semn mai important decât orice i-ar fi citit țiganca în palmă sau în frunzele de ceai. Cynthia închise ochii și auzi iar vocea lui, văzu ochii lui, îi simți mâinile pe talie.

„O să îndrept lucrurile."

Un zâmbet i se arcui în colțul gurii și simți că pieptul i se liniștește.

Îndepărtă cu blândețe pisicuța de pe tivul rochiei înainte să îl facă ferfeniță, apoi se îndreptă spre scări cu spatele drept.

*

La trei după-amiaza, mulți dintre oaspeți ajunseseră deja și mișunau fericiți prin salonul principal, cu ceai și prăjiturele ale căror firimituri aveau să cadă pe covoare și să le țină ocupate pe slujnice în zilele următoare.

Miles îi salută pe toți – din Pennyroyal Green, fuseseră invitați preotul și doamna Notterley, o văduvă din împrejurimi care iubea bârfele la fel de mult ca mama lui și părea să le afle mereu înaintea tuturor. Purtă conversații politicoase cu vreo șase persoane fără să-și mai amintească vreun cuvânt după aceea. Dar după ce își făcu datoria, nu mai putu să rabde.

Îi duse un pahar de coniac lui Argosy, tolănit posomorât într-un scaun în colț, fără să îi pese de privirile admirative sau curioase ale invitaților.

El rămase acolo, cu paharul întins, până ce mâna lui Argosy se ridică indiferentă.

– Argosy, bătrâne... s-a întâmplat ceva? A fost așa o plăcere să fim martori în ultima vreme la fericirea ta și eram sigur c-o să te felicit pentru pasul important pe care sper să îl fac și *eu*. Iată că ai o ocazie de sărbătoare și o grămadă de prieteni cu care să o împărtășești. Poate vrei să-mi spui ce te supără.

Trăsăturile perfecte ale tânărului se încordară de o furie sinceră. Se ridică brusc.

– Foarte bine, Redmond. *O* să-ți spun. Eu și Jonathan ne-am întâlnit cu lordul Cavill la Pig & Thistle. Își ducea fiica la academia domnișoarei Endicott.

„Ah! Altă fată îndărătnică de dus la școală", se gândi Miles. Domnișoara Endicott făcea o treabă bună acolo. Dar numele... Cavill... Cavill...

– El e prieten bun cu contele de Courtland.

„Oh, Doamne!" Miles simți că îi îngheață ceafa. Fără să vrea, aruncă o privire spre Cynthia. Chipul ei era prea palid deasupra verdelui-închis al rochiei, zâmbetul ei, prea forțat. Vorbea cu Violet sau, mai curând, Violet vorbea, și Cynthia participa pur și simplu cu zâmbetul acela îngrozitor pe buze. Probabil doar el își dădea seama că era un zâmbet fals.

– Ce mai face lordul Cavill? întrebă el calm.

Argosy fierbea de o furie rănită.

– Îți spun eu ce face. I-am spus veștile mele fericite – că sper să fiu cât de curând un bărbat însurat, că sunt îndrăgostit... Vocea lui

se întrerupse aici. Argosy chiar *credea* că era îndrăgostit. Și i-am povestit despre... Părea că Argosy nici nu mai putea să îi pronunțe numele acum. I-am povestit despre Cynthia.

Rostit de el, numele ei sună ca răul cel mai rău, sinonim cu trădarea.

Miles simți imediat că se aprinde. Un val de căldură îi luă cu asalt tot trupul și îi îngreună respirația. Era conștient de gustul metalic ciudat din gură și simți cum stomacul i se strânse, ca un arc întins. Ascultă.

Argosy continuă, pe o voce scăzută și plină de amărăciune:

– M-a tras deoparte și, în mare secret, mi-a spus că a auzit de Cynthia Brightly. Argosy râse neîncrezător. Mi-a spus poveste după poveste despre ea, tot ce s-a întâmplat în sezon, cât am fost plecat pe continent. Toate registrele de pariuri, cursele, luptele, duelurile, cum i-a învrăjbit pe bărbați unii împotriva altora. Zvonuri despre săruturi prin grădini. Și un duel? Doamne sfinte, omule! După cum par să stea lucrurile, fata e o destrăbălată!

Ciudat, dar privirea lui Miles începu să se întunece. Fiecare mușchi păru să i se încordeze.

– Și ai văzut cum i-a jucat pe degete pe toți proștii de aici, Redmond. Am fost luat de prost. M-aș fi însurat cu ea. Sunt norocos că m-am întâlnit cu Cavill. Și dacă el are dreptate, fata trebuie să fi fost sărutată de vreo șase...

Mai târziu, Miles urma să își amintească imagini care se succedaseră la repezeală și complet dezordonat:

Mai întâi, iureșul răsuflărilor întretăiate.

Pumnul amorțit și usturător pe care îl prinse din instinct în cealaltă mână.

Apoi privi și el în direcția spre care se întoarseră toate capetele din salon. Capetele câtorva dintre vecinii lui din Sussex, oameni pe care îi cunoștea de o viață.

Toate privirile erau îndreptate spre podea.

Unde era întins lordul Argosy, care se opintea ca un pește, cu ochii bulbucați de neîncredere. Moment în care Miles fu pe deplin conștient de pumnul pe care i-l trase tânărului lord cu repeziciunea unui foc de armă.

În mod clar, Argosy se prăbuși ca un sac.

Din fericire, aterizase pe unul dintre covoarele groase de Savonnerie, și nu pe marmură, așa că își odihnea capul auriu pe o pernă din lână veche.

Apoi, la unison, capetele musafirilor se mutară de la Argosy spre Miles. O tăcere grea, asemenea covorului de Savonnerie, întunecă încăperea. Șocul era palpabil și unanim.

Miles Redmond – calm, elegant, de încredere, faimosul Miles Redmond – tocmai îi trăsese un pumn unuia dintre oaspeții lui, în propria casă, la o petrecere. Îl lăsase lat la podea.

În fața unor spectatori.

Și dintre toate lucrurile pe care poate trebuia să le simtă în clipa aceea, în accesul de furie care se potolea, Miles fu cuprins de o satisfacție imensă și nepotrivită de a fi făcut dreptate.

Simțise cuvintele lui Argosy la fel de visceral ca pe un atac asupra unei persoane iubite...

Nu stărui asupra gândului, care parcă era un pumn îndreptat spre capul lui. Ridică brusc privirea de la Argosy. Ca o busolă care arăta nordul, ochii lui găsiră doi ochi albaștri în mulțimea de fețe înmărmurite.

În afară de vâlvătaia trandafirie din obraji, fața ei era albă ca varul; ochii ei scăpărau. Nu se uita îngrijorată în jos.

Se uita la el.

Și, evident, era furioasă.

Pentru că se gândea, fără îndoială, că cei doi urmau să se împuște acum.

În regulă, atunci. Îi promisese să îndrepte lucrurile, dar așa cum se întâmpla de obicei când era vorba despre ea, Miles făcuse exact invers decât intenționase și făcuse lucruri greșite în mod spectaculos.

Ea se găsea din nou în mijlocul unei controverse.

Miles deschise pumnul și îl flutură în fața lui, din nou și din nou, năucit de rapiditatea cu care puteai să faci un talmeș-balmeș de zile mari.

Din reflex, întinse mâna, care nu-l mai durea, ci îl ustura doar, ca să îl ajute pe Argosy să se ridice, căci ceilalți păreau prea uimiți ca să facă altceva decât să se uite lung la bărbatul de pe podea.

La gestul lui, murmurele începură să se dezlănțuie asemenea aripilor a sute de molii.

Argosy ignoră mâna întinsă, își atinse cu degetele buza umflată și continuă să-l privească încruntat de pe podea. Ochii lui negri erau impresionant de duri și de aristocratici.

Miles verifică în gând dacă planurile pentru a doua zi includeau posibilitatea unui duel.

El încuviință din cap, de parcă accepta un verdict.

– Dacă vrei să vorbești cu mine, Argosy, mă găsești în biroul tatei, la etajul doi.

Biroul în care se petrecuseră toată lucrurile însemnate din istoria familiei Redmond.

Miles făcu o plecăciune, se întoarse cu un aer care aducea cu demnitatea lui obișnuită și părăsi adunarea uluită.

Capitolul 20

„Am nevoie de o casă a mea" se gândi Miles, nemaiputând suferi, brusc și irațional, încăperea în care se afla. Călătorise atât de mult, atât de des, încât nu se stabilise undeva, cu excepția apartamentului de la Londra.

Se întrebă deprimat dacă Argosy va reuși să-și aleagă secunzii dintre oaspeți. Habar nu avea care era protocolul când provocai pe cineva la duel, dar sigur exista unul. Dacă învățase ceva din cărțile care îl înconjurau acum, asta era că indiferent cât de îngrozitor era un comportament, cineva îl mai avusese deja.

Gândul îl înveseli cu un fel de perfidie.

Ce urma să facă era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată în viața lui. Încruntat, se gândi: „Goodkind ar zice că sacrificiul ăsta o să îmi purifice sufletul".

Și mai era și Georgina...

Nu se gândise nici măcar o dată la Georgina, nu o căutase din priviri prin mulțime.

Din nou: ce harababură provocase!

În ușa bibliotecii se auziră două bătăi apăsate.

Se ridică brusc în picioare, dar Argosy nu așteptă să fie poftit înăuntru: deschise ușa de parcă fusese pusă acolo intenționat ca să i se împotrivească și o închise la loc cu un fel de dramatism lezat.

Se opri țanțoș în fața lui Miles și ridică privirea.

– Redmond, alege-ți se...

– Argosy, spuse el liniștit. Îmi cer iertare! Am fost un neghiob.

– ... cunzii... Argosy se opri. Poftim, Redmond?

– Îmi cer iertare. Ce-am făcut nu are scuză, Argosy, dar poate c-ai să înțelegi dacă afli și de ce am făcut-o. Dă-mi șansa să-mi explic purtarea îngrozitoare.

Cuvinte precum „îngrozitoare" păreau să fie ca un balsam pentru Argosy. Se bucura să audă mustrările de conștiință ale celui care îl atacase. Era evident că începea să se liniștească.

– Mai întâi, Cavill se înșală. Are noroc că n-a fost aici pentru că aș fi fost tentat să îl provoc la duel. Zvonurile despre domnișoara Brightly au fost doar rezultatul geloziei din înalta societate, nimic mai mult. Îmi displace profund să aud cum este defăimată domnișoara Brightly; devine un afront personal să îi aud numele pomenit în bârfele astea și să le aud repetate sub acoperișul meu. Pentru că reputația domnișoarei Brightly e fără îndoială... Își drese glasul: Ireproșabilă.

Miles se opri; Argosy îl privea, ușor nedumerit, dar hrănindu-se din cuvintele lui. Miles se gândi că lui Argosy îi păsa sincer de Cynthia, atât cât putea să îi pese lui de cineva. Era dezorientat. Era îndurerat. Era un lucru foarte bun.

El continuă:

– Ea e, la fel ca Violet, nonconformistă, sinceră, dar e... Un cuvânt atât de familiar. Un cuvânt atât de potrivit. Neprețuită.

– E neprețuită? Argosy era confuz. Cum era Argosy, probabil se gândea că Miles voia să spună „costisitoare".

– Aș spune mai curând că e o prietenă foarte dragă a acestei familii. Și de aceea, sunt convins că nu știai asta pentru că altfel, ca un gentleman, nu i-ai fi defăimat niciodată reputația – Argosy se agită puțin iritat; poate că avea ceva potențial – nouă ne pasă foarte mult de fericirea ei și luăm personal insultele referitoare la reputația ei. Sunt la fel de protector cu ea, pe cât sunt cu Violet.

Argosy zâmbi ușor când Miles spuse „Violet". Numele ei provoca de obicei zâmbete mâhnite bărbaților.

– Trebuie să spun că în ciuda plăcerii evidente cu care se bucură de viață, e o femeie cu capul pe umeri și are o tărie de caracter care ar face cinste oricui s-ar asocia cu ea. Oricum ar fi, fapta mea a fost exagerată, atipică și chiar dacă nu regret că i-am apărat onoarea – cum

sunt sigur că ai fi făcut-o și tu pentru oricare din cele cinci surori... El se opri ca să îi permită lui Argosy să dea scurt, bărbătește din cap... Regret teribil felul în care am făcut-o. Sper că vei găsi puterea să mă ierți și să nu o crezi vinovată pe domnișoara Brightly pentru o faptă pe care sunt convins că n-ar ierta-o niciodată.

Argosy rămase tăcut o vreme. Un firicel de sânge se prelinsese în colțul gurii lui și începuse să se închege.

– E clar că domnișoara Brightly trezește emoții puternice asupra tuturor celor care o cunosc, răspunse el în cele din urmă, cuvintele începând să sporească odată cu mărimea buzei lui. Doar că emoțiile mele au fost atât de profund implicate și am fost foarte supărat pe trădarea asta. Ce am crezut că era trădare, adăugă el repede.

Miles reuși doar să dea din cap. Simțea un junghi de vinovăție pentru că îl păcălea. Dar indiferent de ce făcuse sau nu Cynthia, Argosy era cel mai avantajat de afacere.

– Vezi tu... aveam de gând să-i cer mâna, îi mărturisi șovăielnic Argosy. Ieri. Mi-o doream atât de tare. Trebuie să știi că ne-am atașat unul de altul. Mă tem că a fost evident în ultima vreme. Pasiunea mea chiar este foarte profundă – erau vești noi pentru Miles și sunau ca niște versuri pe care le-ar fi citit Argosy – și Soarta părea să hotărască partida... nu mă închipui bucurându-mă de altă femeie așa cum mă bucur de ea. Sunt îndrăgostit până peste cap. Cred că am fost teribil de dezamăgit când am auzit ce a zis Cavill despre ea. Familia ei cam ridică semne de întrebare, știu asta. Nu contează pentru mine. Dar știu că tata ar prefera să aduc acasă o mireasă cu o reputație care să nu fi fost niciodată pătată de un...

Miles își îndreptă spatele, iar înălțimea lui deveni cu adevărat impunătoare.

– Domnișoara Brightly e o tânără minunată, spuse el, cu o voce aproape tunătoare. Și te asigur că se bucură de *toată* prietenia și respectul acestei familii. Vorbesc în numele întregii familii când spun că oricine îi pune la îndoială reputația pune la îndoială judecata familiei Redmond. Miles așteptă pentru ca amenințarea subtilă să fie absorbită; nu se cădea, niciodată, să te pui rău cu familia Redmond. Și nădăjduim că orice familie, indiferent cât de nobilă sau cu istorie, ar fi onorată de ea. Și orice bărbat liber să facă asta ar fi... El se opri. Inima lui se strânse ca un pumn care părea să îl împiedice să spună ce avea de gând. Fu nevoit să se întoarcă spre fereastră, de parcă se întorcea cu spatele la propria inimă... Ar fi binecuvântat să se însoare

cu ea, dacă domnișoara Brightly l-ar accepta. Și asta te include și pe tine, Argosy.

Când ajunse la sfârșitul frazei, vocea îi deveni răgușită.

Argosy era cuprins de o demnitate sumbră.

– Sigur, tata ar prefera o mireasă din rândurile aristocrației. Dar cum sunt singurul lui fiu, cu greu poate să-mi refuze lucrurile pe care mi le doresc. Și chiar cred că destinul a hotărât ca eu și domnișoara Brightly să ne facem un viitor împreună. La urma urmei, așa a prezis doamna Heron.

– Așa a prezis.

– Și pentru cum ai apărat-o, mă felicit că judecata mea inițială a fost corectă. Și o vreau.

Argosy se exprimase simplu. Erau cuvintele unui bărbat căruia nu i se refuzase niciodată nimic. Nu erau bătăioase sau sfidătoare. Erau teribil de directe.

Miles nu putea să îl displacă pe Argosy. Și totuși, faptul că nu îl *displăcea* nu era un motiv suficient pentru care să îl placă. Omul era pur și simplu imatur și poate că nu avea să fie mai mult de atât vreodată. Caracterul, știa Miles, era modelat de rezistență și experiență.

Oricum, poate o nevastă precum Cynthia Brightly avea să fie exact rezistența și experiența necesară unui bărbat.

Dar dându-și seama că îl lăsau puterile, Miles simți cum clipa aceea era prea mult pentru orice bărbat. Din mulțimea de momente chinuitoare pe care le îndurase în acea zi, ăsta îl epuizase complet.

Dar aproape se termina. Totul. Tot episodul acela din viața lui. Era aproape gata.

Folosise aceleași cuvinte când scăpase de canibali și când își recăpătase forțele după ce se vindecase de friguri.

– Miles, spuse impulsiv Argosy, cu o seriozitate fermecătoare, te iert. Te rog să-mi accepți scuzele pentru insultele neglijente și neavizate la adresa dragei noastre prietene. Avea ceva dificultăți în rostirea s-urilor, pe măsură ce buza lui se umfla groaznic sub privirile uluite ale lui Miles. Mă voi strădui să mă port pe viitor așa cum o impune educația mea.

Cuvintele lui trădau un fel de mâhnire, care îi plăcu lui Miles, și o urmă de reproș, pe care o merita. Căci și el se comportase într-un fel care cu greu îi reflecta educația.

– Nu-mi place să fiu luat de prost, continuă Argosy, și după cum am spus, am fost tare dezamăgit. Trebuia să știu că familia Redmond

n-ar fi primit niciodată vizita domnișoarei Brightly dacă toate lucrurile care se spun despre ea erau adevărate.

Ei bine, nu toate lucrurile care se spuneau despre ea erau adevărate. Nu însemna că unele lucruri care se spuneau despre ea nu erau adevărate.

– Mă bucur că ne-am împrietenit din nou, Argosy, spuse simplu Miles.

– La fel și eu. Omul încercă să zâmbească. Totuși, buza lui era umflată și nu se îndupleca.

Miles tot nu reușea să se simtă vinovat pentru buza aceea. Poate mai târziu.

Își întinse mâna și Argosy o prinse și o strânse bine.

Se îndepărtară unul de celălalt și urmă o clipă de tăcere.

Apoi Argosy se uită spre fereastră și se foi puțin. Se întoarse spre Miles, cu chipul luminat.

– Ei bine, bătrâne, sunt peste măsură de agitat.

Încercă să zâmbească din nou; dar tresări. Miles îi oferi o batistă; Argosy o luă cu un farmec oarecum distrat.

– Știam c-o să mă însor într-o bună zi, dar nu mi-am închipuit niciodată c-o să fie atât de curând. Dar sunt nerăbdător să o fac. O să îi cer mâine mâna domnișoarei Brightly și, dacă soarta îmi e prielnică – după cum am spus, chiar cred că soarta ne vrea împreună –, ea va deveni soția mea în două săptămâni. Nu pot să aștept mai mult de atât ca să o duc în... Se simțea dorință în vocea lui, dar Argosy văzu chipul lui Miles și se opri brusc. Să înțeleg că am binecuvântarea ta, ca membru al familiei Redmond, și acordul tău pentru când îi cer mâna? întrebă el umil.

Ei bine, acum chiar că totul era încheiat.

Miles nu reuși să nu observe ironia situației: făcuse exact ceea ce își propusese să facă. Îi promisese să îndrepte lucrurile și le îndreptase.

Iar acum își dădea seama că mai trăise acel sentiment: când auzise prima dată de logodna Cynthiei Brightly cu moștenitorul contelui Courtland. Pe vremea aceea, ea nu avea nici o legătură cu el și viața lui, în afară de un moment în care mândria lui fusese rănită într-o sală de bal. Senzația stranie și ascuțită a durerii îl derutase.

Acum știa exact ce simțise la acea vreme: durere.

Ceva înăuntrul lui știuse încă de pe atunci ce însemna ea pentru el.

Așa că locul din piept în care obișnuia să îi bată inima era gol. Și cuvintele lui Argosy răsunară acolo ca dangătul unui clopot.

– Ai binecuvântarea mea, Argosy. Îți doresc casă de piatră!

Și cu sentimentul dreptății înfăptuite și al unei greșeli teribile, Miles văzu cum viitorul se luminează pe chipul celuilalt bărbat. De parcă Miles i-ar fi transferat toată fericirea lui.

– Du-te la bucătărie ca să te ocupi de buza aia, spuse Miles.

Și acolo se și duse Argosy.

În vreme ce Miles plecă să o caute pe Cynthia.

Salonul se golise de parcă fusese tras un foc de armă. Să lovești un musafir era modalitatea sigură prin care să tai cheful de petrecere, presupuse el.

– A plecat toată lumea? îl întrebă pe lacheu.

Din fericire, binecuvântata figură blândă, în binecuvântata uniformă albastră cu auriu pe care mama lui plătise o sumă considerabilă din averea tatălui lui, spuse:

– Da, domnule.

De parcă era o întrebare absolut firească și Miles Redmond nu se purtase într-un mod complet nefiresc.

– Ai văzut-o pe domnișoara Cynthia Brightly?

– Cred că a ieșit în grădină, domnule. Oricum, așa au făcut și ceilalți tineri.

Cynthia stătea singură în grădină, aproape de statuia schilodită a lui David și de trandafirii agățători. Fugise pe furiș când Miles și Argosy rezolvau în spatele ușilor închise soarta vieții ei, întrebându-se care din ei urma să își dea duhul. Se uită la nori, trase în piept parfumul greu al florilor și rămase încremenită, de parcă trecutul nu putea să o prindă din urmă și să o distrugă dacă nu făcea vreo mișcare greșită. Inima îi împietrise în piept.

Auzi pași în spatele ei. Îi zări umbra așternută la picioare.

Nu se întoarse. Văzuse cum trăgea Miles și o făcea cu aceeași ușurință cu care făcea absolut totul: cu siguranță Argosy va muri.

Oh, Doamne! Îl pusese pe Argosy la pământ cu un singur pumn.

Ce se întâmplase?

Atunci ea ridică privirea spre el. Miles trebuie să fi văzut ceva teribil pe chipul ei, căci se așeză imediat lângă ea și vorbi fără vreo altă introducere:

– N-am să îndrept pistolul spre nimeni în zorii zilei și nimeni nu-l va îndrepta spre mine. De fapt, am susținut un discurs impresionant prin care am dat o strălucire desăvârșită reputației și firii tale. Mi-am prezentat scuzele pentru purtarea mea, ceea ce mi-a cam afectat mândria și cred că ți-am asigurat cererea în căsătorie.

Preț de o clipă, rămaseră amândoi tăcuți.

Apoi Cynthia expiră ușor aerul pe care îl ținuse în piept. Și închise ochii.

– Mândria ta, maxilarul lui, spuse ea gânditoare după o clipă.

Miles o privi nedumerit.

– Ambele afectate, clarifică ea.

El schiță un zâmbet.

– Cred că o să-și recapete înfățișarea lustruită de îndată ce... ei bine, de îndată ce se retrage umflătura. Chiar s-a prăbușit ca un băț de chibrit, nu? Și nu cumva avea un fel de adâncitură deja – în bărbie? Își pipăi propria bărbie.

– Cred că se cheamă gropiță.

– Ah. Miles încuviință din cap, apreciind precizarea.

Altă tăcere.

– Îmi... pare rău, spuse el. Părea complet năucit. De parcă n-avea nici cea mai vagă idee despre ce i se întâmplase.

– Miles... Ea șovăi înainte să pună întrebarea. Presupun că a da reputației mele o strălucire desăvârșită înseamnă că mi-ai apărat onoarea când... i-ai dat un pumn în față?

– La cum se vede treaba, ți-am apărat onoarea mai degrabă din reflex, confirmă el cu mâhnire.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească ușor.

– Ce a spus?

– Printre altele, a bâiguit ceva despre cum ai sărutat vreo șase domni din înalta societate.

– Șase? rosti ea îngrozită. Cine Dumnezeu ar fi spus una ca asta? Nu cred c-am sărutat mai mult de doi, trei cel mult. Doar am...

– Cynthia. Nu cred că e nevoie să îi enumeri, spuse el pe un ton sec. Și te asigur, am avut grijă. Zici că trecutul tău n-ar fi existat niciodată. I-am spus că toate sunt minciuni.

O pasăre ateriză în scăldătoarea de lângă ei și începu să se zbenguie exuberantă.

– Mulțumesc, șopti ea, pe jumătate mirată.

Urmă o tăcere îngândurată.

– Înseamnă că de asta îți place de el. Gropița. Dumnezeu știe că nu pentru inteligența lui.

O tachina? Dacă da, încercarea era teribil de firavă. Vocea lui era tulburată și goală.

– Gropița? Îl făcu să creadă că se gândește. Poate. Ei bine, are trei. Una în bărbie, una într-un colț al gurii, cealaltă...

– Cynthia? Miles o întrerupse brusc și aspru.

Nu o ascultase deloc. Urmărea cu privirea liniile foișorului.

– Da? ea se întoarse surprinsă. Și inima ei începu să bată mai tare.

El nu spuse nimic o clipă. Îl cunoștea deja destul de bine ca să își dea seama că tăcea pentru că decidea ce anume să spună. Și ce va spune va fi irevocabil.

– Chiar... îl placi?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Pe Argosy? întrebă ea prostește, căci era evident că de el era vorba. Da, confirmă ea. Apoi, dându-și seama că răspunsul suna destul de prost, adăugă mai apăsat, dacă nu cu înflăcărare absolută: Desigur.

Dacă Argosy era pregătit să îi ceară mâna, ea era pregătită să îi fie recunoscătoare pentru tot restul vieții. Putea să îl placă numai pentru asta. El va avea fidelitatea ei. Îl plăcea destul cât să încerce să îl facă fericit. Dar el nu era... el nu era...

– Pentru că... Miles se opri din nou. Trase adânc aer în piept. Părea că-și adună curajul din aerul de Sussex; toată cutezanța strămoșilor lui saxoni, impregnată în Pennyroyal Green. Apoi expiră și se întoarse hotărât spre ea. Pentru că nu suport gândul că ai putea să-ți petreci restul zilelor cu cineva pe care să nu... să nu îl placi cu adevărat. Fericirea ta, pur și simplu, e fericirea mea.

Cynthia închise ușor ochii.

„Nu suport."

Cuvintele se învolburară în pieptul ei. Le lăsă să se așeze, se lăsă pătrunsă de înțelesul lor și râse scurt și ironic. Aproape un geamăt. Oh, la urma urmei, soarta râdea de amândoi, nu-i așa? Pentru o clipă nu reuși să vorbească deloc. Coborî capul când începură să o ardă ochii.

– Îl plac, spuse ea cu blândețe. Îi era greu să vorbească; gâtul ei părea umflat; cuvintele erau ascuțite pe margini. Știa că pentru Miles

era important să știe asta, chiar dacă ea nu era sigură. Cu adevărat. Îți mulțumesc. Îți... mulțumesc.

Își puse toată inima în ultimele cuvinte, tot ce se întâmplase în cele două săptămâni, dar abia dacă se auziseră.

Rămaseră suspendați într-o clipă de uluire tăcută, doi oameni atât de siguri că iubirea nu era necesară atunci când începeau să lupte pentru ce-și doreau. Ce ciudat era că momentul ăsta de înțelegere și fericire absolută era imposibil de distins de suferință.

Cynthia riscă să deschidă ochii. Muselina în dungi care îi acoperea genunchii înota acum înaintea ei. Afurisite de lacrimi. Ea nu plângea niciodată. Cu trecerea anilor, plânsul devenise un lux. Nu fusese nimeni prin preajmă ca să o audă sau căruia să îi pese. Ah, dar acum... acum...

Cât era de tipic pentru lacrimi să profite grosolan de situație. Acum că avea lângă ea pe cineva căruia îi păsa și care ar fi făcut orice pentru ea.

Prin ceața umedă din ochii ei, Cynthia observă o gâză micuță și verzuie care stătea pe genunchiul ei. Soarele îi transformase aripile minuscule în curcubeie miniaturale. Ca să vezi! Rămase nemișcată pentru ea. Era interesant să știe că ea putea să fie un loc de odihnă între sesiunile de zbor din scurta viață a gânganiei.

Afurisitul de Miles Redmond. Era sigură că se va gândi la el de fiecare dată când va vedea orice viețuitoare sau târâtoare. Iar viețuitoarele și târâtoarele se găseau la tot pasul. Mai era și Spider, pisoiul.

O lacrimă se scurse brusc din ochiul ei. Lacrima le surprinse și pe Cynthia, și pe insectă: aripioarele ei zbârnâiră pe nevăzute și își luă zborul.

Ea privi întristată cum pata micuță și umedă se întunecă pe genunchiul ei. Își dorea să rămână imprimată pe rochie; voia o amintire a acelui moment. Trase aer în piept și își îndreptă umerii.

Prea bine: acest interludiu din viața ei era la fel de scurt și de strălucitor pe cât fusese micuța creatură cu aripi. O invidia pentru rapiditatea cu care dispăruse.

Totuși, ea nu fusese niciodată genul care să își ia zborul. Și nu o va face acum.

Din depărtare auziră voci și râsete. Violet, Argosy, Jonathan, își dădu ea seama din încâlceala vie de discuții, din tonurile politicoase și amuzante ale unui grădinar obligat să răspundă la întrebări frivole. Dintr-o clipă în alta, grupul urma să îi descopere acolo, prinși

în micul lor tablou de nefericire întreţesută cu fericire, căci erau ascunşi doar de scăldătoarea de lângă ei, în care trei păsărele se bălăceau în voie, şi de un gard viu de un verde viguros şi extraordinar de uniform. Ea îşi înălţă capul, conştientă că avea ochii umezi şi roşii, că vârful nasului era roşu de la efortul cu care încercase să-şi ţină lacrimile în frâu. Nu fusese niciodată o plângăcioasă graţioasă. Era singura ocazie când Miles o vedea vulnerabilă; putea să o privească atent. Îşi şterse colţul ochiului aproape sfidător cu încheietura şi îşi împrăştie lacrimile ca pe nişte gămălii strălucitoare de pe gene.

El chiar o privea. Şi felul în care o privea...

De parcă ştia că momentul acela trebuia să îi ajungă pentru toată viaţa.

Apoi se întoarse uşor ca să se uite la parcul Redmond, care se întindea aproape până la mare, şi chiar dacă puteau în orice moment să fie descoperiţi, Miles îi prinse încet, blând, sfidător degetele până ce mâinile lor se împreunară.

Mâinile lor împreunate rămaseră între ei pe bancă.

Era mai zguduitor decât acel moment de eliberare.

Era recunoştinţă şi iertare; era confirmarea lucrurilor dintre ei, confirmare care nu avea să fie niciodată rostită. Era o asigurare şi un rămas-bun.

Şi cum vocile se apropiau de ei, era şi un risc imens.

Cynthia se agăţă de el. Nu se uitară unul la celălalt. Crezu că putea să îi audă inima bătând în palmă, dar cel mai probabil Cynthia îşi obliga doar simţurile să nu uite niciodată cum se simţea pielea lui pe a ei şi cum propria inimă se zbătea vijelios prin venele ei. Dacă închidea ochii, îşi imagina că mâna lui era corpul lui, degetele lui lungi erau picioarele lui împletite cu ale ei. Închise ochii. Pentru că era ultima dată când avea să îl atingă şi imaginaţia ei era lacomă.

Rămaseră împreună, parcă încremeniţi în peisajul care se dezvăluia în voie înaintea lor. Nici unul din ei nu vedea nimic.

Vocea lui Violet se auzi mai tare şi surprinzător de aproape acum.

Miles îşi retrase mâna, implacabil, până ce o mai atingea doar cu vârfurile degetelor. Zăbovi încă o clipă pe ele, asemenea unui sărut.

Apoi se ridică. Fără vreo plecăciune sau vreun cuvânt, cu doar o singură privire enigmatică, aruncată înapoi spre ea, Miles se pierdu graţios printre tufişuri.

*

După câteva secunde, Violet își făcu țopăind apariția și se întoarse ca să strige:

– Jonathan, chiar trebuie să încetezi să te porți ca un mă...

Se opri amuzant de repede, uimită să o vadă pe Cynthia cu ochii și nasul roșii, singură pe bancă.

Din fericire, Violet interpretă greșit ochii și nasul ei roșii și se grăbi spre ea cu mâna întinsă. Cynthia aproape că o respinse. Simțea că avea drepturi asupra mâinii ei acum. Căldura atingerii lui Miles trebuia să dăinuie.

Dar Violet nu îi dădu drumul.

– Oh, Cynthia, șopti ea emoționată. Șterge-te la ochi, găinușă ce ești! Totul e bine. Miles și-a cerut iertare, Argosy e nevătămat și foarte îndrăgostit de tine, are de gând să te ceară mâine! Chiar cred că vrea să te ia prin surprindere, dar m-am gândit că ar trebui să-ți spun acum.

– Mâine? repetă Cynthia amorțită.

– Da! repetă Violet triumfătoare. Mâine! O să te invite la o plimbare prin grădină și o va face atunci.

– Dar... de ce mâine?

– Violet! se auzi de la distanță vocea ușor enervată a unui bărbat.

Violet păru ușor nedumerită de răspunsul Cynthiei. Nu băgă în seamă vocea care o strigase și și-o coborî pe a ei.

– Păi, nu o face azi. Are ceva probleme cu s-urile și f-urile, căci buza lui e foarte umflată... Miles l-a cam dat gata, nu? Mă întreb *ce* Dumnezeu i-o fi venit. Ar trebui să vadă un doctor, sunt chiar foarte îngrijorată. Oricum, Argosy e un pic cam sensibil pe tema asta. S-a gândit că o zi e timp suficient pentru ca umflătura să se retragă, și chiar dacă nu, tot are nevoie de timp ca să-și formuleze propunerea cum se cuvine. Întrebarea „Vrei să fii soția mea?" conține prea multe consoane dificil de pronunțat pentru buzele lui umflate. „Aș fi onorat să-mi petrec restul zilelor alături de tine" poate e mai ușor. Am încercat să-l ajutăm să găsească cea mai bună formulă. „Vrei să fii perechea mea?" e mai simplu, dar sună mai curând a ceva ce-ar spune Miles.

Cynthia se simți paralizată de un val de emoții contradictorii. Veselie, durere, ușurare. Nu putea să găsească un singur cuvânt care să le cuprindă pe toate.

O expresie îngrijorată se așternu pe chipul lui Violet când Cynthia păru incapabilă să vorbească.

– Oricum, am crezut că trebuia să-ți spun numaidecât. Și uite așa, când am dat peste tine acum, mi s-a părut că arăți atât de... atât de... cu inima frântă, rosti cu uimire în glas.

Cynthia trase adânc și resemnat aer în piept. Părea ciudată prima ei răsuflare într-o lume fără Miles.

Trebuia să continue să respire, indiferent cine se regăsea în viitorul ei. Era chiar norocoasă să aibă un viitor.

Își dorea din inimă o batistă. Începu să se șteargă ușor cu degetele reci când Violet scoase o batistă la vedere. Albul ei imaculat era uimitor; inițialele V.R. erau cusute cu albastru pe margine. Cynthia o luă și își șterse colțurile ochilor. Apoi își suflă discret nasul.

– Doamne! Cynthia! E așa o zi frumoasă de plimbare, nu-i așa? Brusc, Violet aproape țipă.

Cynthia tresări și se întoarse spre ea uimită.

Violet șopti:

– Doar că sunt sigură că n-ai vrea ca Argosy să te vadă așa și știu sigur că nici el nu-și dorește să-i vezi încă buza. Speră foarte mult să se retragă umflătura, chiar cred că vrea să te sărute după ce accepți cererea lui în căsătorie. Știi, așa se face, adăugă înțelept.

De parcă ar fi fost expertă în domeniu. Cynthia nu o întrebase niciodată pe Violet ce fel de cunoștințe avea. Câte cereri în căsătorie primise?

Cu siguranță, le refuzase prin felul în care era pur și simplu Violet.

Cynthia dădu să îi restituie batista lui Violet, care îi făcu semn să o păstreze.

În depărtare, nori învolburați apăreau la orizont. Cel mai probabil urmau să își croiască, leneș și vaporos, drum pe cer și să își toarne năduful peste Sussex spre seară.

– Ai o inimă bună, Violet, spuse Cynthia în cele din urmă.

Violet, care nu mai fusese niciodată acuzată de un asemenea lucru, o privi mai întâi surprinsă, apoi încântată.

Cynthia se uită la prietena ei și o văzu cum adaugă în gând încă un compliment pe lista virtuților ei.

Deodată, Violet coborî privirea. Încremeni; expresia de pe chipul ei deveni teribil de alarmată. Se aplecă și smulse iute ceva, se uită atent, se încruntă, apoi renunță să se mai încrunte, ca să nu facă riduri.

Cynthia zări o licărire argintie, apoi obiectul, orice ar fi fost, dispăru în buzunarul de la șorțul lui Violet. O monedă? Violet nu prea ducea lipsă de bani.

Apoi Violet își întoarse privirea spre nori.

– Cynthia, am greșit că ți-am spus de cererea lui Argosy înainte de vreme?

Era un efort herculean să își arcuiască buzele, dar Cynthia era sigură că schițase ceva ce putea să treacă drept zâmbet.

Reuși în cele din urmă să își elibereze mâna din strânsoarea lui Violet.

– Nu. Ai făcut... cel mai potrivit lucru, Violet. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci.

Capitolul 21

La cină numărul celor prezenți la petrecerea de neuitat a familiei Redmond se împuțină atât de mult, că abia dacă mai putea să se numească petrecere. Nici lordul Argosy, nici Miles Redmond nu erau prezenți la masă, primul mânca o supă rece în camera lui, cel din urmă plecase în vizită la un anume doctor Price de la Royal Society, care locuia la câțiva kilometri de casă. Avea să se întoarcă mai târziu, în seara aceea, dacă vremea îi permitea o plimbare călare.

Spre uimirea ei, Violet părea să fi devenit doamna casei și, deci, amfitrioana evenimentului. Lacheul nu reuși să își ascundă îngrijorarea. Vocea îi era ușor tremurătoare când îi transmise mesajul, știind că Violet urma să ajungă la acea concluzie într-un final.

Din fericire pentru el, la dineu atmosfera era sobră când primiră vestea de la hanul din West Chiverley: domnul și doamna Isaiah Redmond ajungeau acasă în dimineața următoare.

Neconsolată și distrasă, Cynthia consumă mai multă energie ca să amestece supa decât ca să o mănânce. Apoi invocă o durere de cap ca să scape cu totul de cină.

– Trebuie să fie din cauza agitației din ultimele zile, îi spuse ea spășită lui Violet, deși în comparație cu viața pe care o dusese la Londra, puteai cu greu să consideri agitate ultimele zile în Sussex.

Violet o privi lung și acuzator. Apoi chipul i se lumină.

– Fără îndoială, vrei să arăți cât mai bine mâine-dimineață, rosti ea cu subînțeles.

– Da, încuviință Cynthia, gândindu-se că, la ce intenționa să facă, era puțin probabil.

Când se întoarse în camera ei, găsi pe birou o scrisoare de la Northumberland. Se uită lung la ea, apoi cu mâini tremurătoare se grăbi să o deschidă și să o citească.

Apoi o lăsă încet din nou pe birou.

Îl luă în brațe pe Spider și îl sărută pe căpșor, făcându-l să toarcă. Ridică privirea spre colțul ferestrei; pânza mai era acolo. Cu siguranță, Susan dormea. Nu era de văzut pe nicăieri.

Își scoase iute rochia de seară și o așeză frumos în dulap, își puse cămașa de noapte, apoi, cu picioarele sub ea, se băgă sub plapumă înfășurând-o în jurul umerilor. Spider se juca sub cămașa ei de noapte, de parcă era un cort și îi zgâria degetele ca să o încurajeze să le miște. Cynthia aștepta să se încălzească, apoi se uită la foc, în speranța că va găsi răspunsuri în flăcările lui, așa cum îi citise țiganca viitorul în frunzele de ceai de pe fundul cănii. Trebuia doar să găsească forma potrivită.

El dăduse firii ei profunzime și măsură. Înainte, ea se concentrase asupra unui singur scop, născut din frică și ambiție. Dar acum știa ce trebuia să facă. Viața ei fusese invadată de lumină.

Hotărî că era semnul potrivit.

– Să fii băiat cuminte, îi spuse lui Spider și îl puse zadarnic în coșul din fața focului. Nu era chiar gata să meargă la culcare; sări din coș și începu să atace franjurii de la covor.

Cynthia părăsi încăperea.

Apăsă zăvorul și descoperi că ușa lui nu era încuiată, așa că apucă mânerul și îl întoarse ușor, întredeschise ușa – atât cât să se furișeze înăuntru. Ușa nu scârțâi când o deschise, mânerul nu scoase nici un sunet și nici nu se împotrivi când ea îl întoarse ușor ca să încuie.

Bineînțeles că nu scotea nici un sunet; doar era un zăvor *Redmond*, la urma urmei. Era întreținut cu aceeași meticulozitate ca restul casei.

Întunericul din camera lui era dens și catifelat ca ochii lui; focul se domolea; umbrele și răcoarea se îmbinau. O clipă nu fu sigură dacă

el era acolo. Dar reuși să audă ritmul respirației lui în... imensul pat din lemn de nuc.

Așteptă ca formele întunecate să devină mai clare pe măsură ce începea să recunoască lucruri, înainte să avanseze prin încăpere, pentru că nu era indicat să se lovească de mobilă. Când știu încotro să se îndrepte, puse cu grijă piciorul gol înainte, ușor, de parcă mergea pe o sârmă suspendată la înălțime, de parcă era conștientă de primejdia și frumusețea intențiilor ei. Covorul gros înghițea zgomotul pașilor ei.

Patul era în fața ei, la fel și Miles, adormit, ghemuit sub pături. Respirând regulat, ritmic, adânc.

Încet, încet, ea înaintă și se așeză pe marginea patului. Salteaua nu scoase nici un sunet; era groasă și Cynthia era micuță. Încet, încet, își ridică picioarele.

El întinse mâna și o apucă iute de braț.

– Cine naiba ești? mormăi el.

Ah! Deci doar se prefăcea că doarme.

O răsuflare furioasă se auzi în clipele următoare.

– Au, spuse ea ușor. Îl făcu să sune ca un alint.

Mâna lui Miles se retrase iute și el se rostogoli pe o parte. Cu un foșnet, un clinchet și o înjurătură, aprinse lampa de pe noptieră, apoi se chinui să pună globul peste lumânare. O aură diafană și delicată de lumină îi învălui pe amândoi.

Stătea în capul oaselor. Avea părul vâlvoi, ridicat la spate, îi cădea în ochi – ei bine, era peste tot. Își trecu sfios o mână prin păr și nu îmbunătăți cu nimic situația.

Pentru o clipă păru că nu putea să vorbească. El se uită pur și simplu mut la ea.

– Cynthia. Vocea îi era răgușită.

Ea simți uimirea din tonul lui. Și da, și dorința, căci bănuia că era singurul fel în care vor putea să își rostească numele unul altuia de acum încolo.

– Ce naiba... nu poți...

Ea se aplecă deodată și îi acoperi iute gura cu degetele.

El o privi încruntat, aproape amuzat, pe deasupra degetelor ei.

Doar atunci Cynthia își dădu realmente seama că așternuturile alunecaseră de pe el și că era gol, de la brâu în sus cel puțin.

Și uite așa, nu se mai simți capabilă să tragă aer în piept.

Se mai bucurase de frumusețea lui, dar pe bucăți: bunăoară, câțiva centimetri de piele strălucitoare prin cămașa descheiată; știa cum se simțea pielea lui pe a ei, căci o și explorase, la cât era de desfrânată.

Dar imaginea unui Miles complet gol părea să ceară toată ascuțimea simțurilor ei; slăbite, degetele îi alunecară de pe buzele lui în poală.

Trase aer în piept ca să se liniștească. De la distanță, se deslușeau umerii lui goi; mușchii care se încrețeau și se arcuiau elegant se întâlneau pe un bust care se îngusta spre o talie subțire care era...

Din păcate, în clipa aceea, acoperită de cearșafuri șifonate și ascunsă de privirile ei.

Părul acela negru în care ea își mai împletise degetele, care îi mai mângâiase sânii, se desena în sus pe abdomenul lui, de acolo de unde începea.

De sub cearșafuri.

Era, în același timp, magnific și atât de incredibil de masculin, încât ea se simți intimidată, teribil de nepotrivită pentru el și pentru situație.

Și totuși, era și cumva vulnerabil, pentru că omul acela frumos și gol era Miles Redmond, trezit ciufulit din somn, confuz și plin de dorință. Iar ea îl cunoștea. Îl cunoștea. Era straniu că într-o asemenea clipă, putea să se simtă protectoare cu un bărbat care putea să o ia de ceafă și să o dea afară din camera lui. Dar ea era în stare să înfrunte cu pumnii strânși pe oricine pentru el.

Așa cum făcuse și el pentru ea.

Miles observă expresia de pe chipul ei; propria lui expresie se reflectă imediat într-a ei, își închipui Cynthia. Venerația, înflăcărarea, dorința nemăsurată, inutilitatea împotrivirii.

– De ce? El părea năucit. Își șoptise cuvintele.

Ea bănuia că voia să zică: „de ce ești aici?" Pentru că mintea ei îi răspunse: „Pentru că te iubesc și să te ia naiba pentru asta. Mi-ai făcut viața demnă de a fi trăită, apoi ai distrus-o cu totul și îți sunt recunoscătoare pentru asta".

Ea schiță un zâmbet. Nu avea să i-o spună niciodată.

În schimb, întinse o mână tremurătoare și trase cu totul așternuturile de pe el.

Da: află răspunsul la întrebarea de mai devreme, el era complet gol. El tuși și râse surprins. Erecția lui începea deja să se contureze impresionant spre vintrele lui.

Din reflex, ea o urmări cu un deget posesiv. Cât de necuviincioasă devenise.

El o prinse de încheietură ca să o oprească.

Și o ținu așa atât cât să respire amândoi. Apoi blând, încet, își desprinse degetele de pe încheietura ei. Îi prinse cu ambele mâini marginea cămășii de noapte înfășurate pe picioarele ei.

Prin acele două mișcări îi spunea: „Eu o să conduc fiecare moment".

I se tăie răsuflarea.

Nu păruse niciodată să aibă de ales atunci când era vorba de el: se lăsă pe mâinile lui.

Ea ridică încet mâinile pentru ca Miles să îi scoată cămașa de noapte, iar el o făcu fără prea multă formalitate. Totul merse de minune până când cămașa se agăță în bărbia ei, iar el scoase un mormăit și trase ferm.

Deci nu va fi un moment de seducție perfectă.

El împături frumos cămașa și o așeză deoparte pe pat, cu atâta grijă, că ai fi zis că era însuflețită.

Cynthia deveni profund conștientă că era complet goală; aerul din cameră îi înfioră pielea. Se împotrivi impulsului de a-și acoperi sânii cu brațele.

Dar nu era nevoie; brațele lui îi cuprinseră cu blândețe spatele gol, mâinile lui calde alunecară hotărât de-o parte și de alta a coloanei, chiar când ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Știa că urma să își amintească pentru totdeauna clipa în care trupurile lor se strânseră puternic, piele pe piele.

Adăpostită în brațele lui, o aplecă spre pat; capul ei parcă se scufundă kilometri întregi până să se așeze pe pernă.

Ochii lui erau deasupra, înflăcărați, gura lui frumoasă se desena într-o linie solemnă.

Cynthia era speriată și ușor înnebunită, tremura de dorință. Înnebunită pentru că voia să îl atingă peste tot, să cunoască și să memoreze fiecare părticică din el, să devină el și părea ceva imposibil pentru timpul pe care îl aveau la dispoziție. Pentru că fiecare părticică din el părea neprețuită, ispititoare, interesantă, un întreg univers. I-ar fi trebuit o viață. Mâinile ei se desprinseră din jurul gâtului lui

și alunecară apăsat în jos ca să îi mângâie linia tare a claviculei, întinderea încordată a pieptului și să descopere din nou textura sfârcurilor lui plate.

El o lăsă să îl exploreze. Dar ea simți nerăbdarea din el.

– Să mă ajute Dumnezeu și iartă-mă, Cynthia, dar nu cred că pot s-o fac încet. O spuse întristat; un surâs discret îi însoți cuvintele, dar ochii lui trădau un avertisment.

Cynthia nu se crezu în stare să vorbească. Dar când deschise gura, cuvintele ieșiră șovăitor, de parcă fuseseră închise prea multă vreme, neștiind dacă erau bine-venite:

– Te vreau *acum*.

Ei bine, ar fi putut la fel de bine să îi ofere inima pe o tavă cu un cuțit ca să taie o bucată din ea.

Dar Miles închise ochii, parcă pentru a o apăra de emoția mistuitoare care pâlpâia în privirea lui. Râse scurt, apoi buzele lui schițară o laudă tăcută.

Ah, dar ea îi văzuse ochii înainte ca el să îi închidă: o bucurie fierbinte și incandescentă. Și Cynthia simțea că soarele sălășluia în pieptul ei, că răsărea și apunea acolo.

El o trase tare spre el și în dreptul locului moale dintre picioarele ei se aranjă lungimea enormă și sugestivă a mădularului lui. Plăcerea aproape îi înnegură privirea. Tot trupul ei se deschise instinctiv spre el: brațele ei îl traseră mai aproape; picioarele ei se înfășurară în jurul coapselor lui, le găsiră calde, groase și acoperite de păr; îi prinse limba în gură când Miles își coborî capul ca să o sărute.

Mâinile lui alunecară iute pe conturul taliei ei, pe forma șoldului, spre rotunjimea albă a feselor, înflăcărându-i fiecare nerv, până ce ea ajunse să se arcuiască și să fremete sub atingerea lui. Era greu să-ți dai seama unde se termina trupul ei și unde începea al lui; nu conta, căci plăcerea lui era plăcerea ei.

Când el se apăsă pe ea, ridicându-i mâinile deasupra capului, și o acoperi cu lungimea grea și fierbinte a trupului lui, mișcarea păru doar firească și inevitabilă. Ea ridică genunchii mai sus ca să îi adăpostească vintrele într-ale ei; el se ridică pe mâini tremurătoare ca să se ajusteze deasupra ei. Dorința tremura în mușchii trupului lui; sudoarea lui aluneca pe trupul ei.

Cynthia îi cuprinse talia între coapse, iar mădularul se împinse și se retrase o dată, în locul în care ea era udă și unde tânjea după el. Corpul ei se arcui de nerăbdare; suspină încet.

Miles nu întrebă „Ești sigură?" Știa că nu vor fi subtilități, ci doar clipa lor de împreunare. Poate că urma să fie prima și ultima dată când își folosea trupul în scopul lui veritabil. Pentru că de ce ar fi fost speciile înzestrate cu capacitatea aceea de a oferi și de a primi plăcere, dacă nu ca să exprime imensitatea sentimentelor lor?

Răsuflarea ei era fierbinte și întretăiată pe gâtul lui, ochii erau tulburi de nevoie, de frământare.

– Ține-te de mine, Cynthia, îi spuse el încet.

Încântată, speriată, ea îl ascultă: își cufundă degetele în umerii lui. Și el o penetră cu putere.

Ea respiră întretăiat, cu capul lăsat pe spate, mușcându-și buza de jos cu dinții; pântecul ei tresări. Miles era sigur că o duruse puțin.

Se consolă gândindu-se că durerea se va ameliora. Și se va îngriji ca plăcerea ei să fie incendiară.

Se cufundă încet și adânc înăuntrul ei. Se retrase și o penetră din nou încet. Doamne! Plăcerea era... atât de dulce... că îl orbi. Se avântă prin trupul lui cu un suflu copleșit de o înflăcărare incandescentă.

– Cynthia... nu știu dacă... Nu pot să aștept...

Voia să o pătrundă până ce amândoi își pierdeau mințile și se abandonau într-o nevoie animalică. Și își dorea să dureze la nesfârșit, să fie pentru totdeauna. El deschise ochii și îi întâlni privirea, îndreptată spre el prin gene grele. Pieptul ei se ridica și cobora greoi, în același ritm cu al lui. Stârniră împreună o furtună a răsuflărilor.

Ea îl trase mai aproape cu coapsele, își prinse picioarele în jurul feselor lui încordate. Coborî degetele de-a lungul șoldurilor lui și urmări linia mușchilor.

– Te rog, șopti ea. Ia-mă acum!

Nu era nevoie să fie rugat de două ori și, totuși prima dată încercă să fie delicat. Încercă să își încline penetrările ca să îi ofere și ei plăcere, și când ea gemu pe nerăsuflate, știu că reușise. Ea lăsă capul pe spate; trupul ei se arcui ca să îl întâlnească pe al lui.

Ritmul împreunării lor rămase aproape molatic o vreme, trupurile lor fierbinți se întâlniră când el o penetră din nou; dar iureșul unei înfierbântări sălbatice îl îndemna să se miște mai repede, mai tare. Se chinui din răsputeri să nu o facă: mărgele de sudoare se iviră pe pieptul lui. Pielea Cynthiei strălucea în lumina focului.

El simțea că va muri dacă nu reușea să atingă culmile plăcerii alături de ea.

– *Miles*... Ea se zvârcoli spre el și îl primi mai adânc atunci când Miles o penetră iar.

El se simți triumfător. Dar își dorea ca ea să se frângă de plăcere sub el când va ajunge la punctul culminant. Se aplecă și îi prinse sfârcul în gură, îl mușcă ușor; ea scoase o înjurătură de plăcere atât de brutală că Miles zâmbi. Și se avântă din nou spre căldura ei strâmtă.

Ea își înfipse unghiile în pielea lui. Ce plăcere sublimă! Și plăcerea îl sfâșie.

Se scufundă înăuntru ei din nou și din nou, ea își mișcă trupul ca să îl primească și mai adânc, se ridică spre el ca să îl întâlnească, cu mâinile și picioarele în jurul lui, murmurându-i cuvinte stăruitoare în ureche, cuvinte pe care el nu știa dacă ea le cunoștea, îndemnându-l să continue. El era vag conștient de zgomotele întâlnirii furioase dintre trupurile lor, de alunecarea sudorii între ei, de mâinile care alunecau pe trupul celuilalt, care se încleștau, de unghiile care se înfigeau.

Apoi Miles se lăsă în voia ritmului impus de propriile șolduri și se lăsă copleșit de extaz. Iar Cynthia se arcui puternic, cuprinsă de propria eliberare. Strigătele ei răsunară în urechile lui, ea vibră în jurul membrului lui când el se îndreptă neîndurător spre desăvârșirea de care avusese nevoie din prima clipă în care o văzuse.

Își auzi propria voce, un sunet aspru și răgușit care rostea numele ei, răsunând în întunericul din încăpere, în vreme ce o plăcere violentă îi cutremură trupul, nimicindu-l așa cum nu o făcuse nici o febră. Capitulă în fața ei. Se aplecă ușor cu mâini tremurătoare. Își ascunse chipul în scobitura gâtului ei, acolo unde își adăposti obrazul în părul ei negru și moale.

El plutea pe aripile păcii interioare.

Cynthia nu putea încă să deschidă ochii; pleoapele ei erau mult prea ostenite. Fiecare parte din trupul ei participase și se bucurase pe deplin de intimitatea cu Miles Redmond și avea nevoie de toate puterile ca să își ridice pleoapele. Nu încă, nu încă.

Simți cum el se retrase cu blândețe și se așeză lângă ea; o luă în brațe, și ea se supuse cu un oftat mulțumit, de parcă nu mai avea nici mușchi, nici oase. „Mi-e din nou cald." Trupul lui atinsese plăcerea. Ea îi ascultă respirația și zâmbi. Ai fi zis că el își revenea după o alergare de doi sau patru kilometri. Imaginea vieții care se revărsa în rafale ritmice din trupul lui o liniști.

Deschise în cele din urmă ochii, curioasă să vadă cum arăta Miles Redmond după o împreunare atât de sălbatică.

El își înălță capul ca să se uite la ea. Zâmbea. Părea amuzat de moleșeala ei sau...

– Încrezutule, murmură ea. Arăți ca un încrezut.

El lăsă impresia că se gândește la spusele ei.

– Printre altele, așa mă simt, încuviință el, cu un ton la fel de moleșit ca al ei.

Continuă să zâmbească.

Ea ridică o mână și dădu la o parte părul lui ud ca să îi vadă ochii, sprâncenele negre, genele, nările și... Fiecare parte din el, fiecare fir de păr și cicatrice, totul părea important. Fiecare parte din el cuprindea topografia inimii ei.

Degetul ei urmări ușor zâmbetul lui. O gură frumoasă și abilă. Zâmbetul lui părea definitiv. Îi sărută degetul.

– Minunat, murmură ea, aproape pe șoptite. Nu știa de ce o spusese, dar rezuma totul.

Și pentru o clipă, el păru fascinat. O privi fără să clipească, în vreme ce zâmbetul lui se stinse încet.

– Da, spuse el.

Cuvântul păru ușor surprins și moale ca pânzele de păianjen. Dar plin de inima lui.

Ea își întoarse capul și îi mușcă ușor umărul, savură gustul lui sărat cu iz de mosc.

El râse.

– Sălbatico!

– Am învățat-o de la Spider.

Ea se întoarse spre el ca să râdă, dar Miles o surprinse cu un sărut. Știa că voia să fie tandru și scurt. Dar de îndată ce buzele lui se apăsară pe ale ei, ele zăboviră acolo, de parcă nu reușea să o lase decât dacă o gusta pătimaș. Și, la cât era de dezmățată, Cynthia întredeschise îmbietor buzele și își atinse limba de a lui. El oftă adânc și fericit pe gura ei și capitulă.

Astfel, gurile lor începură să se contopească din nou, să se tachineze și, desigur, să se înflăcăreze. Sărutul deveni hotărât, înfometat, adânc și lacom, iar curând mâinile lor se explorau cu un scop febril, picioarele li se împletiră ca să se apropie și mai mult unul de altul, o încercare zadarnică de a se uni. Cynthia îl iubea, dar era un pic speriată de masivitatea și puterea lui de fier; exista o mare ușurare

în capitulare, o imensă siguranță în brațele acelea puternice, în coapsele tari și minunate, și un sentiment amețitor de cădere, plăcere și groază la gândul de a-l lăsa să facă ce își dorea.

El o trase în genunchi înaintea lui, cu umărul sprijinit în pieptul lui, cu brațele petrecute în jurul taliei.

Lăsă capul în jos, favoriții lui îi gâdilară bărbia.

– Privește, îi șopti el în ureche. Privește în oglindă.

În oglinda ovală din celălalt colț al încăperii putea să vadă în umbră doi oameni cu siluete nedeslușite, îmbrățișați și nestăpâniți.

Privi în oglindă cum mâinile palide și întunecate ale lui Miles călătoresc spre pântecul ei alb ca razele lunii, văzu cum palma lui alunecă spre triunghiul cârlionțat dintre picioarele ei, cum degetele lui dispar în valea cuprinsă de umbre de acolo. Își văzu capul lăsat pe umărul lui când degetele lui începură să îi dezmierde feminitatea, când alunecară cu ușurință înăuntrul ei, trimițând prin trupul ei valuri de plăcere aproape insuportabilă care o făceau să geamă și să se miște în ritmul lui. Se văzu arcuindu-se spre el, mișcându-și trupul pe mâna lui, întărâtându-l, spunându-i cum anume să o atingă. Imaginea era neasemuită; simțea că aproape doi bărbați făceau dragoste cu ea. Fiecare simț era acum captivat, fiecare senzație dublată.

Văzu cum capul acoperit de păr negru al lui Miles se apleacă și mușcă ușor locul unde gâtul și umărul ei se întâlneau, apoi gura lui reveni și îi șopti ceva la ureche.

– Doamne, cât de mult te vreau!

El se lăsă pe spate, sprijinit de tăblie, și o trase ușor înapoi până când Cynthia se află în poala lui, cu picioarele aproape încălecate peste ale lui. Mădularul lui își croi din nou drum în interiorul ei.

Miles trase aer în piept, un șuierat ascuțit de plăcere.

Surpriza și plăcerea să îl simtă din nou erau extraordinare; se aplecă spre el.

Și rămaseră amândoi încremeniți pentru o clipă, se bucurară de minunea împreunării, de puterea suflului celuilalt. Apoi, fascinată, Cynthia văzu cum Miles, cel din oglindă, îi cuprinde sânii în mâini și cum degetele îi explorează până ce pieptul ei se cutremură și se auziră răsuflări întretăiate. Mâna lui alunecă și o dezmierdă între picioare, acolo unde erau uniți.

– Oh, Doamne...

În propriile urechi, geamătul ei uluit răsună ca o rugăciune de îndurare, dar cerea de fapt mai mult. Mai mult. Felurile de plăcere

pe care putea să le primească de la el păreau să fie nesfârșite. Ea ridică brațele, îl luă de gât și se abandonă în dansul jucăuș al degetelor lui.

– Așa, Cynthia, îi ceru el în șoaptă.

El își așeză mâinile pe șoldurile ei, o ridică ușor, apoi o coborî peste membrul lui.

Ea învăță: mai întâi, alunecă încet pe el, îl tachina intenționat, își iubea propria stăpânire de sine. Apoi, inconștient, urmări semnele trădate de el: căldura trupului lui, sudoarea alunecoasă și buclele umede de pe pieptul lui care îi zgâriau spatele, ritmul respirației lui, înjurăturile murmurate și gemetele ușoare ale unei fericiri nesfârșite.

Și pe măsură ce Cynthia îl purta spre culmile extazului, Miles făcu la fel cu ea, se acordară unul cu celălalt, asemenea muzicienilor dintr-o orchestră, care cântau împreună.

Ea văzu cu coada ochiului în oglindă doi oameni care uitaseră de sine. Prin ceața plăcerii, Cynthia își spuse în gând: „seamănă cu dragostea și seamănă cu violența". Semăna cu o luare în captivitate și cu o capitulare, cu fericirea și cu agonia. Toate în același timp și era absolut extraordinar.

Miles începu să implore, rostindu-i numele în silabe care sunau ca niște suspine aspre pe scobitura gâtului ei.

– Cynthia... mai repede... Oh, Doamne... te rog!

Corpul lui se încordă, iar când el își urlă eliberarea și ea o simți înăuntrul ei, propriul extaz se dezlănțui de nicăieri, o căldură incandescentă care fremătă pe pielea ei și o copleși cu o fericire uluitoare. Se cutremură din toate încheieturile. El o strânse tare și ea se abandonă în strânsoarea lui, până deveni neputincioasă în brațele lui.

Rămaseră așa vreme îndelungată, fără să vorbească, învăluiți într-o pace în care erau singuri cu gândurile lor. Până când Miles îi mângâie brațul cu un deget și îi găsi pielea înfiorată, moment în care își dădură seama de cât de mult rămăseseră nemișcați, pur și simplu împreună.

Focul se stinsese în șemineu.

El se întinse după pături, se lăsă pe spate cu ea în brațe și le acoperi trupurile îmbrățișate. Se rezemară de perne, iar Cynthia se încălzi în curând și i se făcu din ce în ce mai somn, ademenită de sforăitul lui ușor.

El adormi buștean aproape imediat: nu făcea nici o mișcare și ea nu se credea în stare să îl clintească din loc.

Încercă să se miște un pic din strânsoarea lui; brațele lui erau moi și o eliberară cu ușurință.

Ea zâmbi. Chiar că se istoviseră unul pe celălalt.

Îi plăcea pasiunea – ei bine, acum îi plăcea mai puțin decât cu ani în urmă, dar detesta dramatismul. Și se temea că putea să fie considerat dramatism ce avea de gând să facă. Dar se apropia revărsatul zorilor și voia să plece înainte să se facă ziuă, ca să evite explicații, vacarm, sentimente rănite și confuzie. Nu știa cu cine putea să se întâlnească în casă la primele ore ale dimineții și era sigură că era în stare să convingă un rândaș ca să o ducă la han, de unde să plătească o trăsură spre Northumberland.

Nu vedea altă soluție. Știuse asta din clipa în care hotărâse să vină la el în noaptea aceea. Simțul onoarei, atât cât avea, o împiedica să se mărite cu Argosy, pentru binele lui, dar și pentru că ea alesese să i se ofere lui Miles.

Poate că într-o zi va simți momentul acela ca pe un sacrificiu, își zise ea, cu toată drama chinuitoare a acestui cuvânt. În schimb, acum se simțea... foarte mulțumită de ea.

Nu era chiar sfârșitul fericit pe care și-l închipuise. Dar era totuși unul. Și fericit, și sfârșit.

Se retrase din brațele lui și simți o pace, o fericire și o ușurare pe care nu și le închipuise vreodată posibile. Era pacea care te încerca atunci când făceai ce trebuia, cel mai adevărat lucru pe care îl făcuse ea. Știa cum era să iubești; el îi arătase. Și știa că iubirea nu trebuia decât să fie oferită. Îi oferise lui Miles tot ce putea. Dar nu i se păruse un sacrificiu; era ceva ce făcuse atât pentru ea, cât și pentru Miles.

Știa cu o certitudine de nestrămutat că nu va regreta niciodată, indiferent de cât de lungi se vor dovedi zilele alături de femeia aceea în scaun cu rotile. Pentru că își găsise un loc de muncă.

El îi deschisese inima ca pe un ou, dar înăuntru... se ascundea lumea întreagă. Și, în timp ce îl privi, simți în piept marginile crestate ale inimii. Dar și un fel de nemărginire amețitoare: putea să înfrunte orice acum. Să iubească și să fie iubită îi oferise o asemenea putere și un fel de siguranță constantă pe care putea să o poarte cu ea pentru totdeauna.

Așa că nu avea să își petreacă viața alături de el. Viața nu era dreaptă; și de aceea era interesantă.

Probabil fusese mai norocoasă decât avusese vreodată cineva dreptul să spere.

Avea trei lire, cu una plătea drumul cu diligența până la casa doamnei Mundi-Dickson, un cufăr mic de haine purtate, o pisicuță și, chiar dacă el nu i-o mărturisise niciodată, iubirea lui Miles Redmond. Era cea mai bogată femeie din lume.

Se desprinse până la urmă din brațele lui și îl sărută pe piept.

La urma urmei, ea era Cynthia Brightly. Își îndreptă spatele.

Miles se mișcă ușor când ea se furișă afară din încăpere; așternuturile oftară. El murmură ceva. Dar nu se trezi, și ea se bucură.

Pentru că, în ciuda hotărârii ei, nu avea deloc încredere în propria tărie de caracter.

Capitolul 22

Miles se trezi în zgomotele pe care le scotea servitoarea care făcea focul. Se agită, își aminti, se ridică, o sperie pe femeie, care nu se așteptase să îl găsească pe domnul Redmond pe jumătate dezbrăcat într-un pat care arăta de parcă se dăduse o luptă în așternuturi.

Își trecu mâna pe locul unde trebuia să doarmă Cynthia. Cealaltă parte a patului era rece.

Deci plecase de ceva vreme. Poate se strecurase afară în timpul nopții. Presupunea că era ușurat de idee.

Nu își dădea seama ce anume însemna noaptea trecută pentru viitorul lor. Se gândi că poate ar fi trebuit să o întrebe. Se îmbrăcă, o neliniște ciudată îl făcu să se grăbească. Se uită în oglindă, văzu că barba îi înnegrea ușor maxilarul și se hotărî să o lase așa măcar până după micul dejun, căci își dorea neapărat să o vadă. Părea pe deplin odihnit. Zâmbi viclean la reflexia lui.

Își găsi sora singură la micul dejun, cu bărbia sprijinită în pumni. Ea ridică privirea, îl văzu, se încruntă – poate la barba lui – și îi prezentă un rezumat sărăcăcios.

– Cynthia a plecat. Părea abătută și, trebuia spus, puțin invidioasă. Nu e nicăieri. Argosy e în toane cam proaste. I-a lăsat un bilețel.

Jonathan îl consolează. Georgina n-a coborât încă la micul dejun, iar eu sunt mai matinală decât de obicei, Oh, mama și *papa* sunt acasă.

Și la început simți că parcă îngerii cerului coborâseră să cânte în corul lor ceresc. Era o zi minunată! Cynthia nu era logodită! Nu avea să se mărite cu Argosy! Ea...

Inima lui se opri revoltată în piept.

– A plecat? repetă el cu un calm aproape funebru.

– I-a lăsat o scrisoare. Pe sub ușă! În care spunea „Îmi pare rău". Argosy e dat peste cap. Violet era crispată. Și neconsolată. Și-a pus valetul să îi strângă lucrurile.

– A plecat? Miles uitase orice alt cuvânt pe care îl știa.

Nu lăsase nici un bilețel pentru el? „A plecat" însemna să nu se știa unde sau cu cine, sau dacă era bine și în siguranță. „A plecat" însemna că nu o va mai revedea niciodată.

„A plecat" poate că însemna plecată ca Lyon. Pentru o clipă rămase complet paralizat.

– Miles... Violet îl scruta din priviri în felul acela al ei, care nu era deloc înțelegător. Ce ai?

– N-am nimic.

Negarea era un reflex. Dacă îi repeta cuvintele scăpa de corvoada de a se gândi la altceva de spus.

Violet lăsă capul într-o parte.

– Ba cred că ai ceva, insistă ea.

El nu o băgă în seamă.

– Unde crezi că s-a dus?

Spera ca întrebarea să pară nepăsătoare. Din păcate, sună ca o comandă militară.

Sora lui era teribil de încruntată acum. Încercă să își relaxeze fruntea. Încruntarea nu dispăru.

– De ce vrei să știi? întrebă ea.

– Pentru numele Domnului, Violet, spuse el foarte încet, înfiorător de încet, de parcă ea era un copil debil mintal. Știi unde s-a dus?

Sora lui încremeni, cu ochii cât cepele. Rămase cu gura căscată și cu sprâncenele unite într-o linie. Pentru o clipă, se uită pur și simplu lung la el și nu făcu nimic ca să evite să se încrunte.

– Miles! Suspinul ei adânc aproape că îi dădu părul pe spate. Oh, Doamne sfinte! Tu! Cynthia Brightly!

– Violet... el își mârâi cuvântul. Începu să se miște. Parcă, dacă se tot mișca, avea cumva să ajungă mai aproape de locul unde plecase Cynthia. Te rog!

– Tu și Cynthia Brightly! Cynthia Brightly! Tu!

Oh, iată că o făcuse! O zăpăcise pe Violet și, pentru restul zilelor, ea urma să repete cuvintele acelea ca un papagal nebun.

El se opri.

– Vrei să te scutur de ceafă, Violet? Asta vrei? Mai pot s-o fac și n-am nici o remușcare pentru asta. Spune-mi unde putea să se ducă... adică, te rog, adăugă el, într-o încercare absurdă de a îndrepta discuția spre normalitate.

– N-ai fost nepoliticos și ciudat, pentru că te simțeai rău. Te simțeai... Cynthia!

– Oh, Doamne! Violet. Trebuie să încetezi.

În mod cert fascinația lui Violet o împiedica să vadă amenințarea reală de a fi scuturată bine sau trasă de urechi. Continuă să se uite la fratele ei într-un fel care îl făcu pe Miles să se simtă deosebit de expus.

Apoi, expresia ei se transformă în venerație.

– Doamne sfinte, Miles! Cât de dulce din partea ta – a ta! – să o îndrăgești pe Cynthia Brightly și, oh, Doamne, Dumnezeule, *papa* o să te renege!

O frază care începuse cu mirare se încheie cu o neliniște profundă.

– N-o să mă renege. Miles o spuse mai degrabă din obișnuință, căci nu era deloc convins de spusele lui. De fapt, era sigur de gravitatea consecințelor.

– Nu. Miles, nu poți s-o faci, zise hotărâtă Violet. Nu poți să te duci după ea. N-aș suporta să te pierd și pe tine, Miles. *Papa* o să te dea afară. Mai că l-a făcut praf pe Lyon atunci. Sigur ce crezi că simți pentru Cynthia e doar...

– Nu e „doar", Violet.

El vorbi încet, dar cu o asemenea hotărâre, încât ea se opri, de parcă i-ar fi acoperit gura cu mâna.

El râse scurt și sec văzându-i expresia uluită.

– Nimic despre Cynthia nu e „doar". Miles își detesta mărturisirea. Nimic nu îl făcuse vreodată să se simtă mai... absurd. Mai vulnerabil.

Mai uman.

Violet rămase tăcută. În lumea ei, Miles se purta mereu în anumite moduri. El era cel care ținea lumile lor împreună. Și ce însemna dacă Miles, dintre toți oamenii, era la fel de uman ca toți ceilalți?

Nu era sigur la ce să se aștepte: la un acces de furie? Să plece valvârtej din cameră? La o tăcere și mai încăpățânată?

Ea își băgă mâna în buzunarul de la haina îmblănită, scotoci pe acolo și întinse palma. Ceva strălucea în ea.

– Ăsta e al tău, nu?

El coborî privirea spre nasturele din argint care îi lipsea.

Apoi ridică privirea spre Violet, cu răspunsul evident pe chipul lui.

– L-am găsit ieri lângă bancă. Unde am găsit-o pe Cynthia în grădină. Stătea singură și... era cam roșie în obraji. Violet își atinse nasul ca să îi arate. Plânsese. I-am spus că parcă... Violet se opri. Exact cum dăduse brusc peste Cynthia cu o zi înainte, așa ajungea să își dea seama acum... Avea inima frântă. Miles... Oh. *Avea* inima frântă. Te voia pe tine. Te voia pe *tine*.

Își duse mâna la gură. Chipul lui Violet era palid și tras, de parcă ea însăși își simțea inima frântă.

Miles se gândi la ce făcuse Cynthia cu o zi înainte: plânsese și încercase să își ascundă lacrimile. El știa cum trebuie să se fi simțit. Apoi ea își întorsese fața spre el ca să se asigure că Miles știa sigur tot ce simțea ea.

Noaptea trecută. Generozitatea și frumusețea ei și, oh, Doamne... pasiunea ei înflăcărată.

Fusese un interludiu binecuvântat de uitare, un răgaz nesăbuit de la gândire și rațiune. Păruse teribil de potrivit, teribil de necesar.

El, asemenea oricărui bărbat, pur și simplu nu se gândise la ce urma să aducă dimineața.

– Doar că... doar că nu mi-am închipuit niciodată că o să plece.

Abia dacă fusese conștient că vorbise cu voce tare; fraza era finalul iureșului de gânduri din mintea lui. Nu își închipui că se simțea durere în vocea lui. El nu o auzi.

Dar sora lui o auzi.

Violet se uită la el, încercând să nu se încrunte. Căzută pe gânduri, întoarse nasturele de argint între degete, el nu îl recuperase de la ea.

Sărmana Violet! Se confrunta încă o dată cu revolta, schimbarea și înțelegerea situației, dar poate că avea nevoie de asta. Familia Redmond, atât de liniștită, elegantă, demnă și de impenetrabilă

la suprafață, lovită de colo-colo de lucrul ăsta capricios numit iubire, modelată de iubire, chiar dacă ar fi preferat să se situeze deasupra ei. Modelată de iubire așa cum forțele naturii modelau munții și văile.

Nu ar fi condamnat-o pe Violet dacă s-ar fi hotărât să se retragă într-o mănăstire.

Numai ideea – dezastrele pe care le-ar fi provocat imediat în orice mănăstire – îi distrase atenția și aproape că îl înveseli.

– Miles? Ea îi rosti numele pe un ton întrebător. Interesant, suna ca tatăl lor: controlând cu răceală cuvintele pe care urma să le spună. Deci ea ajunsese la o concluzie. Nu suport ideea de a te pierde. Dar cred și că ideea de a te vedea cu inima frântă mă face teribil de nefericită. Și am decis că cel mai mult pe lume mi-ar plăcea să fii fericit.

El reuși să schițeze un zâmbet.

– Cât de matur din partea ta, Violet!

– Eu am invitat-o la petrecere. E vina mea.

– Oh, nu, spuse el și zâmbi ușor întristat. Cu siguranță, nu e deloc vina ta, indiferent de cât de mult mi-ar plăcea să-ți dau dreptate.

Rămase *tăcută* – atât cât putea Violet – și abătută pentru o clipă.

– Violet, îți promit un lucru: n-ai să mă pierzi niciodată. Niciodată. Orice s-ar întâmpla.

Sugerând, bineînțeles, că urma să se întâmple *ceva*.

Nici el, nici Violet nu aveau o idee despre cum își va ține promisiunea. De altfel, nici el, nici Violet nu aveau vreun mod prin care să prezică reacția tatălui lor, dar era o certitudine că va avea o reacție.

Însă puterea convingerii lui Miles păru să îi ridice moralul lui Violet, așa cum se întâmpla de obicei.

Ea oftă pur și simplu.

– Orice ar fi, Violet, trebuie să știi c-o să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o găsesc. Nu contează dacă îmi spui sau nu.

– Zicea ceva de o doamnă în vârstă și enervantă într-un scaun cu rotile. Doamna Mundi-Dickson. În Northumberland. O să fie doamna ei de companie.

Părea o ocupație total nepotrivită pentru Cynthia Brightly. Își închipui în ce bucluc va reuși să intre ca doamnă de companie, plătită de o femeie enervantă, țintuită într-un scaun cu rotile.

– Unde? întrebă el.

– Nu știu. Northumberland e tot ce știu.

Era de ajuns. Într-adevăr, un singur detaliu nu ridica vreo dificultate pentru Miles, care era instruit să urmărească unde duceau detaliile, ca să dezvăluie fără scrupule misterele.

El dădu să plece. Șovăi o clipă.

– I-ai spus lui Argosy despre doamna Mundi-Dickson?

– Păi, nu, dar...

– Spune-i, îi zise Miles. Vreau ca el să știe.

Pentru că mai mult decât orice, voia ca Cynthia să poată alege. Dincolo de ce credea că știe despre cum se simțea sau ce voia Cynthia, el își dorea ca ea să aleagă.

Și dacă Argosy avea destui bani, dacă Argosy era mânat de nevoie și pasiune ca să dea de ea, atunci trebuia să aibă dreptul să o facă.

Miles voia ca totul să fie corect.

Își îmbrățișă sora și o sărută pe ambii obraji, lăsând-o de tot fără cuvinte.

Avea să o găsească pe Cynthia. Dar, mai întâi, trebuia să mai facă un lucru, căci Miles Redmond se străduia mereu să facă ce trebuia.

Cu entuziasmul cu care se oprise pe insula locuită de canibali, se duse să-și caute tatăl.

Tatăl lui se bucura de o dimineață plăcută, după cum se vedea. Punea o carte pe raft în salon și se întoarse când intră Miles.

– Miles! Cum a fost petrecerea...

– Bună dimineața, domnule. Cred că ar trebui să-ți spun că am de gând s-o cer de nevastă pe domnișoara Cynthia Brightly.

Tot trupul tatălui său – chipul, mâinile, totul – rămase îngrijorător de nemișcat.

Miles așteptă. Se întreba dacă nu cumva așa arătau organele interne când încremeneau în stare de șoc.

Era pe cale să facă un pas și să îl atingă pe tatăl lui, ca să se asigure că mai era în viață și nu doar gata să se prăbușească în față pe covor, când Isaiah se mișcă brusc. Foarte sprinten, de parcă îngrijorătoarea secundă de încremenire nu existase vreodată.

Absorbise șocul și formulase un răspuns. Începu din nou să respire. Tatăl lui era cu adevărat extraordinar.

– Ei bine, asta nu e chiar ce-am plănuit noi, nu, Miles?

Rece, crispat și detașat, calculat ca să intimideze: ah, încrederea tipică a celor din familia Redmond. O aveau cu toții, sub o formă sau alta, dar nimeni nu o ilustra mai bine decât tatăl lui.

Avusese la dispoziție decenii în care să o perfecționeze.

– Și cum rămâne cu Lady Georgina? Fiica unui om foarte bogat și drag prieten de familie? Bărbatul care va finanța cu entuziasm expediția ta?

– O să găsesc în altă parte fonduri pentru expediție. Îmi imaginez că Lady Georgina ia micul dejun în clipa asta. E o fată minunată.

Nu fusese deloc corect cu Georgina. Totuși, ei nu s-ar fi potrivit niciodată. Avea timp mai târziu să îi fie rușine pentru purtarea lui.

Alte lucruri păreau mai urgente acum.

– Așa e. Și totuși, tu... n-ai putea să...

Tatăl lui nu reuși să termine fraza.

Miles era hotărât.

– Aș dori să știi că nu-mi face deloc plăcere să te șochez sau să te dezamăgesc, domnule.

– Ce ușurare să aud asta. Cuvintele nu fură însoțite de nici o schimbare de ton.

– N-am de ales în privința domnișoarei Brightly.

– N-ai de ales? Vocea lui Isaiah era disprețuitoare și neîncrezătoare acum. Pentru numele lui Dumnezeu, Miles! I-ai făcut un copil târâturii ăleia? Faci asta din onoare? O reacție atât de extremă e foarte greu de înțeles. O sumă frumușică ar putea să...

– Nu e o târâtură.

Tăcute, implacabile, sinistre ca un șireang, cuvintele lui. Miles nu mai simțise niciodată o furie atât de mare.

Isaiah lăsă ușor capul pe spate la impactul cuvintelor. Nimeni nu îi mai vorbise vreodată așa.

Își studie fiul. Cu ochi verzi și aspri.

– Ce-ai spus, Miles? Întrebarea sună blând, dar primejdios.

Miles își rosti cuvintele cu un maxilar care amenința să se blocheze de atâta încordare.

– Ca să ne înțelegem, tată: trebuie să insist să nu te mai referi niciodată la Cynthia ca la o „târâtură". Am de gând să o fac soția mea.

– Tu... insiști? Vocea tatălui lui deveni funestă.

Pronunță s-ul cu o șuierătură impresionant de asemănătoare unui șarpe.

Interesant, disprețul tatălui lui îi dădu și mai multă putere lui Miles. Îi întări furia și hotărârea.

– Da. Insist. Am de gând să o fac doamna Redmond. De aceea, nu pot permite nimănui să se refere la ea altfel decât cu respect

în prezența mea și ar fi bine să nu aud că s-a referit cineva altfel decât cu respect în lipsa mea. Ne-am înțeles?

Privirea tatălui lui era glacială. Apoi zâmbi, și zâmbetul era ușor răutăcios.

Nu spuse nimic o vreme.

– Unde e... Pauza era voit insultătoare, sugerând că, dacă nu putea să îi spună târâtură, nu mai existau alte cuvinte cu care să o descrie... Ea... acum?

– A plecat, spuse Miles pur și simplu.

În mod evident, tatăl lui nu se așteptase la un asemenea răspuns. Îl privi pe Miles.

– De ce? întrebă el după o clipă.

Miles se gândi la răspunsul lui.

– Din onoare, cred.

Isaiah scutură scurt din cap. Gest care nu clarifica nimic.

– Unde s-a dus?

– Nu știu. Miles se simți copleșit de de dorința de a-și lua zborul, de a pleca valvârtej. Cu cât era discuția mai lungă, cu atât ea se îndepărta mai mult.

– Și atunci cum ai să...

Se opri când Miles scoase un sunet nerăbdător și se uită uluit la fiul său.

– Nu aștepta lordul Argosy la rând?

Ei bine, să și-l închipuie pe tatăl lui știind un asemenea detaliu! Cu siguranță, fusese informat de mama lui, care aflase probabil de la vreun servitor. Mama lui aproape că nu iubea nimic mai mult pe lume decât bârfele, cu excepția modei sau a copiilor ei.

Miles păstră tăcerea. Se întreba cum arăta oare buza lui Argosy.

– A renunțat la un lord și a preferat un Redmond, în schimb? Vocea tatălui său era încă vădit disprețuitoare. Asta numești tu onoare? A decis să plece pentru că i-a pus coarne lui Argosy?

Miles bănuia că învățase tăcerea rece, foarte rece, de la tatăl lui. Dar abia acum învăța cât era de eficientă. Îl împiedica să facă ceva necugetat și să își piardă cumpătul cu tatăl lui.

Pentru Isaiah, tăcerea lui Miles era greu de pătruns. Parcă se lupta cu propria reflexie.

– Și ce-o să faci? Te duci după ea?

Scoase un sunet de parcă Miles avea de gând să se urce pe o mătură și să plece în zbor sau să se dea peste cap de trei ori: părea ridicol și ireal.

Tatăl lui îl punea cu mare succes la încercare. Isaiah nu știa că Miles savura furia lui și o găsea de-a dreptul tămăduitoare.

– Da. Un cuvânt tăios. Miles îl pronunță fără vreo intonație. Am dus întotdeauna la bun sfârșit ce mi-am pus în minte. Nu văd de ce ar putea asta să-mi ridice mai multe probleme.

Miles observă că tatăl lui rămăsese extrem de calm.

Primise o lovitură, își aminti Miles în gând. Și Isaiah Redmond încerca să ajungă la un compromis. Dar trebuia să facă față consecințelor. Tatăl lui nu mai era tânăr.

– Ce s-a întâmplat, Miles?

Fu rândul lui Miles să îl întâmpine pe tatăl lui cu o tăcere neîncrezătoare și furioasă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu asta am vrut să spun. Nu vreau detalii. Am văzut-o pe fată. Nu e ca și cum n-ar avea cu ce să trezească în orice bărbat în putere...

– Mai bine nu termini ideea... domnule!

Tatăl lui nu era singurul care putea să demonstreze ceva printr-o pauză insultătoare și plină de subînțeles.

O furie trecătoare înnegură chipul tatălui lui, și mâna lui tresări, de parcă i-ar fi plăcut să lovească obrazul fiului său cu podul palmei. Dar Miles trebuia să îi admire stăpânirea de sine. Emoția dispăru după aceea. Chipul lui Isaiah redeveni senin.

Apoi se uită la fiul lui.

Chiar se uită la fiul lui. Ochii verzi îl studiară. Urmă alt moment de tăcere. Dacă ar fi putut să se îndrăgostească de Lady Georgina, se gândi Miles, ar fi făcut-o cu dragă inimă. Dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Cynthia Brightly, viața lui ar fi fost diferită. Dar știa că nu putea să șteargă nimic din ce se întâmplase.

Fusese sincer: nu se bucura deloc că își dezamăgea tatăl. Nu se bucura să creeze o ruptură. Suferea. Dar știa că doar așa era just. Și acum, că știa ce însemna iubirea, cum îi afecta lumea, nu ar fi putut niciodată să renunțe.

Miles își domoli vocea.

– Îți înțeleg furia, tată. Nu pun la îndoială dreptul tău la ea și nu mă bucură, nici nu mă mândresc cu asta. Pot să te asigur că nu mi-am propus niciodată să fac asta și n-am făcut niciodată în viață

ceva nesăbuit. Sunt sincer: simt că n-am de ales. Dar te asigur că, dacă vei ajunge să o cunoști, vei vedea că domnișoara Brightly e un câștig pentru familie. Are coloană vertebrală, rațiune, inteligență, mândrie, cinste și...

Când fusese tânăr, tatăl lui își folosise adesea ochii verzi și strălucitori ca să atâțe frica în inimile copiilor lui obraznici. Miles era obișnuit cu privirea aceea; i se păruse foarte eficientă când era mai tânăr și nu-i mai fusese adresată de când era adult.

Dar nu privirea îl făcu să ezite.

Ci faptul că, la un moment dat, tatăl lui încetase să îi mai asculte cuvintele. În schimb, absorbea tot ceea ce transmiteau cuvintele lui.

Și sub privirea lui Miles, ceva păru să se relaxeze în postura tatălui lui. Pe chipul lui, pe fața lui. Și văzu acolo ceva ca un fel de... pace?

– E ea toate astea? Vocea tatălui lui era neașteptat de blândă. Părea amuzat. Și – dacă Miles nu se înșela – ușurat?

De fapt, expresia de pe chipul lui îi amintea de expresia lui Violet cu câteva momente în urmă.

În mod oficial, Miles era descumpănit acum. Lipsit de mânia lui, de dreptatea lui, se simți deodată în pierdere.

Isaiah Redmond ocoli biroul și se duse spre fereastră. Urmări cu un deget decorațiunile complexe de pe lemnul lustruit. Poate că folosea suprafața aceea lucioasă ca să îi ghicească viitorul, viitorul fiului și moștenitorului lui. Sau urmărea calea pe care și-ar fi dorit să o urmeze Miles.

Miles aștepta. Spusese tot ce avusese de spus.

Isaiah se întoarse din nou spre el.

– Sunt trei lucruri pe care aș dori să le știi, Miles. Mă asculți?

– Da, domnule.

– Mai întâi: pur și simplu nu pot și n-am să iert o căsătorie între un Redmond, orice Redmond, și domnișoara Cynthia Brightly. Asta înseamnă că n-ai să mai primești nici un șiling de la mine cât trăiesc eu, dacă alegi să te însori cu domnișoara Brightly. Totuși, vei fi bine-venit în casa noastră, de mama ta și de mine; restul familiei va fi liberă și ea să te primească. Dar tu și... doamna ta... nu puteți să locuiți la Redmond House. Nu ești bine-venit la clubul Mercur. Nu vei deveni membru. N-am să finanțez nici unul dintre proiectele tale. N-am să revin asupra acestor puncte. Ne-am înțeles?

Pedeapsa era aspră; Miles era convins că Isaiah vorbea foarte serios și că va aplica totul neînduplecat.

Dar nu era o decizie așa de aspră pe cât era în stare Isaiah să accepte. Miles bănuia că era doar corect.

Va avea timp mai târziu să priceapă ce însemna pentru el sau dacă va însemna ceva pentru el. În clipa aceea, nu conta decât Cynthia.

Miles trase aer în piept și încuviință din cap.

– Al doilea lucru? Îl îndemnă pe tatăl lui cu un semn din cap.

– Al doilea lucru e ăsta...

Miles privi cu o uluire desăvârșită cum buzele tatălui lui se arcuiră într-un zâmbet oarecum mâhnit. De fapt, era aproape afectuos. Era cu siguranță amuzat.

– Nu e absurd, fiule?

Lui Miles îi luă o clipă, apoi își aminti.

Era greu de uluit. În mod oficial, era uluit acum.

Ce știa tatăl lui despre iubire? Era oare mama lui Miles iubirea vieții lui? Interpretase el corect privirea pe care tatăl lui i-o aruncase lui Isolde Eversea cu atâția ani în urmă?

Și... nu. Poate că iubirea putea să fie smerită, miraculoasă, hilară, necesară și superioară. Îți cerea totul. De fapt, era... totul.

Totul, mai puțin absurdă.

– Nu, domnule, recunoscu el ferm. Nu e.

Și apoi gura lui se răzvrăti: se arcui într-un zâmbet strâmb. Celălalt colț al gurii nu voia să se supună.

Dar Miles bănuia că era un fel de a începe să-și cunoască tatăl: încercarea aceea de a schimba zâmbete, după un război rece al cuvintelor.

Și totul se întâmpla din vina Cynthiei. Miles se gândi la felurile în care Cynthia Brightly reușise să îi întoarcă viața cu susul în jos, să îl deschidă, să îi arate perspective pe care nu le visase niciodată – el, care își croise drum prin junglă, asudase din cauza frigurilor, se uitase prin microscoape și gustase din plăcerile exotice ale cărnii.

Aparent, adevăratul prag se afla înăuntrul lui... și în fața lui. În familia lui. În tatăl lui.

În viitorul lui cu Cynthia.

Acum era liber să își petreacă restul vieții descoperind.

Era interesant. Și, desigur, iubea „interesantul" mai mult decât orice pe lume.

Tatăl lui încuviință rigid din cap.

Tăcerea urmă concluziei ciudate. Singurul moment ciudat de care își amintea Miles și care îl implicase pe tatăl lui fusese când Isaiah

Redmond urlase „Fiu de curvă ce ești!" în clipa în care Colin Eversea scăpase de spânzurătoare.

Până în prezent, Miles continuase să se întrebe de ce Isaiah fusese surprins. La urma urmei, Colin era un Eversea.

– Al treilea lucru, tată? întrebă el cu blândețe. Se chinuia din răsputeri să nu transmită nerăbdare în vocea lui.

Miles se întrebă dacă pauza lungă ce urmă trăda nehotărârea tatălui lui în privința lucrurilor pe care urma să le spună. Dar în cele din urmă, Isaiah spuse:

– Te admir, Miles.

Ușoara surprindere și reticența cu care rostise cuvintele nu erau prea măgulitoare. Dar lui Miles i se tăie respirația. Nu spusese: „Sunt mândru de tine, Miles", ci infinit mai bine „Te admir".

Isaiah își alesese atent cuvintele, ca să încuviințeze faptul că nu avea nici un merit pentru ce devenise Miles și ca să se asigure că Miles știa că alt bărbat formidabil – un bărbat pe care Miles îl admira – îl considera demn de admirație.

„Ce anume admiri?" și-ar fi dorit să întrebe. „Realizările mele? Sau alegerile mele? Abilitatea mea de a le face irevocabile? De a risca tot ce am pentru singurul lucru de care am nevoie?"

Pentru moment, încuviință scurt din cap.

Tatăl său zâmbi ca pentru sine.

Isaiah Redmond se lăsă luat prin surprindere.

– Dacă are loc vreo nuntă, cu mare plăcere aș vrea să fie organizată la biserica din Pennyroyal Green. Cred că familia Eversea sunt cu un pas înaintea noastră la capitolul nunți. Și nu se poate așa ceva.

Miles era absolut de acord cu tatăl lui.

– Da, domnule.

Tatăl lui își arcui o sprânceană în semn că întrevederea se încheiase și se întoarse încet spre fereastră.

De parcă, într-o bună zi, Lyon avea să vină acasă pe pajiște.

Miles făcu o plecăciune, vrând să își arate respectul, chiar dacă îl vedea sau nu tatăl lui.

Se întoarse și ieși din încăpere, cu spatele drept și cu demnitatea neștirbită.

Se opri pe coridor, dincolo de biroul tatălui lui, pe măsură ce importanța discuției îl copleși. Își permise un moment de nemișcare, de mirare: își puse mâna pe linia strălucitoare a balustradei

ca să se sprijine, să se orienteze, să facă legătura cu tot ce însemna lumea Redmond.

Apoi folosi rampa ca să coboare în grabă scările.

Aproape că zbură pe treptele de marmură, cu mâna arzând de la viteza cu care coborâse, tocurile cizmelor lovind cu putere marmura și făcând câte trei pași deodată. Erau trepte pe care le folosise de nenumărate ori în viața lui; nu aveau să mai facă niciodată parte din viața lui.

Urma să aibă propria casă.

Pentru moment, singurul lucru care conta era să găsească o bătrână țâfnoasă, țintuită într-un scaun cu rotile.

La drept vorbind, nevoia nu implica nici o provocare.

Din experiență știa că un singur indiciu era cheia de acces într-un întreg univers. Trebuia doar să știi cum să te uiți.

Capitolul 23

– Domnișoară Brightly! Afurisita asta de pisică iar s-a băgat în ațele mele! Ar trebui să vâneze un șobolan!

Vocea doamnei Mundi-Dickson putea să capete tonuri sculptate în piatră rece: stridente, ascuțite și impresionant de sănătoase pentru cineva care pretindea că nu era sănătos.

Nu era nimic în neregulă cu doamna Mundi-Dickson, cu excepția vârstei – și vârsta, pentru Cynthia, nu era în sine o infirmitate. Doamna Mundi-Dickson hotărâse pur și simplu cu ani în urmă să fie plictisită și nefericită, se întronase în scaunul ei cu rotile și se apucase să-și facă o reputație din nefericirea ei. Măcar angaja legiuni de fete, care intrau și ieșeau din slujba ei. În felul acela doamna făcea un serviciu, își spuse Cynthia cu un umor negru.

Se afla într-o zonă destul de izolată din Northumberland. Ar fi fost o provocare să scape de acolo. Cynthia își petrecuse fiecare clipă cu gândul la scăpare și se afla aici doar de patru zile.

– Mă duc eu să-l iau, doamnă Mundi-Dickson.

– Nu ți-am zis niciodată că poți să aduci o afurisită de pisică, spuse pe o voce de soprană stăpâna ei din camera de zi.

– N-ați spus niciodată că nu pot, răspunse Cynthia cântat.

Se duse să îl ia pe Spider, îl scoase dintre firele în care era încolăcit, îi luă ceva să îl îndepărteze din apropierea acelor de tricotat ale doamnei Mundi-Dickson. Apoi reveni în foișor pentru că i se păru că auzise ușa deschizându-se.

Se dovedi că auzise bine. Se pare că Miles Redmond intrase fără probleme în casă.

– Oh! Răsuflarea Cynthiei se opri cu un geamăt. Aproape că scăpă pisica din brațe.

Reuși să îl lase ușor pe Spider la picioarele ei.

Miles îi privi atent fiecare mișcare. De parcă tot ce făcea ea era extraordinar de important.

Pisicuța se avântă în forță spre cizma lui Miles într-un atac năucitor. Apoi zbură în direcția opusă a coridorului, cu coada zbârlită.

Rămaseră în picioare, față în față, într-o tăcere absolută.

Ea răsuflă.

– Dar cum ai...

– Am bătut. Apoi am decis să intru, căci nimeni nu părea să îmi deschidă, explică el calm.

Se priviră lung încă o clipă.

Ea schiță un zâmbet.

– Ai plecat.

El părea iritat. Ea știa că el se simțea ciudat. Cum plecarea ei era ceva greu de tăgăduit și îi era greu să își dea seama exact de starea lui de spirit, Cynthia nu spuse nimic.

Doar îl privi. Părea să îl simtă peste tot, pe piele, în felul în care inima îi bătea. Inimă care voia foarte mult să îi sară din piept ca să se alăture lui.

– Ei bine, așa am crezut că e cel mai bine să... zise ea ușor.

– Înainte de ivirea zorilor.

O acuza pe un ton aproape triumfător, cu vocea tot mai încordată. De parcă ea era cea care începuse discuția.

– Ei bine, da, am plecat, îi făcu ea pe plac cu tandrețe.

Putea să se ciondănească oricât voia cu ea. Putea să urle fel de fel de epitete, să își agite pumnii, să își arunce mâinile în aer, să se plimbe de colo-colo, să facă tot ce voia el ca să scape de frica de a o pierde, de frica pentru siguranța ei sau de propria lui iubire.

Ea avea să aștepte, să stea acolo și să îl iubească. Și să își deschidă brațele când va termina.

– Domnișoară Brightly! se auzi strigătul în falset din camera alăturată. Vreau afurisitul ăla de ceai! Acum!

Amândoi o ignorară pe doamna Mundi-Dickson.

Miles trase adânc aer în piept. Își ținea pălăria într-o mână și începuse să o lovească de cealaltă, de parcă încerca să scuture ceva din ea.

Doamne sfinte! Miles Redmond se foia!

– Cum... cum m-ai găsit? Era teribil de impresionată de viteza cu care o găsise.

– Violet, spuse el scurt. Vocea lui era foarte scăzută. Știa ceva despre o bătrână într-un scaun cu rotile în Northumberland. A fost foarte simplu să pun câteva întrebări. Se pare că doamna Mundi-Dickson este foarte cunoscută prin părțile astea.

– Domnișoară Brightly! răcni bătrâna în scaunul cu rotile din camera alăturată. Îmi vreau ceaiul. CEA-IUL. Ceai. Și dacă nu mi-l aduci de îndată, îmi iau bastonul și...

Miles se întoarse iute.

– Vă... rog... mârâi el.

O tăcere șocată se așternu în cealaltă cameră.

Cynthia nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă.

Miles se întoarse spre Cynthia și părea atât de calm, că n-ai fi zis că vorbise.

– Am venit să te întreb ceva, Cynthia, continuă el încet. Și înainte să întreb, trebuie să-ți spun că am vorbit cu tata și nu e de acord cu... ce am să întreb. În cazul în care o să fii de acord... cu ce am să întreb, trebuie să știi că vom trăi doar din venitul meu. Ceea ce înseamnă că vom trăi în condiții modeste, comparativ cu felul în care trăiește familia mea în prezent. Iar lordul Argosy ar putea să vină după tine dintr-o clipă în alta, căci Violet i-a spus și lui unde să te găsească. Și după cum știi, Argosy e un om care are o situație materială demnă de luat în considerare. Dar ni se va permite să ne vedem cu familia mea. Vei avea o familie.

Inima ei se opri în loc. Cum rămânea... cu toate visurile lui, cu lucrurile care îl făcuseră ceea ce era... Avea să renunțe la toate? Pentru ea? Pentru asta?

– Miles. Nu pot... Nu pot să permit... Cum rămâne cu visurile tale? Lacao! Nu pot să permit...

– Tu ești visul meu, Cynthia, îi zise el simplu. Nu adăugă „prostuțo", deși tonul lui aproape sugera asta.

Ea se opri deodată. Ah, cât de proastă fusese! Știa că Miles Redmond nu făcea niciodată ceva la care să nu se fi gândit cu mare atenție.

Știa exact ce anume făcea.

Alesese iubirea. O alesese pe ea.

Inima îi sări din piept, așa cum zburau în aer bănuții aruncați la finalul unei cununii.

El îi citi expresia de pe față. Și unul dintre zâmbetele acelea ușoare – cele care o înflăcărau și care păreau să oprească timpul în loc – începu să îi lumineze chipul.

El făcu un pas înainte. Ea făcu un pas înapoi.

– Cynthia, uite... Uite care e treaba. El își privi încruntat pălăria și o așeză prudent pe masa de la intrare, de parcă era vina pălăriei că fusese tentat să o tot miște în mâini. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Din clipa în care ți-am văzut rochia albastră cu coada ochiului. Inima mea știa, sufletul meu știa, dar mintea mea e arogantă și s-a gândit că are ceva de spus în toată povestea asta și aparent mândria mea e... să îi zicem așa, formidabilă. După cum prea bine știi. Totul s-a întâmplat pe neașteptate – iubirea pentru tine. Nu avea nici o logică pentru mine. Am încercat să îi dau un înțeles în singurul fel în care știam și... ei bine, nici o știință nu se aplică iubirii. Trupurile noastre au știut totul de la bun început. El schiță un zâmbet care o înflăcără teribil. Și apoi...

– Și apoi? îl încurajă ea. Nu se sătura niciodată să îl asculte pe Miles Redmond spunându-i cât de mult o iubea și îi plăcea teribil discursul lui.

– Ei bine, dorindu-te, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Dar chestia amuzantă e că... am știut din prima clipă că era scris să fii parte din mine, și știi de ce? Mi s-a tăiat răsuflarea prima dată când te-am văzut. Dar ironia ești tu, pentru că, atunci când sunt cu tine, simt că fiecare suflare este prima și... nu m-am simțit viu până nu te-am atins. Așa că e clar, ca să continui să trăiesc, să respir, trebuie să fiu cu tine.

Era cel mai grozav discurs pe care îl auzise ea vreodată sau pe care avea să îl audă vreodată. Puteai să fii sigur că Miles Redmond găsea un mod prin care să îmbine iubirea și știința și să mai adauge și un strop de ironie în toată povestea.

– E o chestiune biologică, nu-i așa? spune ea încet.

– Cam da și aș fi fericit să mor pentru tine.

Cynthia nu s-ar fi îndoit nici o clipă de adevărul spuselor lui.

– Am să fac așa încât să mă asigur că n-o să fie nevoie de așa ceva.

Cuvintele ei îl făcură să surâdă.

– Te iubesc, Miles.

– E ciudat, nu? spuse bărbatul care nu mai fusese niciodată descurajat de ceva ciudat.

Parcă amândoi presupuseseră că „iubirea" era un loc mitic, un fel de El Dorado. Dar ei îl căutaseră, îl găsiseră și descoperirea îi stingherise. Pentru că încercaseră să se sustragă – ori cine erau ei ca să încerce să subjuge ceva extraordinar pentru țelurile lor omenești și mărunte? – și pentru că dovediseră existența acelui El Dorado.

Iubirea semăna mai mult cu Lacao. Frumoasă, terifiantă și stranie. Puteau să descopere la nesfârșit ce avea ea de oferit.

– Miles, te iubesc. Pe tine. Te iubesc. Îmi pare rău dacă Argosy se simte rănit, dar nu poate să-mi pară prea rău dacă te am alături. O să merg oriunde cu tine.

– Oh, spuse el încet. Foarte bine, atunci.

El mai făcu un pas în față.

– O să găsim o cale să ne întoarcem în Lacao, îi promise ea.

– Bineînțeles că o să găsim.

El părea în continuare tulburat. Spider se furișă ușor înapoi în încăpere și se așeză o clipă pe cizma lui, apoi plecă iar valvârtej.

– Ceea ce ne duce la întrebarea următoare. Cynthia... El trase aer în piept ca să prindă puteri. Îmi faci onoarea de a deveni soția mea? Își spuse cuvintele la repezeală.

„Oh!"

Totul deveni încețoșat și umed. Ca la tropice, poate. Își trecu mâna peste ochi, căci avea nevoie să îi vadă clar chipul când îi răspundea.

– Aș fi onorată să fiu soția ta, domnule Redmond.

O spusese cu o demnitate care ar fi onorat orice membru al familiei Redmond.

Sau, mai curând, încercă să o spună cu demnitate. Vocea ei se frânse puțin.

Miles aruncă o privire spre cer – în semn de recunoștință, poate – apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Radia de fericire.

Cynthia se întrebă cum putea cineva să reziste în fața unei asemenea fericiri.

Dar fără îndoială că nimeni nu mai fusese așa de fericit ca ea în clipa aceea, așa că era imposibil să existe un precedent. Trebuia să le arate tuturor cum se făcea, de aceea trebuia să se mărite cu Miles Redmond și să trăiască împreună până la adânci bătrânețe.

Deodată sfioși, deodată calmi, se priviră unul pe celălalt în holul doamnei Mundi-Dickson.

Era șocant, dar doamna Mundi-Dickson nu mai spusese nimic. Auziră foșnete și bocănituri din camera alăturată. Părea că își turna singură ceaiul. Ce imagine! Momentul era pur și simplu ticsit cu minuni.

Apoi Miles se afla în fața ei, după ce făcu un ultim pas lung și uimitor, mâinile lui îi cuprinseră fața, și gura lui o atinse pe a ei aproape șovăielnic. De parcă nu îi venea să creadă că era ea.

Așa că Cynthia îl asigură că ea era: îl luă de gât și îl trase iute spre ea pentru ca Miles să știe că nu mai pleca nicăieri, niciodată. Se întinse și îi prinse gura frumoasă într-un sărut înflăcărat. Îi sărută maxilarul. Își întoarse obrazul ca să îi simtă favoriții. Îi murmură nebunii, îi vorbi în limbajul iubirii, respiră căldura pielii lui, sudoarea grabei nebune cu care venise după ea.

Și pe măsură ce o cuprinse în brațe și o strânse mai aproape, acolo unde îi era locul, Cynthia se lăsă ușor pe spate și îi scoase cu grijă ochelarii, care se aburiseră ușor. Îi șterse de corsajul ei, îi puse la loc pentru că de acum încolo ea trebuia să aibă grijă de el.

El părea amuzat.

– Te văd mai bine cu ei, draga mea, murmură el.

Apoi buzele lui se apăsară pe ale ei și Miles începu minuțios să o guste.

Mulțumiri

Recunoștința mea se îndreaptă spre May Chen pentru sprijinul ei prietenos, editarea atentă și pertinentă și teribil de îmbucurătoarele fețe zâmbitoare de pe marginile paginilor; spre minunata și conștiincioasa echipă de la Avon, inclusiv spre Tom Edger pentru coperta superbă; spre toți prietenii mei care mă ajută să rămân întreagă la minte și conectată la realitate – Karen, Kevin, Melisa, Josh și Toni; și, ca de obicei, spre extraordinarul și etern răbdătorul meu agent, Steve Axelrod.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peținoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

vor apărea:

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*